ARGUS
ROMANUL DE SPIONAJ

JOHN LE CARRÉ

Single & Single
Prețul banilor murdari

EDITURA UNIVERS

JOHN LE CARRÉ, pe numele său adevărat David Cornwell, s-a născut în 1931, în Poole, Dorset. A urmat cursurile universităţilor din Berna şi Oxford. A predat la Eton şi a lucrat cinci ani pentru British Foreign Service. Cea de-a treia carte a sa, *Spionul care venea din frig (The Spy Who Came in from the Cold*), i-a asigurat o reputaţie internaţională. Romanele *Cârtiţa (Tinker, Tailor, Soldier, Spy), Premiantul (The Honourable Schoolboy)* şi *Oamenii lui Smiley (Smiley's People),* care îl au ca personaj central pe George Smiley de la Intelligence Service, se constituie într-o trilogie cunoscută sub titlul *Pe urmele lui Karla (The Quest for Karla).* Dintre romanele sale de mare succes trebuie, de asemenea, menţionate: *Micuţa toboşăreasă (The Little Drummer Girl), Casa Rusia (The Russia House), Managerul nopţii (The Night Manager)* şi cel de faţă, cel de-al şaptesprezecelea şi cel mai recent roman al său, *Single & Single.* În seria de autor „John Le Carré" a Editurii Univers au apărut romanele: *Cârtiţa* (1994), *Premiantul* (1995). *Oamenii lui Smiley* (1996), *Spionul care venea din frig* (1996), *Casa Rusia* (1997), *Micuţa toboşăreasă* (1998), *Managerul nopţii* (1998).

JOHN LE CARRÉ

SINGLE & SINGLE
PREŢUL BANILOR MURDARI

Traducere de
DELIA RĂZDOLESCU
şi
GEORGE G. POTRA

editura univers
Bucureşti, 2000

Coperta: MIHAELA APETREI
Redactor artistic: VASILE SOCOLIUC
Redactor: CORNELIA BUCUR

JOHN LE CARRÉ
SINGLE & SINGLE

ISBN 973-34-0691-0

O carte pentru Jane

Sângele uman este o marfă.

Comisia Economică Federală
a Statelor Unite, 1966

CAPITOLUL 1

Această armă nu este o armă.

Sau, cel puţin, aceasta era convingerea fermă a domnului Winser, atunci când tânărul Alix Mohan, director general pentru Europa al companiei Trans-Finanz şi director administrativ al sucursalelor ei din Viena, Sankt Petersburg şi Istanbul, şi-a introdus mâna gălbejită în buzunarul interior de la pieptul blazerului său italienesc şi a scos nu un portţigaret de platină sau o carte de vizită cu literele în relief, ci un pistol automat, negru-albăstrui, subţire, ca nou, şi l-a îndreptat de la o distanţă de cincisprezece centimetri spre baza nasului coroiat, dar nicidecum violent, al domnului Winser. Această armă nu există. Este o dovadă inacceptabilă. Ea nu este deloc o dovadă. Este o non-armă.

Domnul Alfred Winser era avocat şi pentru un avocat faptele există pentru a fi contestate. Toate faptele. Cu cât un fapt este mai evident pentru un om obişnuit, cu atât mai puternic trebuie să-l conteste un avocat scrupulos. Iar Winser, în momentul acela, era tot atât de scrupulos ca şi cei mai buni confraţi ai săi. Cu toate acestea, înmărmurit cum era, a lăsat să-i scape din mână servieta. A auzit-o căzând, a simţit urma apăsării mânerului ei în palmă, a

văzut cu ochii puţin plecaţi umbra servietei întinsă la picioare: servieta mea, stiloul meu, paşaportul meu, biletele mele de avion şi cecurile mele de călătorie. Cărţile mele de credit, legalitatea mea. Nu s-a aplecat totuşi să o ridice, deşi costase o avere. A rămas privind fix şi mut non-arma.

Această armă nu este o armă. Acest măr nu este un măr. Winser îşi amintea cuvintele înţelepte ale asistentului şi îndrumătorului său de la Facultatea de Drept, rostite cu patruzeci de ani în urmă, când marele om a scos un măr verde din adâncimile sacoului uzat şi l-a arătat cu braţul întins auditoriului său în majoritate feminin:

— Poate *arăta* ca un măr, doamnelor, poate *mirosi* ca un măr, poate fi *simţit* ca un măr. Formal. Dar poate *suna* ca un măr? Îl scutură. Se *taie* ca un măr? Scoate un cuţit vechi de pâine din sertarul biroului său şi loveşte. Mărul se transformă într-o puzderie de cioburi de ipsos. Hohote vesele de râs, în timp ce marele om împinge deoparte cioburile cu vârful sandalei.

Dar fuga nechibzuită a lui Winser pe uliţa amintirilor nu se opreşte aici. De la mărul îndrumătorului său până la zarzavagiul din Hampstead, acolo unde locuia el şi şi-ar fi dorit nespus să fie în acea clipă, n-a fost decât o străfulgerare solară orbitoare: un furnizor voios de mere, neînarmat, încins cu un şorţ nostim şi cu o pălărie de pai pe cap, care vindea, pe lângă mere, sparanghel proaspăt şi frumos, ce îi plăcea nevestei lui Winser, chiar dacă nu-i plăcea prea mult altceva din ceea ce îi aducea soţul ei. Verde, nu uita, Alfred, şi crescut deasupra pământului, să nu cumva să fie alb, spunea ea, împingându-i coşul de cumpărături în braţe. Şi doar dacă este de sezon, Alfred, sparanghelul crescut forţat nu are nici un gust. De ce am

făcut-o? De ce a trebuit să mă însoţesc cu oameni pentru a descoperi că nu-i pot suferi? De ce nu mă pot hotărî înainte de consumarea unui fapt? De ce mă hotărăsc de-abia după aceea? La ce foloseşte educaţia juridică, dacă nu să ne apere de noi înşine? Cu mintea înspăimântată cercetând toate cărările unei posibile scăpări, Winser găsea alinare în aceste incursiuni în forul său interior. Îi dădeau putere, chiar dacă numai pentru o fracţiune de secundă, în lupta împotriva non-realităţii armei.

Arma *continua* să nu existe.

Winser, însă, nu îşi putea lua ochii de la ea. Nu mai văzuse niciodată o armă atât de aproape, nu fusese niciodată nevoit să ia atât de intim notă de culoare, linie, marcaje, lustru şi stil, toate vârâte sub ochii lui în lumina strălucitoare a soarelui. *Trage* ca o armă? *Ucide* ca o armă? *Anihilează* ca o armă? Transformă chipul şi trăsăturile într-o puzderie de cioburi de ipsos? Brav, se revoltă împotriva acestei posibilităţi ridicole. Această armă *nu* există, *nu* există absolut deloc! Este o himeră, o festă jucată de cerul alb, de căldură, de insolaţie. Este o febră provocată de mâncarea proastă, de căsătoriile proaste şi de cele două zile istovitoare de consultări ţinute în nori de fum, de călătorii neliniştitoare cu limuzina printr-un Istanbul înăbuşitor, sufocat de trafic, de un zbor ameţitor la primele ore ale dimineţii, la bordul reactorului companiei Trans-Finanz, deasupra masivelor muntoase brune ale Turciei centrale, de o cursă sinucigaşă de trei ore cu maşina pe drumurile întortocheate de coastă, cu curbe strânse, la poalele râpelor stâncoase şi roşii ce duceau spre fundul lumii, de acest promontoriu bolovănos, acoperit cu tufe de paţachină şi cu stupi prăpădiţi, înălţat la o sută optzeci şi cinci de metri deasupra nivelului

Mediteranei de Răsărit, ca să nu mai vorbim de soarele dimineţii strălucind puternic şi de arma nemişcată a lui Hoban - aflată tot acolo şi tot ca o fantasmă - cercetându-mi creierul ca un chirurg.

Închise ochii. Vezi? îi spunea el lui Bunny. Nici o armă. Bunny, însă, era plictisită ca de obicei, cerându-i să-şi facă plăcerea şi să o lase în pace, aşa că se adresă, în schimb, Tribunalului, lucru pe care nu-l mai făcuse de treizeci de ani.

Domnule preşedinte, îmi fac plăcuta datorie de a informa onorata Curte că în cauza Winser contra Hoban litigiul s-a rezolvat pe cale amiabilă. Winser recunoaşte că a greşit sugerând că Hoban ar fi îndreptat un pistol către el în timpul unei conferinţe ce a avut loc în regiunea deluroasă de sud a Turciei. Hoban, în schimb, i-a oferit o explicaţie deplină şi satisfăcătoare a acţiunilor sale...

După aceea, fie din obişnuinţă, fie din respect, i s-a adresat Preşedintelui său, Director General şi malefic Svengali în ultimii douăzeci de ani, fondator eponim şi creator al Casei Single, unicul şi indivizibilul Tiger Single în persoană:

— Tiger, sunt eu, Winser. Foarte bine, mulţumesc, domnule, cum se simte Domnia voastră? Sunt încântat de ceea ce aud. Da, cred că pot spune că totul este aşa cum aţi prezis, în marea dumneavoastră înţelepciune, iar reacţia de până acum este absolut satisfăcătoare. Un singur amănunt; lucrurile s-au liniştit acum, nu sunt momente nevralgice - Hoban, omul clientului nostru, a lăsat impresia că ar aţinti un pistol spre mine. Nu este nici o problemă, totul este o fantezie, dar e bine să fim avertizaţi...

Chiar atunci când deschidea ochii şi vedea arma exact în

acelaşi loc în care fusese înainte şi ochii copilăroşi ai lui Hoban privindu-l de-a lungul ţevii, şi degetul arătător, fără un fir de păr, ca de copil, îndoit pe trăgaci, Winser nu renunţa la ceea ce îi mai rămăsese din atitudinea lui de jurist. Foarte bine, arma aceasta există ca obiect, dar nu ca armă. Este o armă de jucărie, pentru făcut bancuri. Un banc amuzant, nevinovat, un renghi. Hoban o cumpărase pentru băieţelul său. Este reproducerea unei arme, iar Hoban, pentru a introduce o notă de culoare în ceea ce pentru un tânăr reprezentase o şedinţă lungă şi plictisitoare de negocieri, o fluturase în glumă. Printre buzele amorţite, Winser schiţă un soi de zâmbet nepăsător în conformitate cu noua sa teorie.

— Este un argument convingător, recunosc, domnule Hoban, declară el cu curaj. Ce vrei să fac? Să renunţ la onorariul nostru?

Dar, ca răspuns, nu auzi decât loviturile de ciocan ale făcătorilor de sicrie, pe care le converti în grabă în mintea lui în ciocănelile constructorilor din micul port turistic de peste golf, care, după ce jucaseră table o iarnă întreagă, reparau obloane, olane şi burlane într-un asalt de ultimă clipă pentru a termina pregătirile înainte de deschiderea sezonului. Tânjind după normalitate, Winser savura mirosul de decapant, de lampă de lipit, de peşte fript pe cărbuni, aromele mirodeniilor vândute la tarabe şi alte miresme care de care mai plăcute şi mai puţin plăcute al Turciei mediteraneene. Hoban lătră ceva în ruseşte către colegii săi. Winser auzi tropăit de picioare chiar în spatele său, dar nu îndrăzni să întoarcă deloc capul. Nişte mâini îi traseră sacoul de pe el, altele îi explorară trupul - subsuorile, coastele, şira spinării, vintrele. Amintiri ale unor mâini mai acceptabile le înlocuiră o clipă pe cele ale

atacatorilor săi, dar nu îi aduseseră nici o alinare în timp ce alunecau către pulpele şi gleznele lui, în căutarea vreunei arme secrete. Winser nu purtase armă în viaţa lui, nici armă secretă, nici armă nesecretă, în afară de bastonul din lemn de cireş pe care îl ţinea ca să alunge câinii turbaţi şi maniacii sexuali atunci când se plimba pe Hampstead Heath ca să admire doamnele care făceau jogging.

Îşi aminti cu neplăcere de preanumeroşii lingeblide care gravitau în jurul lui Hoban. Sedus de armă, îşi imaginase pentru o clipă că pe vârful dealului nu se aflau decât Hoban şi el însuşi, faţă în faţă, nimeni altcineva pe o distanţă de la care să se poată auzi ceva, situaţie pe care orice avocat aşteaptă să o folosească în avantajul său. Recunoscu acum că de când părăsiseră Istanbulul, Hoban fusese însoţit de un cârd de consilieri respingători. Un Signor d'Emilio şi un Monsieur François li se alăturaseră la plecarea de pe aeroportul din Istanbul, cu sacourile pe umeri, fără vreo armă la vedere. Lui Winser nu-i păsa de nici unul dintre ei. Alţi doi indezirabili îi aşteptaseră la Dalaman, cu propriul lor Land Rover negru-dric, cu şofer. Din Germania, explicase Hoban, prezentându-i pe cei doi, fără să le spună numele. Or fi fost din Germania, dar Winser nu i-a auzit vorbind decât turceşte şi în plus purtau acele costume de cioclu ale turcilor de la ţară plecaţi cu afaceri la oraş.

Alte mâini l-au apucat pe Winser de păr şi de umeri şi l-au pus în genunchi pe cărarea de nisip. A auzit tălăngile caprelor sunând şi a hotărât că erau clopotele bisericii St John din Hampstead ce se trăgeau la înmormântarea sa. Nişte mâini i-au luat mărunţişul din buzunare, ochelarii şi batista. Altele i-au apucat din nou servieta preţioasă, pe

care Winser o privea ca într-un vis urât: identitatea sa, securitatea sa, plutind dintr-o pereche de mâini într-alta, o servietă fină din piele neagră, valorând şase sute de lire sterline, cumpărată în grabă la aeroportul din Zürich cu bani lichizi scoşi dintr-un cont secret pe care îl deschisese la imboldul lui Tiger. Data viitoare, când vei fi într-un moment de generozitate, ai putea să-mi iei şi mie o geantă ca lumea, se plângea Bunny pe tonul acela miorlăit care prevestea că mai avea multe de spus. Îmi iau zborul, gândi el. Bunny rămâne cu ce are la Hampstead. Îmi cumpăr un apartament la Zürich, într-una din vilele noi, terasate, de pe dealuri. Tiger va înţelege.

Ecranul lui Winser fu inundat de nişte zoaie galbene şi din gâtlej îi scăpă un ţipăt de moarte. Degete chircite îi apucară încheieturile mâinilor, i le traseră la spate şi le suceau când într-o parte, când într-alta. Urletul lui se izbea de un vârf de deal, apoi de un altul până când pierea. Blânde la început, ca ale unui dentist, alte mâini îi ridicară capul, apoi i-l scuturară, rotindu-l tic păr, pentru a-l lovi din plin dogoarea soarelui.

— Ţine-l acolo, ordonă un glas în engleză şi Winser se trezi privind cu coada ochiului către trăsăturile îngrijorate ale lui Signor d'Emilio, un bărbat cu părul alb, de vârsta lui Winser. Signor d'Emilio este consultantul nostru din Neapole, spusese Hoban într-o americană rusească fârnâită pe care o deprinsese Dumnezeu ştie unde. Foarte frumos, îi răspunsese Winser, tărăgănând vorbele aşa cum făcea Tiger când nu voia să se lase impresionat, şi îi acordase un zâmbet nepăsător. Prăvălit în nisip, cu braţele şi umerii urlând de parcă era sfârşitul lumii, Winser şi-ar fi dorit foarte mult să-i fi arătat respect lui Signor d'Emilio atunci când avusese ocazia.

D’Emilio rătăcea în susul dealului şi Winser ar fi dorit să se plimbe cu el, braţ la braţ, ca doi amici, ştergând orice impresie proastă pe care putuse să i-o facă. Dar era nevoit să rămână în genunchi, cu faţa sucită către soarele arzător. Era în genunchi, dar se trăgea într-o parte şi în sus, iar durerea care îi chinuia rotulele era aceeaşi care îi străfulgera umerii ca un curent alternativ. Îl îngrijora părul. Nu dorise niciodată să-l vopsească, nu simţea decât dispreţ pentru cei care se căneau. Dar, atunci când frizerul său îl convinsese să-l şamponeze ca să vadă cum îi stă, Bunny îi ordonase să-l poarte aşa în continuare. Cum crezi că mă simt, Alfred? Să mă arăt în lume cu un bărbat bătrân cu păr lăptos, care pe deasupra mai e şi soţul meu? Dar, draga mea, părul meu avea aceeaşi culoare şi când m-am însurat cu tine! Ghinionul meu, îi replicase ea.

Ar li trebuit să ascult sfatul lui Tiger, să o instalez într-un apartament, undeva, în Dolphin Square, în fortăreaţă. Trebuia să o fi dat afară pe vremea când mi-era secretară şi să o fi păstrat ca iubită, fără să mai suport umilinţa de a-i fi soţ. Nu te căsători cu ea, Winser, cumpăr-o! Este mai ieftin, în perspectivă îndelungată, aşa se întâmplă întotdeauna, îl asigurase Tiger şi le-a oferit apoi amândurora o săptămână din luna de miere în Barbados. Deschise ochii. Se întrebă unde îi era pălăria, o pălărie panama şic, pe care o cumpărase cu şaizeci de dolari la Istanbul. Văzu că o purta prietenul lui d’Emilio, spre distracţia celor doi turci în costume negre. La început au râs cu toţii. Apoi s-au întors împreună şi s-au holbat la Winser de acolo unde se aflau la mijlocul dealului ca şi cum Winser era un personaj dintr-o piesă de teatru. Acri. Întrebători. Spectatori, nu participanţi. Bunny, privindu-mă cum fac amor cu ea. Te distrezi bine, acolo jos, nu-i aşa?

Dă-i ’nainte, eu sunt obosită. Se uită la şoferul jeepului, care l-a adus pe ultima porţiune de drum de la piciorul muntelui. Are o figură amabilă, mă va salva. Şi o fată măritată la Izmir.

Figură amabilă sau nu, şoferul plecase să se culce. În Land Roverul negru-dric al turcilor, staţionat mai în josul drumului, era aşezat un al doilea şofer, cu gura căscată, uitându-se prosteşte drept înainte, fără să vadă nimic.

— Hoban, spuse Winser.

O umbră i se aşternu peste ochi, dar soarele era atât de sus încât oricine o fi fost cel care o lăsa stătea foarte aproape de el simţea că-i vine să adoarmă. Bună idee. Să se trezească în altă parte. Privind în jos printre genele încărcate de sudoare, văzu o pereche de pantofi din piele de crocodil, ce ieşeau din nişte pantaloni eleganţi din doc alb, cu manşete. Privi mai în sus şi identifică trăsăturile întunecate, întrebătoare ale lui Monsieur François, alt satrap de-al lui Hoban. Monsieur François este topograful nostru. Va face măsurătorile terenului avut în vedere, anunţase Hoban pe aeroportul din Istanbul, iar Winser îi acordase prosteşte acelaşi zâmbet şters cu care îl onorase şi pe Signor d’Emilio.

Unul din pantofii de crocodil se deplasă şi, buimac cum era, Winser se întrebă dacă nu cumva Monsieur François avea de gând să-l pocnească, dar bineînţeles că nu o făcu. Apropia, oblic, ceva de faţa lui Winser. Un reportofon, hotărî Winser. Ochii îl usturau din cauza sudorii. Vrea să spun cuvinte de încurajare pentru cei dragi, ca să le audă când mă vor răscumpăra: Tiger, domnule, eu sunt Alfred Winser, ultimul dintre Winseri, cum obişnuiai să-mi spui, şi vreau să ştii că sunt bine, nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi, totul este grozav. Sunt oameni cumsecade şi au mare grijă

de mine. Am ajuns să le respect cauza, oricare ar fi ea şi, când mă vor elibera, ceea ce mi-au promis că se va întâmpla dintr-o clipă într-alta, o voi sprijini cu voce tare în toate forumurile opiniei publice. O, şi sper că nu te superi, dar le-am promis că o vei sprijini şi tu, doar că sunt foarte îngrijoraţi, dat fiind că îşi doresc să beneficieze de forţa ta de persuasiune...

Mi-l lipeşte de celălalt obraz. Se încruntă. Nu este un reportofon, este un termometru. Nu, nu este termometru, este un aparat de citit pulsul, ca să se asigure că nu mor. Îl vâră înapoi în buzunar. Se repede în susul dealului pentru a se alătura celor doi ciocli turci germani şi lui Signor d'Emilio, cu pălăria mea panama.

Winser descoperi că, din cauza efortului de a respinge inacceptabilul, făcuse pe el. Pe partea interioară a cracului stâng al pantalonilor de la costumul tropical pe care îl purta apăruse o pată lipicioasă şi nu putea face nimic pentru a o ascunde. Se afla în pragul iadului, terorizat. Se transpunea în alte locuri. Şedea, seara târziu, la biroul de la serviciu, pentru că nu mai putea suporta o altă noapte în care să o aştepte pe Bunny să vină acasă de la maică-sa, plină de draci şi cu obrajii arzând. Era cu o prietenă durdulie pe care a iubit-o la Chiswick, ea îl legase de capul patului cu cordoane de capot, pe care le ţinea într-un sertar de sus. Era oriunde, absolut oriunde altundeva decât pe acest vârf de deal din iad. Dormea, dar continua să stea în genunchi, într-o poziţie piezişă şi chinuit de durere. Probabil erau cioburi de scoici sau aşchii de cremene în nisip, pentru că simţea cum îi intră în rotule. Ceramică veche, îşi aminti el. Ceramica romană se găseşte din abundenţă pe vârfurile dealurilor şi, după cât se spune, dealurile poartă aur. Nu mai departe de ieri subliniase

acest lucru ispititor pentru cumpărători în faţa suitei lui Hoban, în timpul prezentării elocvente pe care o făcuse planurilor de investiţii Single, în biroul din Istanbul al doctorului Mirsky. Astfel de pete de culoare luau ochii investitorilor ignoranţi, în special ai bădăranilor ruşi. *Aur, Hoban! Comori, Hoban! Civilizaţie antică, gândeşte-te ce atracţie poate să prezinte!* Vorbise strălucit, provocator, o performanţă de virtuoz. Până şi Mirsky, pe care Winser îl considera în sinea lui un parvenit, un tip nesigur, a găsit de cuviinţă să aplaude: „Proiectul tău este atât de legal, Alfred, încât ar trebui să fie interzis”, a tunat el şi, cu un hohot imens de râs polonez, l-a plesnit cu palma pe spate atât de puternic încât aproape i s-au înmuiat genunchii.

— Vă rog. Înainte de a vă împuşca, domnule Winser, am primit instrucţiuni să vă pun câteva întrebări.

Winser nu reacţiona. Nu auzise ce i s-a spus. Era mort.

— Eşti prieten cu domnul Randy Massingham? îl întrebă Hoban.

— Îl cunosc.

— Cât de bun prieten eşti cu el?

Ce-or fi dorind? îşi strigă Winser. Foarte buni prieteni? Aproape deloc? Aşa şi aşa? Hoban repeta întrebarea, cu insistenţă, zbierând.

— Descrie, te rog, gradul precis de prietenie cu domnul Randy Massingham. Foarte clar, te rog. Cu glas foarte tare.

— Îl cunosc. Sunt coleg cu el. Îi acord asistenţă juridică. Avem o relaţie oficială, foarte plăcută, dar nu suntem apropiaţi, îndrugă Winser, păstrându-şi deschise toate opţiunile.

— Vorbeşte mai tare, te rog.

Winser repetă cu glas mai ridicat o parte din cele spuse.

— Porţi o cravată distinsă de cricket, domnule Winser. Spune-ne, te rog, ce reprezintă această cravată.

— Nu este o cravată de *cricket!* Pe neaşteptate, Winser îşi regăsise stăpânirea de sine. Tiger este jucător de cricket, nu eu! Ai greşit omul, idiotule!

— Testăm, i se adresă Hoban cuiva din susul dealului.

— Ce testaţi? întrebă Winser curajos.

Hoban citea dintr-o carte de rugăciuni Gucci cu scoarţe din piele castanie, pe care o ţinea astfel deschisă încât să nu-i obstrucţioneze ţeava automatului.

— Întrebare! declamă el, pe un ton festiv de vestitor al satului. Cine este răspunzător de arestarea de săptămâna trecută, în plină mare, a vasului sovietic *Tallinnul Liber,* ce a plecat la Odesa cu destinaţia Liverpool?

— De unde să ştiu *eu* chestii de navigaţie? întrebă Winser agresiv, cu acelaşi curaj. Suntem consultanţi financiari, nu companie de navigaţie. Cei cu bani, dacă au nevoie de un sfat, se adresează Casei Single. Cum *fac* banii este treaba lor. Atâta vreme cât tratează problema ca nişte adulţi.

Adulţi ca să înşele. *Adulţi* pentru că Hoban era un purcel de lapte trandafiriu, de-abia fătat. Adulţi pentru că Mirsky rămânea un polonez îngâmfat, oricâte titluri de doctor şi-ar fi înscris în faţa numelui. Titlu de doctor obţinut unde? Doctor în ce? Hoban mai aruncă o privire în susul dealului, îşi linse degetul şi întoarse următoarea filă a cărţii lui de rugăciuni.

— Întrebare. Cine a furnizat, te rog, informaţii autorităţilor poliţieneşti italiene cu privire la un convoi special de camioane ce se întorcea din Bosnia în Italia, la 30 martie, anul curent?

— Camioane? Ce ştiu eu despre *camioanele* speciale?

Mă pricep la camioane tot atât de bine cât te pricepi tu la cricket! Pune-mă să-ţi înşir toţi regii Suediei, cu datele lor de domnie, şi s-ar putea să ai mai multe şanse.

De ce Suedia? se întrebă el. Ce-are a face Suedia cu treburi de astea? De ce se gândea oare la suedezele blonde, cu pulpe albe, la pâinea crocantă suedeză, la filmele porno? De ce trăia oare în Suedia, când murea în Turcia? Nu contează. Nu-şi pierduse curajul. Să-l ia dracu' pe bondocul ăsta necioplit, chit că avea sau nu avea armă. Hoban întoarse altă filă a cărţii sale de rugăciuni, dar Winser i-o luase înainte. Ca şi Hoban, urla din rărunchi:

— Nu *ştiu,* idiotule! Nu mă mai întreba, auzi?

Dar lovitura puternică cu piciorul pe care i-a dat-o Hoban pe partea stângă a grumazului l-a prăvălit la pământ. Nu ştia cum s-a întâmplat, ci doar că zăcea pe jos. Lumina soarelui se stinse, văzu noaptea şi îşi simţi capul cuibărit lângă o piatră prietenoasă, ştiind că o fracţiune de timp lipsea din conştiinţa sa şi că nu o dorea înapoi.

În timpul acesta, Hoban îşi reluase lectura.

— Cine a pus în aplicare ordinul de sechestrare, simultan în şase ţări, a tuturor bunurilor şi navelor deţinute direct sau indirect de First Flag Construction Company din Andorra şi de sucursalele ei? Cine a furnizat, te rog, informaţii autorităţilor poliţieneşti internaţionale?

— Ce sechestrare? Unde? Când? Nu s-a sechestrat nimic. Nimeni nu a furnizat nici o informaţie. Eşti nebun, Hoban! Nebun de legat. Mă auzi? Nebun!

Winser era în continuare întins pe jos, dar în frenezia lui încerca să se aşeze din nou în genunchi, zvârlind din picioare şi răsucindu-se ca un animal doborât, luptându-se să-şi tragă genunchii sub el, ridicându-se pe jumătate şi căzând din nou într-o rână. Hoban punea alte întrebări,

însă Winser refuza să le audă - întrebări despre comisioane plătite în zadar, despre presupuşi funcţionari portuari prietenoşi care s-au dovedit a fi neprietenoşi, despre sume de bani transferate în conturi bancare cu câteva zile înainte ca acestea să fie blocate. Dar Winser nu ştia nimic despre asemenea lucruri.

— Minciuni! urlă el. Single este o casă demnă de încredere, onorabilă. Interesele clienţilor noştri prevalează.

— Ascultă şi stai drept în genunchi, îi ordonă Hoban.

Cum-necum, Winser, cu demnitatea regăsită, se ridică în genunchi şi ascultă. Cu toată atenţia. Cu şi mai multă atenţie. De parcă Tiger însuşi i-ar fi ordonat să-şi concentreze atenţia. Nu ascultase în viaţa lui atât de puternic, cu atâta sârguinţă, dulcea muzică de fond a universului aşa cum făcea acum, în efortul său de a face abstracţie de unicul sunet pe care refuza hotărât să-l audă, bâzâitul strident ruso-american al lui Hoban. Auzi cu plăcere un ţipăt de pescăruşi ce rivaliza cu tânguitul îndepărtat al unui muezin, cu foşnetul mării sub atingerea brizei, cu clinchetul ambarcaţiunilor de agrement din port, care se înveşmântau pentru deschiderea sezonului. Văzu o fată din prima lui tinereţe, îngenunchind goală într-un câmp de maci şi pe el însuşi prea speriat, atunci ca şi acum, să întindă o mână către ea. Adora toate gusturile, atingerile şi sunetele Pământului şi Cerului, cu dragostea crâncenă care îl copleşea doar atâta timp cât acestea nu reprezentau glasul îngrozitor al lui Hoban bubuindu-i condamnarea la moarte.

— Cerem această pedeapsă exemplară, spuse Hoban, citind din cartea lui de rugăciuni o declaraţie dinainte pregătită.

— Mai tare, ordonă laconic Monsieur François din susul dealului, aşa că Hoban repetă sentinţa.

— Desigur, această moarte înseamnă şi răzbunare. Vă rog. Nu am fi umani dacă nu am cere răzbunare. Intenţionăm însă ca acest gest să fie interpretat şi ca o cerere oficială de recompensă. Ridică glasul. Rosti cuvintele şi mai clar. Şi sperăm sincer, domnule Winser, ca prietenul tău, domnul Tiger Single, şi poliţia internaţională să citească acest mesaj şi să tragă concluziile corespunzătoare.

Zbieră apoi ceea ce Winser presupuse că era acelaşi mesaj în limba rusă, în beneficiul acelor membri ai auditoriului său a căror engleză nu era la înălţime. Să fi fost oare polonă, pentru o mai bună edificare a doctorului Mirsky?

Winser, care îşi pierduse pentru o clipă graiul, dar şi-l recăpăta încetul cu încetul, deşi la început nu fu capabil să rostească decât frânturi de frază, precum „ieşit din minţi", „judecător şi juraţi în acelaşi timp" şi „Single nu este o Casă pe care să o superi". Era împuţit, un amestec jalnic de sudoare, urină şi noroi. În lupta sa pentru supravieţuirea speciei, se lupta cu viziuni erotice nerelevante ce aparţineau unei vieţi ascunse de netrăit, iar căderea sa pe pământ îl lăsase acoperit de un praf roşu. Braţele sale legate constituiau un martiriu şi era nevoit să-şi lase capul pe spate pentru a putea rosti vreun sunet. Dar reuşi. Păstra contactul.

Problema lui era, aşa cum s-a spus mai sus, că era imun *de facto* şi *de jure.* Era jurist şi legea constituia o protecţie în sine. Era un tămăduitor, nu un distrugător, un promotor pasiv de bunăvoinţă nelimitată, director juridic şi membru

al consiliului de administraţie al Casei Single, cu sediul la Londra, în West End, era soţ şi tată care, în ciuda unei slăbiciuni pentru femei şi a două divorţuri nefericite, îşi păstrase dragostea copiilor săi. Avea o fiică, aflată la începutul unei cariere promiţătoare în teatru. La menţionarea fiicei sale se înecă, cu toate că nimeni nu i se alătură în durerea lui.

— Vorbeşte cu glas tare! îl sfătui de deasupra lui Monsieur François topograful.

Lacrimile îşi croiau dâre în praful de pe obraji, dând impresia unui fard care se scurgea, dar Winser continua să păstreze contactul. Era specialist în probleme de impozitare şi în investiţii cu drept de preempţiune, spunea el, sucindu-şi capul direct spre spate şi urlând către cerul alb. Printre specializările sale se numărau companiile offshore, trusturile, porturile, paradisurile şi facilităţile fiscale acordate de ţările îngăduitoare. Nu era jurist specializat în probleme navale aşa cum se pretindea Dr. Mirsky, nici antreprenor imprudent ca Mirsky, nici gangster. El lucra în limitele artei legalităţii, ocupându-se cu transferarea unor active neconvenţionale pe terenuri mai solide. Tuturor acestora, el adăugă un postscriptum trăsnet privind paşapoarte secundare legale, cetăţenii alternative şi reşedinţe neobligatorii în peste zece ţări atractive din punct de vedere climateric şi fiscal. Dar nu era - repetă el plin de curaj, *nu* era şi nu fusese niciodată - implicat în ceea ce el numea *metodologiile* acumulării unor averi primare. Îşi aminti că Hoban avea un trecut militar - să fi fost în Marină?

— Suntem *experţi,* Hoban, nu înţelegi? Oamenii din culise! Planificatori! Strategi! Voi sunteţi oameni de acţiune, nu *noi!* Tu şi Mirsky, dacă vrei, dat fiind că ţi-e om

de taină!

Nimeni nu aplaudă. Nimeni nu spuse Amin, dar nici nu-l opri nimeni şi tăcerea lor îl convinse că îl ascultau. Pescăruşii încetaseră zarva. Dincolo de golf părea să fie ora siestei. Hoban se uită din nou la ceas. Devenise un gest de neastâmpăr al lui: să-şi ţină ambele mâini pe armă şi să-şi rotească încheietura mâinii stângi spre interior până vedea ceasul. O roti din nou. Un Rolex de aur. La ceea ce aspiră toţi. Şi Mirsky poartă un Rolex. Vorbind cu curaj, Winser îşi recăpătă puterea. Trase o gură de aer şi arboră un zâmbet pe care îl credea comunicativ. În frenezia sociabilităţii, începu să bâiguie frânturi din prezentarea făcută în ziua precedentă la Istanbul.

— Este *terenul tău,* Hoban! Proprietatea ta. Şase milioane de dolari, atâta ai plătit, bani lichizi, bancnote, în dolari, lire sterline, mărci germane, yeni, franci, monede de toate felurile, coşuri pline, geamantane pline, nu a pus nimeni vreo întrebare! Îţi aminteşti? Cine a aranjat toată afacerea asta? Noi! Oficialităţi amabile, politicieni toleranţi, oameni cu influenţă. Îţi aminteşti? Single a servit drept paravan pentru voi, v-a spălat banii, i-a făcut albi ca neaua! Peste noapte, îţi aminteşti? Ai auzit ce-a spus Mirsky… atât de legal că ar trebui interzis. Ei, nu este aşa! Este legal!

Nimeni nu spuse că îşi amintea.

Winser îşi pierdu răsuflarea şi, întrucâtva, minţile.

— O bancă particulară onorabilă, Hoban… noi… Îţi aminteşti? Înregistrată în Monaco, se oferă să-ţi cumpere *terenul,* cu căţel şi purcel. Accepţi? Nu! Accepţi doar cecuri, niciodată plata în numerar! Iar banca noastră este de acord. Este de acord cu orice, bineînţeles că este de acord. Pentru că noi suntem *voi*, îţi aminteşti? Noi suntem

voi cu altă pălărie. Noi suntem o bancă, dar folosim banii *voştri* pentru a cumpăra pământul *vostru!* Nu vă puteţi împuşca pe *voi înşivă!* Noi suntem *voi*... suntem *una.*

Prea insistent. Se controlă. Trebuie să fie obiectiv. Relaxat. Detaşat. Nu te lăuda niciodată exagerat de mult. Asta este problema lui Mirsky. Zece minute de flecăreală a lui Mirsky şi orice negustor care se respectă a şi deschis uşa ca să plece.

— Priveşte cifrele, Hoban! Ce frumuseţe! Propriul tău sat de vacanţă înfloritor... oricum ai face calculele! Priveşte forţa de curăţire, de îndată ce începi să investeşti! Douăsprezece milioane pentru drumuri, canalizare, electrificare, piscine, ştrand comunal, zece milioane pentru căsuţe de închiriat, hoteluri, cazinouri, restaurante şi alte unităţi de infrastructură - şi un copil şi-ar da seama că se ridică la treizeci de milioane!

Era gata să adauge „chiar şi tu, Hoban”, dar s-a abţinut la timp. Îl auzeau oare? Poate că ar trebui să vorbească mai tare. Urlă. D’Emilio zâmbi. Desigur! Glasul ridicat, asta îi place lui d’Emilio! Păi, îmi place şi mie! A vorbi cu glas tare înseamnă libertate. A vorbi cu glas tare înseamnă deschidere, legalitate, transparenţă! A vorbi cu glas tare înseamnă tovărăşie, parteneriat, a fi una! A vorbi cu glas tare înseamnă a împărţi aceeaşi pălărie!

— Nici măcar nu ai nevoie de *chiriaşi,* Hoban - nu ai nevoie pentru căsuţe - nu ai nevoie în primul an! Nu ai nevoie de chiriaşi *adevăraţi.* Chiriaşi fantomă timp de douăsprezece luni, imaginează-ţi! Rezidenţi *imaginari* plătind *două milioane pe săptămână* în prăvălii, hoteluri, discoteci, restaurante şi proprietăți închiriate! Bani direct din valiza voastră, prin registrele companiei, în conturi legale *europene!* Asigurând un *registru de mişcare* pentru

orice cumpărător viitor de acţiuni! Şi cine este cumpărătorul? *Voi sunteţi!* Vă vindeţi pe voi, cu preţurile în continuă creştere! Iar Single se află acolo în calitate de agent cinstit, să vegheze asupra corectitudinii, pentru ca totul să se desfăşoare fără abateri, cu cărţile pe faţă! Noi suntem prietenii voştri, Hoban! Nu suntem nişte Mirsky insolvabili sau iresponsabili. Suntem tovarăşi de arme. Prieteni la cataramă! Prezenţi când aveţi nevoie de noi. Şi când lucrurile se întorc împotriva voastră, noi suntem în continuare alături de voi, încheie el citându-l disperat pe Tiger.

Un ropot de ploaie căzu din cerul limpede, aşezând praful roşu, ridicând miresmele şi săpând şi mai multe dâre pe faţa mânjită a lui Winser. Îl văzu pe d'Emilio făcând un pas înainte cu pălăria lor panama comună pe cap, conchise că şi-a câştigat cauza şi că urma să fie ridicat în două picioare, bătut prieteneşte pe umăr, primind felicitările Curţii.

D'Emilio însă avea alte planuri. Aşeza o haină albă de ploaie pe umerii lui Hoban. Winser încercă să leşine, dar nu reuşi. Urla: *De ce? Prieteni! Nu!* Bolborosea că nu auzise niciodată de *Tallinnul Liber*, că nu întâlnise pe nimeni din cadrul autorităţilor poliţieneşti internaţionale, că întreaga viaţă şi-o petrecuse evitându-le. D'Emilio potrivea ceva în jurul capului lui Hoban. Dumnezeule, o căciulă neagră. Nu, o bucată de pânză neagră. Nu, un ciorap, un ciorap negru. O, Dumnezeule, Hristoase, o, Sfântă Fecioară, un ciorap negru, care să-i distorsioneze trăsăturile călăului meu!

— Hoban. Tiger. Hoban. Ascultă-mă! Nu te mai uita la ceas! Bunny. Opreşte-te! Mirsky. Aşteaptă! Ce v-am făcut? Numai bine, jur! Tiger! Întreaga mea viaţă! Aşteaptă!

Opreşte-te!

În momentul în care îi scăpau aceste cuvinte, engleza lui începuse să se chinuie ca şi cum ar fi tradus în minte vorbele, din alte limbi. Dar el nu cunoştea alte limbi, nici rusa, nici polona, nici turca, nici franceza. Privi în jurul său şi-l văzu pe Monsieur François topograful, în vârful dealului, cu căşti pe urechi şi privind prin obiectivul unui aparat de filmat, la care era ataşat un microfon acoperit cu burete. Văzu silueta lui Hoban, cu mască neagră şi înfăşurată în giulgiu alb, plasată oblic pe direcţia filmării, cu un picior puţin retras, ca un actor, cu o mână ţinând arma lipită de tâmpla stângă a lui Winser şi cu cealaltă sprijinind de ureche un telefon celular, în timp ce nu-şi şi lua ochii de la Winser şi şoptea nimicuri dulci în limba rusă în microfon. Îl văzu pe Hoban aruncând o ultimă privire către ceas şi pe Monsieur François pregătindu-se, în cea mai bună tradiţie a artei înregistrării pe peliculă, să imortalizeze acest moment cu totul special. Şi mai văzu un băiat cu faţa mânjită privindu-l prin despicătura dintre două promontorii. Avea ochi mari, căprui, neîncrezători, ca ai lui Winser când era de aceeaşi vârstă şi stătea lungit pe burtă, folosindu-şi ambele mâini în chip de pernuţă pentru bărbie.

CAPITOLUL 2

— Oliver Hawthorne. Vino imediat aici, te rog. În pas alergător. Eşti căutat.

În micul oraş englezesc din regiunea de dealuri din sud, Abbots Quay, pe coasta Devonului, într-o dimineaţă strălucitoare de primăvară, mirosind a flori de cireş, doamna Elsie Watmore se afla pe veranda casei ei în stil victorian, în care ţinea o pensiune, şi striga voioasă la chiriaşul ei, Oliver, aflat la vreo douăsprezece trepte mai jos, pe trotuar, unde încărca nişte valize negre, prăpădite în dubiţa lui japoneză, cu ajutorul fiului ei, Sammy, în vârstă de zece ani. Doamna Watmore descinsese în Abbots Quay venind din eleganta staţiune Buxton, din Nord, aducând o dată cu ea şi înalte norme de bună-cuviinţă şi maniere elegante. Pensiunea ei era o simfonie victoriană de dantele plisate, oglinzi aurite şi sticle miniaturale de lichior aşezate frumos în vitrine. Numele pensiunii era Mariners' Rest şi trăise acolo fericită cu Sammy şi cu soţul ei Jack pană când acesta din urmă murise pe mare în prag de pensionare. Era o femeie avută, inteligentă, atrăgătoare şi miloasă. Fârnâitul ei de Derbyshire, imitat de alţii pentru a obţine efecte comice, răsuna ca un ferăstrău-panglică peste terasele abrupte ce coborau spre mare. Purta o

basma de mătase mov, îndrăzneaţă, pentru că era vineri, iar vinerea îşi aranja întotdeauna părul. Bătea o briză blândă.

— Sammy, iubitule, dă-i un cot lui Ollie din partea mea şi spune-i, te rog, că-l caută cineva la telefon, e adormit, ca întotdeauna. În hol, Ollie! Domnul Toogood de la bancă. Nişte hârtii obişnuite ce trebuie semnate. Zice că este o chestie de rutină, dar urgentă. Este foarte politicos şi se poartă ca un domn de data aceasta, aşa că nu strica lucrurile că îmi va tăia din nou creditul. Aşteptă, încercând să-l încânte, ceea ce în cazul lui Ollie era cam tot ceea ce se putea face. Nimic nu-l mişcă, gândi ea. Nu atunci când este băgat în el însuşi. Ar putea să fie şi un raid aerian şi tot nu m-ar auzi. Sammy va termina de încărcat valizele, nu-i aşa, Samuel, aşa vei face, bineînţeles, adăugă ea, îmbiindu-l din nou.

Aşteptă, dar degeaba. Pe faţa durdulie a lui Oliver, umbrită de bereta de negustor de ceapă ce îi arăta meseria, se întipărise o grimasă feroce de concentrare în timp ce îi trecea lui Sammy o altă valiză neagră pe care să o aşeze în partea din spate a dubiţei. A tunat şi i-a adunat, gândi ea cu îngăduinţă, urmărindu-l pe Sammy cum potrivea valiza în toate felurile, întrucât era încet, şi mai încet chiar fiind încet, chiar mai încet de când murise taică-său. Orice constituie o problemă pentru ei, indiferent cât de minoră ar fi. Ţi-ai închipui că pleacă la Monte Carlo, nu la o aruncătură de băţ. Valizele erau ca acelea de voiajor comercial, acoperite cu plastic, fiecare de altă dimensiune. Alături de ele se afla o minge roşie, umflată, cu o circumferinţă de 60 de centimetri.

— Nu a fost un simplu „Unde-i Ollie?” - în nici un caz - insistă ea, convinsă că directorul băncii închisese telefonul.

A fost mai curând „Vă rog să aveţi amabilitatea să-l chemaţi pe domnul Oliver Hawthorne la telefon”. Ai câştigat cumva la loterie, Ollie? Chiar dacă ai fi câştigat nu ne-ai fi spus, aşa eşti tu, puternic şi tăcut. Lasă valiza aia jos, Sammy. Ollie te va ajuta după ce va vorbi cu domnul Toogood. O pui după aceea. Strângând pumnii, îi izbi de pulpe, prefăcându-se exasperată: Oliver Hawthorne. Domnul Toogood este un şef foarte bine plătit al băncii noastre. Nu putem să-l lăsăm să asculte în gol la tariful de o sută de lire pe oră. Ne va ridica dobânzile şi tu vei fi singurul vinovat.

Dar acum, datorită luminii soarelui şi a lâncezelii zilei de primăvară, gândurile doamnei Watmore o luară în propria lor direcţie ciudată, ca de obicei când era vorba de Ollie. Se gândea ce tablou frumos făceau amândoi, aproape ca nişte fraţi, chiar dacă nu semănau chiar atât de mult: Ollie, mare cât un munte în pardesiul său cenuşiu, pe care îl purta indiferent de vreme, fără să-i pese de vecini sau cum arăta; Sammy, tras la faţă şi cu nasul coroiat ca tatăl său, cu cârlionţul de păr castaniu mătăsos şi cu geaca de piele primită în dar de ziua lui de la Ollie şi pe care aproape că nu a mai dezbrăcat-o de atunci.

Îşi amintea ziua când a sosit Ollie pentru prima dată în pragul ei, mototolit şi imens în pardesiul lui cenuşiu, cu o barbă de două zile şi doar cu o valijoară în mână. Era nouă dimineaţa, iar ea strângea după micul dejun. „Pot să vin să locuiesc aici?” a întrebat el. Nici nu aveţi vreo cameră liberă? nici pot să o văd? nici cât costă camera pentru o noapte? - doar „Pot să vin să locuiesc aici?” - ca un copil rătăcit. Şi ploua, aşa că nu putea să-l lase să stea acolo în prag. Au vorbit despre vreme, el i-a admirat bufetul de mahon şi ceasul de bronz aurit. I-a arătat salonul şi

sufrageria, i-a spus regulile casei şi l-a condus la etaj; i-a arătat camera numărul şapte cu vedere către cimitir, întrebându-l dacă nu-l deprimă. Nu, a spus el, nu are nici o obiecţie să împartă soarta cu morţii. Ceea nu ar fi spus Elsie, mai ales după ce domnul Watmore s-a dus. Au reuşit, totuşi, să facă haz de acest lucru. Da, a spus el, trebuie să-i mai vină bagaj, mai ales cărţi şi chestii d-astea.

— Şi o dubiţă veche oribilă, adăugă el timid. Dacă vă deranjează, o pot muta ceva mai încolo.

— Nu mă deranjează cu absolut nimic, îi răspunse ea afectat. Noi nu suntem astfel la Mariners' Rest, domnule Hawthorne, şi sper că nu vom fi niciodată.

Următorul lucru de care îşi aminteşte este că a plătit în avans pentru o lună patru sute de lire numărate pe chiuvetă, o mană cerească, ţinând seama de golul ei din contul de la bancă.

— Nu cumva eşti fugar, nu-i aşa, dragă? îl întrebă ea, mai în glumă, mai în serios, când s-au întors la parter.

La început a rămas uimit, apoi a roşit. Dar, spre uşurarea ei, a arborat un zâmbet luminos, extraordinar, ceea ce a făcut ca totul să reintre în normal.

— Nu, acum nu sunt, nu-i aşa? îi răspunse el.

— Iar el, de colo, este Sammy, îi spuse Elsie arătând spre uşa întredeschisă a salonului, pentru că Sammy coborâse ca de obicei tiptil scara ca să-l spioneze pe noul locatar. Ieşi, Sammy, ai fost văzut.

O săptămână mai târziu avea să fie ziua de naştere a lui Sammy, iar geaca trebuie să fi costat cel puţin cincizeci ele lire. Elsie s-a frământat până i-a venit rău din cauza darului, pentru că, în zilele noastre, bărbaţii sunt în stare de orice, oricât de încântători ar fi când au nevoie. A stat toată noaptea trează chinuindu-şi mintea să ghicească ce

ar fi făcut bietul ei Jack, pentru că Jack, după atâţia ani pe mare, îi mirosea de la distanţă. Îi mirosea de cum apăreau pe pasarelă, se lăuda el, iar ea se temea ea Oliver să nu fie cumva unul dintre aceia şi să nu şi fi dat seama. A doua zi dimineaţa, era gata-gata să-i spună lui Ollie să ducă geaca înapoi de unde a cumpărat-o, dacă nu ar fi pălăvrăgit cu doamna Eggar din Glenarvon la coada la casă la Safeways şi nu ar fi aflat spre uimirea ei că Ollie avea o leliţă, pe care o chema Carmen, şi o fostă nevastă, pe care o chema Heather, cândva asistentă medicală de două parale la Freeborn, care se urca în patul oricui se pricepea să mânuiască un stetoscop. Başca o casă elegantă la Shore Sights, pe care Ollie i-a lăsat-o ei, plătită şi cu toate documentele în regulă, nedatorând nici un bănuţ. Unele femei îţi fac greaţă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că eşti un mândru tătic? îl întrebă Elsie pe Ollie cu reproş, sfâşiată între uşurarea pe care i-o adusese descoperirea şi ofensa de a fi primit o astfel de informaţie senzaţională de la o proprietăreasă concurentă. Ne plac bebeluşii, nu-i aşa, Samuel? Suntem nebuni după ei, atâta vreme cât nu deranjează chiriaşii, nu-i aşa?

Ollie nu spuse nimic. Îşi lăsă doar capul în jos şi murmură:

— Da, bine, ne vedem mai târziu, ca un om prins cu ceva de ruşine.

S-a dus direct în camera lui, pe care a măsurat-o în sus şi în jos cu paşi foarte uşori, ca să nu deranjeze pe cineva, ceea ce era tipic pentru el. În cele din urmă, paşii s-au oprit şi Elsie i-a auzit scaunul scârţâind; a ştiut că luase să citească una dintre cărţile puse teancuri-teancuri pe podea, cu toate că-i pusese la dispoziţie o bibliotecă - cărţi

de drept, de morală, magie, cărţi în limbi străine, citite şi răscitite cu atenţie, puse din nou deschise cu faţa în jos, sau cu bucăţele de hârtie între foi pentru a însemna câte ceva. Se cutremura câteodată, doar închipuindu-şi ce cocteil de gânduri îi muncea şi-i rodea pe dinăuntru trupul deșelat.

Şi chefurile lui - trei până acum - atât de controlate că au speriat-o de moarte. O, a mai avut chiriaşi care mai trăgeau la măsea. Uneori bea şi ea câte un păhărel cu ei, să se arate prietenoasă, ca să fie cu ochii pe ei. Dar niciodată până acum nu a tras un taxi, la crăpatul zorilor, la vreo douăzeci de metri în josul străzii, ca să nu trezească pe cineva, descărcând o huidumă de om de un metru optzeci şi ceva, palid ca moartea, mumificat, care avea nevoie să fie dus cu grijă pe scări ca o victimă a unui bombardament, cu pardesiul pe umeri şi bereta perfect dreaptă, totuşi în stare încă să scoată portofelul din buzunar şi să aleagă o hârtie de douăzeci pentru şofer, şi să murmure „Scuză-mă, Elsie”, şi, cu puţin ajutor din partea ei, să urce la etaj, fără să deranjeze nici un suflet, cu excepţia lui Sammy, care îl aşteptase toată noaptea. A dormit apoi toată dimineaţa şi toată după-amiaza, întrucât Elsie nu a auzit prin plafon nici un scârţâit, nici un pas, şi a ascultat degeaba să duduie ţevile de apă. Şi când s-a dus sus la el, luând cu ea drept scuză o ceaşcă de ceai, şi a bătut la uşă, nu a auzit nimic; a apăsat cu teamă clanţa uşii şi nu l-a găsit pe pat, ci pe podea, într-o rână, îmbrăcat în pardesiu, cu genunchii strânşi la piept, ca un copil, cu ochii larg deschişi, privind spre perete.

— Mulţumesc, Elsie. Pune ceaşca pe masă, dacă vrei, spuse el cu răbdare, ca şi cum mai avea de privit.

L-a lăsat în pace şi, o dată ajunsă la parter, s-a întrebat

dacă n-ar fi bine să cheme un doctor, dar n-a chemat, nici atunci, nici cu celelalte prilejuri.

Ce îl chinuia? Divorţul? Fosta soţie era fără doar şi poate o târfă patentată şi nevrotică pe deasupra, aşa că a avut noroc că a scăpat de ea. Ce încerca oare să înece în băutură şi nu reuşea decât să-şi facă şi mai rău? Aici gândurile lui Elsie s-au întors, aşa cum se întâmpla mereu în ultimul timp, la noaptea aceea, cu trei săptămâni în urmă, când, timp de o oră înfiorătoare, crezuse că-l va pierde pe Sammy în vreo casă de corecţie, dacă nu mai rău, până când a sosit Ollie pe calul său alb ca să-i salveze. Nu voi putea niciodată să-i mulţumesc. Aş face orice mi-ar cere, mâine sau la noapte.

Cadgwith, aşa s-a prezentat individul, fluturând ca dovadă o carte de vizită lucioasă: P.J. Cadgwith, Inspector Zonal, Friendship Home Marketing Limited, Sucursale Pretutindeni. Faceţi-le Prietenilor voştri o Favoare, scria, caligrafiat, dedesubt, Câştigaţi o Avere Acasă. Stând în acelaşi loc în care se afla Elsie acum, cu degetul pe sonerie, la orele zece seara, cu părul lins dat pe spate şi cu pantofii de poliţist lustruiţi strălucind prin vizor şi cu politeţea falsă a unui poliţist.

— Doamnă, aş dori, dacă se poate, să vorbesc eu domnul Samuel Watmore. Este soţul dumneavoastră cumva?

— Soţul meu a decedat, i-a spus Elsie. Sammy este fiul meu. Ce doriţi?

Aceasta a fost prima greşeală, dar şi-a dat seama când era prea târziu. Ar fi trebuit să-i spună că Jack era alături la cârciumă şi că trebuia să se întoarcă din minut în minut. Ar fi trebuit să-i spună că Jack îl va tăbăci bine dacă îşi mai vâră nasul lui jegos în casa ei. Ar fi trebuit să-i trântească uşa în nas, şi ar fi fost foarte îndreptăţită să facă aşa, după

cum i-a spus Ollie ulterior, în loc să-l lase să intre pe lângă ea în hol, pentru ca apoi să strige, aproape fără să se gândească: „Sammy, iubitule, unde eşti, a venit un domn care vrea să te vadă”, cu o fracţiune de secundă înainte de a-l zări prin uşa întredeschisă a salonului, culcat pe hurtă, cu fundul în sus şi ochii închişi, bâţâindu-se în spatele canapelei. După aceea nu mai avea decât frânturi de amintiri, doar cele mai rele frânturi:

Sammy stând în picioare în mijlocul salonului, alb ca varul la faţă, cu ochii închişi, negând din cap, dar vrând să spună da.

Doamna Watmore şoptind „Sammy”. Cadgwith cu bărbia retrasă ca un împărat, spunând „Unde, arată-mi, unde?” Sammy scotocind în borcanul cu turtă dulce, unde ascunsese cheia. Elsie cu Sammy şi Cadgwith în şopronul de lemne unde Jack şi Sammy obişnuiau să-şi construiască împreună, ori de câte ori Jack venea acasă în permisie, navomodele de toate felurile, galioane spaniole, şalupe, bărci de transport, sculptate de mână, niciodată jucării asamblate. Acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult pe lume lui Sammy şi de aceea, după moartea lui Jack, se ducea acolo să-şi consume proasta dispoziţie, până în ziua în care Elsie a hotărât că acest lucru nu era sănătos pentru el şi a încuiat şopronul să-l ajute să uite. Sammy deschizând dulapurile unul câte unul. Acolo se găsea totul: teancuri întregi de mostre şi eşantioane de la Friendship Home Marketing, Sucursale Pretutindeni, Faceţi-le Prietenilor voştri o Favoare, Câştigaţi o Avere Acasă, doar că Sammy nu făcuse nimănui o favoare şi nici nu câştigase vreun bănuţ. Se înscrisese ca agent pentru cartierul lui şi depozitase, tot ca o compensaţie pentru tatăl pierdut, sau poate ca un fel de dar pentru el: gablonţuri, ceasuri

perpetue, pulovere pe gât cu model norvegian, dispozitive de plastic care să mărească imaginea de pe ecranul televizorului, parfumuri, lac de păr, calculatoare de buzunar, domni şi doamne în cabane de lemn care ieşeau la soare sau în ploaie - totul valorând, potrivit calculelor domnului Cadgwith, la reîntoarcerea în salon, o mie şapte sute de lire, sumă pe care, adăugând dobânzile, pierderile de câştiguri, durata călătoriei şi orele suplimentare plus data, a rotunjit-o la o mie opt sute cincizeci de lire în numerar, sau câte o sută pe lună timp de douăzeci şi patru de luni, prima rată fiind scadentă astăzi.

Cum i-o fi venit în minte lui Sammy să facă aşa ceva - să trimită pe cineva după formulare, să-şi falsifice data naşterii şi câte şi mai câte fără ajutorul nimănui de pe lumea asta - întrecea puterea de înţelegere a lui Elsie, dar o făcuse, dat fiind că domnul Cadgwith avea asupra lui întreaga documentaţie, tipărită şi împăturită într-un plic cu aspect oficial, cu un buton şi un ochi de sfoară de bumbac cu care să-l închidă; mai întâi contractul pe care îl semnase Sammy, dându-şi vârsta de patruzeci şi cinci de ani, vârsta pe care o avea Jack când a murit, apoi impresionantul Angajament Solemn de Plată, cu lei stampaţi în fiecare colţ al filei pentru mai multă solemnitate. Elsie ar fi semnat orice pe loc, chiar un înscris prin care ceda Mariners' Rest şi orice altă posesiune ar mai fi deţinut ca să-l scoată pe Sammy din belea, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Ollie, din Marea Milă a lui Dumnezeu, să apară târşâindu-şi picioarele după ultimul lui spectacol din ziua aceea, cu bereta pe cap şi în pardesiul lui cenuşiu, pentru a-l găsi pe Sammy aşezat pe canapea, arătând ca un mort, dar cu ochii larg deschişi. În ceea ce o priveşte, după dispariţia lui Jack, Elsie crezuse că nu va mai plânge

niciodată, dar se înşelase.

În primul rând, Ollie citi hârtiile pe îndelete, strâmbând din nas şi frecându-şi-l, încruntându-se ca o persoană care ştie ce caută şi nu îi place, în timp ce Cadgwith îl urmărea cu privirea. A citit o dată, apoi s-a încruntat şi mai aprig, a citit din nou şi, de data aceasta, în timp ce citea părea să se redreseze, să reintre în formă, să se pregătească de luptă, în fine să facă ceea ce fac bărbaţii înainte de o păruială. Elsie asista la o adevărată ieşire la rampă, ca într-o scenă dintr-un film care le plăcea, ei şi lui Sammy, şi în care eroul scoţian iese cu paşi mari din peşteră, îmbrăcat în armură, şi ştii că el este personajul aşteptat, deşi ai bănuit tot timpul acest lucru. Cadgwith trebuie să fi intuit câte ceva, pentru că atunci când Ollie a terminat de citit pentru a treia oară contractul lui Sammy - şi după aceea Angajamentul Solemn de Plată - începuse să arate cam prăpădit.

— Arată-mi calculele, îi ordonă Ollie, astfel încât acesta îi înmână paginile, destul de multe, cu dobânzile adăugate, şi suma totală înscrisă în josul paginii cu roşu. Ollie citi şi el cifrele, cu acea siguranţă caracteristică doar contabililor şi bancherilor, atât de rapid de parcă ar fi fost doar simple vorbe.

— Nu ai nimic solid pe care să te bazezi, îi spuse el lui Cadgwith. Contractul reprezintă o suma de tâmpenii, înregistrările contabile sunt o glumă, Sam este minor şi tu eşti un escroc. Strânge-ţi lucrurile şi cară-te!

Ollie este desigur un bărbat spătos şi, atunci când nu-ţi vorbeşte ca printr-un şomoiog de vată, are un glas puternic, direct, glas de ofiţer, care se aude în melodramele desfăşurate în Sălile de judecată. Are şi nişte ochi pe măsură, atunci când te priveşte cum se cuvine,

când nu se uită în pământ la trei metri în faţa lui. Ochi furioşi. Ochi ca ai acelor amărâţi de irlandezi care au petrecut ani întregi în puşcărie pentru fapte pe care nu le-au comis. Fiind înalt şi solid, Oliver stătea aproape de Cadgwith şi nu s-a dezlipit de lângă el întreg drumul până la uşa de intrare, fără să-l scape din ochi. La uşă, i-a spus ceva lui Cadgwith pentru a-l ajuta să-şi găsească drumul. Şi, cu toate că Elsie nu a prins cuvintele pe care le-a rostit, Sammy le-a auzit cât se poate de bine, pentru că, în săptămânile ce au urmat, în timp ce îşi recăpăta vioiciunea, le repeta în orice clipă de răgaz, pentru a se înveseli: „Şi dacă te mai întorci aici, îţi rup gâtul tău jegos”, cu glas măsurat, lipsit de emoţie, dar care l-a ajutat pe Sammy să-şi revină. Tot timpul cât Sammy şi Ollie au stat în şopron ca să împacheteze comorile pentru a le trimite înapoi la Friendship Home Marketing, Sammy nu contenea să murmure pentru a-şi menţine buna dispoziţie: „Şi dacă te mai întorci aici, îţi rup gâtul tău jegos”, ca o rugă de speranţă.

Oliver consimţi în sfârşit să o asculte.

— Nu pot vorbi cu el acum, Elsie, mă tem că nu e momentul, replică el, manierat ca întotdeauna, din umbra beretei sale.

Apoi se întinse, se contorsionă aşa cum îi era obiceiul, arcuindu-şi spinarea lungă şi împingându-şi ambele braţe la spate, cu bărbia în piept, ca un ostaş dintr-un regiment de gardă chemat la ordine. Stând astfel cât era el de lung şi de lat, era prea înalt pentru Sammy şi prea lat pentru dubiţă, care era roşie şi înaltă şi avea pictate cuvintele AUTOBUZUL MAGIC AL UNCHIULUI OLLIE, pe o parte, cu litere roz cu băşicuţe, şterse ici şi colo din cauza

parcărilor greşite sau a vandalilor.

— Avem un spectacol la ora unu la Teignmouth şi altul la trei la Torquay, explică el, înghesuindu-se cumva în scaunul din faţa volanului.

Sammy era deja lângă el, strângând la piept mingea roşie, dând cu fruntea în ea, nerăbdător să plece.

— Şi mai avem şi Armata Salvării la şase.

Motorul tuşi, apoi tăcu.

— Mai vor şi Măgarul la mijloc pe deasupra, adăugă el acoperind urletul de frustrare al lui Sammy.

Întoarse cheia a doua oară, fără succes. Iar a înecat motorul, gândi ea. Va întârzia şi la propria lui înmormântare.

— Dacă nu le facem Măgarul la mijloc, nici n-are rost să ne mai deranjăm, aşa e, Sammy? adăugă el, sucind cheia pentru a treia oară în contact. Motorul dubiţei se trezi, fără chef, la viaţă. La revedere, Elsie. Spune-i că-l sun mâine, te rog. Dis-de-dimineaţă. Înainte de a pleca la lucru. Şi nu mai face pe copilul tâmpit, îi ordonă el lui Sammy. Nu-ţi mai pocni capul aşa, ca un prost.

Sammy încetă să mai dea cu capul în minge. Elsie Watmore urmări dubiţa coborând drumul în zig-zag de la mijlocul dealului către port. Apoi angajându-se de două ori în sensul giratoriu înainte de a intra pe şoseaua de centură, lăsând în urmă trombe de fum din ţeava de eşapament. Şi, în timp ce se uita, simţi cum o cuprinde teama, aşa cum i se întâmpla întotdeauna. Nu putea să şi-o înfrâneze şi nu era sigură că dorea să o facă. Nu din cauza lui Sammy, asta era ciudat, ci din cauza lui Ollie. Era teamă că nu se va mai întoarce niciodată. De fiecare dată când ieşea din casă sau pleca cu maşina - chiar atunci când îl lua pe Sammy la Legiune să joace biliard - se trezea că îi

spune drum bun pentru totdeauna, tot aşa cum îi spunea lui Jack al ei când pleca pe mare.

Visând în continuare cu ochii deschişi, Elsie Watmore plecă din pata ei de soare de pe verandă şi, revenind în hol, descoperi cu surprindere că Arthur Toogood mai aştepta încă la celălalt capăt al firului.

— Domnul Hawthorne are spectacole toată după-amiaza, îi spuse ea cu dispreţ. Se întoarce foarte târziu. Vă va telefona mâine, dacă îi permite programul.

Dar mâine nu îi convenea lui Toogood. Ca un mare secret, îi dădu numărul lui de acasă, ce nu figura în cartea de telefon. Ollie să aibă amabilitatea să sune la orice oră, nu contează cât de târziu, Elsie, mă asculţi? Încercă să o convingă să-i spună unde avea Ollie spectacole, dar ea s-a arătat rezervată. S-ar putea ca *domnul* Hawthorne să fi menţionat ceva în legătură cu un mare hotel din Torquay, recunoscu ea graţios. Şi o discotecă la căminul Armatei Salvării la orele şase. Sau poate şapte, a uitat. Şi chiar dacă nu a uitat, aşa a pretins. Erau momente când nu dorea să-l împartă pe Ollie cu nimeni, şi cu atât mai puţin cu un directoraş de bancă pisălog dintr-un orăşel oarecare, directoraş care, ultima oară când s-a dus la el să discute despre un împrumut, i-a sugerat să stabilească detaliile în pat.

— *Toogood,* repetă Oliver indignat în momentul în care se angajă în sensul giratoriu. *Hârtii de rutină. Discuţie amicală.* Măscărici tâmpit. La dracu'. Rată intersecţia. Lui Sammy îi scăpă un hohot imens de râs. Ce mai este de semnat? întrebă Oliver, adresându-i-se lui Sammy de la egal Ia egal, aşa cum îi vorbea întotdeauna. A primit nenorocita aia de casă. A primit nenorociţii ăia de bani. A

primit-o pe Carmen. Singurul lucru pe care nu l-a primit sunt eu, exact ceea ce şi voia.

— Înseamnă că a pierdut ce-i mai bun, nu-i aşa? exclamă râzând Sammy.

— Ce-i mai bun e Carmen, mârâi Oliver, iar Sammy îşi ţinu gura o vreme.

Se târâră în susul unui deal. Un camion nerăbdător îi depăşi în turnantă împingându-i în bordură. Dubiţa lui nu era prea bună la urcuş.

— Ce le oferim azi? întrebă Sammy când consideră că momentul era mai prielnic.

— Meniul A. Mingea săltăreaţă, Mărgele magice, Găsiţi păsărica, Moara minţii, Maimuţoiul sculptat, Forme de hârtie, Bubuie şi ieşi. Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă el auzind vaietul de disperare al lui Sammy.

— Fără farfurii zburătoare!?

— Dacă avem timp, facem şi farfuriile. Doar dacă avem timp.

Sammy se pricepea cel mai bine la farfurii. Exersase zi şi noapte şi, deşi nu reuşise niciodată să facă vreuna să se învârtească în aer, era convins că este o stea. Dubiţa intră pe un domeniu trist al primăriei. Un afiş ameninţător avertiza împotriva atacurilor de cord, dar remediul oferit era neclar.

— Fii atent la baloane, îi ordonă Oliver.

Sammy se pregătise deja. Dând la o parte mingea portocalie, se ridicase în picioare, ţinut de centura de siguranţă, cu braţele desfăcute. Patru baloane, două verzi, două roşii, atârnau de la o fereastră superioară, purtând numărul 24. Oprind brusc lângă bordură, Oliver îi dădu lui Sammy cheile pentru a începe să descarce şi, cu pulpanele pardesiului cenuşiu fluturând în jurul lui în briza proaspătă

a mării, urcă cu paşi mari scurta alee de beton. Pe geamul mat al uşii de la intrare era lipit un afiş ponosit pe care scria LA MULŢI ANI, MARY JO! Mirosuri de fum de ţigară, de bebeluş şi de pui foarte prăjiţi te izbeau dinăuntru. Oliver apăsă butonul soneriei şi auzi de sus răsunând urletele războinice ale copiilor înnebuniţi. Uşa se deschise larg şi două fetiţe cu răsuflarea tăiată, în rochiţe de sărbătoare, îl priviră lung. Oliver îşi scoase bereta şi făcu o reverenţă orientală, adâncă.

— Unchiul Ollie, declară el cu o imensă gravitate - dar nu într-atât încât să le sperie - Magician Extraordinar. În serviciul dumneavoastră, doamnelor, întotdeauna, pe ploaie sau pe vreme bună. Vă rog să aveţi amabilitatea să mă duceţi în faţa conducătorului dumneavoastră.

În spatele lor apăru un bărbat ras în cap. Purta o haină cu brandenburguri şi avea tatuaje pe prima încheietură a degetului gros de la fiecare mână. Urmându-l în camera de zi, Oliver cuprinse cu privirea scena şi spectatorii. În scurta sa viaţă recentă, lucrase în vile elegante, în grajduri, în primării săteşti, pe plaje aglomerate şi într-un refugiu al unei staţii de autobuz de promenadă pe o furtună de gradul opt. Se antrena dimineaţa şi dădea spectacole după-amiaza. A distrat copii bogaţi, copii săraci, copii bolnavi şi copii din aziluri. La început i-a lăsat să-l împingă într-un colţ, lângă televizor şi volumele din *Encyclopaedia Britannica.* Dar în zilele acestea îşi permitea să-şi exprime dorinţele. Condiţiile din această după-amiază erau corespunzătoare, deşi spaţiul era cam strâmt. Şase adulţi şi treizeci de copii erau înghesuiţi într-o cameră de zi micuţă, copiii pe podea, în semicerc, cu faţa la el, adulţii în grup ca la fotograf, pe o canapea, bărbaţii în rândul întâi şi femeile, desculţe, cocoţate pe spătar.

Oliver despacheta, dar fără să-şi scoată pardesiul. Aplecându-se şi ridicându-se, cu o figură lugubră, asamblând cu ajutorul lui Sammy colivia cu canarul ce dispărea şi lampa lui Aladin care se umplea cu preţioasa comoară când era frecată, Oliver folosea pulpanele pardesiului pentru disimulare. Iar când se lăsă pe vine pentru a se adresa copiilor la nivelul lor - din principiu nu le vorbea niciodată de sus, doar de jos în sus sau de la nivelul lor - şi când genunchii săi masivi se ridicară lângă urechi, iar mâinile lui elastice se lăsară greoaie în faţa lor, Oliver semăna cu o *Mantia religiosa* sau călugăriţă cum i se spune în popor, în parte profet, în parte insectă uriaşă.

— Hei, bună tuturor, începu el cu un glas surprinzător de blând. Eu sunt Unchiul Ollie, omul misterelor, al îndemânării şi magiei. Vorbea într-o engleză simplă, nici prea elevată, dar nici cu prea multe dezacorduri. Zâmbetul său descătuşat devenise prietenos. Aici, în dreapta mea, îl avem pe marele, dar nu perfectul Sammy Watmore, asistentul meu nepreţuit. Sammy, fă o plecăciune - AUUU!

Au pentru momentul în care ratonul Rocco îl muşcă, ceea ce făcea întotdeauna Rocco în acest moment, aruncând în aer silueta enormă a lui Oliver, care revenea pe podea cu o uşurinţă neaşteptată şi, sub pretextul pedepsirii lui, îi întorcea pe furiş cheiţa pe burtică. Iar după ce a fost cuminţit, Rocco trebuia şi el să fie prezentat oficial, apoi să adreseze copiilor un discurs bombastic de bun-venit, remarcând-o pe Mary Jo, sărbătorita, o fetiţă firavă şi foarte frumoasă. De aici încolo este treaba lui Rocco să le demonstreze copiilor ce magician formidabil este stăpânul lui, scoţând boticul din pardesiul gri al acestuia şi exclamând: „O, Doamne, ar trebui să vedeţi ce mai este aici!” pentru a arunca de acolo cărţi de joc -

numai aşi - un canar împăiat şi un pachet de sandvişuri pe jumătate mâncate, precum şi o sticlă de plastic cu aspect ucigător pe care scrie PILEALĂ. După ce l-a făcut de râs pe Oliver ca magician - dar nu definitiv - Rocco l-a batjocorit ca acrobat, agăţându-se de umărul lui şi chiţăind de frică în timp ce Oliver înconjoară pe mingea roşie săltăreaţă mica arenă din camera de zi, cu braţele larg desfăcute şi cu pulpanele pardesiului cenuşiu umflându-se în spatele lui. Este gata-gata, dar nu o face niciodată, să se izbească de biblioteci, de mese şi de televizor, să strivească degetele de la picioarele copiilor din rândul din faţă, în zarva făcută de Rocco, care îl avertizează că depăşeşte viteza legală, că întrece o maşină a poliţiei, că este urmărit pentru o preţioasă bijuterie de familie, că a intrat aiurea pe o stradă cu sens unic. Încăperea este cuprinsă de freamăt, care se simte şi în înfăţişarea lui Oliver. Capul cu faţa-i îmbujorată este lăsat spre spate, buclele lui negre şi bogate zboară ca ale unui pilot de maşini de curse, obrajii mobili îi strălucesc de plăcere intensă, ochii îi sunt limpezi şi tineri din nou, râde, iar copiii râd şi mai tare decât el. Este Prinţul Freamătului, omul care aduce ploaie, sosit, oricât ar fi de greu de crezut, în mijlocul lor. Este un bufon stângaci şi ca atare trebuie protejat, este un zeu vioi care poate invoca rasul şi care poate vrăji fără să distrugă.

— Prinţesă Mary Jo, vreau să iei lingura asta de lemn de la Sammy - dă-i lingura, dragule - şi te rog să amesteci în oala asta încet, încet de tot şi să te concentrezi cât poţi tu de tare. Sammy, dă-i oala. Mulţumesc, Sammy. Acum. Toţi v-aţi uitat în oală, nu-i aşa? Toţi ştiţi că oala este goală, în afara câtorva mărgele plicticoase, care nu sunt de folos nici omului, nici animalelor.

— Şi toţi ştiu că are fund fals, băi, gras bătrân şi prost ce

eşti! ţipă Rocco stârnind aplauze frenetice.

— Rocco, eşti un dihor blănos, mic şi împuţit, asta eşti!

— Raton! Raton! Nu dihor! Raton!

— Ţine-ţi gura, Rocco! Mary Jo, ai mai fost prinţesă vreodată? Un semn mic cu capul din partea lui Mary Jo ne spune că nu a mai avut altă trăire în lumea princiară. Atunci, vreau să-ţi pui o dorinţă, Mary Jo. O dorinţă tainică, mare, minunată. Cât de mare doreşti tu. Sammy, ţine oala şi ai grijă să nu se mişte. AUUUU! - Rocco, dacă mai faci asta o dată, vezi tu...

Dar Oliver decide după un minut de gândire să nu-i mai acorde altă şansă lui Rocco. Apucându-l de cap şi de coadă, îl îndoaie şi-l muşcă zdravăn de burtică şi, în hohotele de râs şi strigătele de frică ale celor prezenţi, scuipă o bucată convingătoare de blană, scoasă din ascunzişurile pardesiului său.

— Sâc că nu m-a duruut, sâc că nu m-a duruut! strigă Rocco acoperind aplauzele.

Dar Oliver nu îl bagă în seamă. S-a întors la numărul lui.

— Toţi băieţii şi toate fetele să se uite acum în oală şi să urmărească mărgelele alea plicticoase, neînşirate. Ne faci acum plăcerea, Mary Jo, să-ţi pui o dorinţă?

Un semn sfios cu capul ne spune că Mary Jo şi-a pus o dorinţă.

— Amestecă încet, Mary Jo - dă-i magiei putinţa să lucreze - *amestecă* mărgelele astea plicticoase şi neînşirate! Ţi-ai pus o dorinţă, Mary Jo? O dorinţă bună cere timp. A! Superb! Divin!

Oliver face un salt dramatic înapoi, acoperindu-şi ochii cu degetele desfăcute pentru a nu-l orbi splendoarea creaţiei sale. Prinţesa sărbătorită stă în picioare în faţa noastră, cu o pelerină împodobită pe umeri, un şirag de

mărgele de argint la gât şi o diademă de argint pe cap. Oliver flutură mâinile în aer în jurul ei, cu grijă ca nu cumva să o atingă, atingerea nefiind permisă.

— Dublonii vă convin, maestre? se interesă bărbatul ras în cap numărând în palma întinsă a lui Oliver douăzeci şi cinci de monezi de câte o liră, pe care le scoase dintr-o pungă de piele.

Urmărind cum se adună monezile, Oliver îşi aminteşte de Toogood, de bancă şi, fără să ştie de ce, stomacul i se întoarce pe dos, doar că pute ceva nefiresc în atitudinea lui Arthur Toogood, iar senzaţia aceasta este din ce în ce mai puternică.

— Putem să jucăm biliard sâmbătă? îl întrebă Sammy, după ce porniră din nou la drum.

— Vom vedea, spuse Oliver, luând un corn cu cârnaţi, care se servea pe gratis.

Cel de-al doilea angajament din aceeaşi după-amiază de vineri a avut loc în sala de banchete a Hotelului Majestic Esplanade din Torquay, unde auditoriul era format din douăzeci de copii din lumea bună, cu glasuri ce-i aminteau de propria-i copilărie, o duzină de mame plictisite în blugi şi cu perle la gât şi doi chelneri încrezuţi cu plastroane jegoase, care i-au trecut pe furiş lui Sammy un platou cu sandvişuri cu somon afumat.

— Aţi fost de-a dreptul adorabil, îi spuse o doamnă distinsă, completând un cec în camera de bridge. Douăzeci şi cinci de lire mi se pare îngrozitor de ieftin. Nu cunosc pe *nimeni* care să facă *ceva* pentru douăzeci şi cinci de lire în zilele noastre, adăugă ea, ridicând din sprâncene şi zâmbind. Probabil că eşti angajat *tot* timpul.

Nefiind sigur ce urmărea cu această întrebare, Oliver murmură ceva neinteligibil şi se înroşi până în vârful

urechilor.

— Ei bine, cel puţin *două* persoane v-au căutat la telefon în timpul spectacolului, spuse ea. Doar dacă nu a fost de două ori acelaşi bărbat. Dorea cu *disperare* să vă găsească. Mă tem că i-am spus centralistei să-i comunice că eraţi *in flagrante,* nu-i aşa că a fost îngrozitor?

Clădirea Armatei Salvării de la marginea oraşului era o fortăreaţă contemporană din cărămidă aparentă, cu colţuri rotunjite şi ferestre canelate pentru a le oferi Ostaşilor lui Hristos un câmp permanent de foc. Oliver l-a lăsat pe Sammy la poalele lui West Hill, pentru că Elsie Watmore nu era de acord ca băieţelul să întârzie la ceai. Treizeci şi şase de copii aşezaţi la o masă lungă din sala de adunare aşteptau să mănânce cartofi prăjiţi din pungi de hârtie, aduse de un bărbat îmbrăcat într-o haină de biber. În capul mesei stătea Robyn, o roşcată în trening verde, cu ochelari fantezi.

— Toată lumea să ridice mâna dreaptă aşa, ordonă Robyn, întinzând mâna demonstrativ. Acum ridicaţi mâna stângă aşa. Lipiţi-le! Iisuse, ajută-ne să ne bucurăm de bucate şi de jocurile şi de dansul de seară şi să nu ne îndoim. Să fim la locul nostru şi să ne amintim de toţi bieţii copii din spitale şi de aiurea care nu se pot distra în seara aceasta. Atunci când mă veţi vedea pe mine sau pe locotenent mişcând braţele aşa, vă veţi opri din orice aţi face şi veţi înţepeni, întrucât înseamnă că *noi* avem ceva de spus sau că *voi* n-aţi fost la locul vostru.

Pe o muzică tropăită de grădiniţă, copiii au jucat Batistuţa, Elefanţii în galop şi Statuile. Au mai jucat leii adormiţi şi o Veneră de nouă ani cu părul lung a rămas ultimul leu adormit. Drapată la mijlocul podelei, îşi ţinea ochii strâns închişi, în timp ce băieţii şi fetele o gâdilau

respectuos, fără vreun efect vizibil.

— Acum ridicaţi-vă în picioare să jucăm Măgarul la mijloc! strigă Oliver în grabă, neţinând seama de urletul de furie al lui Robyn.

Cu pumnul în aer, copiii făceau gesturi convenţionale de bucurie. Curând lumina intermitentă şi zarva îi provocară dureri de cap lui Oliver, aşa cum i se întâmpla întotdeauna. Robyn îi întinse o ceaşcă cu ceai şi îi strigă ceva, dar el nu putea să o audă. Îi mulţumi prin semne, dar ea nu plecă. Oliver urlă „Mulţumesc”, acoperind hărmălaia, dar ea continua să vorbească, până când Oliver reduse volumul casetofonului şi lăsă capul într-o parte lângă gura ei.

— Un bărbat cu pălărie vrea să vorbească cu dumneavoastră, ţipă ea, nedându-şi seama că muzica nu mai suna atât de tare. Pălărie verde cu borurile ridicate. Oliver Hawthorne. Este urgent.

Privind prin ceaţa pâlpâitoare, Oliver îl distinse pe Arthur Toogood lângă barul unde se servea ceai, aflat în custodia celui cu haina de biber. Purta o pălărie moale de fetru şi un hanorac matlasat peste costum. Lumina stroboscopică îl făcea să arate ca dracu’, aşa durduliu cum era, în timp ce zâmbea şi-şi flutura mâinile irizate pentru a arăta că nu purta armă.

CAPITOLUL 3

Administratorul spitalului îşi strânse mâinile într-o rugă orientală şi îşi exprimă regretele că sistemul frigorific era defect. Un doctor cu aspect spectral, într-un halat alb pătat de sânge, îl aprobă. Şi-a exprimat acordul şi Primarul, care se îmbrăcase în costum negru, fie din respect faţă de morţi, fie în onoarea diplomaţilor englezi, veniţi în vizită de la Istanbul.

— Sistemul frigorific va fi înlocuit în iarna aceasta, traduse Consulul Majestăţii Sale în beneficiul lui Brock, în timp ce persoanele adunate acolo ascultau şi dădeau din cap aprobator fără să înţeleagă despre ce era vorba. Va fi instalată o aparatură nouă, indiferent de costuri. Aparatură britanică. Va fi inaugurată personal de Excelenţa sa domnul Primar. S-a stabilit deja data ceremoniei de inaugurare. Primarul avea un mare respect pentru produsele britanice. Insistase să fie achiziţionate cele mai bune materiale. Brock primi această informaţie cu un zâmbet şugubăţ de complicitate, în timp ce Primarul confirma cu putere devoţiunea sa faţă de produsele britanice, iar oamenii săi, înghesuiţi inconfortabil în jurul lui în pivniţă, dădeau cu vigoare aprobator din cap. Primarul doreşte să-şi exprime profunda amărăciune că

prietenul nostru este londonez. Primarul a fost într-o vizită la Londra. A văzut Turnul Londrei şi Palatul Buckingham şi multe alte puncte de atracţie. Are un mare respect pentru spiritul britanic de continuitate.

— Sunt încântat să aud acest lucru, spuse Brock grav, fără să-şi ridice capul nins. Te rog, Harry, dacă eşti amabil, să-i mulţumeşti domnului Primar pentru străduinţă.

— A întrebat cine eşti, spuse Consulul cu glas scăzut, după ce îi mulţumi Primarului. Am spus că eşti de la Foreign Office. Cu însărcinări speciale în cazul britanicilor decedaţi peste hotare.

— Corect, Harry. Ai spus ce trebuie. Mulţumesc, îi răspunse Brock curtenitor.

În ciuda tonului supus, Consulului nu-i scăpă nota de autoritate din glasul lui Brock, şi nu se întâmpla prima oară. Şi nici acea nazalizare caracteristică vestului Angliei, nu atât de agreabilă pe cât se dorea. Un om făcut din mai multe straturi, nu toate foarte respectabile. Un animal de pradă deghizat. Consulul era un tip timid, care îşi ascundea sensibilitatea sub o eleganţă delicată, neceremonioasă. Când traducea, se încrunta la mijlocul frazei, ca şi tatăl său, un distins egiptolog.

— Îmi vine să vomit, îl avertizase el pe Brock, în timp ce suiau dealul cu maşina. Aşa mi se întâmplă întotdeauna. Îmi ajunge să văd un câine mort la marginea drumului şi îmi vine imediat să vomit. Există o incompatibilitate între moarte şi mine.

Brock însă se mulţumi să zâmbească şi dădu din cap, ca şi când ar fi vrut să spună: „Mare-i grădina lui Dumnezeu!”

Cei doi englezi stăteau lângă una din părţile laterale ale căzii de baie din fier galvanizat. Administratorul spitalului, medicul-şef, Primarul şi întreg Anturajul său se aflau mai

sus pe o estradă, de partea cealaltă, cu un zâmbet arborat cu curaj pe buze. Între ei, gol şi cu jumătate de cap zburat, zăcea răposatul Alfred Winser. Zăcea în poziţie de fetus, pe un strat de cuburi de gheaţă, făcute de maşina de fabricat gheaţă din scuarul principal de la poalele dealului. Pe o masă cu rotile dispusă la picioarele sale, se afla o felie de pâine îndulcită muşcată, micul dejun neterminat al cuiva, rătăcită printre mai multe tuburi de otravă de muşte. Un ventilator electric se tânguia degeaba într-un colţ, lângă un ascensor bătrân, folosit, după părerea Consulului, pentru transportul morţilor. Uneori, prin faţa ferestrei se vedeau trecând roţile unei ambulanţe, alteori se auzeau paşi grăbiţi, aducând veşti încurajatoare de la cei vii. Aerul din morgă mirosea a putreziciune şi formol. Îi zgâria laringele Consulului şi îi întorcea stomacul ca o cheie ce se suceşte lent în broască.

— Autopsia va fi făcută luni sau marţi, traduse Consulul, încruntându-se puternic. Anatomo-patologul este foarte ocupat la Adana. Este cel mai bun din Turcia etc. Întotdeauna se întâmplă aşa. Mai întâi trebuie ca văduva să-l identifice. Paşaportul prietenului nostru nu este suficient. O, a mai fost şi sinucidere pe deasupra.

Toate acestea şoptite confidenţial în urechea stângă a lui Brock, care continua să studieze cadavrul.

— Ce-ai spus, Harry?

— Spune că a fost sinucidere, repetă Consulul. Brock nedând nici un semn că ar fi auzit, acesta insistă: Sinucidere. Pe cuvânt.

— Cine spune? întrebă Brock, ca şi cum înţelegea greu aceste lucruri.

— Căpitanul Ali.

— Care-i Ali dintre ăştia, Harry? Împrospătează-mi

memoria, dacă eşti amabil.

Brock însă ştia prea bine care era. Cu mult înainte de a pune întrebarea, ochii săi albaştri nevinovaţi identificaseră figura zâmbitoare, silueta letargică a căpitanului de poliţie locală, în uniforma lui cenuşie bine călcată şi cu ochelarii negri cu rame de aur de care era foarte mândru, pierzându-şi vremea împreună cu două ajutoare în civil pe lângă suita Primarului.

— Căpitanul spune că a făcut investigaţii ample şi este sigur că autopsia va confirma constatările sale. Sinucidere în stare de ebrietate. Cazul este clar. Spune că nu era necesară deplasarea ta, adăugă Consulul, în speranţa deşartă că Brock va vedea în aceasta aluzia lor că era mai bine să plece.

— Sinucidere cu ce exact, Harry, te rog? se interesă Brock, reluând studierea cu răbdare a cadavrului.

Brock îi transmise întrebarea Căpitanului.

— Un glonţ, îi răspunse el lui Brock, după un schimb sacadat de cuvinte. S-a împuşcat. În cap.

Brock ridică din nou privirea, întâi către Consul, apoi către Căpitan. Ochii săi, ridaţi la colţuri, dădeau impresia, la o primă privire, de îngăduinţă, dar pentru Consul erau neliniştitori.

— Bine, bine. Mulţumesc, Harry, mulţumesc. Brock păru la început nesigur dacă să continue sau nu, apoi se lansă. Doar dacă luăm în serios teoria Căpitanului, Harry, ceea ce bineînţeles că facem, dar poate că ar trebui să înceapă prin a ne spune cum poate să-şi zboare un om creierii cu mâinile încătuşate la spate, singura explicaţie posibilă, după *mine,* pentru rănile de pe încheieturile mâinilor prietenului nostru. Vrei să-l întrebi, te rog, Harry? Trebuie să recunosc, turca ta este excelentă.

Consulul către Căpitan din nou, Căpitanul foarte activ cu mâinile şi cu sprâncenele, în timp ce ochii săi rămâneau ascunşi de ochelarii cu rame de aur.

— Prietenul nostru avea rănile de la încheieturi când a aterizat pe aeroportul de la Dalaman, traduse supus Consulul. Căpitanul are un martor care poate confirma că le-a văzut.

— A aterizat *de unde*, Harry, te rog?

Consulul transmise Căpitanului întrebarea lui Brock.

— Cursa de seară de la Istanbul la Dalaman, spuse el.

— Cursa comercială? Cursa comercială obişnuită?

— Turkish Airlines. Numele prietenului nostru se află pe lista pasagerilor. Căpitanul va fi încântat să ţi-o arate.

— Iar eu aş fi încântat să o văd, Harry. Spune-i, te rog, că sunt foarte impresionat de silinţa pe care şi-o dă.

Consulul i-a spus. Căpitanul acceptă complimentul lui Brock şi îşi reluă mărturia, pe care Consulul o traduse.

— Martora Căpitanului este o asistentă medicală de profesie, care a stat, în timpul zborului, pe scaunul de lângă prietenul nostru. Este cea mai bună asistentă din regiune, cea mai populară. Era atât de îngrijorată de starea încheieturilor prietenului nostru, încât l-a rugat să o lase să-l conducă, după ce vor ateriza, la o clinică, unde să fie pansat. A refuzat. Ca un om pilit. A împins-o cu gesturi de om beat.

— O, Doamne!

De pe estrada aflată de partea cealaltă a căzii, Căpitanul îşi dovedea talentele actoriceşti, încercând să reconstituie scena descrisă: Winser prăbuşit dizgraţios în scaun, Winser dând cu mâna pentru a o îndepărta pe asistenta bine intenţionată, Winser ridicând cotul pentru a o ameninţa.

— Un al doilea martor care a venit aici de la aeroportul din Dalaman în acelaşi autobuz cu prietenul nostru depune o mărturie asemănătoare, îi explică lui Brock Consulul după ce Căpitanul perorase din nou.

— O, a venit cu *autobuzul,* nu-i aşa? exclamă Brock încântat, ca un om care se luminase în sfârşit. O cursă comercială şi un autobuz comercial. Da, da. Iar el, un avocat de frunte al unei importante firme financiare londoneze din West End, foloseşte transportul în comun. Sunt foarte încântat să aud aşa ceva. S-ar putea să-mi cumpăr acţiuni la ei, la urma urmei.

Dar Consulul nu se lăsa:

— Prietenul nostru şi acest al doilea martor şedeau alături pe bancheta din spate a autobuzului. Acest al doilea martor este un poliţist pensionat, cel mai iubit poliţist din comunitate, un adevărat părinte pentru ţărani, ceea ce este important. El i-a oferit prietenului nostru o smochină proaspătă dintr-o pungă de hârtie pe care o ducea cu el. Prietenul nostru l-a ameninţat că-l ia la bătaie. Căpitanul este în posesia unor declaraţii scrise, luate sub jurământ şi semnate, de la aceşti doi martori importanţi, precum şi de la şoferul autobuzului şi de la însoţitoarea de bord a avionului. Căpitanul făcuse îndatoritor o pauză, în cazul în care distinsul domn de la Londra avea vreo întrebare. Dar Brock părea să nu aibă nimic de întrebat, iar zâmbetul de pe chipul său trăda doar admiraţie mută. Astfel încurajat, Căpitanul se plasă la picioarele ca de marmură ale lui Winser şi îndreptă, pedant, degetul arătător către încheieturile schilodite ale mâinilor.

— În plus, aceste urme nu sunt de la cătuşe turceşti, anunţă Consulul fără nici cea mai slabă umbră de umor. Cătuşele turceşti se disting prin faptul că sunt mai umane,

mai blânde cu deţinutul. Nu râde. Căpitanul deduce că prietenul nostru a fost arestat în altă ţară, a evadat sau i s-a ordonat să fugă. Căpitanul doreşte să ştie dacă nu s-a semnalat vreo infracţiune comisă de către prietenul nostru în străinătate, înainte de sosirea sa în Turcia. Îl interesa şi dacă consumul de alcool nu a constituit cumva un element care a condus la infracţiune. Ar dori să-l ajute pe această linie a anchetei. Are un deosebit respect pentru metodele poliţiei engleze. Spune că, lucrând împreună, nu există crimă pe care tu şi el să nu o puteţi rezolva.

— Spune-i, te rog, că mă simt foarte flatat, Harry. Este întotdeauna plăcut să rezolvi o crimă, chiar dacă nu este vorba decât de o sinucidere. Cu toate acestea, în ceea ce priveşte linia sa de desfăşurare a anchetei, regret că trebuie să-l informez că, pe hârtie, prietenul nostru a fost curat ca lacrima din toate punctele de vedere.

Consulul fu însă scutit de truda traducerii acestor cuvinte în urma unei bufnituri în uşa de oţel. Administratorul făcu un salt să o deschidă şi un kurd obosit fu lăsat să intre cu o găleată cu gheaţă şi un tub de clismă. Aruncă unul din capetele tubului în vană şi îl supse pe celălalt. Gheaţa topită se împrăştie pe podea şi se scurse la canal până când cada fu golită. Kurdul deşertă gheaţa proaspătă în cadă şi se retrase, cu papucii lipăind pe treptele de piatră. Consulul se împletici în urma lui, se îndoi din mijloc şi îşi acoperi gura cu palma.

— Nu sunt palid. Lumina este de vină, îl asigură el pe Brock murmurând zemos, după ce se strecură înapoi în încăpere.

Ca şi cum reîntoarcerea Consulului l-ar fi provocat, Primarul izbucni, manifestându-şi nemulţumirea într-o engleză stricată. Era un bărbat îndesat, eu o conformaţie

de muncitor necalificat care s-a ridicat deasupra condiţiei sale, şi vorbea aprig, ca şi cum s-ar fi adresat unui grup de colegi grevişti, gesticulând cu antebraţele lui puternice, arătând când către cadavru, când către fereastra zăbrelită, dincolo de care se întindea oraşul ce-i fusese încredinţat să-l păstorească.

— Prietenul nostru sinucis, exclamă el indignat. Prietenul nostru fost hoţ. Nu este prietenul nostru. Furat barca nostru. Plutit mort în barcă. El fost alcoolic. Sticla de whisky fost tot în barcă. Fost goală. Ce armă face aşa gaură? întrebă el retoric, îndreptând un braţ butucănos în direcţia capului sfărâmat al bietului Winser. În oraş acesta, va rog, cine are aşa arme mari? Nimeni nu are. Toţi are arme mici. Fost armă engleză. Englez asta băut, furat barca nostru, împuşcat singur la el. Hoţ fost. Beţiv fost. Sinucidere fost. Gata.

Brock înghiţi acest asalt cu un zâmbi amabil neschimbat pe buze.

— Mă întreb dacă am putea merge puţin înapoi, Harry, sugeră el. Presupunând că ţi-ai revenit.

— Cum doreşti, îi bolborosi jalnic Consulul, tamponându-şi gura cu un şerveţel de hârtie.

— Prietenul nostru a venit aici cu o cursă comercială internă de la Istanbul, după cum am auzit, şi cu autobuzul aparţinând transportului în comun de la Dalaman. Apoi s-a împuşcat, corect? Mă întreb acum de ce a făcut acest gest? Ce l-a îndemnat să vină aici de la bun început? Până unde a ajuns după ce s-a dat jos din autobuz? Trebuia să se întâlnească cu prieteni? Şi-a reţinut o cameră la vreunul din multele hoteluri elegante din oraş? A lăsat vreun bilet de sinucigaş? Cei mai mulţi sinucigaşi englezi lasă în urma lor câteva rânduri. De unde a luat arma? Unde este arma

acum? Sau au omis să ne-o arate?

Brusc toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp: administratorul hotelului, medicul-şef. Căpitanul şi câţiva membri ai anturajului său, care mai de care dornic să-l întreacă pe celălalt prin vigoarea negării sale.

— Nu a fost nici un bilet, iar Căpitanul nici nu s-a aşteptat să găsească aşa ceva, traduse Consulul însufleţit, selectând glasul Căpitanului din hărmălaie. Nici o persoană care fură o barcă, care ia cu el pe mare o sticlă de whisky şi o bea până la fund, nu este în stare să scrie un bilet. Vă întrebaţi care a fost motivul. Prietenul nostru a fost un pomanagiu. Un degenerat. Un deţinut evadat. Asta e. Un pervers.

— Şi asta pe deasupra, Harry? Dumnezeule! Ce le-a dat *această* impresie, mă întreb?

— Poliţia a consemnat mărturiile câtorva pescari turci frumuşei, pe care prietenul nostru i-a întâlnit pe mal la începutul serii şi pe care a încercat să-i seducă, îi explică Consulul cu un glas monoton, lipsit de expresie. Toţi l-au refuzat. Prietenul nostru era un homosexual respins, beţiv, care fugea de mâna justiţiei. S-a hotărât să pună capăt acestei situaţii. A furat o sticlă de whisky, a aşteptat până la lăsarea întunericului, a umflat o barcă răzbunându-se pe bărbaţii care îi respinseseră avansurile, a ieşit în larg şi s-a împuşcat. Arma a căzut în apă. La momentul potrivit, vor fi trimişi scafandri să o recupereze. În momentul de faţă, cu atâtea ambarcaţiuni de agrement şi nave de croazieră în port, nu ar fi nimerit. De unde avea arma? Căpitanul spune că este irelevant de unde avea arma. Criminalii sunt criminali. Ei se găsesc unii pe alţii. Îşi vând arme între ei, este lucru ştiut. Cum a reuşit să transporte arma cu el pe cursa internă de la Istanbul? În bagaj. Unde este bagajul

său? Investigaţiile sunt în curs. În această ţară, asta înseamnă la paştele cailor.

Brock reluă examinarea cadavrului lui Winser.

— Doar că mie mi se pare că a fost un glonţ cu cap moale, vezi, Harry, obiectă el cu blândeţe. Asta nu e rană de ieşire, este o rană fără contururi precise. Ţi-ar trebui un glonţ dum-dum ca să faci o gaură ca asta.

— Nu ştiu să traduc dum-dum, îl avertiză Consulul pe Brock pe un ton jalnic. Nu se poate traduce, spuse, privind stânjenit către ruta parcursă de el cu ocazia „evadării” anterioare.

Primarul îşi ieşi din nou din fire. S-ar putea ca şiretenia politicianului din el să-l facă mai suspicios faţă de stăpânirea de sine de care dădea dovadă Brock în raport cu subalternii săi.

Începu să umble ţanţoş prin încăperea de la subsol, în sus şi în jos, prezentând o perspectivă mai largă, mai agresivă. *Englezii*, se plânse el. De ce îşi închipuie *englezii* că au dreptul să năvălească aici şi să pună întrebări, când ei sunt cauza necazurilor acestui orăşel? În primul rând, ce a căutat pederastul *englez* în oraşul nostru? De ce nu s-a dus în altă parte ca să se omoare acolo? - Kalkan? Kas? - şi la urma urmelor de ce a trebuit să vină în Turcia? De ce nu a stat în *Anglia,* în loc să strice vacanţa oamenilor şi să aducă şi un nume rău oraşului nostru?

Dar Brock luă partea bună până şi din tirada aceasta. După aprobarea amabilă din cap puteai spune că recunoştea forţa argumentaţiei, că respecta înţelepciunea locală şi dilema locală. Iar această atitudine rezonabilă avu, treptat efect asupra Primarului care, mai întâi, îşi lipi degetul de gură, apoi, ca un îndemn către propria sa persoană de a-şi păstra cumpătul, lovi aerul cu palma în

sus şi în jos, ca şi cum ar fi umflat o pernă. Căpitanul, totuşi, nu dădu dovadă de aceeaşi stăpânire de sine. Cu braţele ridicate în semn de predare, deşi nu capitula în nici un fel, împinse eroic un picior în faţă şi perоră, în propoziţiuni scurte, spre a-i uşura misiunea Consulului.

— Prietenul nostru este beat, traduse Consulul impasibil. Se află în barcă. Sticla de whisky este goală. Se simte deprimat. Se ridică în picioare. Se împuşcă. Arma cade în apa mării. Stă întins în barcă pentru că este mort. La iarnă, vom găsi arma.

Brock ascultă toate acestea manifestându-şi cât putea de bine respectul.

— Putem să aruncăm o privire în barcă, Harry?

Primarul reveni, cu ochii arzând de furie.

— Barca fost murdară! Fost cu prea mult sânge! Proprietar de la barcă om foarte necăjit, foarte furios! Foarte superstiţios de Dumnezeu! El ars barca. Nu pasă la el! Asigurare? Scuipă.

Brock hoinări de unul singur pe străzile strâmte, făcând pe turistul, oprindu-se pentru a examina covoarele, obiectele de artă orientală sau ceea ce se reflecta în câte o vitrină plasată convenabil. Îl lăsase pe Consul în biroul Primarului, bând ceai de mere şi discutând în amănunt astfel de probleme tehnice precum sicriele de oţel şi reglementările cu privire la transportul persoanelor decedate după efectuarea autopsiei. Invocând necesitatea găsirii unui dar de aniversare pentru o fiică inexistentă, rezistase invitaţiei Primarului de a lua masa de prânz cu el şi fusese nevoit, în consecinţă, să asculte pomelnice întregi de recomandări referitoare la numeroasele magazine superbe din oraş, cea mai bună fiind neîndoielnic prăvălia

dotată cu aer condiţionat ce aparţinea nepotului Primarului. Nu simţea nici un pic de oboseală, nici o slăbire a forţei sale obişnuite de investigaţie. În ultimele şaptezeci şi două de ore, dormise în cel mai bun caz şase, în avioane, taxiuri, în drum spre întâlnirile sale aranjate în mare grabă. Whitehall dimineaţa, Amsterdam după-amiaza, iar la căderea serii grădinile crepusculare ale unei hacienda aparţinând unui baron al drogurilor din Marbella, pentru că Brock avea informatori pretutindeni. Oamenii de toate felurile se simţeau atraşi de el din varii raţiuni. Chiar în trecerea sa prin acest orăşel, patroni neînduplecaţi de prăvălii sau de restaurante, care îl strigau să le cumpere mărfurile, identificau la el ceva care îi făcea să-şi ia un răgaz în toiul zarvei. Unii chiar scădeau mental preţurile. Şi atunci când, în timp ce trecea strada pentru a vedea cine se împiedica sau schimba brusc direcţia, Brock le adresa un salut voios cu mâna şi câte o scuză „Poate data viitoare!”, descopereau că intuiţiile lor erau confirmate oarecum prin refuzul său, îl urmăreau cu privirea, reţinându-i chipul, în cazul când ar mai trece a doua oară pe acolo.

Ajungând în micul port pescăresc cu farul lui vopsit în alb, cu un chei bătrân din granit şi cu taverne aglomerate, Brock continua să-şi etaleze plăcerea nedisimulată faţă de tot ceea ce vedea: prăvăliile cu mărunţişuri şi blugi, unde, dacă ar fi avut o fată, ar fi găsit ceea ce căuta, iahturile de agrement şi ambarcaţiunile safari cu fund de sticlă, micile trailere cu mantiile lor de plase de pescuit, jeepul ocru jegos, parcat pe un drum argilos, nepietruit, tăiat la poalele dealului din spatele portului. În el se aflau două persoane, un băiat şi o fată. Chiar de la şaizeci de metri depărtare, îţi puteai da seama că erau tot atât de murdari

ca şi jeepul. Brock intră într-un magazin de mărunţişuri, pipăi câteva lucruri, se uită în oglinzi şi se opri la o bluză de bumbac amuzantă pe care o plăti cu cartea de credit ce o folosea pentru cheltuieli operative. Cu punga de cumpărături în mână, se plimbă de-a lungul cheiului până ajunse la far, unde, fiind singur, scoase din buzunar telefonul celular şi formă numărul biroului său din Londra; îi răspunse imediat glasul cu accent de West Country al lui Tanby, locotenentul său, care începu să-i înşire o serie de mesaje disparate ce nu aveau sens pentru nici unul dintre cei care nu le cunoşteau înţelesul tainic. Ascultându-le în tăcere, Brock mormăi „Am înţeles” şi întrerupse convorbirea.

O scară îngustă de lemn ducea la drumul nepietruit. Brock urcă treptele aşa cum le-ar urca orice turist. Jeepul ocru dispăruse. Apucând pe drumul nepietruit, ocoli un şir de case de vacanţă pe jumătate construite şi urcă alte câteva trepte către nivelul superior, unde fusese jalonat terenul pentru alte câteva clădiri, dar unde construcţia nu începuse. Acest al doilea drum era plin de gunoaiele lăsate de constructori şi de sticle goale. Brock se plasă la buza dealului, ca un presupus cumpărător care lua pulsul locului, imaginându-şi priveliştea ce se deschidea în faţa caselor neconstruite. Se apropia ora siestei. Nici un vehicul, nici un pieton, nici un câine. Din satul de dedesubt se auzeau doi muezini concurenţi ce-şi tânguiau îndemnurile, cel dintâi poruncitor, cel de-al doilea blând şi biruitor. Jeepul ocru apăru, împrăştiind praful roşu de pe drum. La volan se afla o fată cu bărbie pietroasă, cu ochi mari albaştri şi o coamă de păr blond nepieptănat. Prietenul ei, dacă asta era, stătea îmbufnat pe scaunul de alături. Avea o barbă nerasă de trei zile şi un cercel într-o

ureche.

Brock privi în susul drumului şi în josul dealului pe care tocmai îl urcase. Ridică o mână, jeepul se opri, portiera din spate se deschise din interior. Pe bancheta din spate era o grămadă de carpete, unele rulate, altele împăturite. Brock sări înăuntru şi, cu o agilitate remarcabilă pentru vârsta lui, se întinse cu burta lipită de podea. Băiatul aruncă carpetele peste el. Fata conduse maşina în viteză de croazieră în susul drumului şerpuit către un platou, aflat sus de tot pe promontoriu, şi opri.

— Liber, spuse bărbosul.

Brock ieşi de sub carpete şi se aşeză pe bancheta din spate. Băiatul deschise radioul, nu prea tare. Muzică turcească, bătăi din palme, tamburine. În faţa lor se afla o carieră de piatră roşie, închisă, marcată din loc în loc cu pancarte ce anunţau pericol de căderi de pietre. Mai era şi o bancă de lemn, stricată. Mai încolo, un loc de întoarcere pentru camioane fusese năpădit de buruieni. În zare se vedeau şase insuliţe dantelate avansând în ordine descrescătoare spre largul mării. Dincolo de golf, sate albe de vacanţă erau cuibărite în ravine.

— Să auzim ce aveţi de spus, le ordonă Brock.

Cei doi erau Derek şi Aggie şi nu exista nici o legătură amoroasă între ei, oricât şi-ar fi dorit Derek să fie altfel. Derek era sălbatic şi furtunos. Aggie avea o privire directă, picioare lungi şi o eleganţă instinctivă. Derek îşi relată povestea, în timp ce Aggie privea în retrovizoare şi părea să nu-l audă. Luaseră o cameră la Driftwood, spunea Derek, cu un ochi acuzator către Aggie - un hotel dărăpănat, ce se voia făcut pentru oamenii pentru care preţul nu contează, dar care arăta mai curând a loc de dormit pentru vagabonzi, ce avea o tavernă la parter şi un

barman irlandez homosexual, pe nume Fidelio, care îţi putea face rost de orice doreai.

— Întreg oraşul vuieşte, Nat, interveni Aggie, vorbind cu un accent îngrijit de Glasgow. Un singur subiect se discută de dimineaţa până seara şi acesta este Winser. Fiecare îşi are teoria lui. Cei mai mulţi formulează chiar două sau trei teorii.

— Primarul apare în majoritatea zvonurilor, continuă Derek, ca şi cum Aggie nu spusese nici un cuvânt. Unul dintre cei cinci fraţi ai primarului e mare sculă în Germania. Se zvoneşte că ar deţine o reţea de heroină şi o echipă de muncitori constructori turci.

Aggie îl întrerupse din nou.

— Are câteva cazinouri, Nat. Şi un centru de odihnă în Cipru. Cifră de afaceri de domeniul milioanelor. Şi ascultă asta. Se spune că e amestecat într-una din marile mafii ruseşti.

— Chiar aşa? se minună Brock şi îşi permise să zâmbească în barbă, ceea ce îi scotea întrucâtva în evidenţă vârsta şi deosebirea de toţi ceilalţi.

— Potrivit zvonurilor, continuă Derek, acelaşi frate se afla într-adevăr în oraş în ziua morţii lui Winser. Probabil că tocmai picase din Germania, pentru că fusese văzut prin oraş la volanul unei limuzine ce aparţinea cumnatei şefului Poliţiei din regiune.

— Fratele şefului poliţiei este însurat cu o moştenitoare bogată din Dalaman, continuă Derek. Firma ei este cea care a furnizat limuzinele ce au întâmpinat reactorul particular ce venea de la Istanbul.

— Şi Nat, Căpitanul Ali face pe gorila şefului poliţiei, interveni Aggie din nou întărâtată. Vreau să spun că sunt o adunătură de ticăloşi, Nat. Sunt toţi mână-n mână. Nu

există nici unul care să nu aibă o bucăţică de la celălalt. Fidelio spune că Ali şi-a luat *liber* miercuri, ca să poată conduce limuzina pentru cumnata şefului. Bine, Căpitanul Ali nu este chiar un Titan al gândirii. Dar a fost *acolo*, Nat! La asasinat. A fost părtaş la acţiune. El, un poliţist! A luat parte la un *asasinat* ritual de bandă! Ăştia-s mai răi decât ai noştri!

— Aşa o fi? spuse Brock suav, şi pentru o clipă totul se opri, întrucât era un subiect drag lui Brock.

— Mai e şi fosta prietenă a bucătarului lui Fidelio, spuse Derek. O sculptoriţă englezoaică ameţită de droguri, a absolvit Colegiul Cheltenham pentru Tinerele Fete, trei doze pe zi şi locuieşte cu o adunătură de jagardele într-o comună de pe promontoriu. Apare în Driftwood să-şi facă rost de droguri.

— Îl are şi pe *băieţelul* ăsta, îl întrerupse Aggie din nou pe Derek, care se încruntă şi se înroşi. Zach îl cheamă. E dracu' gol. Băieţii din comună nu cunosc nici o oprelişte, le vând flori de furat turiştilor, cărora le trag benzina din rezervoare când se duc să admire fortul otoman. Ziceam de Zach. Era sus în munţi printre capre, făcând Dumnezeu ştie ce cu o mână de copii kurzi, când un întreg convoi de limuzine şi de jeepuri a oprit mai jos de ei şi din maşini au coborât o sumă de indivizi care au jucat o scenă dintr-un film cu gangsteri.

Se opri brusc, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i conteste cineva spusele, însă nici Derek, nici Brock nu scoaseră un cuvânt.

— Un bărbat este omorât, în timp ce restul bandei îl filmează. După ce l-au ucis, îl aruncă în jeep, coboară dealul şi continuă drumul spre oraş. Zach spune că a fost nemaipomenit. Sânge ca sângele adevărat, tot tacâmul.

Privirea palidă a lui Brock rătăcea dincolo de golf. Vălătuci de nori albi se ridicau în spatele crestei. Ulii zburau în cercuri în arşiţa tremurătoare.

— Şi l-au depus într-o şalupă mică cu o sticlă de whisky goală, spuse el, completându-i povestea fetei. Noroc că nu i-au făcut acelaşi lucru lui Zach. Mai trăieşte cineva acolo sus, în afară de capre?

— Stânci şi iar stânci, spuse Derek. Stupi de albine. O mulţime de urme de pneuri.

Capul lui Brock se întoarse şi îl privi drept în ochi pe Derek, iar zâmbetul său părea turnat în fier.

— Parcă ţi-am spus să nu te duci acolo sus, tinere Derek.

— Fidelio încearcă să-mi vândă bătrâna lui Harley-Davidson. M-a lăsat să o încerc timp de o oră.

— Şi ai încercat-o.

— Da.

— Şi ai încălcat ordinele.

— Da.

— Şi ce-ai văzut, tinere Derek?

— Urme de maşini, urme de jeep, urme de picior de om. O mulţime de sânge uscat. Nici o încercare de a-l şterge. De ce să te mai oboseşti să muşamalizezi ceva când îl ai pe Primar şi pe şeful Poliţiei? Şi ăsta.

Puse în mâinile întinse ale lui Brock un ghem de celofan mototolit pe care scria de câteva ori VIDEO 8/60.

— O ştergeţi de aici în seara aceasta, le ordonă Brock în timp ce întindea celofanul pe genunchi. Amândoi. Aveţi o cursă charter care pleacă la orele optsprezece din Izmir. Vi s-au reţinut două locuri, pentru tine şi pentru Derek.

— Da, domnule?

— De data aceasta, în eterna luptă dintre iniţiativă şi supunere, iniţiativa a dat roade. Ceea ce face din tine un

om foarte norocos, nu-i aşa, Derek?

— Da, domnule.

Înstrăinaţi unul de altul în totul în afară de muncă, Derek şi Aggie s-au reîntors în mansarda lor din Driftwood şi şi-au împachetat lucrurile în sacii de voiaj. În timp ce Derek s-a dus la parter să achite nota, Aggie a scuturat sacii de dormit şi a făcut puţină ordine în cameră. A spălat ceştile şi farfuriile, a şters chiuveta şi a deschis geamurile. Tatăl ei era scoţian, director de şcoală, mama - medic generalist şi înger binefăcător ce vizita suburbiile mai sărace ale oraşului Glasgow. Amândoi aveau concepţii despre decenţă ce depăşeau obişnuitul. După ce şi-a isprăvit treburile prin cameră, Aggie o luă cu paşi mărunţi după Derek spre jeep. Porniră în viteză pe drumul şerpuit de coastă ce ducea la Izmir, Derek la volan cu un aer de bărbăţie rănită şi Aggie urmărind curbele strânse, valea ce se întindea dedesubt şi ceasul. Derek, dospindu-şi încă dracii după mustrarea lui Brock, îşi jura în tăcere că va demisiona din rândurile Serviciului îndată după ce va sosi acasă şi se va califica în meseria de avocat chiar dacă ar fi să moară. Acesta era un jurământ pe care îl făcea cel puţin o dată pe lună, mai ales după vreo două halbe la popotă. Aggie însă, pe o cu totul altă lungime de undă, se chinuia cu gândul la copilul Zach. Îşi aducea aminte cum îl agăţase în ziua în care intrat în fugă în tavernă cu câţiva bănuţi să capete o îngheţată - l-am *agăţat,* pentru numele lui Dumnezeu! - cum dansase cu el, aruncase cu el pietre în apă pe plajă şi stătuse cu el pe coastă, în timp ce băieţelul pescuia, ţinându-l cu un braţ pe după umeri ca să nu alunece în apă. Se întreba ce-o fi fost în mintea ei, fiica de douăzeci şi cinci de ani a părinţilor ei, smulgând cu viclenie secrete unui puşti de şapte ani, care credea că ea

era femeia vieţii lui.

CAPITOLUL 4

Cocoţat ca un vizitiu regal la volanul Roverului său lustruit şi răslustruit, Arthur Toogood cobora cu o viteză de croazieră drumul şerpuit al dealului, urmat de Oliver în dubiţa sa.

— Ce e cu toată agitaţia asta? întrebase Oliver în curtea din faţă a Armatei Salvării în timp ce Toogood îi ridica îndatoritor cutia care nu-i trebuia atunci.

— Nu este nici o *agitaţie,* Ollie, nu ai înţeles substratul, îi replică Toogood. E vorba de un reflector. I se poate întâmpla oricui. I se poate întâmpla oricui, insistă el, înmânându-i cutia care trebuia.

— Ce reflector?

— Raza care apare circular, ne cercetează, nu găseşte nici o greşeală şi trece mai departe, spusese Toogood cu foc, lepădându-se deja de propria lui metaforă. Este pur şi simplu la întâmplare. Nimic personal. Las-o baltă.

— De ce ne examinează?

— Conturi, întâmplător. Luna aceasta se ocupă de Conturi. Conturi, conturi comune, conturi de caritate, conturi familiale, conturi în străinătate. Luna viitoare vor fi Garanţiile, sau creditele pe termen scurt, sau alte domenii financiare.

— Contul lui Carmen?

— Printre altele, multe altele, da. Este ceea ce numim un raid matinal neagresiv. Aleg un sector, se uită la cifre, pun câteva întrebări, trec mai departe. Rutină.

— De ce îi interesează Contul lui Carmen, aşa, deodată?

Toogood începuse să se supere de-a binelea că-l sâcâia cu atâtea întrebări.

— Nu e vorba numai de Contul lui Carmen. *Toate* conturile. Fac o inspecţie generală a tuturor conturilor.

— Şi de ce o fac în miez de noapte? nu se lăsă Oliver.

Parcară în curtea înghesuită aflată în partea din spate a băncii. Lumina unui reflector în căutare de nepoftiţi se opri asupra lor. Urcară cele trei trepte ce duceau la uşa de oţel din spate. Toogood îndoi un deget pentru a tasta codul de intrare, se răzgândi şi îl strânse impulsiv pe Oliver de bicepsul stâng.

— Ollie.

Ollie îşi eliberă braţul.

— Ce e?

— Aştepţi... ai aşteptat... vreo mişcare în contul lui Carmen? Recent, să zicem în ultimele câteva luni... În viitorul apropiat, de pildă?

— Mişcare?

— Bani care să intre sau să iasă. Nu contează ce mişcare. Acţiune.

— De ce aş aştepta? Suntem amândoi curatori. Ştii ce ştiu şi eu. Ce s-a întâmplat? Mi-ai făcut vreo figură?

— Nu, bineînţeles că nu! Suntem de aceeaşi parte în chestia asta. Şi nu ai primit... nu ţi s-a dat nici o înştiinţare în prealabil în legătură cu ceva? În mod independent? În particular? *De la* nimeni? Nu ai cunoştinţă de vreun alt factor care să afecteze situaţia contului... chestie de dată

recentă?

— Nici cel mai mic semn.

— Bine. Perfect. Ţine-o aşa. Fii ceea ce eşti. Un magician pentru copii. Nici un semn.

Ochii lui Toogood străluceau pe sub borul pălăriei.

— Când îţi vor pune întrebări de rutină, spune-le exact ce mi-ai spus mie. Tu eşti tatăl, tu eşti curatorul, aşa cum sunt şi eu, obligat să-ţi faci datoria.

Tastă un număr. Uşa bâzâi şi se deschise.

— Sunt Pode şi Lanxon de la Bishopsgate, îi destăinui el, împingându-l pe Oliver în faţa lui în coridorul cenuşiu ca oţelul, având lumini ce se aprindeau şi se stingeau automat. Pode este mic de statură, dar mare. Mare la bancă. Lanxon este mai mult tipul tău. Un tip greu. Nu, nu, ia-o înainte, tinereţea înaintea frumuseţii, sau cum s-o fi spunând.

Cerul era înstelat, observă Oliver înainte ca uşa să se închidă în urma lor. Deasupra lui atârna o lună trandafirie, tăiată în fâşii de sârmă ghimpată întinsă de-a lungul zidului curţii. Doi bărbaţi erau aşezaţi la o masă de conferinţe, plasată în intrândul ferestrei din biroul lui Toogood şi amândoi erau nemaipomenit de îngrijoraţi cum le stă părul. Pode, mic de statură, dar mare la bancă, era îmbrăcat în costum de golf, avea ochelari cu lentile bifocale, fără rame, iar părul lui sărăcăcios era tras peste scăfârlie ca nişte linii de tramvai, ce porneau din aceeaşi parte a capului. Lanxon, tipul greu, era absolvent al cine ştie cărui colegiu, cu nişte urechi ca nişte bobocei şi o cravată împodobită cu crose de golf, purtând o perucă nou-nouţă de crainic, ca un burete de sârmă maro.

— A luat ceva timp să te găsim, domnule Hawthorne, spuse Pode, nu tocmai în glumă. Arthur te-a urmărit prin

tot oraşul ca un dement, nu-i aşa, Arthur?

— Te deranjează pipa mea? întrebă Lanxon. Sigur nu te deranjează? Scoate-ţi pardesiul, domnule Hawthorne. Aruncă-l acolo!

Oliver îşi scoase bereta, dar nu renunţă la pardesiu. Se aşeză. Urmă o tăcere încordată, în timp ce Pode se agita cu nişte hârtii, iar Lanxon îţi curăţa pipa, scobind tutunul umed şi deşertându-l într-o scrumieră. Jaluzele albe, înregistră posomorât Oliver. Pereţi albi. Lumini albe. Aşa arată băncile pe dinăuntru noaptea.

— Te superi dacă îţi spunem Ollie? întrebă Pode.

— Mi-e indiferent.

— Noi suntem Reg şi Walter, în nici un caz Wally, dacă nu te superi, spuse Lanxon. El e Reg. Se lăsă din nou tăcerea. Iar eu sunt Walter, adăugă el, încercând să provoace râsul, dar nu reuşi.

Ar trebui să aveţi favoriţi cărunţi şi mătăsoşi, gândi Oliver, şi nasuri stacojii ciupite de ger. Ar trebui să aveţi ceasuri de buzunar în interiorul pardesielor, în loc de pixuri. Pode ţinea în mână un teanc de hârtii oficiale galbene. Mâzgălituri făcute de mai multe mâini, observă Oliver. Coloane de date şi cifre. Dar nu Pode era cel care conducea discuţia. Lanxon vorbea. Plictisitor, interminabil, printre rotocoalele de fum ale pipei. Va trece direct la subiect, spuse el. Nu are rost să batem câmpii.

— Domeniul meu special de activitate, cu care îmi plătesc toate păcatele, este securitatea băncii, Ollie. Numim aceasta *conformitate.* Înseamnă totul de la paznicul de noapte care a fost zvântat în bătaie până la spălarea banilor şi la casierul care îşi rotunjeşte salariul din casa de bani. Totuşi, nimeni nu râdea. *Şi,* aşa cum ai putut deduce din cele spuse de Arthur, *Conturi.*

Supse din pipă. O pipă scurtă. În copilăria sa, îşi amintea Ollie, avusese şi el o pipă care nu semăna cu asta, din caolin, pentru a face băşicuţe de apă în baie.

— Spune-ne ceva, Ollie. Cine este domnul Crouch, în viaţa de fiecare zi?

O abstracţiune, îi replicase Brock, atunci când Oliver îi pusese aceeaşi întrebare cu o sută de ani în urmă, într-o cârciumă din Hammersmith. Ne gândeam să-i spunem Smith, dar au făcut-o alţii înainte.

— Un prieten de familie, spuse Oliver către bereta pe care o pusese în poală. Obtuz, sumbru, îi spusese Brock. Fii obtuz. Nu aprinde lumina. Nouă, poliţailor, ne place obtuzitatea.

— A, da? spuse Lanxon, cu uimire naivă în glas. Ce *fel* de prieten, Ollie?

— Trăieşte în Indiile de Vest, spuse Oliver, ca şi cum asta ar fi definit prietenia.

— A, da? Un domn negru, dacă îndrăznesc să spun?

— După câte ştiu, nu. Doar că trăieşte acolo.

— Unde, de pildă?

— Antigua. Este consemnat în dosar.

Aiureşte-i! Nu-l face să arate ca un prost. Mai bine să pari tu prost. Fii obtuz.

— Un individ simpatic? Îţi place? întrebă Lanxon, ridicând puternic din sprâncene pentru a-l încuraja.

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Comunicăm prin avocaţi, la Londra.

Lanxon se încruntă şi zâmbi în acelaşi timp, vădind dubii nedorite. Pufăie din pipă pentru a se consola. Nu plutesc baloane de săpun. Face nişte grimase, care printre fumătorii de pipă trec drept zâmbete.

— Nu l-ai întâlnit niciodată, dar i-a făcut un dar personal

fiicei tale, depunând în Contul ei o sută cincizeci de mii de lire. Prin intermediul avocaţilor săi de la Londra, sugeră el printr-un nor otrăvitor de fum.

S-a aprobat, a spus Brock. Într-o cârciumă. Într-o maşină. La o plimbare prin pădure. Nu fi prost. S-a semnat. Oliver refuza să fie manipulat. Refuzase întreaga zi. Nu-mi pasă dacă s-a aprobat sau nu. Eu nu am aprobat.

— Nu crezi că este un mod cam neobişnuit de a proceda? îl chestionă Lanxon.

— Ce mod?

— Să faci un dar financiar atât de valoros fiicei unei persoane pe care nu ai întâlnit-o niciodată. Prin avocaţi.

— Crouch este un om bogat, spuse Oliver. Îmi este rudă de departe, un fel de văr de-al treilea, de-al patrulea. S-a instituit înger păzitor al lui Carmen.

— Este ceea ce numim sindromul unchiului vag, spuse Lanxon, adresând un zâmbet afectat, plin de înţelesuri, către Pode, apoi către Toogood.

Toogood se simţi ofensat.

— Nu este un *sindrom* de nici un fel! Este o practică bancară absolut normală. Un om bogat, prieten de familie, se instituie drept înger păzitor al unui copil - acesta *este* un sindrom, credeţi-mă pe cuvânt. Şi un sindrom foarte normal, încheie el pe un ton triumfător, contrazicându-se la fiecare pas, dar continuându-şi ideea. Nu am dreptate, Reg?

Dar micuţul Pode care era mare la bancă era prea absorbit de teancul lui de hârtii galbene ca să răspundă. Găsise un alt unghi din care să abordeze problema, unul care să nu convină atât de mult liniei de ochire a lui Oliver şi îl cerceta cu toată seriozitatea prin lentilele sale bifocale, în timp ce veioza de pe masă îi făcea să

strălucească creştetul dungat al capului.

— Ollie, spuse liniştit Pode.

Glasul său era subţire şi circumspect, ca o floretă în comparaţie cu bâta lui Lanxon.

— Ce e?

— Hai să o luăm de la început, bine?

— Ce să luăm de la început?

— Ascultă-mă cu atenţie, te rog. Aş dori să încep cu ziua în care s-a instituit Contul şi să raţionăm mai departe, dacă nu te superi, Ollie. Sunt un tehnician. Mă interesează antecedentele şi *modus operandi*. Mă urmăreşti?

Oliver cel prost strânse din umeri a aprobare.

— Potrivit scriptelor noastre, ai venit aici pentru a te întâlni cu Arthur, chiar în încăperea aceasta, ca urmare a unei întâlniri stabilite în prealabil, exact cu optsprezece luni în urmă, la o săptămână precis după naşterea lui Carmen. Corect?

— Corect. Prost ca noaptea.

— Erai clientul băncii de şase luni. Te mutaseşi de curând în zonă, după o perioadă de şedere în străinătate… unde anume, că am uitat?

Ai fost vreodată în Australia? l-a întrebat Brock. Niciodată, i-a răspuns Oliver. Bine. Pentru că acolo ai fost în ultimii patru ani.

— Australia, răspunse Oliver.

— Şi acolo unde ai fost… ce făceai?

— M-am lăsat în voia soartei. Ferme de oi. Serveam pui prăjiţi prin cafenele. Ce îmi ieşea în cale.

— Nu te ocupai de magie? În acele zile?

— Nu.

— Şi, cât timp n-ai fost rezident al Regatului Unit, din motive fiscale, vreau să spun, cât a trecut până în

momentul reîntoarcerii tale?

Te facem să dispari din rolurile fiscale, îi spusese Brock. Reapari la suprafaţă, în chip de Hawthorne, rezident, reîntors din Australia.

— Trei ani. Patru, răspunse Oliver, corectându-se pentru mai multă obtuzitate. Mai curând patru.

— Şi când te-ai dus la Arthur, erai contribuabil, rezident al Regatului Unit, liber profesionist. Ca magician. Căsătorit.

— Da.

— Şi Arthur te-a servit cu o ceaşcă de ceai, sper, nu-i aşa Arthur?

Un hohot de râs pentru a ne reaminti cât de mult apreciază bancherii contactele umane, oricât de dure ar fi deciziile pe care sunt nevoiţi să le ia.

— Nu avea destui bani în cont, se alătură Toogood discuţiei, pentru a arăta cât este şi el de uman.

— Vezi, Ollie, eu urmăresc antecedentele, îi explică Pode. I-ai spus lui Arthur că doreşti să depui nişte bani într-un cont, aşa e? Pentru Carmen.

— Aşa e.

— Iar Arthur te-a întrebat - destul de rezonabil, ţinând seama că vorbeai de o sumă modestă - de ce nu te duci la Casa Naţională de Economii, la o societate de construcţii sau nu deschizi o poliţă de asigurare pe viaţă? De ce să suporţi toată vorbăria, toate tratativele pentru deschiderea unui Cont legal? Corect, Ollie?

Carmen are şase ore. Oliver este într-una din vechile cabine telefonice roşii pe care consilierii municipali din Abbots Quay au insistat să fie păstrate pentru plăcerea turiştilor străini. Lacrimi de bucurie şi de uşurare i se preling pe obraji. M-am răzgândit, îi spune el lui Brock

printre sughiţuri. Primesc banii. Nimic nu este destul de bun pentru ea. Casa pentru Heather şi ce mai rămâne pentru Carmen. Atâta vreme cât nu este nimic pentru mine, primesc. Este asta corupţie, Nat? Ţine de calitatea ta de tată, a spus Brock.

— Corect, fu de acord Ollie.

— Şi ai fost ferm pe poziţie să fie un Cont garantat. Din nou paginile galbene. Un Cont garantat în toată puterea cuvântului.

— Da.

— Aceasta a fost poziţia ta. Ai vrut să blochezi acest capital, această sumă pentru Carmen şi să arunci cheia, aşa i-ai spus lui Arthur... eşti un maestru al notiţelor, Arthur, trebuie să recunosc... ai vrut să fii sigur că orice s-ar întâmpla cu tine, cu Heather, cu oricine altcineva, Carmen îşi va avea situaţia asigurată, propriii ei bani albi pentru zile negre.

— Da.

— Acolo în Cont. De care să nu se poată atinge nimeni. Aşteptând ca ea să ajungă femeie, să se mărite sau să facă ceea ce vor face tinerele când va ajunge ea la matura vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

— Da.

Potrivire aferată a ochelarilor bifocali. Pungire smerită a buzelor. Două vârfuri de degete reaşezând în poziţie o şină de păr de pe cap. Reluă:

— Şi ai fost sfătuit - sau cel puţin aşa i-ai spus lui Arthur - că era posibil să deschizi un Cont cu o sumă nominală şi să se adauge la această sumă, oricând tu sau oricine altcineva veţi fi în bani.

Pe Oliver îl mânca vârful nasului. Îl scărpina cu putere cu palma lui mare, cu degetele în sus.

— Da.

— Cine ţi-a dat sfatul acesta, Ollie? Cine sau ce te-a determinat să vii la Arthur în acea zi, la o săptămână după naşterea lui Carmen şi să-i spui: „Vreau să deschid un *Cont*”? În mod specific un Cont garantat. Şi să vorbeşti în cunoştinţă de cauză, potrivit notiţelor lui Arthur?

— Crouch.

— Acelaşi domn Geoffrey Crouch? Care locuieşte în Antigua şi poate fi contactat prin avocaţii săi de la Londra? Crouch a fost cel care ţi-a dat primul sfatul de a deschide un cont legal pentru Carmen?

— Da.

— Cum?

— Prin scrisoare.

— De la el personal?

— De la avocaţii săi.

— Avocaţii săi din Londra sau din Antigua?

— Nu îmi amintesc. Scrisoarea este la dosar, sau ar trebui să fie. I-am dat atunci tot ceea ce era relevant lui Arthur.

— Care, aşa cum se cuvenea, a îndosariat totul, confirmă Toogood satisfăcut.

— Domnii Dorkin & Woolley, o reputată firmă din City, spuse Pode, după ce consultă pagina galbenă. Domnul Peter Dorkin deţine o procură din partea domnului Crouch.

Oliver decise să arate puţin temperament. Temperament obtuz.

— Atunci de ce ai mai întrebat?

— Verificam antecedentele, Ollie. Ca să fiu sigur.

— Este ilegal sau ceva de genul acesta?

— Ce să fie ilegal?

— Contul ei. Ceea ce s-a făcut. Antecedentele. E ceva

ilegal?

— În nici un caz, Ollie - luase un ton defensiv - în nici un caz. Nu este nimic ilegal sau în neregulă. Doar că se pare că domnii Dorkin & Woolley nu s-au întâlnit nici ei cu domnul Crouch. Presupun că faptul nu este necunoscut. Luase în consideraţie aspectul semantic. Este poate ieşit din comun, dar nu un lucru necunoscut. Este un om foarte retras, trebuie să o spun, acest domn Crouch al tău.

— El nu este domnul Crouch al meu. Este al lui Carmen.

— Aşa este, într-adevăr. Şi curatorul lui Carmen.

Toogood se ofensă din nou:

— De ce să nu fie Crouch curator? întrebă el, foarte supărat pe ambii londonezi luaţi la un loc. Crouch a furnizat banii lichizi. El este cel care a achitat. Un prieten de familie, cu un loc în arborele genealogic Hawthorne. De ce să nu se asigure că banii lui Carmen sunt administraţi cum trebuie? De ce să nu fie retras dacă aşa vrea? Şi eu mă voi izola într-o bună zi. După ce mă pensionez.

Lanxon, omul greu, se hotărî să pornească din nou la atac. Sprijinit în cotul lui zgrunţuros, se întinse mult peste masă, cu pipa în mână şi cu o buclă sârmoasă căzându-i pe frunte, sută la sută omul care se preocupă de securitatea băncii.

— Acţionând deci în urma sfatului primit de la domnul Crouch, spuse el, închizând ochii pe jumătate, pentru a părea şi mai subtil, deschizi Contul Carmen Hawthorne, având-i drept curatori pe tine, pe domnul Crouch şi pe Arthur, şi faci o primă depunere de cinci sute de lire. Două săptămâni mai târziu această sumă este suplimentată cu alte o sută şi cincizeci de mii de lire, mulţumită generozităţii domnului Crouch. Da? Acceleră ritmul.

— Da.

— A mai dat, după câte ştii, domnul Crouch alţi bani familiei tale?

— Nu.

— Nu, n-a mai dat? Sau nu, nu ştii?

— Nu mai am nici un fel de neamuri. Părinţii mei au murit. Nu am nici fraţi, nici surori. De aceea Crouch a adoptat-o pe Carmen, presupun. Nu mai rămăsese nimeni altcineva.

— În afară de tine.

— Da.

— Şi ţie personal nu ţi-a dat nimic? Direct sau indirect? Nu obţii nici un beneficiu de la Crouch?

— Nu.

— Nu ai obţinut niciodată?

— Nu.

— Şi nu vei obţine, după câte ştii?

— Nu.

— Ai avut de a face cu el, ai avut relaţii de afaceri cu el, ai împrumutat de la el, chiar indirect… prin avocaţi?

— Nu, la toate întrebările.

— Cine a plătit casa lui Heather în cazul acesta?

— Eu.

— Cu ce?

— Bani gheaţă.

— De sub saltea?

— Din contul meu personal.

— Şi cum ai adunat banii aceştia, dacă îmi permiţi să întreb? Prin Crouch, poate, prin asociaţii săi, prin afacerile sale dubioase?

— Banii pe care i-am economisit în Australia, răspunse Oliver ţâfnos, colorându-se la faţă.

— Ai plătit impozite în Australia pentru banii câştigaţi în

timpul şederii tale acolo?

— Câştigurile erau ocazionale. Poate că impozitele s-au reţinut celor care m-au plătit. Nu ştiu.

— Nu ştii. Şi nici nu le-ai consemnat undeva, bineînţeles? întrebă acesta, aruncându-i o privire piezişă, cu subînţelesuri, lui Pode.

— Nu, nu am ţinut o socoteală a lor.

— De ce nu?

— Pentru că nu îmi face plăcere să parcurg cincisprezece mii de kilometri făcând autostopul cu un rucsac plin de hârtii, de aia.

— Nu, într-adevăr, presupun că nu ţi-ar fi făcut plăcere, îi răspunse Lanxon concesiv, aruncând o altă privire către Pode, care nu era nici pe jumătate atât de atotştiutor. Şi, una peste alta, câţi bani ai adus în Regatul Unit din Australia, Ollie? Cât ai economisit, ca să ne exprimăm altfel?

— Când am cumpărat casa pentru Heather şi mobila, dubiţa şi echipamentul, a fost cam tot ce aveam pe vremea aceea.

— Ai mai avut vreo *altă* ocupaţie, acolo în Australia? Nu te-ai *ocupat* cu ceea ce am putea numi *mărfuri,* să le zicem *substanţe...*

Nu-şi termină fraza. Toogood a avut grijă să nu-l lase. Toogood o luase ca o imputare la adresa lui. Ridicându-se pe jumătate de pe scaun, îndreptă degetul lui arătător de purceluş direct către inima lui Lanxon.

— Este de-a dreptul odios, Walter! Ollie este clientul *meu,* pe care îl preţuiesc. Retrage imediat ce ai spus.

Oliver privea la jumătatea distanţei, în timp ce Pode şi Toogood aşteptau stânjeniţi ca Lanxon să iasă din impas, ceea ce a şi făcut recurgând la o aluzie perfidă şi

interminabilă.

— În timp ce Ollie şi Arthur, sugeră Lanxon, răspund de Cont, un avocat suspect din Londra ştampilează orice decizi să faci, iar retrasul *domn Crouch,* pe care nimeni nu îl găseşte, nici măcar avocaţii lui, se tupilează în casa lui din Antigua, în Indiile de Vest. Oliver nu spuse nimic; stătea ca toţi ceilalţi şi îl urmărea cum perorează. Ai fost vreodată acolo? întrebă Lanxon, ridicând glasul.

— Unde?

— La el acasă. În Antigua. Unde credeai?

— Nu.

— Nici nu mă aştept să se fi dus multă lume acolo, nu-i aşa? Presupunând că există o casă unde să se ducă, desigur.

— Este o denaturare grosolană, Walter! declară Toogood, mâniat la culme. Crouch nu este o ştampilă, este o minte financiară sănătoasă, la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât orice alt broker. Oliver şi cu mine am căzut de acord asupra unei strategii pe care i-am supus-o atenţiei lui Crouch prin intermediul avocaţilor săi, şi am obţinut acordul său. Ce ar putea fi mai în regulă decât atât? Sucindu-se pe scaun, apelă la Pode, care era mare la bancă. Toate acestea au fost raportate la vremea respectivă Biroului Central, Departamentul Juridic Regional le-a dat o lectură, apoi le-am trecut *pro forma* prin Serviciul de Informaţii Penale şi n-au zis nici pâs. Departamentul Curatele le-a cercetat şi el. Serviciul de Venituri şi Cheltuieli Fiscale nu a avut nimic de zis, Biroul Central ne-a spus că am procedat bine şi să continuăm tranzacţia. Şi aşa am şi făcut. Foarte eficient, aş spune. Am transformat o sută cincizeci de mii în o sută nouăzeci şi opt în mai puţin de doi ani şi suma continuă să crească. Se

întoarse din nou către Lanxon. Nu s-a schimbat nimic în afara cifrelor. Contul este o chestiune regională, ce trebuie tratată la nivel local. De către Ollie şi de către mine, ca părţi interesate la nivel local, ceea ce mi se pare corect şi normal. S-a schimbat doar suma de bani, nu principiul. Principiul a fost stabilit cu optsprezece luni în urmă.

Oliver îşi adună picioarele, până reuşi să stea drept în scaun.

— Ce cifre? Cum s-au modificat? întrebă el. De ce nu mi-aţi spus? Sunt tatăl lui Carmen, nu doar curatorul ei.

Lui Pode îi trebui un veac ca să răspundă. Sau poate întârzierea era doar în mintea lui Oliver. Poate că Pode răspunsese pe loc, dar mintea lui Oliver, după ce a înregistrat spusele acestuia, a derulat banda încet, de mai multe ori, percepând cu întârziere monstruozitatea mesajului.

— O sumă foarte mare de bani a fost depusă în contul fiicei tale, Carmen. Suma este atât de mare încât banca a presupus că trebuie să fie o eroare. Se pot întâmpla greşeli. Bani ai unor instituţii direcţionaţi greşit. S-a apăsat pe o tastă sau două mai încolo pe calculator. Milioane de lire ajung într-un cont personal - greu de crezut până când luăm legătura cu banca remitentă şi lămurim problema. Dar, în cazul de faţă, banca remitentă susţine sus şi tare că s-a transferat suma corectă în contul corect. În beneficiul Contului Carmen Hawthorne. Donatorul este anonim pentru că aşa doreşte persoana respectivă. Nu te poţi pune cu elveţienii când este vorba de confidenţialitate bancară. Legea este lege pentru ei. Codul este cod. „De la un client”, asta este tot ce capeţi. Tot ceea ce sunt de acord să-ţi spună este că banii provin dintr-un cont constituit demult şi că au toate motivele să fie siguri

de integritatea clientului. De aici încolo, dai cu capul de un zid.

— Cât? întrebă Oliver.

Pode nu ezită.

— Cinci milioane treizeci de lire. Tot ceea ce dorim să ştim este de unde provin banii. Ne-am interesat la avocaţii lui Crouch. Au spus că nu provin de la el. Am întrebat dacă nu cumva domnul Crouch ar putea să ne lămurească cu privire la binefăcătorul lui Carmen. Domnul Crouch este într-o călătorie în momentul de faţă, ne-au răspuns avocaţii. Ne vor informa la momentul potrivit. Ei bine, *o călătorie* nu mai este o scuză în zilele noastre. Iar dacă banii nu au fost trimişi de domnul Crouch, cine a făcut-o? Şi cum a apărut această persoană, bărbat sau femeie? Cine vrea să depună în Contul fiicei tale, minoră, cinci milioane treizeci de lire, în bani lichizi, să nu fie unul dintre curatori, să nu-i informeze pe curatori în prealabil şi să nu-şi dezvăluie identitatea? Am crezut că ai putea să ne spui tu despre cine este vorba, Oliver. După cât se pare, nimeni altcineva nu poate să ne spună. Eşti unica noastră şansă.

Pode făcu o pauză pentru a-i permite lui Oliver să vorbească, însă Oliver nu avea nimic de spus. Se retrăsese din nou în el. Se înfundase în gulerul pardesiului, cu părul lui negru lung, dat spre spate, cu ochii lui mari, căprui, aţintiţi asupra unui punct îndepărtat, cu vârful unui deget lung lipit de buza inferioară. În minte revedea secvenţe din filmul tâmpit al vieţii sale de până acum… o vilă cu faţada dreaptă pe malul Bosforului, şcoli, nereuşite, o cameră de interviuri cu pereţii albi de la Aeroportul Heathrow.

— Nu te grăbi, Ollie, îl rugă Pode, pe tonul cuiva care te îndeamnă să te căieşti. Gândeşte-te la trecut. Poate cineva din Australia. Cineva din trecutul tău sau din trecutul

familiei tale. Un filantrop. Un excentric bogat. Un alt Crouch. Ai cumpărat vreodată acţiuni la o mină de aur sau ceva de genul acesta? Ai avut vreodată un partener de afaceri, cineva peste care a dat norocul? Nici un răspuns. Nici măcar un semn că l-ar fi auzit, înţelege, Ollie, avem nevoie de o explicaţie. O explicaţie convingătoare. Cinci milioane de lire transferate anonim de la o bancă elveţiană reprezintă, ei bine, mai mult decât sunt dispuse să înghită anumite autorităţi din ţara noastră fără o explicaţie foarte solidă.

— Şi treizeci, îi reaminti Oliver.

Se gândi la trecut. Din ce în ce mai departe în trecut până când trăsăturile sale căpătară duritatea unui deţinut ce-şi ispăşea o pedeapsă foarte lunga.

— Ce bancă? întrebă el.

— Una dintre cele mai mari. Nu contează.

— Care?

— Cantonală şi Federală din Zürich. C & F.

Oliver aprobă vag din cap, confirmând corectitudinea celor auzite.

— O fi vorba de un deces, sugeră el cu un glas venit de departe. Cineva a lăsat un testament.

— Am întrebat şi acest lucru, Ollie. Am sperat din toată inima să fie aşa. Cel puţin am fi avut şansa să vedem nişte documente. C & F ne-au asigurat că deponentul era în viaţă, bine merçi şi în posesia tuturor facultăţilor mintale în momentul transferului. Banca a lăsat să se înţeleagă că l-au contactat din nou şi că acesta a confirmat instrucţiunile date. Cei de la bancă nu au spus-o cu atât de multe cuvinte, elveţienii sunt zgârciţi la vorbă. Dar implicaţia rămâne.

— Deci nu a fost un deces, spuse Oliver, mai mult pentru

sine decât pentru ceilalţi.

Lanxon profită din nou de întrerupere.

— Foarte bine. Să presupunem că *a fost* un deces. Cine a murit? Sau cine nu a murit? Cine este în viaţă acum, cine i-ar putea lăsa după moarte lui Carmen cinci milioane şi treizeci de lire?

În timp ce aşteptau, starea de spirit a lui Oliver se schimba treptat. Se spune că atunci când un om este condamnat la spânzurătoare, asupra lui se aşterne o stare de mulţumire şi, pentru un timp, îndeplineşte, precis şi destoinic, tot felul de sarcini mărunte. Oliver dobândise acum acel gen de limpezime prietenoasă. Se ridică în picioare, zâmbi şi se scuză politicos. Ieşi pe coridor şi se îndreptă către toaleta bărbaţilor, pe care o zărise în drum spre biroul lui Toogood. Ajuns înăuntru, încuie uşa în urma lui şi, în timp ce se privea în oglindă, analiză situaţia în care se afla. Se aplecă peste chiuvetă, deschise robinetul de apă rece şi-şi spălă faţa cu apa din căuşul palmelor, imaginându-şi că spăla o versiune a sa care nu mai era operaţională. Negăsind prosop, îşi tamponă mâinile cu batista, pe care o aruncă apoi în coşul de gunoi. Se întoarse în biroul lui Toogood şi se opri în cadrul uşii, pe care îl umplu cu pulpanele pardesiului său. I se adresă direct şi curtenitor lui Toogood, ignorându-i pe Pode şi pe Lanxon.

— Aş dori să vorbim între patru ochi, te rog, Arthur. Afară, dacă se poate.

Făcu un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Toogood să treacă înaintea lui pe coridor. Se aflau din nou în curtea din spate, sub cerul înstelat. Înconjuraţi de zidul înalt şi de sârma ghimpată. Luna se eliberase de legăturile ei pământeşti şi plutea mândră deasupra numeroaselor

coşuri de fum ale băncii, scăldată de o ceaţă lăptoasă.

— Nu pot accepta cele cinci milioane, spuse el. Nu se cuvine pentru un copil. Trimite-i înapoi de unde au venit.

— Nu se poate, interveni Toogood cu o vigoare neaşteptată, în calitate de curator nu am această autoritate şi nici tu nu o ai. Nici Crouch. Nu depinde de noi să spunem că banii sunt curaţi. Este de competenţa autorităţilor să spună dacă nu sunt. Dacă ele nu o fac, banii trebuie să rămână în Cont. Dacă refuzăm banii, peste vreo douăzeci de ani Carmen poate da banca în judecată, te poate da în judecată pe tine, mă poate da în judecată pe mine, îl poate da în judecată pe Crouch, poate merge până la Dumnezeu.

— Adresează-te tribunalului, spuse Oliver. Cere o hotărâre judecătorească. Astfel vei fi protejat.

Luat prin surprindere, Toogood începu să spună ceva, apoi se răzgândi şi spuse altceva.

— Foarte bine, ne adresăm Tribunalului. Ce să judece? O bănuială? Ai auzit ce a spus Pode. Un cont bine consolidat, un client de mare integritate în deplina posesiune a facultăţilor sale mintale. Tribunalul va spune că autorităţile nu au nici o putere decât dacă se deschide un caz penal. Făcu un pas înapoi. Nu te uita aşa la mine. Ce eşti tu? Ce ştii tu despre tribunale?

Oliver nu schiţă nici un gest, îşi înfundase mâinile adânc în buzunare şi nu le scotea de acolo. S-ar putea ca statura lui şi expresia de pe chipul său umed văzut în lumina lunii - neîndurarea ce se aduna în ochii scobiţi ai lui Oliver sub cerul înstelat, furia disperată ce se citea în jurul gurii şi a maxilarelor strânse - să-l fi făcut pe Toogood să dea atât de brusc înapoi.

— Comunică-le că nu mai vreau să vorbesc cu ei, îi spuse

el lui Toogood, urcându-se în dubiţă. Şi deschide porţile, te rog, că dacă nu, le sfărâm.

Toogood deschise porţile.

CAPITOLUL 5

Căsuţa cu verandă se afla pe un drum privat nepietruit numit Avalon Way, cuibărită sub creasta dealului, ascunsă privirilor oraşului, unul dintre lucrurile care îi plăcuseră lui Oliver: nu ne vede nimeni, nu se gândeşte nimeni la noi, nu ne aflăm în atenţia nimănui în afară de propria noastră conştiinţă. Se numea Bluebell Cottage şi Heather ar fi dorit să-i spună altfel, dar Oliver, fără să-i dea vreo explicaţie, îi respinsese categoric propunerea. Prefera să reintre în lume aşa cum era, să se lase absorbit de ea, ascuns şi uitat. Îi plăcea vara când copacii erau înfrunziţi şi căsuţa nu se vedea de la drum. Îi plăceau perioadele lungi de iarnă când Lookout Hill îngheţa de sus până jos şi când, zile întregi, nimic nu trecea pe acolo. Îi plăceau vecinii simpli şi plicticoşi, a căror conversaţie previzibilă nu-l ameninţa cu nimic şi nu depăşea suportabilul. Familia Anderson din Windermere avea o bombonerie la Chapel Cross. La o săptămână după Crăciun, i-au dăruit lui Heather o cutie cu bomboane de ciocolată cu lichior, decorată cu o ramură de ilice. Cei din familia Miller din Swallows Nest trăiau retraşi. Martin, un fost pompier, se apucase de pictură, fiecare acuarelă fiind o capodoperă. Yvonne ghicea în cărţi de tarot pentru prieteni şi ajuta la

sfintele slujbe la biserică. Viaţa decentă, neieşită cu nimic din comun, pe care o duceau aceştia în apropierea sa, îi conferea o stare de linişte. Iniţial avusese acelaşi sentiment în legătură cu Heather şi cu nevoia ei patetică de a plăcea tuturor în acelaşi timp. Suntem amândoi personalităţi fragmentate. Dacă punem bucăţile fiecăruia laolaltă şi avem un copil care să ne unească, totul va fi bine.

— Nu ai nici o fotografie veche de familie sau ceva de genul acesta? îl întrebase ea tristă. Este oarecum neechitabil, toţi păcătoşii mei şi nici unul de-al tău, chiar dacă toţi ai tăi sunt morţi.

S-au pierdut, îi explicase el. Au rămas în raniţa mea din Australia. Dar asta era tot ce-i spusese. El dorea viaţa lui Heather, nu pe a lui. Rudele, copilăria, prietenii lui Heather. Banalitatea ei, încăpăţânările ei, slăbiciunile ei, chiar şi infidelităţile ei, care îi ofereau lui un fel de mântuire. Oliver dorea tot ceea ce nu avusese niciodată, dintr-o dată, gata făcut, postdatat, realitatea nezugrăvită. Pesimismul său se exprima într-o nerăbdare uriaşă ce pretindea ca viaţa să fie ca o masă de ceai aşezată încă de ieri: prieteni nesăraţi şi mărginiţi, cu păreri tâmpite, gusturi proaste şi trăsături cât se poate de comune.

Avalon Way avea o sută de metri lungime, un intrând pentru întoarceri şi o gură de apă contra incendiilor la capăt. Oprind motorul dubiţei, Oliver coborî drumul întunecat şi parcă. De la intrând se întoarse pe jos, cu paşi uşori, mergând pe bordura de iarbă, căutând cu privirea maşini goale şi case întunecate, pentru că era bântuit de blestemul procedeelor secrete şi de amintiri din alte vremuri. Se afla la Swindon, unde Brock îl învăţase lucruri inutile, tainice. „Ne lipseşte concentrarea, fiule”, îi spusese

un instructor amabil. „Problema este că nu depui suflet. Cred că eşti unul dintre aceia care fac lucrurile mai bine pe timp de noapte”. Luna atârna deasupra lui, proiectând o scară albă ce cobora în mare. Uneori când trecea pe lângă o căsuţă păcănea câte o lumină de alarmă, însă cei din Avalon Way erau oameni economi aşa că becul se stingea imediat. Ventura lui Heather, parcată, cu dimensiuni exagerate de lumina lunii, se întindea uriaşă pe aleea din faţa casei. Perdelele de la fereastra dormitorului ei erau trase, dar în spatele lor pâlpâia o lumină. Citeşte, gândi el. Romane erotice, cu subiect istoric, romantic, sau cine ştie ce altă carte i-au trimis cei de clubul ei de lectură. Ce-o fi în mintea ei când citeşte chestiile astea? Cărţi cu sfaturi practice. Ce să faci când partenerul tău îţi spune că nu te iubeşte şi că nu te-a iubit niciodată.

Perdelele de la ferestrele lui Carmen erau din voal, întrucât voia să vadă stelele. La vârsta de optsprezece luni, învăţase deja cum să-şi facă cunoscute dorinţele. Mica fereastră basculantă de sus trebuia să stea deschisă deoarece îi plăcea aerul curat, dar nu curentul. Lampa de veghe sub formă de Răţoi Donald pe masă. Banda cu *Petrică şi Lupul* ca să o adoarmă. Oliver asculta şi auzea marea, dar nu banda. Din întunericul unui fag roşu, scrută cu privirea grădina şi tot ceea ce văzu îl acuza. Noua căsuţă Wendy, sau nouă cel puţin în vara trecută, când Oliver şi Heather Hawthorne cumpărau orice, întrucât cumpărăturile erau singurul limbaj ce le mai rămăsese pentru comunicare. Noul spalier căruia îi lipseau deja câteva şipci. Noul tobogan de plastic pentru copii, deformat. Noul bazin gonflabil, înfundat cu frunze, pe jumătate dezumflat, pe moarte. Noul şopron pentru noile biciclete de căţărat, pe care se juraseră că le vor folosi cu

religiozitate în fiecare dimineaţă a noii lor vieţi, cu Carmen pe cadru când va fi destul de mare. Grătarul..., hai să-i invităm pe Toby şi Maud: Toby, şeful ei de la firma de intermedieri imobiliare, care avea un BMW şi un râs de maniac şi care le făcea drăgăstos cu ochiul bărbaţilor cărora le punea coarne. Maud, soţia acestuia. Oliver o luă înapoi pe bordura de iarbă către dubiţă şi formă numărul la telefonul din maşină. Întâi auzi câteva acorduri indiferente din Brahms, apoi un sunet strident de muzică rock.

— Felicitări. Aţi sunat la marea clădire ancestrală a lui Carmen şi Heather Hawthorne. Bună. Mă tem că ne distrăm prea bine ca să primim apelul dumneavoastră, dar dacă vreţi să lăsaţi un mesaj majordomului...

— Sunt lângă casă, în dubiţă, spuse Oliver. Ai pe cineva la tine?

— Nu, lua-m-ar dracu’, nu am, îi replică ea.

— Atunci deschide uşa Trebuie să vorbesc cu tine.

Stăteau faţă în faţă, în picioare, în hol, sub candelabrul pe care îl cumpăraseră împreună de la o firmă care făcea restaurări. Ostilitatea dintre ei era ca o fierbinţeală. Cândva îl iubise pentru scamatoriile pe care le făcea de Crăciun în salonul copiilor de la spital, pentru căldura şi pentru dexteritatea sa dezordonată. Îl numise pe vremea aceea blândul ei uriaş, stăpânul şi învăţătorul ei. Acum îi dispreţuia statura şi urâţenia şi se ţinea la distanţă, căutând la el lucruri pe care să le urască. Cândva, Oliver îi iubise slăbiciunile ca o acuzaţie preţioasă împotiva lui însuşi: ea este realitatea, eu sunt visul. Chipul ei în lumina candelabrului era buhăit şi lucios.

— Trebuie să o văd.

— Poţi să o vezi sâmbătă.

— Nu o voi trezi. Trebuie doar să o văd.

Nega din cap şi se strâmba, pentru a-i arăta că o dezgustă.

— Nu, spuse ea.

— Promit, îi replică el, nefiind sigur de promisiune.

Vorbeau cu glas înfundat de dragul lui Carmen. Heather îşi strânse cămaşa de noapte la gât ca să nu-i vadă sânii. Lui Oliver îi veni miros de fum de ţigară. S-a apucat din nou. Părul ei lung, castaniu închis de felul lui, era acum blond. Îl periase înainte de a-i deschide uşa. „Am de gând să-l tai, m-am săturat de plete”, i-ar spune ea ca să-l stârnească. „Nici un centimetru”, ar spune el, mângâindu-l, lipindu-l de tâmple, simţind cum îl cuprinde dorinţa. Nici o jumătate de centimetru. „Îmi place aşa cum este. Tu îmi placi. Te iubesc. Îţi iubesc părul. Să mergem în pat”.

— Am fost ameninţat, spuse el, minţind aşa cum o minţea întotdeauna, pe un ton care descuraja întrebările. Unii cu care am avut de a face în Australia. Au descoperit unde locuiesc.

— Nu locuieşti aici, Oliver. Vii în vizită când sunt plecată, nu când sunt acasă, îl repezi ea, de parcă îi făcuse avansuri.

— Trebuie să mă asigur că este bine.

— E bine, este în siguranţă. Cât se poate de bine. A început să se obişnuiască cu ideea. Tu locuieşti într-un loc, eu într-altul, Jillie mă ajută să am grijă de ea. E greu, dar se descurcă.

Jillie, fata angajată pe casă şi masă.

— Este vorba de indivizii ăia.

— Oliver. De când te cunosc au existat întotdeauna nişte omuleţi care urmau să vină şi să ne înhaţe în miez de noapte. Ştii cum se numeşte asta? Paranoia. Poate că ar

trebui să consulţi un specialist.

— Ai primit vreun telefon ciudat? Vreo solicitare bizară... oameni care să vină la uşă, să pună întrebări, să-ţi ofere lucruri neaşteptate spre cumpărare?

— Nu suntem într-un film, Oliver. Suntem oameni obişnuiţi, care ducem vieţi obişnuite. Toţi, în afară de tine.

— Te-a căutat cineva? repetă el. A telefonat. A întrebat de mine?

Prinse un licăr de ezitare în ochii ei înainte de a răspunde.

— A telefonat un bărbat. De trei ori. A răspuns Jillie.

— Pentru mine?

— Că n-o fi fost pentru mine, altfel de ce ţi-aş spune?

— Ce-a spus? Cine era?

— „Spuneţi-i lui Oliver să-l sune pe Jacob. Ştie numărul.” Nu ştiam că ai un Jacob pus bine. Vă urez să fiţi fericiţi.

— Când a sunat?

— Ieri şi alaltăieri. Aveam de gând să-ţi spun data viitoare când ne întâlneam. Ei bine, îmi pare rău. Hai, du-te. Uilă-te la ea.

Dar el nu se mişcă din loc, o apucă doar de braţe.

— Oliver, protestă ca, trăgându-se furioasă pentru a se elibera.

— Un bărbat ţi-a trimis trandafiri. Săptămâna trecută. Atunci m-ai sunat.

— Aşa e. Te-am sunat şi ţi-am spus.

— Mai spune-mi o dată.

Oftă teatral.

— O limuzină mi-a adus un buchet de trandafiri cu o felicitare frumoasă. Nu ştiam de la cine sunt. E bine?

— Dar ştiai că vor sosi. Firma te sunase în prealabil.

— Au sunat cei de la firmă. Corect. „Avem de livrat nişte

flori pentru Hawthorne şi vrem să ştim când este cineva acasă.”

— Nu era o firmă de pe aici.

— Nu, era o firmă londoneză. Nu era Interflora, nu erau omuleţii verzi. Erau nişte flori speciale, trimise de la Londra, de către o firmă specializată în soiuri speciale şi m-au întrebat când vei fi acasă pentru a le primi. Glumiţi, le-am spus eu. Suntem alţi Hawthorne. Dar au spus că nu este o confuzie de nume, că era vorba de noi. O doamnă Heather şi o domnişoară Carmen, au spus ei. Ce aţi zice de orele şase, mâine după-amiază? Mai credeam că putea fi o glumă sau o greşeală, sau vreun nou truc de plasare a mărfurilor, chiar după ce am închis telefonul. A doua zi, la orele şase fix după-amiaza a apărut limuzina.

— Ce fel de limuzină?

— Un Mercedes mare şi strălucitor, ţi-am spus, nu-i aşa? Şi un şofer în livrea gri, ca în reclame. Ar trebui să porţi ghetre, i-am spus. Nu ştia ce sunt ghetrele. I-am explicat şi asta.

— Ce culoare?

— Şoferul?

— Mercedesul.

— Albastru metalizat, lustruit ca o maşină de nuntă. Şoferul era alb, uniforma gri şi trandafirii roz-crem. Cu tulpini lungi, parfumaţi, boboci abia crăpaţi, însoţiţi de o vază de porţelan alb în care să fie puşi.

— Şi o felicitare.

— Chiar aşa, Oliver, o felicitare.

— Nesemnată, aşa ai spus.

— Nu, Oliver, nu am spus că era nesemnată. Am spus că era semnată „Pentru două doamne frumoase, de la admiratorul lor devotat”, o carte de vizită de firmă,

Marshall & Bernsteen, Jermyn Street, W1. Când am sunat acolo să aflu cine ar putea fi admiratorul, au spus că nu au căderea să dezvăluie numele clientului, chiar dacă l-ar fi cunoscut. O mulţime de flori sunt trimise în felul acesta de la clienţi anonimi, mai ales în preajma zilei Sfântului Valentin, ceea ce nu era cazul, dar politica firmei era aceeaşi în orice zi a anului. E bine? Eşti satisfăcut?

— Le mai ai?

— Nu, Oliver, nu le mai am. A fost o clipă, după cum ştii, când credeam că ar putea fi de la tine. Nu pentru că aş fi dorit în mod special să fie de la tine, dar eşti singurul om despre care ştiu că este destul de nebun ca să facă un gest ca acesta. M-am înşelat. Nu erai tu, aşa cum ai avut amabilitatea să mi-o spui în termeni foarte clari. M-am gândit să le trimit înapoi sau să le dau la spital, dar apoi mi-am zis, la dracu', cel puţin există *cineva* care ne iubeşte şi nu văzusem trandafiri ca ăia în viaţa mea şi ne fuseseră trimişi nouă, aşa că am făcut tot ce mi-a trecut prin minte ca să ţină cât mai mult. Am zdrobit capetele tulpinilor, am turnat praful din pacheţel în apă şi am ţinut florile într-un loc răcoros. Am pus şase în camera lui Carmen şi i-au plăcut şi, întrucât pe mine nu mă îngrijorează misterioşii maniaci sexuali, m-am îndrăgostit lulea de persoana care le-a trimis, oricine o fi fost aceasta.

— Ai aruncat biletul?

— Biletul nu constituie un indiciu, Oliver. Era scris de firmă după dictarea trimiţătorului. Am controlat. Aşa că nu avea rost să-mi bat capul să analizez scrisul.

— Unde este biletul?

— Asta e treaba mea.

— Câţi trandafiri au fost?

— Mai mulţi decât mi-a dat cineva vreodată.

— Nu i-ai numărat?

— Fetele numără întotdeauna trandafirii, Oliver. Aşa obişnuiesc ele. Nu pentru că ar fi avare. Vor să ştie cât de mult sunt iubite.

— Câţi erau?

— Treizeci.

Treizeci de trandafiri. Cinci milioane şi treizeci de lire.

— Şi de atunci nu ai mai auzit nimic? întrebă el, după o pauză. Nici un telefon, nici o scrisoare, nimic după trandafiri?

— Nu, Oliver, nimic după trandafiri. Mi-am analizat întreaga viaţă amoroasă, care nu este cine ştie ce cuprinzătoare, gândindu-mă la toţi bărbaţii mei care s-ar fi putut îmbogăţi, şi singurul care mi-a venit în minte a fost Gerald, mereu pe cale să câştige Marele Premiu irlandez, dar care, între timp, trăia din ajutorul de şomaj. Cu toate acestea, nu-mi pierd speranţa. Zilele trec, dar continuu să mă uit din când în când pe fereastră să văd dacă nu cumva apare vreun Mercedes albastru ce aşteaptă să ne ducă undeva, însă de obicei plouă.

Stătea lângă patul lui Carmen, privind-o. Se aplecă până putu să-i simtă căldura şi să-i asculte respiraţia. Sforăi uşor şi păru că se trezeşte, dar Heather îl apucă de încheietura mâinii şi-l conduse în hol, apoi prin uşa deschisă, pe alee.

— Trebuie să pleci, îi spuse el.

Ea nu-l înţelese.

— Nu, răspunse ea. Tu trebuie să pleci.

O privea crunt, fără să o vadă cu adevărat. Oliver tremura. Ea simţi tremurul din încheietura mâinii, înainte de a-i da drumul.

— Departe de aici, îi explică el. Amândouă. Nu te duce la

mama sau surorile tale, sunt prea expuse. Du-te la Norah. Norah, prietena ei, cea cu care vorbea câte o oră întreagă la telefon, la orele de tarif maxim, de fiecare dată când se certau ei doi. Spune-i că trebuie să pleci un timp. Spune-i că te înnebunesc.

— Am serviciu, Oliver. Ce să-i spun lui Toby?

— Găseşti tu ceva.

Era speriată. O îngrozea ceea ce-l îngrozea pe Oliver, chiar dacă nu ştia despre ce este vorba.

— Oliver, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sun-o pe Norah în noaptea aceasta. Îţi voi trimite bani. Tot ce ai nevoie. Va veni cineva să te vadă şi să-ţi explice.

— Dar de ce nu-mi explici chiar tu? strigă ea în urma lui.

Exista un loc tainic, la nici zece minute de mers cu maşina de la căsuţă, la capătul drumului forestier deschis într-un vîrf de deal. Atunci când simţea că nu ştie ce să facă cu mâinile, venea aici să exerseze modelarea de baloane, numărul cu farfuriile zburătoare şi alte jonglerii. Aici se ascundea atunci când îi venea s-o bată, să dărâme casa sau să se omoare de furie că-şi simţea sufletul mort. Stând aici, în dubiţă, cu geamul coborât, ascultând foşnetul pinilor, ţipătul pescăruşilor de noapte şi zumzetul grijilor altor oameni, ce se ridica din vale. Uneori ar fi stat toată noaptea cu privirea pierdută către golf. Alteori, în timpul fluxului, se vedea în echilibru pe dig, zvârlindu-şi pantofii din picioare, pentru a se arunca cu picioarele înainte în spuma mării. Sau marea devenea Bosforul şi îşi imagina un du-te-vino încrucişat de ambarcaţiuni mai mici şi mai mari care aproape că se ciocneau unele de altele. Parcând în colţul lui obişnuit, opri motorul şi apăsă cu furie tastele verzi ale telefonului din maşină, pentru a

forma numărul lui Brock. Auzi modificarea tonului în momentul când apelul său fu redirecționat; îşi dădu seama că formase corect numărul pentru că auzi o voce feminina recitându-i-l, singurul lucru pe care îl făcea această femeie înregistrată, o abstracţiune de neatins.

— Benjamin pentru Jacob, spuse el.

Alţi paraziţi, urmaţi de glasul lui Tanby, umbra emaciată a lui Brock. Cadavericul Tanby, omul din Cornwall, care conduce maşina lui Brock, când acesta are nevoie să tragă un pui de somn de o oră. Îi aduce câte un pachet de mâncare chinezească, atunci când Brock nu poate părăsi biroul. Îi slujeşte drept paravan, minte pentru el, mă urcă treptele când picioarele îmi sunt cocă din cauza băuturii. Glasul calm al lui Tanby în timpul furtunii, glasul pe care ai dori să-l sugrumi cu palmele asudate.

— *Ce* plăcută surpriză, în sfârşit, Benjamin, spuse Tanby, eleganţa întruchipată. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Ne-a găsit, spuse Oliver.

— Da, Benjamin, mă tem că ne-a găsit. Şi Comandantul ar dori o discuţie între patru ochi cu tine cât mai curând posibil. Ai un accelerat care pleacă mâine dimineaţă la orele unsprezece treizeci şi cinci, dacă îţi convine, acelaşi loc, aceeaşi rutină. Comandantul spune să-ţi iei periuţa de dinţi, vreo două costume mai bune şi accesoriile potrivite, mai ales pantofi. Ai văzut ziarele?

— Ce ziare?

— Înseamnă că nu le-ai citit. Bine. Comandantul nu vrea să fii îngrijorat, asta era. Mi-a spus să te asigur că toţi cei la care ţii sunt în bună regulă. Nu sunt pierderi în familie, cel puţin până acum. Vrea să te linişteşti.

— Care ziare?

— Tu unul citesc ziarul *Express.*

Oliver rulă încet până în oraş. Îl dureau muşchii cefei. Ceva ciudat se întâmpla în venele care duceau la cap. Chioşcul de ziare de la gară era închis. Se duse la o bancă, nu a lui, şi scoase două sute de lire în numerar de la automat. Se îndreptă spre faleză şi îl găsi pe Eric la masa lui obişnuită, din colţul unei braserii aflate de partea cealaltă a scuarului, mâncând ceea ce mânca întotdeauna de când ieşise la pensie: ficat, cartofi prăjiţi, piure de mazăre şi un pahar de vin negru chilian. Eric îi dăduse replica lui Max Miller şi fusese dublură în cadrul trupei Crazy Gang. Dăduse mâna cu Bob Hope şi se culcase, aşa îi plăcea să spună, cu toţi băieţii drăguţi din corpul de balet. Când lui Oliver îi venea damblaua să bea, Eric bea cu el, cerându-şi scuze că vârsta nu-i permitea să ţină pasul cu Oliver. Şi dacă era nevoie, Eric îl ducea în apartamentul lui, pe care îl împărţea cu un coafor tânăr bolnăvicios, pe nume Sandy, şi desfăcea canapeaua extensibilă din hol pentru ca Oliver să se poată odihni ca lumea. Îi gătea fasole a doua zi la micul dejun.

— Cum îţi merg treburile, Eric? întrebă Oliver, iar Eric ridică imediat din sprâncenele lui cănite şi arcuite de clovn.

— Când mai bine, când mai rău, fiule, ce pot să-ţi spun. Nu există cerere prea mare pentru un fătălău geriatric, care face lanţuri de hârtie şi imită ciripitul păsărelelor. Presupun că de vină este recesiunea.

Pe o foaie ruptă din agendă, Oliver scrise o listă a angajamentelor sale pentru următoarele câteva zile.

— Este vorba de tutorele meu, Eric, îi explică el. A avut un atac de cord şi mă cheamă lângă el. Şi aici ai un mic surplus.

Îi strecură două sute de lire.

— Ai grijă să nu fii prea aspru cu tine, fiule, îl avertiză Eric, punând bine banii în buzunarul interior al vestonului său cadrilat. Nu eşti tu cel care a inventat moartea. Dumnezeu a inventat-o. Dumnezeu trebuie să răspundă pentru multe lucruri, întreabă-l pe Sandy.

Doamna Watmore îl aştepta sus. Era palidă şi părea speriată, aşa cum a arătat când a venit Cadgwith să-l ia de guler pe Sammy.

— N-a sunat o dată, a sunat de zece ori pe puţin! izbucni ea. „Unde-i Ollie ăla? Spune-i că nu are nici un motiv să fugă de mine.” Nici nu apuc bine să mă dumiresc, că mă trezesc cu el în pragul casei, sunând la uşă, dând cu pumnul în cutia de scrisori şi sculându-mi vecinii din somn. Oliver îşi dădu seama că vorbea de Toogood. Nu-mi pot permite să mi se facă scandal, Ollie. Chiar pentru tine. Sunt înglodată în datorii până peste cap, am vecini, am chiriaşi, îl am pe Sammy. Eşti prea de tot, Oliver, şi nu ştiu de ce.

Credea că nu a auzit-o, întrucât Oliver se întinsese peste masa din hol şi citea ziarul ei, *Daily Telegraph*, ceea ce nu era un lucru obişnuit în cazul lui. Ura ziarele, chiar ar fi făcut un ocol ca să le evite. Crezu deci că vrea să o tragă pe sfoară şi era gata să-i spună să-şi ridice nasul din ziar şi să-i răspundă cum se cuvine. Apoi îl privi mai calm şi după vioiciunea din atitudinea lui şi după propria ei intuiţie, îşi dădu seama că ceea ce se temea ca că se va întâmpla se întâmplase deja, că în ceea ce o privea el nu mai exista, nici pentru ea, nici pentru Sammy. Şi mai ştia, chiar dacă nu putea exprima în cuvinte, că tot timpul cât fusese acolo la ea, el se ascunsese de ceva, nu era vorba doar de copil sau de căsnicia lui, ci şi de sine însuşi, având în vedere valoarea lui, după cum ar fi afirmat răposatul ei soţ. Şi

oricare ar fi fost lucrul de care fugea, era mai mare decât soţia şi copilul, şi acel lucru venise să-l găsească.

AVOCAT AFLAT ÎN VACANŢĂ ÎMPUŞCAT MORTAL ÎN TURCIA, citea Oliver. O fotografie a lui Alfred Winser, descris ca şef al Oficiului Juridic al firmei Single & Single, o casă de consultanţă financiară din West End, în care arăta ca un adevărat jurist cu ochelarii lui cu rame de baga, pe care nu-i purta decât atunci când se prezenta la interviu o nouă secretară. Identificarea cadavrului a fost întârziată din cauza căutării în întreaga ţară a văduvei, care, potrivit mamei acesteia, profitând de absenţa solului, şi-a luat şi ea o vacanţă în care să fie departe de orice. Cauza decesului trebuia de asemenea stabilită, nefiind exclusă crima, dar vorbindu-se vag şi de o recrudescenţă în regiune a terorismului kurd.

Sammy se afla în cadrul uşii, purtând unul dintre puloverele răposatului său tată pe post de halat.

— Cum e cu partida noastră de biliard? întrebă el.

— Trebuie să plec la Londra, îi răspunse Oliver, fără să-şi ridice privirea de pe ziar.

— Pentru cât timp?

— Câteva zile.

Sammy dispăru. O clipă mai târziu, glasul lui Burti Ives pluti pe scări în jos cântând „I never will play the wild rover no more”.

CAPITOLUL 6

Pentru reîntâlnirea cu Oliver după câţiva ani de despărţire, Brock luă toate măsurile de precauţie şi altele în plus mai puţin obişnuite, dar dictate de discreta criză ce era pe cale să izbucnească în departamentul său şi de respectul aproape religios pentru caracterul excepţional al lui Oliver. Una dintre axiomele profesiunii lui Brock este că doi informatori nu trebuie niciodată să folosească aceeaşi casă conspirativă, dar în cazul lui Oliver, Brock insistase asupra unei case care să nu aibă nici un fel de istorie operativă. Rezultatul a fost o vilă din cărămidă, situată în zona păduroasă şi nu prea populată din Camden, o vilă mobilată, cu trei dormitoare, cu o băcănie asiatică de-o parte, deschisă toată noaptea şi un restaurant grecesc plin de clienţi de cealaltă parte. Pe nimeni nu interesa cine intră sau cine iese pe uşa prăpădită de intrare a casei cu numărul 7. Precauţiunile lui Brock nu s-au oprit însă aici. Oliver poate fi greu de mânuit, dar el era mielul lui Brock, achiziţia lui de preţ şi Benjamin al lui, aşa cum s-a dat clar de înţeles tuturor membrilor echipei sale. La Gara Waterloo, în loc să-l încredinţeze pe Oliver unei dube anonime, Brock i-a cerut lui Tanby să-l întâmpine pe peron şi să-l conducă la un taxi londonez, să-l aşeze pe bancheta

din spate şi să achite cursa cu bani gheaţă, ca orice cetăţean cinstit. La Camden, i-a plasat pe Derek şi pe Aggie şi pe alţi doi indivizi, care nu ai fi zis că sunt membri ai echipei sale pe ambele trotuare pentru a se asigura că Oliver, conştient sau inconştient, nu adusese pe nimeni pe urmele sale. În lumea noastră, îi plăcea lui Brock să predice, este mai bine să gândeşti murdar şi încă de două ori mai mult. Iar în cazul lui Oliver, dacă te gândeai la binele tău, mai adăugai încă o dată pe atâta.

Era mijlocul după-amiezii. Ajungând la aeroportul Gatwick cu o seară înainte, Brock se dusese cu maşina direct la biroul său anonim din Strand şi îi telefonase lui Aiden Bell pe linia sigură. Bell era Comandantul forţei de intervenţie interservicii pe lângă care era repartizat în mod curent Brock.

— Oraşul este o cloacă ele spioni, îi spuse el, după ce îi relată cu scepticismul adecvat teoria sinuciderii susţinută de Căpitanul Ali. Ori te îmbogăţim, ori te omoram. Oraşul a ales varianta îmbogăţirii.

— Deştepţi băieţii, n-am ce spune, comentă Bell, un fost militar. Consiliu de război mâine după rugăciunea de dimineaţă. La prăvălie.

Apoi, ca un păstor grijuliu, Brock îşi sună avanposturile, unul câte unul, începând cu apartamentul situat pe colţ pe Curzon Street, cu jaluzelele trase, trecând apoi la o utilitară de intervenţii a societăţii British Telecom de lângă Hyde Park şi, mai departe, la o maşină de stat major a unei echipe mobile, trimisă într-o vale pierdută, în cel mai pustiu loc din Dorset. „Ce-i nou?'”, întreba el pe fiecare şef de echipă fără să se mai deranjeze să se prezinte. Nici un sunet, domnule, veneau răspunsurile dezamăgitoare. Nici o şoaptă, domnule. Brock se simţi uşurat. Daţi-mi timp,

gândi el. Daţi-mi-l pe Oliver. O linişte de catedrală se aşternu asupra lui după ce se apucă să transcrie cheltuielile operaţionale pe un formular de decont. Liniştea fu tulburată de bâzâitul telefonului său direct cu Whitehallul şi se auzi tonul volubil al glasului unui ofiţer „foarte superior” al Poliţiei Metropolitane, chel, pe nume Porlock. Brock apăsă imediat pe butonul verde care pornea casetofonul.

— Unde dracu’ *ai* fost, jupâne Brock? îl întrebă Porlock, pe ton de zeflemea, iar Brock văzu cu ochii minţii rânjetul lipsit de haz de pe falca ciupită de vărsat a lui Porlock şi se întrebă, aşa cum se întreba întotdeauna, cum poate cineva atât de neobrăzat şi de corupt să umble atât de ţanţoş de atâta timp.

— Undeva unde nu m-aş mai duce din nou, mulţumesc, Bernard, îi spuse el afectat.

Aşa vorbeau întotdeauna: ca şi cum agresiunea lor reciprocă ar fi fost un meci de antrenament, deşi din punctul de vedere al lui Brock era un duel serios, pe viaţă şi pe moarte, din care doar unul putea ieşi învingător.

— Ce te-a apucat, Bernard? îl întrebă Brock. Unii oameni dorm noaptea, după câte am auzit.

— Cine l-a omorât pe Alfred Winser? se interesă Porlock mieros, cu acelaşi rânjet aşternut pe faţă.

Brock se prefăcu că-şi scotoceşte memoria.

— Winser. Alfred. A, da. Păi nu a murit de guturai, nu-i aşa, dacă e să ne luăm după ziare? Credeam că băieţii voştri au şi ajuns acolo, dacă mă gândesc bine, zădărnicind anchetele autorităţilor locale.

— Şi de ce nu suntem noi acolo, Nat? De ce nu ne mai iubeşte nimeni?

— Bernard, nu sunt plătit ca să justific sosirile şi

plecările distinşilor aristocraţi de la Scotland Yard.

Vedea în continuare zâmbetul batjocoritor de la celălalt capăt al firului şi de fapt acestuia i se adresa. Într-o bună zi, dacă voi avea zile destule, o să mă adresez zâmbetului acesta printre gratii. Jur.

— De ce insistă poponarii ăia de la Foreign Office să aştept raportul poliţiei turce, înainte de a-mi focaliza asupra lor neplăcuta mea atenţie? Aici e mâna cuiva şi îmi trece prin cap că este a ta, când nu este ocupată în altă parte, spuse Porlock.

— Chiar că mă şochezi, Bernard. De ce ar încerca un biet vameş asuprit, cu doi ani înainte de pensie, să se amestece în roţile justiţiei?

— Vânezi spălători de bani, nu-i aşa? Toată lumea ştie că cei de la Single spală bani pentru Estul Sălbatic. Figurează practic în Paginile Aurii.

— Şi ce are asta de a face, Bernard, cu moartea întâmplătoare a domnului Alfred Winser? Nu văd legătura cauzală.

— Winser este un caz conex. Dacă poţi afla cine l-a ucis pe Alfred Winser, îl poţi pune la zid şi pe Tiger. Văd foarte bine cum se cântă chestia asta la stăpânii noştri de la Whitehall, mai ales când sunt acompaniaţi de un mare lingău. Afectă un accent agresiv de elegant, exprimat cu un sâsâit homofob. *„Lăsssaţi-l* pe bătrânul *Net* să se ocupe de treaba asta. Este *chiarrr* pe *ssstrada* lui *Net”.*

Brock îşi permise o pauză pentru rugăciune şi meditaţie. Trebuie să privesc lucrurile în acţiune, gândi el. Mi se întâmplă mie, aici şi acum. Porlock sare în apărarea patronului său şi o face la lumina lămpii cu arc voltaic. Întoarce-te în umbră, gândi el. Dacă eşti escroc, acţionează ca un escroc, dar nu te aşeza alături de mine la şedinţele

săptămânale.

— Eu nu vânez spălători de bani, asta e, Bernard îi explică Brock. Mi-am învăţat lecţia în privinţa asta. Eu le vânez banii. A *fost* vânat unul, demult, este adevărat, se prefăcu el că-şi reaminteşte, caricaturizându-şi propria nazalizare de Liverpool. Au fost puşi pe urmele lui o mulţime de contabili şi de avocaţi foarte scumpi, care l-au întors pe faţă şi pe dos. Cinci ani de muncă şi mai multe milioane de lire cheltuite din banii publici şi m-am ales cu două degete pe care mi le-a întins la procesul deschis, de unde a ieşit ca un om liber. Am aflat că juraţii se chinuie încă să citească termenii de specialitate. Aşa că, noapte bună, Bernard, acum şi multe altele de aici înainte.

Dar Porlock nu terminase cu el.

— Ascultă, Nat.

— Ce e?

— Nu te mai sinchisi de convenienţe. Dă-ţi şi tu poalele peste cap. Ştiu eu un club drăgălaş în Pimlico. Oameni foarte prietenoşi, şi nu sunt toţi bărbaţi. Fac cinste.

Brock era cât pe ce să izbucnească într-un hohot de râs.

— Cred că ai dat-o puţin în bară, nu-i aşa, Bernard?

— Cum adică?

— Pe poliţişti, după cum se presupune, îi mituiesc escrocii. Poliţiştii nu se mituiesc între ei, cel puţin nu acolo de unde vin eu.

Eliberat, Brock descuie un seif masiv din perete şi scoase o agendă legată, *in cuarto*[1], pe care scosese cu mâna lui HYDRA, o deschise la fila cu data respectivă şi caligrafie cele ce urmează, cu scrisul lui de grefier de

---

[1] **in quárto**, cuv. latine care se pronunță *in cŭarto* și înseamnă „în patru” și se întrebuințează când e vorba de coală tipărită și îndoită așa încât [!] să formeze 4 foĭ saŭ 8 paginĭ.

tribunal:

> „01 h 22’, apel nesolicitat din partea Insp.-şef/ Div. Bernard Porlock pentru obţinerea de informaţii asupra stadiului investigaţiilor cu privire la asasinarea lui A Winser. Conversaţie înregistrată, încheiată la 01 h 27’.”

După ce completă şi restul decontului, o sună pe soţia lui acasă, la Tonbridge, deşi se făcuse două noaptea şi o lăsă să-l reguleze cu poveşti despre întâmplările neplăcute de la Institutul Doamnelor din oraş, pe care ca i le împărtăşi dintr-o singură suflare.

— Şi madam Simpson, Nat, se duce direct la masa cu gemuri, apucă borcanul de marmeladă al lui Mary Ryder şi-l trânteşte de pământ. Apoi se întoarce către Mary şi îi spune „Mary Ryder, dacă Herbert al tău mai stă vreodată în faţa ferestrei mele de la baie, la orele unsprezece noaptea, cu chestia lui scârboasă în mână, pun câinele pe el şi o să vă pară rău amândurora”.

Brock nu i-a spus unde fusese în ultimele zile, dar nici Lily nu l-a întrebat. Uneori secretoşenia o necăjea, dar cel mai adesea era ca o legătură împărtăşită şi preţioasă de serviciu. A doua zi dimineaţa, la orele opt şi jumătate, Brock şi Aiden Bell se îndreptau cu un taxi către sud, de partea cealaltă a fluviului. Bell era o persoană atrăgătoare, dotată cu o aparentă curtoazie, care punea în primejdie femeile prea încrezătoare. Purta un costum de postav verde, cu aspect milităresc.

— Am primit azi-noapte o invitaţie din partea unui Sf. Bernard chel, îl informă Brock, într-un murmur cu rază scurtă de acţiune, murmurul cu care împărtăşea cu părere de rău secrete.

— Voia să mă duc cu el la un club jegos pe care îl ştie în Pimlico, ca să poată să-mi facă fotografii compromiţătoare.

— Bernard al nostru nu a păcătuit niciodată de prea multă subtilitate, spuse Bell mohorât şi pentru o clipă împărtăşiră aceeaşi indignare. Într-o bună zi..., a spus Bell.

— Într-o bună zi..., fu de acord Brock.

Nici Bell, nici Brock nu mai erau ceea ce păreau. Bell era militar, iar Brock, aşa cum îi reamintise lui Bernard Porlock, un umil vameş. Totuşi, amândoi fuseseră repartizaţi în Echipa Mixtă, amândoi fiind conştienţi că scopul principal al Echipei era ştergerea graniţelor artificiale dintre departamente. Din două în două sâmbete, orice membru al Echipei, neangajat în altă parte, era invitat să participe la aceste şedinţe neoficiale de rugăciune, ţinute într-o clădire sumbră, ca o cutie, de pe malul Tamisei. Vorbitorul era astăzi o femeie deşteaptă de la Cercetări, care îi informă despre cele mai recente consemnări în domeniul crimei internaţionale:

— atâtea kilograme de materiale nucleare de luptă din fosta Uniune Sovietică vândute pe sub mână cutărui sau cutărui rebel din Orientul Mijlociu;

— atâtea mii de mitraliere, arme automate, ochelari de vedere cu infraroşu, mine antipersonal, casete cu grenade, rachete, tancuri şi piese de artilerie descărcate cu ajutorul unor certificate false de beneficiari în cele mai noi state africane, teroriste, despotice sau în care domneşte tirania drogurilor;

— atâtea miliarde obţinute din traficul cu drogurile introduse fraudulos în aşa-numita economie albă;

— atâtea tone de heroină rafinată expediată cu vaporul via Spania şi Ciprul de Nord către următoarele porturi europene;

— atâtea tone sosite pe piaţa de gros britanică în ultimele douăsprezece săptămâni, în valoare de atâtea milioane la bursa neagră, atâtea tone sechestrate, având o valoare estimativă de 0,0001 la sută din brut

Narcoticele ilegale, spunea ea dulce, reprezentau acum o zecime din comerţul mondial.

Americanii cheltuiau şaptezeci şi şase de miliarde de dolari anual pentru a-şi satisface toxicomania.

Producţia mondială de cocaină s-a dublat în ultimii zece ani, cea de heroină s-a triplat. Cifra de afaceri anuală a acestei industrii a ajuns la patru sute de miliarde de dolari.

Elita militară a Americii de Sud se ocupa acum de droguri, nu de războaie. Ţările care nu aveau posibilitatea să-şi realizeze propriile culturi ofereau instalaţii de rafinare şi mijloace sofisticate de transport, pentru a dispune de un firav cap de pod în această afacere.

Guvernele neimplicate se aflau într-o dilemă. Să pună piedici în calea succesului economiei negre - pornind de la premisa că erau în stare - sau să se înfrupte din prosperitatea acesteia?

În statele cu regimuri dictatoriale, unde opinia publică era neînsemnată, răspunsul era evident.

În democraţii, existau standarde duble: cei care predicau toleranţa zero dădeau mână liberă economiei negre, iar cei care predicau lupta împotriva criminalităţii îi ofereau salvconduct[1] - ceea ce echivala cu soluţia femeii înţelepte de a intra tiptil în bârlogul Hydrei.

— Nu mai există o criminalitate izolată de stat, dacă a existat vreodată, declară ea, cu fermitatea unei directoare de şcoală, ce le ţinea conferinţe proaspeţilor absolvenţi.

[1] Document care acorda cuiva liberă trecere pe un teritoriu străin sau într-o zonă de război.

Mizele sunt prea mari acum pentru ca infracţiunea să rămână doar la nivelul infractorilor. Nu mai căutăm proscrişi aventurieri, care să se dezvăluie din cauza stângăciilor sau a practicilor repetate. Când un conteiner plin cu cocaină, descărcat în siguranţă într-un port englezesc, valorează o sută de milioane de lire, iar comandantul portului se bucură de un salariu de patruzeci de mii de lire, ne întoarcem privirea către *noi înşine.* Către putinţa căpitanului de a rezista tentaţiei la o scară fără precedent. La superiorul căpitanului portului. La poliţia portuară. La superiorii *acesteia.* La Vamă. La superiorii *acesteia.* La cei ce aplică legea, la bancheri, avocaţi şi administratori, care închid ochii. Este absurd să-ţi închipui că toţi aceşti oameni îşi pot sincroniza eforturile „colaboraţioniste”, fără un sistem central de comandă şi control şi fără complicitatea activă a altora aflaţi în posturi mari. Aici intervine rolul Hydrei.

O pocnitură venită de undeva, când inevitabilul material didactic auxiliar fu proiectat pe ecranul din spatele ei, prezentând anatomia structurii politice britanice, dispusă ca un arbore genealogic. Pe întreaga imagine erau presărate multiplele capete ale Hydrei şi, în aur, firele de jurubiţă ce le legau între ele. Privirea lui Brock căzu instinctiv asupra Poliţiei Metropolitane, unde prezida, ca un arogant medalion roman, silueta cheală a lui Porlock, iar liniile aurii izbucneau din el ca o fântână a dărniciei. Născut la Cardiff, 1948, repetă Brock: 1970 - intră în Detaşamentul Regional West Midlands de Luptă împotriva Criminalităţii, mustrat pentru exces de zel în îndeplinirea obligaţiilor de serviciu, şi anume falsificarea de dovezi. Concediu medical, promovare cu ocazia transferului. 1978 - intră în Poliţia Docurilor din Liverpool, realizează o

condamnare spectaculoasă a unei bande de traficanţi de droguri lipsită de importanţă, care a făcut prostia să concureze cu un rival bine cunoscut. La trei zile după încheierea procesului, a plecat într-o vacanţă, cu toate cheltuielile plătite, în sudul Spaniei, împreună cu câţiva şefi ai numitei bande rivale. S-a pretins că strângea dovezi esenţiale cu caracter penal, exonerat de orice vină, promovat cu ocazia transferului. 1985 - cercetat pentru pretinsă acceptare de stimulente din partea unui lider identificat al unei reţele belgiene de droguri. Exonerat, elogiat, promovat cu ocazia transferului. 1992 - apare în presa de scandal britanică, fotografiat luând masa cu doi membri ai unei echipe ilegale sârbeşti de traficanţi de arme la un restaurant cu „fetiţe" din Birmingham. Explicaţia la fotografie: „PORLOCK VRĂJITORUL. De ce parte te afli domnule Inspector?" I s-au acordat cincizeci de mii de lire daune într-un proces de calomnie; exonerat prin anchetă internă, promovat cu ocazia transferului. Cum te vezi în oglindă în fiecare dimineaţă când te bărbiereşti? îl întrebă în gând Brock. Răspuns: liniştit. Cum dormi noaptea? Răspuns: excelent. Răspuns: am o piele din teflon şi o conştiinţă de mort. Răspuns: ard dosare, terorizez martorii, cumpăr aliaţi, merg cu fruntea sus.

Întâlnirea s-a încheiat, aşa cum se obişnuieşte la astfel de întruniri, într-o atmosferă de disperare glumeaţă. Pe de o parte, trupele s-au simţit încurajate: totul era permis, nimic nu era prea mult în războiul împotriva ticăloşiei umane. Dar mai ştiau şi că, dacă ar trăi o mie de ani şi toate eforturile lor ar fi încununate de succes, ar provoca în cel mai bun caz doar câteva răni superficiale duşmanului etern.

Oliver şi Brock stăteau pe şezlonguri, sub o umbrelă viu

colorată, în grădina din spate a casei din Camden. Pe o masă din faţa lor se afla o tavă cu ceai şi biscuiţi. Porţelan fin, ceai bun, nu în pliculeţe, un soare blând de primăvară.

— În pliculeţe se pune doar praf, spuse Brock, care avea şi el marotele lui. Dacă doreşti o ceaşcă de ceai ca lumea, trebuie făcut cu frunze, nu cu praf.

Oliver şedea pe vine sub umbrelă. Avea pe el ceea ce purtase în timpul călătoriei: blugi, ghete înalte de piele, încheiate cu şireturi, şi un hanorak albastru care stătea şleampăt pe el. Brock avea pe cap o pălărie aiurită de pai, pe care i-o cumpărase echipajul la Camden Lock în acea dimineaţă, ca să facă o glumă. Oliver nu se certase cu Brock. Brock nu inventase nimic, nu-l sedusese, nu-l mituise, nu-l şantajase. Brock nu comisese nici un păcat faţă de sufletul lui Oliver, care să nu fi fost comis cu mult timp în urmă. Oliver, nu Brock, fusese cel care frecase lampa lui Aladin, iar Brock a fost cel care se întruchipase, ca răspuns la porunca lui Oliver.

Era mijlocul iernii şi Oliver era cam nebun. Atâta ştie despre sine, nimic mai mult. Originile nebuniei sale, cauzele, durata şi gradul acestei nebunii nu sunt uşor de înţeles pentru el, oricum nu acum. Ele există, dar pentru alt timp, altă viaţă, alte două pahare de coniac. Întunericul luminat cu neon al unei nopţi de decembrie la aeroportul Heathrow îi reaminteşte de vestiarul băieţilor dintr-unul din multele internate prin care a trecut. Cerbi de carton de prost gust şi colinde imprimate pe bandă compun starea sa de irealitate. O inscripţie plină de zăpadă atârnă pe o sfoară de rufe, dorindu-i pace şi bucurie pe pământ. Urmează să i se întâmple ceva uluitor şi doreşte cu nesaţ să afle despre ce este vorba. Nu este beat, dar, tehnic vorbind, nici treaz. Câteva vodci în timpul zborului, o

jumătate de vin roşu la pui, un Rémy sau două după aceea, nu au făcut, după părerea lui Oliver, decât să-l aducă la aceeaşi viteză cu turbarea din sine. Nu are decât un bagaj de mână şi nimic de declarat în afară de o agitaţie necontrolată a minţii, o vâlvătaie de furie şi exasperare care se stârnise cu atât de mult timp în urmă, încât originea ei nici nu mai putea fi stabilită cu precizie, vâjâindu-i în cap ca un uragan, în timp ce ceilalţi membri ai congregaţiei sale interioare stăteau cuminţi în rânduri de câte doi şi de câte trei, întrebându-se ce naiba are de gând Oliver să facă pentru a o linişti. Se apropia de semne de diferite culori şi, în loc să-i ureze pace, bucurie pe pământ şi înţelegere între oameni, îi cereau să se autodefinească. Este el un străin în propria sa ţară? Răspuns, da, este. A sosit el aici de pe altă planetă? Răspuns, da. Este el albastru? Roşu? Verde? Privirea îi alunecă spre un telefon de culoarea pătlăgelelor roşii. Îi este cunoscut. Poate că-l observase cu trei zile în urmă când plecase şi, necunoscut atunci, îl recrutase ca aliat secret. O fi greu, fierbinte, viu? Pe anunţul de lângă aparat se putea citi: „Dacă doriţi să vorbiţi cu un vameş, folosiţi acest telefon”. Îl folosi. Adică, braţul lui se întinse nerugat, mâna apucă receptorul şi îl duse la ureche, lăsându-i lui Oliver responsabilitatea rostirii cuvintelor. Telefonul este locuit de o femeie, iar el nu se aşteptase să-i răspundă o femeie. O aude spunând „Da?” cel puţin de două ori, apoi „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?”, ceea ce îi sugerează că ea îl poate vedea, deşi el nu o vede. O fi frumoasă, tânără, bătrână, neînduplecată? Nu contează. Cu o curtoazie înnăscută, îi răspunse că da, *putea* într-adevăr să-l ajute, ar dori să vorbească între patru ochi cu o persoană competentă, în legătură cu o problemă

confidenţială. Auzindu-şi glasul în receptor, este uimit de calmul cu care vorbea. Reuşesc să mă controlez, gândeşte el. Ajuns acum la o detaşare absolută de eul său pământesc, este nemaipomenit de recunoscător că a încăput pe mâinile unei persoane atât de capabile. Problema este că dacă nu acţionezi acum, nu o vei mai face niciodată, îi explică glasul sigur al eului său pământesc. Te vei duce la fund, te vei îneca, acum ori niciodată, ţi-e silă să fii dramatic, dar există momente când este nevoie şi de aşa ceva. Şi s-ar putea ca eul său pământean să spună într-adevăr câte ceva din toate acestea în telefonul roşu, pentru că o simte pe femeia străină devenind rece, formală, alegându-şi cuvintele cu atenţie.

— Rămâneţi, vă rog, exact acolo unde vă aflaţi, lângă telefon, domnule. Nu vă mişcaţi. Va veni imediat un ofiţer să vă contacteze.

În clipa aceea lui Oliver îi reveni în minte imaginea irelevantă a unui bar cu telefoane din Varşovia, unde sunai fetele de la alte mese, iar ele te sunau pe tine, şi aşa s-a trezit oferindu-i o bere unei învăţătoare de un metru optzeci, pe care o chema Alicja şi care l-a avertizat că nu se culcă niciodată cu nemţi. În seara aceasta agaţă o femeie mititică, cu aspect atletic, tunsă băieţeşte şi care poartă o bluză albă cu epoleţi. Să fie oare aceeaşi femeie vicleană, care i-a spus „domnule” înainte ca el să fi rostit vreun cuvânt? Nu-şi poate da seama, dar o vede speriată de statura lui şi întrebându-se dacă nu cumva are de a face cu un ţicnit. Ţinându-se la distanţă, înregistrează costumul lui scump, servieta şi butonii de aur, pantofii lucraţi de mână şi faţa roşie ca focul. Îndrăzneşte să facă un pas spre el şi, privindu-l drept în ochi, cu maxilarul de jos proiectat în faţă, îl întreabă cum îl cheamă şi de unde soseşte,

analizându-i mental şi olfactiv răspunsurile. Îi cere paşaportul. El îşi pipăie buzunarele, ca de obicei nu-l găseşte, îl localizează, vâră mâna în buzunar şi, în graba de a-l da, e gata-gata să-l îndoaie, apoi i-l întinde.

— Trebuie să fie un funcţionar superior, o avertiză el, dar ea era prea ocupată cu întorsul paginilor.

— Este singurul paşaport pe care îl aveţi, nu-i aşa?

Da, este singurul meu paşaport, răspunse eul său pământean, fiind gata să adauge „bună doamnă”.

— Aveţi cumva dublă cetăţenie, sau ceva de genul acesta?

— Nu, nu am.

— Acesta este deci paşaportul cu care călătoriţi? întrebă ca, întorcând altă pagină.

— Da.

— Georgia, Rusia?

— Da.

— Şi tocmai aţi sosit de acolo, nu-i aşa? Tbilisi?

— Nu. Istanbul.

— Şi aţi dori să comunicaţi ceva despre Istanbul, nu-i aşa? Sau despre Georgia?

— Aş dori să vorbesc cu un ofiţer superior, repetă Oliver.

Traversară un coridor înţesat cu asiatici înspăimântaţi, aşezaţi pe valize. Intrară într-o cameră de anchete fără ferestre, cu o masă fixată cu şuruburi în podea şi o oglindă prinsă în perete. În transa autoindusă, Oliver se aşezase nepoftit la masă şi se minuna de propriul chip reflectat în oglindă.

— Trebuie deci să caut pe cineva să stea de vorbă cu dumneavoastră? întrebă ea pe un ton sever. Vă voi reţine paşaportul şi îl veţi primi înapoi mai târziu, bine? Va veni cineva cât de repede posibil. Bine?

— Bine. Totul este cât se poate de bine.

Trecu o jumătate de oră, uşa se deschise, dar în loc să intre un amiral plin de galoane, apăru un tinerel blond, sfrijit, cu o cămaşă albă şi pantaloni de uniformă, cu o ceaşcă de ceai şi doi biscuiţi zaharaţi.

— Ne cerem scuze, domnule. E perioada sărbătorilor. Toată lumea se duce pretutindeni de Crăciun. Un ofiţer competent *este* în drum spre dumneavoastră. Aţi cerut un ofiţer superior, după câte ştiu.

— Da.

Tânărul stătea în picioare în spatele umerilor lui Oliver şi îl urmărea cum îşi bea ceaiul.

— Nimic mai bun decât o ceaşcă de ceai când ne întoarcem acasă, nu-i aşa? îi spuse el imaginii lui Oliver din oglindă. La ce adresă locuiţi, domnule?

Oliver îi silabisi adresa locuinţei sale, care avea darul de a lua ochii, din Chelsea, în timp ce tânărul o nota în carnetul său.

— Cât aţi stat la Istanbul?

— Vreo două-trei nopţi.

— A fost suficient, nu-i aşa, pentru ceea ce aveaţi de făcut?

— Suficient.

— Călătorie de plăcere sau de afaceri?

— Afaceri.

— Aţi mai fost acolo?

— De câteva ori.

— Vizitaţi întotdeauna aceleaşi persoane, când vă duceţi la Istanbul?

— Cam aceleaşi.

— Călătoriţi mult, dat fiind specificul muncii dumneavoastră?

— Prea mult, uneori.
— Vă deprimă, nu-i aşa?
— Se poate. Depinde.
Eul pământean al lui Oliver începuse să se plictisească şi să fie neliniştit. Moment greşit, loc greşit îşi spuse el. Idee bună, dar cam hazardată. Cere-ţi paşaportul înapoi, ia un taxi către casă, bea un pahar zdravăn înainte de culcare, acceptă să faci ceea ce trebuie să faci, oricât de neplăcut ar fi, pentru că este necesar, las-o mai moale!
— Cu ce vă ocupaţi?
— Investiţii, spuse Oliver. Gestiune de active. Portofolii. Majoritatea în domeniul industriei turismului.
— Şi unde vă mai duceţi? În afară de Istanbul.
— Moscova. Sankt Petersburg. Georgia. Oriunde mă cheamă afacerile.
— Vă aşteaptă cineva în Chelsea? O persoană pe care ar trebui să o sunaţi... vă simţiţi bine?
— Nu chiar.
— Nu aţi vrea ca lumea să se îngrijoreze din cauza dumneavoastră, nu-i aşa?
— Dumnezeule, în nici un caz, nu, spuse el râzând vesel.
— Aveţi pe cineva? Nevastă... copii?
— O, nu, mulţumesc lui Dumnezeu. Oricum, nu încă.
— Vreo prietenă?
— Când da, când nu.
— Astea sunt cele mai bune, nu-i aşa? Când da, când nu.
— Presupun că aşa e.
— Mai puţine necazuri.
— Mult mai puţine.
Tânărul plecă, Oliver rămăsese singur, aşezat în faţa mesei, dar nu pentru mult timp. Uşa se deschise şi intră Brock, cu paşaportul lui Oliver, îmbrăcat în uniformă

completă de vameş, singura oară când Oliver l-a văzut purtând-o; avea să afle mai târziu că era prima oară că Brock a îmbrăcat-o în cei douăzeci şi ceva de ani în care i s-au încredinţat misiuni mai greu de recunoscut. Şi doar după ce Oliver va deveni cale de câteva vieţi mai înţelept, şi-l va imagina pe Brock stând de partea cealaltă a oglinzii pe tot parcursul interogatoriului firesc al tânărului, nevenindu-i să creadă norocul care a dat peste el, luptându-se cu însemnele funcţiei.

— Bună seara, domnule Single, spuse Brock, strângând mâna pasivă a lui Oliver. Sau am putea să-ţi spunem Oliver ca să nu te confundăm cu venerabilul dumitale tată?

Umbrela era împărţită în segmente verzi şi portocalii. Partea lui Oliver era verde, dând feţei sale mari o culoare pământie. Însă pălăria fercheşă de pai a lui Brock răspândea vioiciune, iar privirea lui pătrunzătoare era luminată de o veselie de spiriduş sub borul ei îndrăzneţ.

— Deci, cine i-a spus lui Tiger unde poţi fi găsit? îl întrebă Brock liniştit, ca şi cum ar fi lansat o temă de discuţie şi nu ca unul care încearcă să obţină un răspuns. Nu o fi având puteri paranormale, ce zici? Nu o fi omniscient. Cu urechi peste tot. Sau aşa e? Cine a ciripit?

— Probabil că tu, răspunse Oliver necuviincios.

— *Eu?* De ce aş fi făcut aşa ceva?

— Poate că ai alte planuri.

Brock continua să zâmbească mulţumit. Îşi evalua posesiunea de preţ, inventariind ce i s-a întâmplat în toţi anii cât s-a aflat pe linie moartă. Mai bătrân cu o căsătorie, cu un copil şi cu un divorţ, gândea el. Iar eu am rămas cu ceea ce aveam, mulţumesc lui Dumnezeu. Căuta semne de oboseală la Oliver, dar nu găsea. Eşti un produs finit şi nu

ştii, gândi el, amintindu-şi de alţi informatori pe care i-a reactivat. Crezi că lumea va veni şi te va schimba, dar nu se întâmplă niciodată. Eşti cine eşti până la moarte.

— Poate că *tu* ai alte planuri, îl contră Brock bine dispus.

— O, grozav. Desigur. „Mi-e dor de tine, tată. Să ne îmbrăţişăm şi să ne împăcăm. Ce-a fost a fost”. Desigur.

— Ai fi fost în stare. După cum te ştiu, ţi s-a făcut dor de casă. Sentiment de vinovăţie. La urma urmelor, după câte îmi amintesc, te-ai răzgândit de câteva ori în privinţa gratificaţiei. Mai întâi, ai şovăit. Apoi, ai spus nu, Nat, nici în ruptul capului. Apoi, a fost da, Nat, o primesc. M-am gândit că ai făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade şi în privinţa lui Tiger.

— Ştii al dracului de bine că gratificaţia era de dragul lui Carmen, se răsti Oliver din locul lui umbrit, pe partea cealaltă a mesei de ceai.

— Şi asta a fost de dragul lui Carmen. Tot ce se poate. Cinci milioane de bani buni. Poate că ai încheiat un târg cu Tiger. Tiger vine cu banii, aşa că Oliver contribuie cu dragostea. Îmi pot închipui refacerea loialităţii filiale pe baza unui vărsământ de cinci milioane în contul lui Carmen. Care ar fi logica lucrurilor, dacă lucrurile n-ar sta aşa? Nici una pe care să o cunosc, nu din punctul de vedere al lui Tiger. Nu este ca şi cum ar îngropa o raniţă cu bancnote de cinci lire în parcela familiei, nu-i aşa? Nici un răspuns. Nici nu se aştepta la vreun răspuns. Nu se poate duce cu o cazma şi cu o lanternă să dezgroape hanii, peste un an, când are nevoie de ei, nu-i aşa? În continuare, nici un răspuns. Nici măcar nu-i aparţin lui Carmen pentru un sfert de veac de aici înainte. Ce şi-a cumpărat Tiger pentru cele cinci milioane de lire? Nepoata lui nici nu a auzit de el. Dacă tu poţi face ce vrei, ea nu va putea

niciodată. Trebuie să fi cumpărat el *ceva.* Atunci m-am gândit că l-a cumpărat pe Oliver al nostru, şi de ce nu? Oamenii se schimbă, m-am gândit eu, dragostea învinge orice. Poate că într-adevăr v-aţi pupat şi v-aţi împăcat. Dai un îndulcitor de cinci milioane de lire şi doctoria se înghite mai uşor, orice este posibil.

Cu un gest total neaşteptat, Oliver îşi ridică braţele lungi în semn de capitulare, le întinse pană pârâiră, apoi le lăsă să cadă moi pe lângă trup.

— Eşti de-a dreptul ridicol şi o ştii, îi spuse el lui Brock fără nici o notă de animozitate în glas.

— *Cineva* i-a spus, insistă Brock. Nu te-a găsit pur şi simplu din senin, Oliver. I-a suflat *vreo* păsărică la ureche.

— Cine l-a omorât pe Winser? contracară Oliver.

— Nu cred că îmi pasă, tu ce crezi? Nu atunci când trec în revistă glorioasa listă a candidaţilor. Casa Single are în momentul de faţă mai mulţi ticăloşi printre preţioşii ei clienţi decât figurează în albumul cu fotografiile delincvenţilor de la Scotland Yard. În ceea ce mă priveşte, poate fi oricare dintre ei. Nu i-o iei niciodată înainte, gândi Brock, înfruntând privirea feroce a lui Oliver; nu-l prosteşti niciodată, nu-l întorci din drum, el şi-a făcut de mult propriile păreri, dintre cele mai proaste. Tot ceea ce ai de făcut este să-i spui care s-a adeverit. Unii dintre ofiţerii de caz pe care îi cunoaşte Brock, când au de a face cu informatori, îşi închipuie că ar fi dumnezei. Dar nu Brock, niciodată, şi cu atât mai puţin când e vorba de Oliver. Cu Oliver, Brock se simţea ca un oaspete tolerat, care putea oricând fi zvârlit afară. Potrivit unui ciripitor pe care îl cunosc, prietenul tău Alix Hoban, de la Trans-Finanz din Viena, l-a omorât şi a fost asistat de o întreagă trupă de golani de-ai lui distribuiţi în roluri secundare. A şi telefonat

cuiva când era pe cale să comită crima. Credem că raporta cum se desfăşoară lucrurile. Doar că nu spunem nimănui despre acest lucru, întrucât nu vrem să atragem o atenţie nedorită asupra Casei Single.

Oliver aşteptă a doua parte a acestei precizări şi fiindcă nu urmă nimic, îşi sprijini bărbia în palmă şi cotul pe genunchiul lui mare, cercetându-l pe Brock cu privirea.

— Trans-Finanz din Viena, după câte îmi amintesc, era o sucursală aflată complet în proprietatea firmei First Flag Construction Company din Andorra, spuse el printre degetele lui butucănoase.

— Şi mai este încă, Oliver, mai este. Memoria ta funcţionează perfect ca întotdeauna.

— Eu am înfiinţat blestemata aia de societate, nu-i aşa?

— Dacă spui tu, aşa o fi.

— Iar First Flag este fieful neîmpărţit cu nimeni al lui Evgheni şi Mihail Orlov, cei mai mari clienţi ai Casei Single. Sau s-a schimbat ceva?

Tonul lui Oliver nu se schimbase. Cu toate acestea, Brock observă că a făcut un efort destul de mare să scoată pe gură numele fraţilor Orlov.

— Nu, Oliver, nu cred că s-a schimbat ceva. Există tensiuni, dar, formal, aş crede că bunii tăi prieteni, fraţii Orlov sunt încă în fruntea listei clienţilor Casei Single.

— Alix Hoban mai este omul lor?

— Da, Hoban mai este omul fraţilor Orlov.

— Face încă parte din familie.

— Face parte din familie, nici asta nu s-a schimbat. Se află pe statul lor de plată, negociază pentru ei şi ce-o mai fi făcând pe de lături.

— Dar de ce l-a omorât Hoban pe Winser?

Pierdut în propria sa linie perseverentă de gândire,

Oliver se încruntă către palmele lui enorme, citind în ele.

— De ce omul Orlovilor l-a omorât pe omul lui Tiger? Evgheni ţinea la Tiger. Mai mult sau mai puţin. Atâta vreme cât făceau avere. Şi Mihail ţinea la Tiger. Tiger răspundea în acelaşi fel. Ce s-a schimbat Nat? Ce se întâmplă?

Brock nu se aşteptase să ajungă în punctul acesta nici pe jumătate atât de repede. Îşi imaginase plin de speranţă un proces treptat de-a lungul căruia să apară adevărul. Dar cu Oliver nu făceai niciodată presupuneri, nu erai niciodată surprins. Îl lăsai să-ţi stabilească ritmul, mergeai în trena lui, îţi refăceai din mers itinerarul de deplasare.

— Mă tem că este unul dintre cazurile de iubire care se transformă în ură, Oliver, îi explică el cu precauţie. O mişcare completă a pendulului, ai putea spune. Una dintre acele schimbări de atmosferă, ce se întâmplă chiar şi în cele mai bine organizate gospodării.

Oliver nu-i întindea nici o mână de ajutor, astfel încât fu nevoit să continue.

— Norocul le-a cam jucat feste fraţilor.

— În ce sens?

— De unele dintre operaţiunile lor s-a ales praful.

Brock călca pe jar încins şi Oliver o ştia. Dădea un nume celor mai urâte presimţiri ale lui Oliver, trezind fantome neadormite din trecutul său, adăugând noi temeri celor vechi.

— O cantitate apreciabilă de capital vagabond, aparţinând fraţilor Evgheni şi Mihail Orlov, a fost blocată înainte de a putea fi reciclată de către Casa Single.

— Vrei să spui înainte de a ajunge la First Flag?

— Vreau să spun că în timp ce se mai afla încă în structura holdingului.

— Unde?

— Pretutindeni în lume. Nu au cooperat toate ţările. Dar au făcut-o în marea lor majoritate.

— Toate acele mici conturi bancare pe care le-am deschis?

— Nu mai sunt atât de mici. Cel mai mic era în jur de nouă milioane de lire sterline. Conturile spaniole ajungeau la optzeci şi cinci de milioane. După părerea mea, fraţii Orlov au fost puţin cam neglijenţi. Să preferi lichidităţile când este vorba de sume atât de mari! Ţi-ai fi închipuit că vor practica obligaţiunile pe termen scurt, în timp ce sunt în aşteptare, dar nu au procedat aşa.

Oliver îşi prinse din nou faţa în mâini ca într-o închisoare particulară.

— În plus, una dintre navele fraţilor Orlov, ce avea o încărcătură stânjenitoare, a fost supusă unui control vamal şi de frontieră, adăugă Brock.

— Ce destinaţie avea?

— Undeva în Europa. Ce contează?

— Liverpool?

— Da, Liverpool. Direct sau indirect, se îndrepta spre Liverpool - vrei să te uiţi la mine, te rog, Oliver? - *tu* ştii cum sunt escrocii ăia de ruşi. Dacă te iubesc, nu ai voie să greşeşti. Dacă cred că i-ai tras pe sfoară, îţi aruncă birourile în aer cu bombe, fac să treacă o rachetă prin dormitorul tău şi o împuşcă pe nevastă-ta la coadă la peşte. Aşa simt.

— Ce vas era?

— *Tallinnul Liber.*

— Plecat de la Odesa.

— Corect.

— Cine s-a urcat la bord să o controleze?

— Doar ruşi, Oliver. Ai lor. Forţele speciale ruseşti, în ape ruseşti. Au fost exclusiv ruşi care i-au controlat pe ruşi.

— Dar tu le-ai vândut pontul.

— Asta e exact ceea ce n-am făcut noi. Altcineva i-a informat. S-ar putea ca Orlovii să fi crezut că Alfie a ciripit. Toată lumea se bazează pe presupuneri.

Oliver îşi îngropă şi mai adânc faţa în mâini, continuând să-şi consulte demonii interiori.

— Winser nu i-a tras pe sfoară pe Orlovi. Eu i-am păcălit, spuse Oliver cu un glas ca din mormânt. La Heathrow, Hoban a împuşcat pe cine nu trebuia.

Furia lui Brock, când o lăsa să explodeze, era întrucâtva înspăimântătoare. Venea de nicăieri, fără avertizare şi se lipea de chipul său ca o mască mortuară.

— Nimeni nu i-a tras pe sfoară, mormăi el. Nu poţi trage pe sfoară nişte escroci. Pe escroci îi prinzi. Evgheni Orlov este un cuţitar din drojdia societăţii gruzine. La fel ca şi imbecilul ăla de frate al lui.

— Nu sunt gruzini. Doar vor să fie, mormăi Oliver. Iar Mihail nu este imbecil. Este altfel, asta e tot.

Se gândea la Sammy Watmore.

— Tiger le-a spălat banii, iar Winser a fost complice benevol sută la sută. Nu este o trădare. Se cheamă dreptate. Asta ai vrut, dacă îţi mai aminteşti. Ai vrut să faci dreptate în lume. Asta facem noi. Nu s-a schimbat nimic. Nu ţi-am promis că vom proceda ca în basmele cu zâne. Nu aşa se face dreptate.

— Ai promis că vei aştepta, replică Oliver fără să ridice faţa din palme.

— *Am aşteptat.* Ţi-am promis un an, au trecut patru. Un an mi-a luat să te pun în siguranţă. Un alt an să străbat

cărările birocraţiei. Încă un an să conving doamnele şi domnii de la Whitehall să-şi scoată degetele din cur şi altul să-i fac să înţeleagă că nu toţi poliţiştii britanici sunt minunaţi şi că nu toate oficialităţile britanice sunt îngeri. Puteai să te duci oriunde în lume în timpul acesta. A fost să fie Anglia. A fost alegerea ta, nu a mea. Alegerea ta să-ţi iei tălpăşiţa, căsătoria ta, fiica ta, contul ei, ţara ta. În acei patru ani, Evgheni Orlov şi fratele său Mihail au inundat ceea ce numim noi Lumea Liberă cu orice produs murdar pe care puteau pune mâna, de la heroină afgană pentru adolescenţi la Semtexuri ceheşti pentru iubitorii de pace irlandezi şi lansatoare nucleare pentru democraţii din Orientul Mijlociu. Iar Tiger, tatăl tău, i-a finanţat, le-a spălat profiturile şi le-a făcut patul. Ca să nu mai vorbim de ce punea şi el deoparte. Mă ierţi că după patru ani am început să ne pierdem răbdarea.

— Ai promis că nu-i vei face nici un rău.

— Nu i-am făcut nici un rău. Nu-i fac nici acum. Orlovii îi fac rău. Şi dacă o mână de ticăloşi vor să înceapă să-şi zboare creierii între ei şi să informeze despre transporturile celorlalţi către Liverpool, nu vor avea parte dceât de aplauze din partea mea. Nu-l iubesc pe tatăl tău, Oliver. E treaba ta dacă-l iubeşti sau nu. Eu sunt aşa cum sunt. Nu m-am schimbat. Dar nici Tiger nu s-a schimbat.

— Unde e?

— În şoc, unde altundeva? spuse Brock râzând cu dispreţ De neconsolat, plânge în hohote. Citeşte comunicatele de presă. Vei avea plăcerea să afli că Alfie Winser a fost prietenul şi camaradul său de-o viaţă. Că au bătut acelaşi drum greu, că au împărtăşit aceleaşi idealuri. Amin.

Oliver aştepta în continuare.

— A şters-o, continuă Brock, renunţând la tonul de sarcasm. A dispărut de pe ecranele noastre. N-avem de nicăieri nici un semnal, iar noi îl urmărim zi şi noapte. La o jumătate de oră după ce a aflat vestea morţii lui Winser, a plecat de la birou, a trecut pe acasă, a plecat şi de acolo şi, de atunci, nimeni nu l-a mai văzut sau auzit. Se împlinesc şase zile de când nu a mai telefonat, de când nu a trimis vreun fax, vreun e-mail sau vreo carte poştală. În viaţa lui Tiger aşa ceva este fără precedent. O zi fără vreun telefon de la el declanşează starea de urgenţă la nivel naţional. Şase zile înseamnă Apocalipsa. Tot personalul încearcă să-l acopere, să-i ţină locul telefonând din când în când la localurile pe care obişnuia să le frecventeze, sau persoanelor la care ar fi putut să se ascundă şi face pe dracu-n patru să nu stârnească vreo furtună.

— Unde este Massingham? Massingham, şeful de stat major al lui Tiger.

Expresia lui Brock nu se schimbă şi nici în glasul lui nu se simţi vreo modificare. Tonul rămăsese dezaprobator, respingător.

— Încearcă să dreagă lucrurile. Bântuie prin lume. Calmează clienţii.

— Şi toate acestea din cauza lui Winser?

Brock se prefăcu că nu aude.

— Massingham mai telefonează din când în când, mai ales ca să întrebe dacă a auzit cineva ceva. Nu spune mare lucru în plus. Nu la telefon. Pune-te în pielea lui Massingham. Pune-te în pielea oricăruia dintre ei.

Meditară amândoi în tăcere, până când Brock exprimă cu glas tare teama care începuse să-şi facă loc în mintea lui Oliver.

— Tiger ar putea fi mort, desigur, ceea ce ar fi un lucru

bun - pentru societate, chiar dacă nu pentru tine - sperând să-l scoată astfel pe Oliver din această stare de visare cu ochii deschişi.

Dar Oliver refuza să fie stârnit.

— O ieşire onorabilă ar fi bine venită pentru Tiger. Numai că nu cred că va şti cum să găsească uşa. Nici o reacţie. În plus, face brusc o schimbare de o sută optzeci de grade şi îl pune pe bancherul său elveţian să transfere cinci milioane de lire în contul lui Carmen. Morţii nu fac aşa ceva de obicei, după câte ştiu eu.

— Şi treizeci.

— Poftim? Sunt cam surd de la o vreme încoace, Oliver.

— Cinci milioane şi *treizeci,* îl corectă Oliver, ridicând furios glasul.

În ce dracu' te-ai mai băgat, de data aceasta? ar fi vrut Brock să întrebe, în timp ce Oliver privea în gol. Şi dacă reuşesc să te scot de data asta, unde naiba te mai vâri?

— Le-a trimis flori, explică Oliver.

— Cui? La ce te referi?

— Tiger le-a trimis flori lui Carmen şi lui Heather. Săptămâna trecută, cu un Mercedes cu şofer, de la Londra. Ştie unde locuiesc ele şi cine sunt. A dat comanda prin telefon, de undeva, a dictat o felicitare ciudată, semnându-se „un admirator”. Una din florăriile elegante din West End.

Pipăindu-şi sacoul, buzunarele, Oliver găsi în sfârşit o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Brock.

— Uite. Marshall & Bernsteen. Treizeci de nenorociţi de trandafiri. Roz. Cinci milioane şi treizeci de lire. Treizeci de arginţi. Îşi exprimă mulţumirea că m-a dat în gât. Spune că ştie unde poate să o găsească oricând are chef. Spune că e proprietatea lui, Carmen. Spune că Oliver poate fugi,

dar nu se poate ascunde. Vreau să fie protejată, Nat. Vreau să se vorbească cu Heather. Vreau să i se spună. Nu vreau să fie şi ele contaminate. Nu vreau ca el să pună vreodată nici măcar ochii pe ea.

Dacă tăcerile neaşteptate ale lui Brock îl înnebuneau pe Oliver, ele reuşeau totuşi, deşi nu dorea, să-l impresioneze. Brock nu-ţi dădea nici un avertisment. Nu spunea „Stai o clipă”. Se oprea pur şi simplu să mai vorbească până când întorcea în minte problema pe faţă şi pe dos şi era pregătit să emită o părere.

— Prin gestul lui *putea* spune acest lucru, fu în sfârşit de acord Brock. Putea spune şi altceva, nu-i aşa?

— Ce, de pildă? îl întrebă Oliver pe un ton agresiv.

Brock îl lăsă din nou să aştepte.

— Păi, că, de exemplu, se simte singur la bătrâneţe, Oliver.

Din umbra gulerului hanoracului său, Oliver îl urmărea pe Brock cum se plimba prin grădină, ciocănind apoi în fereastra-uşă şi strigând „Tanby!” Văzu apărând o fată zveltă, tot atât de înaltă ca şi el, dar bine făcută. Avea pomeţi accentuaţi, o coadă lungă de cal şi un mod specific fetelor înalte de a se sprijini pe un picior în timp ce-şi scot în evidenţă celălalt şold. O auzi spunând, în dialect scoţian, „Tanby nu e aici, Nat”. Îl urmări pe Brock cum îi dă bucata de hârtie cu numele florăriei şi ascultând în timp ce Brock îi mormăia ceva nedesluşit, Oliver recompunând cuvintele din imaginaţia sa atotştiutoare: Vreau să ştiu cine a primit comanda de treizeci de trandafiri săptămâna trecută pentru Abbots Quay, pe numele Hawthorne, şi numărul Mercedesului cu şofer care le-a livrat - fata aproba din cap şoaptele lui Brock - vreau să ştiu cum au fost plătite maşina şi florile, vreau originea, timpul, data, durata

apelului telefonic şi descrierea glasului celui care a sunat, dacă nu cumva au o înregistrare a convorbirii, întrucât multe firme procedează aşa. I se păru că a prins privirea fetei peste umărul lui Brock şi îi făcu un semn cu mâna, dar fata se întorsese cu spatele şi era în drum spre casă.

— Ce ai făcut cu ele, Oliver? se interesă Brock pe un glas tihnit, după ce se aşeză din nou.

— Cu florile?

— Nu fi tâmpit!

— Le-am trimis la Northampton, la prietena ei cea mai bună. Dacă se duc. Norah. Lesbiană nemăritată.

— Ce vrei să i se spună exact?

— Că am fost de partea cui trebuie. Oi fi eu trădător, dar nu sunt criminal. C-a fost în regulă că a făcut un copil cu mine.

Brock sesiză detaşarea din glasul lui Oliver, îl văzu ridicându-se, frecându-se în cap, scărpinându-şi uşor umărul, privind în jurul lui, făcând cunoştinţă din nou cu locul în care se afla: mica grădină, merii ce începuseră să înflorească, huruitul traficului dincolo de zid, spatele caselor victoriene, fiecare cu câte un petic de grădină, sere şi rufe puse la uscat pe frânghie. Îl văzu aşezându-se din nou. Aşteptă ca un preot reîntoarcerea fiului risipitor.

— Trebuie să-i vină greu unui om ca Tiger să fugă, să se ascundă la vârsta lui, cugetă el provocator, socotind că era cazul să întrerupă reveriile lui Oliver. Dacă asta o fi făcând. Nici un răspuns. Îşi mânca mâncarea aleasă, se plimba de colo-colo în Rolls-Royce-ul lui condus de şofer, toate sistemele sale de autoamăgire mergeau strună, nimic necivilizat, nimic neconvenţional, pentru ca, dintr-o dată, lui Alfie să i se zboare creierii. Tiger se întreabă dacă nu este următorul pe listă. Îmi închipui că nu-i este prea cald

acolo unde se află. Este cam pustiu pentru un bărbat trecut de şaizeci de ani. Nu cred că mi-ar plăcea să am visele lui, ce zici?

— Taci din gură, i-o reteză Oliver.

Neclintit, Brock scutură mâhnit din cap.

— Apoi, este vorba de mine, nu-i aşa?

— Cum adică?

— Vânez un om timp de cincisprezece ani. Conspir împotriva lui, albesc între timp, îmi neglijez nevasta. Îmi macin creierii cum să-l prind cu pantalonii în vine. Dar iată că mă trezesc că se ghemuieşte într-un şanţ cu copoii după el şi nu-mi doresc decât să stabilesc legătura cu el, să-i dau o ceaşcă de ceai fierbinte şi să-i ofer amnistie totală.

— Rahat, spuse Oliver, în timp ce ochii inteligenţi ai lui Brock clipeau şi-l măsurau pe sub borul pălăriei de pai.

— Iar tu, am constatat, eşti de *două* ori mai bun decât mine, Oliver, când este vorba de sensibilitate. Ca să rezumăm problema la câteva cuvinte, se pune întrebarea cine îl găseşte primul. Tu sau fraţii Orlov şi ai lor.

Oliver privi peste pajişte, acolo unde era fata, dar ea plecase demult. Îşi ridică chipul mare, pe care se citea iritarea omului de la ţară faţă de hărmălaia oraşului. Apoi vorbi tare şi răspicat, fiecare cuvânt rostit fiind bine cântărit.

— Nu mai fac. Am făcut tot ceea ce se putea pentru tine. Vreau ca atât Carmen, cât şi mama ei să fie protejate. Nu îmi pasă de nimic altceva. Îmi schimb numele şi mă instalez într-altă parte. Nu vreau să mai fac.

— Şi atunci cine îl găseşte?

— Tu.

— Nu suntem suficient de echipaţi. Suntem mărunţi, britanici şi săraci.

— Prostii! Sunteţi o armată secretă al naibii de mare. Am lucrat cu voi.

Dar Brock scutură din cap, respingând tot atât de serios pledoaria lui Oliver.

— Oliver, nu pot trimite în lumea întreagă echipe formate din copiii mei, într-o goană după himere. Nu pot împărtăşi interesul meu fiecărui poliţist străin ce figurează în cartea de telefon. Dacă Tiger este în Spania, trebuie să mă ploconesc în faţa spaniolilor şi până să catadicsească ei să-mi dea atenţie, el o şterge, iar eu voi citi despre mine în ziarele spanioleşti, deşi nu ştiu o boabă de spaniolă.

— Învaţă, spuse Oliver nepoliticos.

— Dacă se află în Italia este vorba de italieni, în Germania de germani, în Africa de africani, în Pakistan de pakistanezi, în Turcia de turci şi povestea se repetă de fiecare dată. Pot să dau mită, dar nu voi şti niciodată dacă nu cumva fraţii i-au mituit mai mult şi înaintea mea. Dacă s-a dat la fund în Caraibi, trebuie să scotocesc fiecare insulă şi să mituiesc fiecare stâlp de telegraf ca să pun sub ascultare un telefon.

— În cazul acesta vânează pe altcineva. Sunt destui ca el.

— Dar *tu...,* spuse Brock lăsându-se pe spate şi măsurându-l pe Oliver cu privirea cu un fel de invidie jalnică. Tu îl poţi simţi, îl poţi ghici, îi poţi simţi trăirile, doar trăgând aer în piept. Îl cunoşti mai bine decât pe tine însuţi. Îi cunoşti casele, manevrele, femeile şi ce mănâncă la micul dejun înainte de a-l comanda. Îl ai *aici.* Se lovi cu palma lui îngrijită pe piept, în timp ce Oliver murmura *nu, nu.* Ai parcurs trei sferturi din drumul către el, înainte chiar de a porni. Am spus ceva?

Oliver îşi sucea capul ca Sammy Watmore. Îţi poţi omorî

tatăl o dată şi gata, gândea el.

— Nu mai fac nimic, mă auzi? Am făcut-o acum patru ani, am făcut-o încă înainte de a începe. Găseşte alt nenorocit, spuse el aspru.

— E vechea melodie, Oliver. Fratele Brock doreşte să se întâlnească cu el oricând, oriunde, fără gânduri ascunse. Acesta este mesajul meu către el. Dacă nu-şi aduce aminte de mine, reaminteşte-i tu. Tânărul vameş Brock din Liverpool, cel pe care l-a sfătuit să-şi caute altă slujbă după procesul lingourilor turceşti. Spune-i că Brock este de acord, dacă vrea şi el. Uşa lui Brock este deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Are cuvântul meu.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Oliver se îmbrăţişa ca într-un fel de rugă rituală.

— Niciodată, bolborosi el.

— Ce niciodată?

— Tiger nu va face asta niciodată. Nu va trăda niciodată. Eu da, el nu.

— Aiurea, şi o ştii şi tu. Spune-i că Brock crede în negocierile creatoare, aşa cum a procedat întotdeauna. Am mari puteri şi una dintre ele este aceea de a uita. Este un joc de memorie, aşa să-i spui. Eu uit, el îşi aminteşte. Fără anchetă publică, fără proces, fără închisoare, fără confiscare de bunuri, cu condiţia să-şi amintească aşa cum trebuie. Totul este confidenţial şi între noi doi, iar la sfârşit i se garantează imunitatea. Salut-o pe Aggie.

Tânăra înaltă adusese ceai proaspăt.

— Bună, spuse Oliver.

— Bună, răspunse Aggie.

— Ce trebuie să-şi amintească? întrebă Oliver, când fata se îndepărtă suficient.

— Am uitat, spuse Brock. Dar adăugă: ştie el. Şi tu vei

şti. Vreau Hydra. Îi vreau pe acei poliţişti mai puţin decât perfecţi şi funcţionarii civili prea bine plătiţi, care s-au angajat prin contract faţă de el pentru o a doua pensie. Parlamentarii necinstiţi, avocaţii bogaţi şi negustorii murdari cu adrese elegante. Nu în străinătate. Străinii pot să-şi poarte singuri de grijă. În Anglia. De-a lungul şi de-a latul ţării. Din vecini.

Oliver îşi ridică mâinile, apoi îşi cuprinse din nou genunchii între degetele încleştate şi privi iarba de parcă ar fi fost propriul său mormânt.

— Tiger este Everestul tău, Oliver. Nu-l vei putea urca îndepărtându-te de el, spuse Brock cu evlavie, scoţând din buzunarul interior al hainei un portofel uzat de piele pe care i-l dăruise soţia sa Lily când a împlinit treizeci de ani. L-ai văzut vreodată pe individul ăsta în timpul călătoriilor tale? întrebă el - ca şi cum ar fi fost un amănunt nesemnificativ - dându-i lui Oliver o fotografie alb-negru a unui bărbat corpolent, cu capul descoperit, care ieşea dintr-un local de noapte, la braţ cu o femeie îmbrăcată sumar. Un vechi amic de-al tatălui tău de pe vremea când era la Liverpool. Actualmente ofiţer superior corupt, cu rang foarte înalt în Scotland Yard, cu legături excelente în întreaga ţară.

— De ce nu poartă perucă? întrebă Oliver pe un ton glumeţ.

— Pentru că este un neobrăzat fără pereche, răspunse Brock, ieşindu-şi din fire. Pentru că face în văzul lumii ceea ce alţi ticăloşi n-ar face nici în particular. Aşa îşi satisface plăcerile. Cum îl cheamă, Oliver? Te-ai holbat bine la el, se vede.

— Bernard, spuse Oliver, dându-i fotografia înapoi.

— Bernard, ai dreptate. Bernard şi mai cum?

— Nu şi-a spus numele. A venit în Curzon Street de vreo două ori. Tiger l-a dus la Serviciul Juridic şi i-am dat o vilă în Algarve.

— Ca să-şi petreacă vacanţa?

— Cadou.

— Glumeşti. Pentru ce?

— De unde să ştiu? Mă ocupam de livrări. Iniţial trebuia să fie o vânzare. Am ezitat în privinţa ratei de schimb, dar Allie mi-a spus că nu se punea problema banilor aşa că să tac din gură şi să contrasemnez. Aşa că am tăcut şi am semnat.

— Deci este Bernard.

— Bernard cheliosul, fu de acord Oliver. I s-a dat şi o masă de prânz după aceea.

— La Kat's Cradle?

— Unde altundeva?

— Dar cum de i-ai uitat numele de familie?

— Nu avea. Este Bernard, o societate offshore.

— Şi care se cheamă cum?

— De fapt nu era o societate, ci o fundaţie. Fundaţia deţinea compania. Foarte extinsă.

— Cum se chema fundaţia?

— Dervish, cu domiciliul în Vaduz. Fundaţia Dervish. Tiger a făcut o glumă pe seama asta. „Bernard, fă cunoştinţă cu Bernard, vijeliosul nostru derviş. Bernard deţine Fundaţia Dervish. Fundaţia Dervish deţine compania, compania deţine casa”.

— Şi cum se numea compania deţinută de Fundaţia Dervish?

— Ceva aerian, aiurit. Skylight, Skylark, Skyflier.

— Skyblue?

— Skyblue Holdings, Antigua.

— Şi de ce dracu' nu mi-ai spus când trebuia?

— Pentru că nu m-ai întrebat, îl repezi Oliver tot atât de furios. Dacă mi-ai fi cerut să-l pândesc pe Bernard, l-aş fi pândit pe Bernard.

— Single îşi făcuse o regulă, din împărţirea de vile pe gratis?

— Nu am de unde să ştiu.

— A mai primit cineva vreo vilă pe gratis?

— Nu, dar Bernard a mai primit şi o şalupă cu motor. Una dintre chestiile alea foarte uşoare, cu botul lung. Spuneam în glumă că nu trebuie să o zgâlţâie prea tare când vrea să-i facă o plăcere unei doamne în larg.

— A cui a fost gluma?

— A lui Winser. Acum, dacă nu te superi, mă duc să exersez.

Sub privirea lui Brock, Oliver se întinse, îşi zburli părul cu ambele mâini ca şi cum l-ar fi mâncat pielea capului şi se îndreptă agale către casă.

CAPITOLUL 7

— Oliver! urcă până la mine, te rog. Nişte domni foarte distinşi ar dori să te cunoască. Clienţi noi plini de idei noi. În domeniul tău. Pas alergător, te rog.

Nu era Elsie Watmore care îl chema la ordine pe Oliver, ci Tiger însuşi, de la telefonul său interior. Nu era nici Pam Hawsley, Fecioara de Gheaţă, ce avea un salariu de cincizeci de mii de lire pe an, nici Randy Massingham, şef de Stat Major, uns Cassius. Era Marele Om, în carne şi oase pe scenă, interpretând Glasul Destinului. Era primăvară ca şi acum, dar cu cinci ani în urmă. Era primăvară şi în tinereţea asociatului nostru unic şi nou venit, proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept, ţareviciul nostru, moştenitorul Tronului Casei Regale Single. Oliver lucra la Single de trei luni. Aceasta reprezenta Pământul Făgăduinţei, ţelul atins cu greu după toate ghionturile înghiţite în cadrul sistemului privilegiat englez de educaţie. Oricâte umilinţe şi lipsuri ar fi suferit până acum, oricâte cicatrice i-ar fi rămas de la un şir aparent interminabil de meditatori, tutori şi internate în ordine descrescătoare, a ieşit la liman, avocat pledant ca şi tatăl său, dinamic şi entuziast prin definiţie, debordând de zelul anilor tineri, cu vederi liberale, plăcându-i tot ceea ce

făcea.

Şi erau multe lucruri care să-l stimuleze. Casa Single de la începutul anilor nouăzeci nu era o societate de investiţii de capital speculativ oarecare, dovadă fiind articolele de analiză financiară: „Single este Cavalerul Rătăcitor al Noului Răsărit Gorbaciovian”, scria *Financial Times, „*care merge acolo unde alte case mai mici şovăie”. Single „îşi asumă riscuri extraordinare” (*Telegraph*), „alergând prin ţările blocului comunist cu faţă nouă în căutare de oportunităţi, dezvoltare pe baze solide şi profituri reciproce în spiritul perestroikăi” (*Independent).* Single, pentru a-l cita pe dinamicul ei fondator, poreclit pe bună dreptate Tigrul, „este dispusă să asculte pe oricine, oricând, oriunde”, hotărâtă să fie la înălţimea „celei mai mari provocări cu care se confruntă lumea comercială de astăzi”. Tiger nu vorbeşte decât despre „apariţia unei Uniuni Sovietice orientate spre economia de piaţă”. Casa Single „utilizează un alt set de instrumente, este mai ageră, mai receptivă, mai curajoasă, mai mică, mai tânără, se mişcă cu mai multă uşurinţă” decât molohii încărunţiţi de mai ieri *(Economist).* Şi dacă erau unii care spuneau că Oliver ar fi trebuit să fie expediat la Kleinwort, Chase sau Barings ca să-şi facă ucenicia, Tiger avea un răspuns şi pentru ei: „Suntem o casă de pionierat. Vrem să scoatem ce este mai bun din el, imediat”.

Ceea ce voia Oliver de la Casa Single nu era mai puţin admirabil. „Să lucrez alături de tatăl meu va însemna un dividend în plus pentru mine”, explica el unei ziariste simpatice de la *Evening Standard,* la recepţia dată pe terasa de pe acoperişul unei clădiri din Park Lane pentru sărbătorirea intrării sale în cadrul firmei. „Tatăl meu şi cu mine ne-am purtat întotdeauna cel mai mare respect

reciproc. Va fi o curbă ascendentă din care vom avea de învăţat din toate punctele de vedere.” Întrebat cum crede că va putea contribui la bunăstarea firmei Single, tânărul vlăstar dovedea că nici lui nu-i este teamă să se exprime în deplină cunoştinţă de cauză: „Idealism verificat, promovat cu capul pe umeri”, replică el spre marea ei încântare. „Noile ţări socialiste au mare nevoie de ajutor, de know-how şi de finanţarea pe care le-o putem oferi pe tavă”. Reporterului de la *Tatler,* Oliver îi cită un alt adevăr Single: „Oferim un parteneriat solid, pe termen lung, reciproc avantajos. Oricine speră să facă ruble peste noapte va fi însă dezamăgit”.

Consiliu de război, gândi Oliver surescitat, alăturându-se celor prezenţi. Nici nu-şi putea dori mai mult. După trei luni de slugărit în apele stătute ale Serviciului Juridic al lui Alfred Winser, începuse să se teamă de inerţie. Îşi exprimase cu glas tare intenţia de „a învăţa cum merge fiecare rotiţă din firmă”, ceea ce îl aduse în labirintul companiilor offshore din care se pare nu există vreo şansă de scăpare într-o întreagă viaţă de tânăr zelos. Dar astăzi Winser se află la Bedfordshire pentru cumpărarea unei fabrici malaieziene de mănuşi, iar Oliver este propriul său stăpân. O scară şubredă de serviciu ducea de la Serviciul Juridic la ultimul etaj. Asemănând-o în imaginaţia sa cu un pasaj secret din zilele familiei Medicis, Oliver urcă scara câte trei trepte dintr-o dată. Uşor ca fulgul, nevăzând nimic altceva decât ţelul său, zbură prin anticamerele secretarelor şi prin sălile de aşteptare lambrisate până ajunse la faimoasele uşi duble Wedgwood. Le deschise şi, pentru o clipă, strălucirea divină îl orbi.

— M-ai căutat, tată, murmură el, nevăzând nimic altceva decât propriul său zâmbet proiectat în mod misterios pe

grandoarea din faţa lui.

Imaginea se limpezeşte. Şase bărbaţi îl aşteaptă în picioare, ceea ce îi displace lui Tiger, întrucât s-a născut cu douăzeci de centimetri mai scund decât toţi interlocutorii săi. Stau în grup ca la fotograf, iar Oliver este aparatul fotografic şi s-ar putea ca toţi să reacţioneze la ordinul „zâmbiţi, vă rog!”, pentru că toţi zâmbesc simultan şi par să se fi ridicat exact atunci de la masa tratativelor. Însă zâmbetul lui Tiger este, ca de obicei, cel mai radios şi cel mai energic. Conferă o lumină sfântă întregii asistenţe neverosimile. Lui Oliver îi place zâmbetul acesta. Este soarele de la care îşi trage puterea de a creşte. De-a lungul întregii sale copilării, şi-a închipuit că, dacă va reuşi măcar o dată să se strecoare pe lângă razele lui şi să se uite pe furiş în spatele ochilor senini, va ajunge în regatul magic al cărui stăpân blajin şi absolut este propriul său tată. *Sunt fraţii Orlov!* exclamă el în tăcere, cuprins de un val de surescitare şi speranţă. *În carne şi oase! Randy Massingham i-a agăţat în sfârşit!* De câteva zile, Tiger îi spunea lui Oliver să fie prin apropiere, să aştepte ordinul, să nu-şi facă alt program, să se asigure că este îmbrăcat într-un costum decent. Dar de-abia acum i-a dezvăluit motivul.

Tiger, în calitate de şef de echipaj, se află în centrul scenei, în cel mai nou costum al său la două rânduri, bleumarin cu dunguliţe fine, făcut de comandă la Hayward din Mount Street, cu pantofii negri cu toc înalt de la Lobb din St. James, tuns proaspăt la celebrul Trumper din apropiere, Tiger este gentlemanul perfect din West End, reprodus într-o miniatură excelentă, o bijuterie, foc bengal într-o fereastră, atrăgând privirea oricărui trecător. Ţintind mai sus ca de obicei, Tiger ţine pe după umeri un bărbat

cu aspect milităros, cu statură de butoi, trecut de şaizeci de ani, cu gene duble ca de heruvim, păr şaten tuns scurt şi un ten de piatră ponce. Şi, cu toate că Oliver nu l-a întâlnit în viaţa lui, îl recunoaşte imediat pe legendarul Evgheni Orlov, venerabilul sforar al Moscovei, brokerul brokerilor, ambasador itinerant şi plenipotenţiar, paharnic al Tronului Puterii.

De partea cealaltă a lui Tiger, dar fără să beneficieze de îmbrăţişarea acestuia, se află un personaj cu privire aprigă, mustăcios şi crăcănat, în costum negru ca scoarţele Bibliei, care nu i se potriveşte deloc, cu pantofi portocalii cu găurele pentru aerisire. Căutătura lui rea de membru al unui trib şi umerii lăsaţi, mâinile lui de gheaţă ce-i atârnă în faţă, îl fac să semene cu un cazac vlăguit, prăbuşit pe un cal costeliv. La un al doilea salt de recunoaştere, Oliver identifică în acest personaj neverosimil pe fratele mai mic al lui Evgheni, Mihail, descris în diverse feluri de către Massingham, drept paznic şi gâde al lui Evgheni, nebulosul frate Mycroft[1].

Şi, plasat posesiv în spatele acestui trio şi părând să-i fi reunit în sfânta taină a căsătoriei, ceea ce de fapt a şi făcut, bântuie neobositul consultant pentru blocul sovietic al lui Tiger, şeful lui de stat major, Onorabilul Ranulf, alias Randy Massingham în persoană, recent plecat de la Foreign Office, fost ostaş în Regimentul de Gardă, fost lider de opinie pe culoarele Parlamentului şi copil minune în domeniul relaţiilor cu publicul, vorbitor de limbă rusă, vorbitor de limbă arabă, uneori consilier pe lângă

---

[1] Mycroft Holmes este un personaj literar fictiv creat de Sir Arthur Conan Doyle și care apare în mai multe povestiri cu Sherlock Holmes, prima dintre ele fiind *Traducătorul de greacă* (publicată în septembrie 1893). El este fratele mai mare (cu șapte ani) al celebrului detectiv Sherlock Holmes.

guvernele din Kuwait şi Bahrain, a cărui principală absoluţiune în cea mai recentă încarnare a sa la Casa Single s-a datorat aducerii în forţă de noi clienţi contra unui onorariu datorat găsitorului. Cum poate un singur om să fi avut atâtea cariere până la vârsta de patruzeci de ani este o enigmă pe care Oliver nu a reuşit încă să o dezlege. Cu toate acestea, îl invidiază pe Massingham pentru trecutul de corsar şi pentru succesele actuale, pentru că, de câteva luni, Tiger îi avusese, în mod neraţional şi obsesiv, pe fraţii Orlov în vizor. La întrunirile interne de strategie şi de stabilire a priorităţilor, Tiger l-a tratat pe Massingham când cu dispreţ, când cu linguşeli sau întărâtându-l: „Unde sunt Orlovii mei, Randy, pentru numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să mă mulţumesc cu indivizi de categoria a doua?” referindu-se la alţi mijlocitori ruşi inferiori, care, socotiţi a nu fi la înălţimea situaţiei, au fost daţi în mod neceremonios la o parte. „Dacă Orlovii sunt băieţii de mâna întâi, de ce nu se află ei la această masă ca să vorbească cu mine?” Apoi venea lovitura de bici, pentru că atunci când Tiger se simţea văduvit de ceva, toată lumea trebuia să-i împărtăşească durerea: „Arăţi bătrân, Randy. Ia-ţi o zi liberă. Vino luni, când vei fi mai tânăr”.

Dar astăzi, aşa cum constată Oliver dintr-o privire, la masa lui Tiger se poate vedea exact ceea ce au făcut Orlovii. Massingham nu mai are nevoie să rumege nervos, aşteptând în van apelul ca să plece la Leningrad, Moscova, Tbilisi, Odesa sau în orice altă parte în care s-ar găsi Orlovii în existenţa lor itinerantă. Astăzi cei doi munţi au venit la Mahomed şi sunt însoţiţi - Oliver îi zăreşte imediat în cele două aripi ale fotografiei de grup - de doi bărbaţi, pe care îi distribuie în mod corect în rolul de ţuţări: unul

este blond, musculos şi cu un ten lăptos, având cel mult vârsta lui Oliver, iar celălalt este bondoc, are vreo cincizeci de ani, şi e încheiat la toţi cei trei nasturi ai sacoului.

Fum de trabuc, valuri-valuri! Fum de trabuc, imposibil, de necrezut! Scrumiere necunoscute printre hârtiile împrăştiate pe masa de tratative! Pentru Oliver, nimic din această încăpere, nici chiar fraţii Orlov, nu este atât de spectaculos ca acest fum de trabuc, nesuferit, prohibit până în Ziua de Apoi, încolăcindu-se prin aerul rarefiat al sanctuarului, transformându-se într-un nor în formă de ciupercă deasupra capului „Celui mai aprig duşman al tutunului” *(Vogue).* Tiger detestă fumatul mai mult decât eşecul sau contrazicerea. În fiecare an, înaintea zilei de bilanţ, Tiger donează sume ostentative din venitul impozabil pentru scoaterea lui în afara legii. Totuşi, astăzi, pe bufet tronează o cutie special construită de Asprey din Bond Street - pentru păstrarea acelor orori în condiţiile de umiditate prescrise - conţinând Cele mai Scumpe ţigări din Univers. Evgheni fumează, precum şi unul dintre ţuţări, cel încheiat la trei nasturi. Nimic altceva nu i-ar fi putut demonstra lui Oliver în mod atât de eficient semnificaţia fără precedent a acestui moment.

Cuvintele de introducere rostite de Tiger sună a hărţuială, dar Oliver consideră hărţuiala drept o parte indivizibilă a relaţiei dintre el şi tatăl său. Dacă ai un metru şaizeci în pantofii cu tocul înălţat de la Lobb şi dacă fiul tău are un metru nouăzeci, este cât se poate de firesc să vrei să-l reduci la scară în faţa celorlalţi şi să consideri că este datoria lui sfântă să colaboreze la această reducere.

— Dumnezeule mare, ce-ai întârziat atât, fiule? exclamă Tiger pe un ton pe jumătate serios, pe jumătate

batjocoritor arborat pentru asistenţă. Ai stat până târziu azi-noapte în oraş, presupun. Cine e fericita de data aceasta? Sper că nu mă va costa o avere!

Oliver gustă gluma ca o persoană corectă ce este.

— De fapt, fata e bogată, tată, imens de bogată.

— Chiar aşa, Dumnezeule? E bogată? E ceva nou! Poate că de data aceasta bătrânii îşi capătă banii înapoi. Ce zici?

Acest *ce zici* fu însoţit de o privire piezişă către Evgheni Orlov, aflat lângă el - în timp ce îşi ridică pumnul lui mic, lăsându-l apoi, cu îndrăzneală, să se odihnească pe umărul masiv al lui Orlov - privire ce voia să spună, de conivenţă cu Oliver, că băieţelul aici de faţă duce o viaţă de pierde-vară, mulţumită generozităţii indulgentului său tată. Oliver însă se obişnuise. Fusese antrenat din copilărie pentru astfel de scene. Dacă Tiger i-ar fi cerut, i-ar fi imitat acceptabil pe Margaret Thatcher sau pe Humphrey Bogart în *Casablanca,* sau ar fi spus istorioara lui amuzantă despre doi ruşi care făceau pipi în zăpadă. Dar Tiger nu i-a cerut aşa ceva de data aceasta, aşa că Oliver zâmbi larg şi îşi dădu părul pe spate în timp ce Tiger îl prezentă, într-un târziu, oaspeţilor săi.

— Oliver, permite-mi să-ţi prezint, unul dintre cei mai străluciţi, mai temerari şi mai clarvăzători pionieri ai noii Rusii, un domn care, ca şi mine, s-a luptat cu viaţa cu mâinile goale şi a câştigat. Mă tem că nu mai există mulţi ca noi în zilele noastre. Pauză pentru ca Randy Massingham, de la locul pe care-l ocupa în spatele lor, să traducă spusele lui într-o rusă de fost funcţionar al Foreign Office-ului. Vreau să-i cunoşti pe domnul Evgheni Ivanovici Orlov şi pe distinsul său frate, Mihail. Evgheni, el este fiul meu, Oliver, de care sunt foarte mulţumit, un om al legii, un om bine făcut, după cum vezi, un om învăţat şi cultivat,

un om al viitorului. Atlet prost, este adevărat. Călăreşte ca naiba, dansează ca un hipopotam - o ridicare din sprâncene a stelei de cinematograf semnalează cunoscuta replică de efect - dar *se cuplează* ca un războinic! Hohote de râs vesel din partea lui Massingham şi a celor doi ţuţări îi sugerează lui Oliver că subiectul a fost abordat înainte de apariţia lui. Îi cam lipsesc alte forme ale experienţei, poate, face cam mult caz de principiile morale, dar care dintre noi nu a fost aşa la vârsta lui? Însă un jurist de mâna întâi, cu studii înalte, capabil să reprezinte foarte bine Serviciul nostru Juridic în absenţa respectatului nostru coleg, Dr. Alfred Winser, aflat în străinătate.

Bedfordshire este *în străinătate?* se miră Oliver, amuzat ca întotdeauna de micile licenţe pe care şi le permite Tiger. Winser devenit brusc *doctor?!*

— Oliver, vreau să asculţi cu maximă atenţie un rezumat al convorbirilor noastre de dimineaţă. Evgheni a venit la noi cu trei propuneri vitale, foarte creative şi originale, care reflectă - cu multă acurateţe şi în mod pozitiv, după părerea mea - schimbările produse în noua Rusie a domnului Gorbaciov.

Dar, mai întâi strângerile de mâini, fiecare în felul ei. Pumnul plin al lui Evgheni prinde ca într-un cleşte palma lui Oliver, nesupusă la astfel de probe, în timp ce sub genele duble de heruvim scânteiază un zâmbet de drăcuşor. Urmează cele cinci degete descărnate ale fratelui Mihail. Apoi, atingerea uşoară, buretoasă a fumătorului de trabuc cu aspect preoţesc, închis la toţi trei nasturii sacoului. Numele său, după cum va afla toată lumea după această strângere de mână este Shalva; îşi aduce salutul său tocmai de la Tbilisi, Georgia, şi la fel ca şi Oliver este avocat. Este pentru prima oară că se

pronunţă cuvântul *Georgia,* însă Oliver, care azi este numai ochi şi urechi înregistrează pe loc semnificaţia acestuia: Georgia, şi o tragere înapoi vizibilă a umerilor; Georgia, şi o însufleţire a privirilor, în timp ce trupele credincioase se adună la chemare.

— Ai fost vreodată în Georgia, domnule Oliver? întrebă Shalva pe un ton meditativ de om cu adevărat credincios.

— Mă tem că nu, mărturiseşte Oliver. Am auzit că este foarte frumos acolo.

— Georgia este foarte frumoasă, confirmă Shalva cu autoritatea omului din amvon.

Evgheni se face ecoul acestor cuvinte, dând din cap adânc, ca un cal.

— *Georgia foarte frumos,* urlă el, iar Mihail, cel care iese din comun, dând şi el din cap, într-o sfântă confirmare a credinţei sale.

Şi, în sfârşit, o atingere de mănuşi dinaintea luptei cu palidul contemporan al lui Oliver, domnul Alix Hoban, căruia nu i se asigură nici o prezentare, nici că ar fi georgian, nici că ar fi altceva. Hoban are ceva care îl tulbură pe Oliver şi îl obligă să-l plaseze în alt compartiment din capul său. Ceva rece, perfid, intolerant şi violent în represalii. Ceva care spune: *Dacă mă mai calci pe bătătură încă o dată...* Dar aceste gânduri sunt pentru mai târziu. O dată Oliver intrat în această societate, mâinile mici şi îngrijite ale lui Tiger făcură semn celorlalţi să ia loc, dar de data aceasta nu în jurul mesei de tratative, ci pe divanele Regency, verzi, capitonate cu piele, rezervate anume, în semn de consideraţie pentru ceea ce numea el cele trei propuneri foarte creative şi originale ale lui Evgheni, ce reflectau schimbările produse în noua Rusie. Şi, întrucât Orlovii nu ştiau o boabă de engleză -

oricum nu astăzi - iar Massingham nu era un membru al echipei lor, ci al echipei lui Tiger, prezentarea acestora este făcută de neprezentatul domn Alix Hoban. Glasul său suna cu totul altfel decât se aşteptase Oliver. Nu era nici Moscova, nici Philadelphia, ci o cârpăceală din ambele culturi. Tonurile sale, ca dinţii unui ferăstrău, erau atât de pătrunzătoare că păreau conectate la un amplificator. Era de presupus că vorbea la porunca unui personaj foarte puternic - şi aşa şi era - în fraze bruşte, scurte, pe care le accepţi sau nu, nu ai altă ieşire. Din când în când, izbucnea din el ceva, ca un pumnal scos la un festin.

— Domnul Evgheni şi domnul Mihail Orlov au numeroase şi excelente contacte în Uniunea Sovietică. E clar? începu el, adresându-se cu dispreţ lui Oliver, ca unui nou-venit. Acest „E clar?” nu cerea răspuns. Continuă fără ocolişuri. Mulţumită experienţei sale în domeniul militar - şi în instituţiile guvernamentale prin legăturile sale cu Georgia şi prin alte relaţii - domnul Evgheni este ascultat la cele mai înalte nivele din ţară. De aceea este unicul în măsură să faciliteze realizarea celor trei propuneri specifice, cu comisioanele corespunzătoare, plătibile în afara Uniunii Sovietice. Ai înţeles? întrebă el tăios. Oliver a înţeles. Aceste comisioane sunt rezultatul unor negocieri prealabile la cel mai înalt nivel în ţară. Ele se dau. Te-ai prins?

Oliver s-a prins. După trei luni la Casa Single, ştie că cel mai înalt nivel din ţară nu costă prea ieftin.

— În ce ordine sunt, de fapt, plătibile aceste comisioane? întrebă el, afectând o pricepere în materie, pe care nu o avea.

Hoban deţinea răspunsul în vârful degetelor de la mâna stângă, pe care le apucă unul după altul.

— Jumătate plătibilă în avans, înainte de punerea în aplicare a fiecărei propuneri. Restul în tranşe, la intervale stabilite, în funcţie de succesul fiecărei propuneri. Baza de calcul, cinci la sută din primul miliard, trei la sută din toate sumele realizate ulterior, nenegociabil.

— Vorbim de dolari S.U.A., spuse Oliver, hotărât să nu pară prea impresionat de miliarde.

— Credeai că vorbim de lire?

Un hohot de râs din partea fraţilor Orlov şi a lui Shalva avocatul, în timp ce Massingham interveni pentru a traduce aceste vorbe de duh în limba rusă, ca să le înţeleagă şi ei, iar Hoban îşi îndreptă pseudo-americana sa spre ceea ce numeşte el Propunerea Specifică Numărul Unu.

— De proprietatea statului sovietic nu poate dispune decât statul, înţelegi? Este un fapt axiomatic. Întrebare. Cine *deţine* astăzi proprietatea de stat în Uniunea Sovietică?

— Statul sovietic. Evident, răspunde Oliver, premiantul clasei.

— A doua întrebare. Cine dispune astăzi de proprietatea de stat sovietică, potrivit noii politiei economice?

— Statul sovietic. Şi de această dată Oliver ajunge să nu-l mai poată suferi cu adevărat pe Hoban.

— A treia întrebare. Cine *autorizează* astăzi vânzarea proprietăţii statului? Foarte bine, răspunsul este noul stat sovietic. Doar noul stat poate vinde proprietatea vechiului stat. Este axiomatic, repetă el, plăcându-i cuvântul. Înţelegi?

În momentul acela, spre uimirea lui Oliver, Hoban scoase o tabacheră de platină şi o brichetă, extrase o ţigară groasă galbenă, care arăta de parcă ar fi păstrat-o

din recenta sa copilărie, închise tabachera, o bătu pe capac pentru a o înmuia, înainte de a adăuga nori otrăvitori de fum la vălul existent.

— Economia sovietică a ultimelor decenii a fost o *economie* centralizată, e clar? reia explicaţiile Hoban. Utilajele, uzinele, armamentele, centralele electrice, conductele, căile ferate, materialul rulant, locomotivele, turbinele, generatoarele, tipografiile, toate aparţin statului. Acestea pot fi *vechi* materiale ale statului, pot fi *foarte* vechi materiale ale statului, dar nu-i pasă nimănui. Uniunea Sovietică a ultimelor decenii nu era interesată de reciclarea lor. Evgheni Ivanovici este în posesia devizelor estimative referitoare la aceste materiale, realizate la cel mai înalt nivel din ţară. Potrivit acestor evaluări, Evgheni Ivanovici a calculat disponibilizarea unui miliard de tone de deşeuri de metale feroase de bună calitate pentru a fi colectate şi oferite cumpărătorilor interesaţi. Există în întreaga lume o mare cerere pentru aceste metale. Mă urmăriţi?

— În special în Asia de Sud-Est, intervine inteligent Oliver, pentru că citise o revistă tehnică recentă dedicată în mod special acestui subiect.

Spunând aceasta, prinse privirea lui Evgheni, aşa cum mai făcuse în câteva rânduri în timpul peroraţiei lui Hoban, şi rămase uimit de dependenţa privirii acestuia. De parcă acest bătrân nu se simţea în largul său acolo unde se afla şi îi transmitea mesaje de complicitate lui Oliver, colegul nou-venit.

— În Asia de Sud-Est, cererea de deşeuri de metale de calitate superioară este foarte mare, încuviinţă Hoban. Poate că vom vinde în Asia de Sud-Est. S-ar putea să fie convenabil. În momentul de faţă, tuturor li se rupe.

Cu un fârnâit alarmant, Hoban îşi desfundă nasul şi gâtul în acelaşi timp, înainte de a se uşura de o frază prefabricată, interminabilă:

— Investiţia directă pentru o propunere anume privind deșeurile de metale va reprezenta douăzeci de milioane de dolari, cu plata în numerar pe loc, la semnarea contractului de stat, prin care se acordă persoanei numite de Evgheni licenţa exclusivă de a colecta şi a vinde toate deșeurile metalice din fosta Uniune Sovietică, indiferent de amplasarea sau de starea acestora. Acesta este un dat. Nici o încurcătură.

Lui Oliver îi vâjâia capul. A mai auzit de astfel de comisioane, dar numai la mâna a doua.

— Dar cine este persoana desemnată? întrebă el.

— Urmează să fie hotărâtă. Este nerelevant. Va fi aleasă de Evgheni Ivanovici. Va fi persoana desemnată de *noi*.

De la înălţimea tronului său, Tiger emise un avertisment ferm:

— Oliver, nu fi obtuz!

— Cei douăzeci de milioane de dolari în numerar vor fi depuşi la o bancă din Occident asupra căreia vom conveni şi vor fi eliberaţi telefonic o dată cu semnătura. Persoana desemnată va trebui să justifice costurile colectării şi depozitării deşeurilor. Va fi necesară închirierea sau cumpărarea unui spaţiu portuar de depozitare, cu o suprafaţă de cel puţin patruzeci de hectare. Aceasta reprezintă alte cheltuieli de regie pentru persoana desemnată, iar achiziţionarea spaţiului respectiv se va face personal de către şi în numele ei. Organizaţia lui Evgheni Ivanovici are contactele necesare care să sprijine persoana desemnată în cumpărarea spaţiului de depozitare. Oliver bănuieşte că această organizaţie este Hoban însuşi. Statul

sovietic nu-şi poate permite furnizarea de echipament de tăiere. Acest lucru cade tot în sarcina persoanei desemnate. Dacă statul are astfel de echipament, mai mult ca sigur că este de căcat. Bun de aruncat la grămada de deşeuri.

Buzele lui Hoban se întredeschiseră într-un surâs morocănos în timp ce lăsă pe masă o hârtie şi luă alta. Pauza părăseşte altă intervenţie mieroasă din partea lui Tiger.

— Dacă *trebuie* să cumpărăm un loc de depozitare, trebuie să luăm, evident, în calcul şi nişte bacşişuri pentru şefii locali. Cred că Randy a adus în discuţie această problemă mai devreme, nu-i aşa, Randy? Nu trebuie niciodată să ne punem rău cu băieţii de la locul cu pricina.

— Sunt factori de care s-a ţinut seama, replică Hoban indiferent. Problema nu este relevantă. Toate acestea vor fi rezolvate în mod concret de către Casa Single, în combinaţie cu Evgheni Ivanovici şi organizaţia sa.

— Deci *noi suntem* persoana desemnată! exclamă Oliver, arborând cu şiretenie un ton prietenos.

— Oliver. Eşti genial, murmură Tiger.

Propunerea Specifică Numărul Doi a lui Hoban se referă la petrol. Petrol din Azerbaidjan, petrol din Caucaz, petrol din Marea Caspică, petrol din Kazahstan.

— Mai mult petrol, spune Hoban degajat, decât se găseşte în Kuwait şi Iran la un loc.

— Noul Klondike[1], toarse Massingham, sprijinindu-l de

---

[1] renumită regiune auro-argentiferă în partea de NV a Canadei (Yukon), în bazinul superior al fluviului Yukon, în Munții Ogilvie, pe râul *Klondike* (145 km lungime); c. 2.100 km2. Pr. centru: Dawson. Prima descoperire datează din 1894, dar cea mai importantă a avut loc la 17 aug. 1896, pe valea pârâului *Bonanza*, la 5 km de Dawson. Goana după aur a început în 1897 (până în 1899, pe aici trecuseră peste

pe margini.

— Acest petrol este de asemenea proprietate de stat, explică Hoban. E clar? Nenumăraţi solicitanţi au abordat cel mai înalt nivel din ţară pentru a căpăta concesiuni, spune el, şi s-au făcut propuneri interesante privind rafinarea, conductele, facilităţile portuare, transportul, vânzarea în ţări nesocialiste şi comisioane. Dar nu s-a ajuns la nici o concluzie. Cel mai înalt nivel este pregătit pentru orice eventualitate. Înţelegi?

— ’Nţeles, raportă milităreşte Oliver.

— În zona Baku, se aplică încă vechile metode sovietice de extracţie şi de rafinare, anunţă Hoban, cercetându-şi notiţele. Aceste metode sunt de tot căcatul. S-a hotărât ca atare la cel mai înalt nivel că interesele noii economii de piaţă sovietice vor fi mai bine apărate dacă responsabilitatea extracţiei îi este acordată unei companii internaţionale.

Ridică degetul arătător de la mâna stângă în cazul în care Oliver 1111 ştia să numere.

— Doar uneia. E clar?

— Sigur. Minunat. E clar. Doar uneia.

— Exclusiv. Identitatea acestei companii internaţionale este o problemă delicată, cu implicaţii profund politice. Această companie trebuie să fie o companie *bună,* care să înţeleagă necesităţile întregii Rusii, inclusiv ale Caucazului. Trebuie să fie o companie *calificată.* Această companie trebuie să aibă - înlănţuieşte cuvintele de parcă ar fi unul singur - Două-Mâini-Care-şi-au-Dovedit-Eficienţa. Nu cine ştie ce firmuliţă de doi bani de la yankei.

— Marilor batalioane *le curg balele* de dorinţa de a pune

60.000 de oameni), iar din 1899 afluxul a scăzut repede. Descoperirea de pe valea Bonanza este celebrată anual la 17 august.

mâna pe această afacere, Oliver, îi explică Massingham, insinuant. Chinezi, indieni, societăţi multinaţionale, americani, olandezi, britanici, şi mai zi şi tu. Se furişează pe coridoare, flutură carnetele de cecuri, aruncă în stânga şi în dreapta cu bancnote de o sută de dolari de parcă ar fi confeti. E o întreagă grădină zoologică.

— Aşa pare, îl asigură cu putere Oliver.

— De mare importanţă în selectarea unei companii internaţionale va fi respectul dovedit faţă de nenumăratele interese speciale ale tuturor popoarelor din regiunea Caucazului. Această companie internaţională trebuie să se bucure de încrederea acestor popoare. Trebuie să fie cooperantă. Să nu se îmbogăţească doar pe ea însăşi, ci şi pe ele. Trebuie să mulţumească activiştii din Azerbaidjan, Daghestan, Ceceno-Inguşetia, Armenia - se întrerupse pentru a privi către Evgheni, apoi continuă - trebuie să-i facă fericiţi pe nomenclaturiştii din Georgia. Cel mai înalt nivel din ţară are relaţii foarte speciale cu Georgia, îi acordă o deosebită importanţă. La Moscova, bunăvoinţei Georgiei i se dă maximă prioritate, înaintea tuturor celorlalte republici. Este un fapt istoric. Axiomatic.

Îşi consultă notiţele din nou înainte de a pronunţa clişeul răsunător.

— Georgia este piatra cea mai preţioasă din coroana Uniunii Sovietice. Este un dat.

Spre surpriza lui Oliver, Tiger se grăbi să confirme spusele acestuia.

— Din coroana *oricui,* mulţumesc, Alix, afirmă el. O ţară mică, *minunată*. Nu am dreptate, Randy? Minunate mâncăruri, vinuri, fructe, limbă dulce, femei frumoase, peisaje incredibile, o literatură străveche. Nu există loc asemănător în lume.

— Evgheni Ivanovici, continuă Hoban fără să-i dea atenţie, a trăit mulţi ani în Georgia. Evgheni şi Mihail Ivanovici erau copii în Georgia pe vremea când tatăl lor era comandant în Armata Roşie, la Senaki. Au de pe vremea aceea o mulţime de prieteni în Georgia. Aceşti prieteni sunt foarte influenţi. Cei doi fraţi petrec foarte mult timp în Georgia. Au o *dacha*[1] acolo. De la Moscova, Evgheni Ivanovici a adus o mulţime de servicii importante iubitei sale Georgii. De aceea, el este cel mai nimerit să împace nevoile noii Uniuni Sovietice cu nevoile comunităţii şi tradiţiile locale. Prezenţa sa este o garanţie că interesele Caucazului vor fi respectate. E clar?

Atenţia este din nou aţintită asupra lui Oliver. Întreaga adunare se apleacă spre el, observându-i reacţiile cu luare-aminte.

— E clar, confirmă el supus.

— De aceea, Moscova a dat următoarele dispoziţii neoficiale. Dispoziţia A. Moscova va desemna un deţinător de licenţă pentru întregul petrol caucazian. Dispoziţia B. Acesta va fi nominalizat personal de către Evgheni Ivanovici. Hotărârea în această privinţă îi va aparţine. Dispoziţia C. Se vor solicita oficial şi în mod public oferte din partea companiilor de petrol concurente. *Totuşi.*

Un val de răsuflări şi de fum de ţigară îl luă pe Oliver prin surprindere, dar îşi reveni.

— Totuşi, să-i ia dracu'. Neoficial şi în particular, vă spun că Moscova va alege orice consorţiu nominalizat de către Evgheni Ivanovici şi oamenii lui. Dispoziţia D. Termenii pentru consorţiul nominalizat vor fi calculaţi în funcţie de redevenţele terenurilor petrolifere existente în Azerbaidjan, pe baza producţiilor medii anuale din ultimii

[1] Casă de vacanţă.

cinci ani. Mă urmăriţi?

— Da.

— Este foarte important să se reţină următoarele: metodele sovietice de extracţie sunt o porcărie. Tehnologie proastă, infrastructură proastă, mijloace de transport proaste, manageri de rahat. De aceea, suma calculată va fi foarte modestă în comparaţie cu extracţia eficientă realizată cu ajutorul metodelor moderne occidentale. Ea se bazează pe trecut, nu pe viitor. Va reprezenta o fracţiune a viitorului. Suma va fi acceptată la cel mai înalt nivel, la Moscova, prin achitarea integrală a unei taxe de licenţă. Dispoziţia E. Toate veniturile suplimentare ce vor decurge din extragerile de petrol viitoare vor constitui proprietatea unui consorţiu caucazian nominalizat de către Evgheni Ivanovici şi organizaţia sa. Acceptul particular şi formal va fi acordat în momentul efectuării unei plăţi unice de treizeci de milioane de dolari, reprezentând plata comisionului în avans. Acordul public şi formal urmează în mod automat. Completările la comisionul iniţial se vor face neoficial, în raport cu câştigurile reale viitoare. Ele vor fi negociate.

— Ce noroc a dat peste cel mai înalt nivel din ţară, lălăi Massingham cu glasul lui permanent hodorogit, de parcă ar fi dus şi el lipsă de petrol. Cincizeci de milioane doar că îţi scrie numele de câteva ori, completări grase de comisioane ce urmează să curgă, n-aş zice că e rău.

Întrebarea lui Oliver izbucni din el nechemată. Nu a ales nici tonul morocănos, nici formularea agresivă. Dacă ar putea să o mai retragă, ar face-o, dar este prea târziu. O fantomă pe jumătate cunoscută pusese stăpânire pe el. Este ceea ce mai rămăsese din simţul său de legalitate după trei luni în slujba Casei Single.

— Aş putea să te întrerup o clipă, Alix? Unde intervine exact rolul Casei Single? Ni se cere să investim cincizeci de milioane de dolari doar pentru mită?

Oliver avea senzaţia că i-a scăpat o băşină puturoasă şi zgomotoasă în biserică în momentul în care se stingeau ultimele acorduri de orgă. O tăcere sceptică umplu marea încăpere. Huruitul traficului de pe Curzon Street, cu şase etaje mai jos se stinsese. Tiger, în calitate de tată şi de asociat principal, veni în ajutorul său. Tonul glasului său era afectuos, de felicitare.

— Bună întrebare, Oliver, şi curajos pusă, dacă mă pot exprima astfel. Nu este prima oară când simt nevoia să-ţi admir integritatea. Casa Single, bineînţeles, nu dă mită. Nu facem aşa ceva în nici un caz. Dacă trebuie plătite comisioane legitime, ele vor fi plătite cu toată discreţia şi libertatea de acţiune de care dispune corespondentul nostru la faţa locului - în cazul de faţă, bunul nostru prieten Evgheni - cu respectarea legilor şi tradiţiilor ţării în care operează acest corespondent. Detaliile îl privesc pe el, nu pe noi. Bineînţeles, dacă un corespondent duce lipsă de fonduri - nimeni nu poate avea la îndemână peste noapte cincizeci de milioane de dolari - Casa Single va lua în considerare un împrumut pentru a-i da posibilitatea să-şi exercite atribuţiile discreţionare la faţa locului. Cred că întrebarea ta este de o importanţă imensă. Şi ai procedat cât se poate de bine în calitatea ta de astăzi, de consilier juridic. Mulţumesc. Îţi mulţumim cu toţii. Un „Auzi, auzi” răguşit din partea lui Massingham dădu lovitura de graţie, în timp ce Tiger alunecă încet-încet într-un anunţ publicitar pentru Casa Single. Single există pentru a spune da, acolo unde alţii spun nu, Oliver. Noi aducem viziune. Know-how. Energie. Resurse. Acolo unde domină spiritul

adevăratei aventuri. Evgheni nu se lasă hipnotizat de vechea Cortină de Fier, nu s-a lăsat niciodată, nu-i aşa, Evgheni? Din colţul ochilor săi înceţoşaţi, Oliver zări capul cu părul tuns perie al lui Evgheni Orlov mişcându-se dintr-o parte într-alta. El este georgian prin procură. Un iubitor al frumuseţilor şi culturii Georgiei. Georgia se poate lăuda cu una dintre cele mai vechi biserici creştine din lume. Nu cred că ştiai acest lucru, nu-i aşa?

— Nu, într-adevăr.

— El visează la o Piaţă Comună a Caucazului. Ca şi mine. O nouă entitate comercială, bazată pe nişte fabuloase resurse naturale. Este un pionier, nu-i aşa, Evgheni? Ca şi noi. Desigur că asta este. Randy, tradu, te rog. Bravo, Oliver. Sunt mândru de tine. Suntem toţi mândri de tine.

— Acest consorţiu are vreun nume? Există el într-adevăr? întrebă Oliver, în timp ce Massingham traducea.

— Nu, Oliver, nu există, îi replică Tiger cu zâmbetul său impermeabil. Dar dacă dovedeşti puţină răbdare, sunt sigur că va exista foarte curând.

În timp ce acest schimb chinuitor de cuvinte făcea drumul dus-întors - chinuitor pentru Oliver, dacă nu pentru alţii - Oliver se trezea târât de forţa gravitaţiei într-o direcţie neaşteptată. Toată lumea se uita la Oliver, dar privirea de bătrân şiret a lui Evgheni era fixată asupra lui ca o parâmă, trăgându-l, cântărindu-l, ghicindu-l şi ghicindu-l corect, după părerea lui Oliver. Fără să ştie de ce, bunăvoinţa lui Evgheni era evidentă. Încă străin, Oliver avea senzaţia că participă la reluarea unei vechi şi fireşti prietenii. Vedea un băieţel în Georgia, îndrăgostit de tot ceea ce îl înconjoară, iar copilul acela era el însuşi. Se simţea cuprins de o recunoştinţă neîngrădită pentru

hatâruri de care 1111 a avut parte în mod conştient. Între timp, Hoban vorbea de sânge.

Sânge de toate felurile. Sânge obişnuit, neobişnuit, extrem de rar. Dezechilibrul dintre cererea şi oferta mondială. Sângele tuturor naţiunilor. Valoarea în numerar a sângelui, cu ridicata şi cu amănuntul, pe categorii, pe pieţele medicale din Tokio, Paris, Berlin, Londra şi New York. Cum se testează sângele, cum se separă sângele corespunzător de cel necorespunzător. Cum se răceşte, cum se îmbuteliază, cum se refrigerează, cum se transportă, cum se depozitează, cum se usucă. Reglementările referitoare la importul sângelui în ţările cele mai puternic industrializate din Occident. Norme de sănătate şi igienă. Reglementări vamale. De ce face acest lucru? De ce a devenit brusc sângele atât de atrăgător pentru el? Tiger urăşte sângele tot atât cât urăşte fumatul. Aduce întinare ideii lui de nemurire şi îi contrazice patima pentru ordine. Oliver i-a cunoscut dintotdeauna această aversiune, văzând-o uneori ca pe un semn de sensibilitate ascunsă, alteori dispreţuind-o ca pe o slăbiciune. Cea mai mică tăietură, vederea unei cantităţi oricât de mici de sânge sau cel mai slab iz de sânge, chiar şi menţionarea sângelui, sunt îndeajuns pentru a-i provoca panică. Şoferul său Gasson era gata-gata să fie dat afară pentru că şi-a oferit ajutorul într-un accident în care băltea sângele, în timp ce stăpânul său stătea alb ca varul la faţă, pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, urlând la el să continue drumul, să continue drumul, să continue drumul. Totuşi, astăzi, judecând după expresia exultând de fericire de pe chipul său în timp ce asculta descrierea monotonă făcută de Hoban Propunerii Specifice Numărul Trei, sângele deveni marea pasiune a vieţii sale. Şi e sânge cu

găleata: curge pe gratis de la robinet, mulţumită marii generozităţi a donatorilor ruşi, la un preţ cu amănuntul de nouăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi jumătatea de litru pentru suferinzii americani aflaţi la nevoie, iar noi preconizăm să ajungem la un sfert de milion de litri pe săptămână, înţelegi, Oliver? Hoban deveni umanitar. Reuşi acest lucru, modificându-şi glasul, care suna monoton reverenţios. Îşi ţuguie buzele pudic şi lăsă pleoapele în jos. Conflictele din Karabah, Abhazia şi de la Tbilisi, intonă el, le-au oferit fraţilor Orlov o cunoaştere în profunzime, tragică din păcate, a lipsurilor din epuizatele servicii medicale ruse. Nu se îndoiesc că va fi şi mai rău. Uniunea Sovietică nu are, din păcate, nici un serviciu naţional de transfuzii, nici un program de colectare şi de distribuire a sângelui în numeroasele noastre capitale asediate, nici o capacitate de depozitare a lui. Până şi ideea vânzării sau cumpărării sângelui este străină celor mai rafinate sentimente sovietice. Cetăţenii sovietici sunt obişnuiţi să dea sângele în mod gratuit, spontan, în clipe de mare patriotism sau de comuniune sufletească cu aproapele, nu Doamne, iartă-mă - să-l comercializeze, spuse Hoban, cu un glas atât de anemic, încât Oliver se întrebă dacă nu cumva i-ar prinde bine o transfuzie.

— De pildă, atunci când Armata Roşie se luptă pe un anumit front, se face un apel la radio pentru donatori. De pildă, în caz de calamităţi naturale, atunci când un sat întreg stă la coadă pentru a face acest sacrificiu. Dacă criza este gravă, poporul rus va da mult sânge. În noua Rusie vor fi multe crize. Criza poate fi creată. Este axiomatic. Unde naiba are de gând să ajungă cu prostia asta? se întrebă Oliver, dar privind în jurul său în încăpere observă că era singurul cuprins de scepticism. Tiger

arbora un zâmbet ameninţător, care spunea „Hai, ia-mă la întrebări dacă ai curajul”. Evgheni şi Mihail erau uniţi în rugă, cu mâinile împreunate în poală şi capetele plecate. Shalva asculta cu un aer visător, bântuit de amintiri. Massingham îşi ţinea ochii strâns închişi şi picioarele elegante întinse spre focul neaprins. S-a luat o decizie politică la nivelul cel mai înalt în vederea înfiinţării fără întârziere a unor bănci de sânge în toate oraşele principale ale Uniunii Sovietice, îi informă Hoban, semănând acum mai puţin cu un pastor al Reînvierii Credinţei şi mai curând cu un prezentator de ştiri cu polipi în nas, de la Radio Moscova, într-o dimineaţă friguroasă. Oliver încă nu reuşeşte să se prindă, chiar dacă toţi cei din jurul său par să ştie exact unde se va alunge cu toată chestia asta.

— Grozav, murmură el în defensivă, conştient de privirea lor colectivă.

Dar nici nu apucă bine să rostească acest cuvânt, că se trezi schimbând priviri peste cercul celor prezenţi cu Evgheni, care îşi lăsase capul pe spate într-o parte şi, cu bărbia ca de piatră împinsă în faţă, îl chestiona pe Oliver printre volanele duble ale genelor sale.

— În conformitate cu cerinţele obiectivului naţional, li se va recomanda tuturor republicilor Uniunii Sovietice să-şi înfiinţeze unităţi de recoltare a sângelui în fiecare oraş desemnat în acest sens. Fiecare unitate va avea cel puţin... - starea de confuzie în legătură cu proiectul nu-i permise lui Oliver să reţină cifra menţionată - litri de sânge din fiecare categorie. Acest proiect va fi subvenţionat de stat, cu anumite condiţii. Statul este cel care va declara starea de criză. În spirit de reciprocitate, continuă el ridicând un deget alb pentru a solicita atenţia asistenţei, fiecare republică va primi ordinul de a trimite o cantitate anume

de sânge la banca centrală de rezerve de sânge de la Moscova. Este axiomatic. Republicile, care nu vor contribui cu cantitatea specificată de sânge la banca centrală, nu vor primi subvenţia de stat.

Glasul lui Hoban se ridică spectaculos, sau atât de spectaculos cât îi permitea vocea lui hidoasă:

— Această rezervă centrală se va numi Rezerva de Sânge pentru Situaţii de Criză. Va fi un unicat de expoziţie. O clădire frumoasă. Vom alege o clădire frumoasă. Poate cu acoperiş plat pentru elicopter. În această clădire, personalul medical specializat în urgenţe va fi de gardă în permanenţă pentru a face faţă unor cereri neaşteptate ce depăşesc posibilităţile serviciilor locale din orice parte a Uniunii Sovietice. De pildă, un cutremur. De pildă, un grav accident de muncă. De pildă, o ciocnire între două trenuri sau un mic conflict armat. De pildă, un atac terorist în Cecenia. Vor fi reportaje la televiziune despre această clădire. Articole în ziare. Clădirea aceasta va constitui mândria întregii Uniuni Sovietice. Nimeni nu va refuza să doneze, chiar în cazul unei crize neînsemnate, cu condiţia ca starea de criză să fie declarată la cel mai înalt nivel. Mă urmăreşti, Oliver?

— Bineînţeles. Şi un copil te-ar putea urmări, îl repezi Oliver.

Deruta sa nu fu observată de nimeni. Nici măcar bătrânul Evgheni, cu capul lui de granit proptit în pumnul de granit, nu i-a receptat strigătul de ajutor.

— Cu toate acestea.... continuă Hoban, fără să-şi dea seama că începuse să pronunţe cuvintele cu accent rusesc, ceea ce, în orice altă împrejurare l-ar fi făcut pe Oliver să zâmbească. Este limpede că toate costurile de funcţionare ale Rezervei de Sânge pentru Situaţii de Criză sunt

prohibitive pentru stat. Statul sovietic nu are nici un ban. Statul sovietic trebuie să accepte principiile economiei de piaţă. Aşa că avem o întrebare pentru tine, Oliver. Cum poate Rezerva de Sânge pentru Situaţii de Criză să devină independentă din punct de vedere financiar? Cum se poate realiza acest lucru? Ce propunere personală ai putea supune celui mai înalt nivel din ţară, te rog?

Toţi ochii aceia îl ardeau, dar cel mai mult îl ardeau ochii lui Tiger. Cerându-i aprobarea, binecuvântarea, complicitatea. Îl doreau la bord în întregime, cu etică şi idealuri. Chipul lui Oliver se întunecă sub dogoarea colectivă. Ridică din umeri şi se încruntă încăpăţânat, dar fără efect.

— Să vândă surplusul de sânge în Occident, presupun.

— Dă volumul mai tare, te rog, Oliver! strigă Tiger.

— Am spus că trebuie să vândă surplusul de sânge în Occident, repetă el nemulţumit, de ce nu? Este o recoltă ca oricare alta. Sânge, petrol, fiare vechi, care-i diferenţa?

Se auzi pe el însuşi; parcă s-ar fi descătuşat cineva din lanţuri. Hoban însă aproba deja din cap pentru a-şi manifesta potrivirea de păreri, Massingham rânjea ca un idiot, iar Tiger arbora cel mai larg şi mai posesiv zâmbet al zilei.

— O sugestie *abilă,* declară Hoban, încântat de alegerea adjectivului. Vom vinde acest sânge. Oficial, dar şi în secret. Vânzările vor constitui un secret de stat, consfinţit la cel mai înalt nivel la Moscova. Sângele ce constituie un surplus faţă de necesităţile de criză va fi transportat zilnic cu un Boeing 747 frigorific de la aeroportul Şeremetievo[1] din apropierea Moscovei până pe coasta de est a Statelor

[1] Международный Аэропорт Шереметьево - aeroport internaţional situat la Khimki, la 29 km N-V de Moscova.

Unite. Toate cheltuielile de transport vor fi suportate de compania contractantă.

Avea o hârtiuţă pe care sunt notate condiţiile şi o consulta în timp ce vorbea.

— Transportul se va face în condiţii de confidenţialitate extremă, eliminând orice posibilitate de publicitate negativă. În Rusia nu trebuie auzită fraza „Vând sângele nostru rusesc imperialiştilor victorioşi”. În Statele Unite nu se cade să se audă „Capitaliştii americani storc literalmente de sânge ţările sărace”. Ar fi contraproductiv.

Linse vârful unui deget alb şi întoarse pagina.

— Presupunând că ambele părţi pot respecta confidenţialitatea, acest contract va fi şi el semnat la cel mai înalt nivel. Termenii contractuali vor fi după cum urmează. Prima condiţie: domnul Evgheni Ivanovici va numi propriul său reprezentant, aceasta va fi prerogativa sa. Reprezentantul poate fi străin, poate fi occidental, poate fi american, cui îi pasă? Compania reprezentantului nu va fi înregistrată la Moscova. Va fi o companie *străină.* Preferabil elveţiană. Imediat după semnarea contractului cu reprezentantul sovietic al domnului Evgheni Orlov, vor îi depuşi la o bancă străină treizeci de milioane de dolari în obligaţiuni la purtător, detaliile urmează să fie stabilite. Poate că ai vreo sugestie în privinţa acestei bănci?

— Da, într-adevăr, murmură din culise Tiger.

— Aceşti treizeci de milioane de dolari vor fi consideraţi drept plată în avans din profiturile ce vor fi obţinute, calculate la cincisprezece la sută din profitul brut ce revine reprezentanţilor domnului Evgheni Orlov. Îţi place, Oliver? Presupun că apreciezi că este o afacere bună.

Lui Oliver îi place, îi displace, consideră că este o afacere bună, o afacere dezgustătoare, că nu e deloc

afacere, ci un furt. Dar nu are timpul necesar pentru a-şi exprima repulsia în cuvinte. Îi lipseşte vârsta, siguranţa, tactul, răstimpul.

— Aşa cum bine zici, Oliver, este o recoltă ca oricare alta, spuse Tiger.

— Presupun că aşa este.

— Pari îngrijorat. Nu trebuie să fii. Eşti printre prieteni aici. Faci parte din echipă. Spune ce ai de spus.

— Mă gândeam la teste şi chestii din astea, mormăi Oliver.

— Bună idee. Aşa trebuie să gândeşti. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca o mână de binevoitori din partea presei să ne spună că facem negoţ cu sânge otrăvit. Îmi face plăcere să vă anunţ că testarea, clasificarea, selectarea - toate aceste probleme - nu constituie un obstacol în vremurile moderne. Ele prelungesc transportul cu cel mult câteva ore. Măresc costurile indirecte, dar ele sunt adăugate, bineînţeles, la preţul de cost. Se poate rezolva în timpul zborului. Se face economic de timp şi în materie de manipulare. Ne vom gândi la treaba aceasta. Te mai supără ceva?

— Păi, este..., ei bine..., o problemă mai generală.

— Ce anume?

— Păi..., ştiţi..., problema vânzării sângelui rusesc Occidentului bogat, capitaliştilor care trăiesc pe seama sângelui ţăranilor.

— Ai din nou perfectă dreptate, şi va trebui să fim cu ochii în patru. Vestea bună este că Evgheni şi amicii săi sunt tot atât de hotărâţi ca şi noi să păstrăm secretul operaţiunii. Vestea proastă este că mai devreme sau mai târziu va transpira ceva. Gândeşte pozitiv, aceasta este şmecheria. Ripostează. Pregăteşte-ţi răspunsurile şi

loveşte cu ele la ţintă.

Ridică un braţ subţirel ca un predicator de pe marginea drumului şi adăugă cu un tremur în glas.

— Mai bine să se comercializeze sângele decât să fie aruncat! Ce simbol mai frumos de reconciliere şi coexistenţă paşnică decât o ţară care să dea sânge fostului ei inamic? Ce zici?

— Totuşi nu *dă* ea, nu-i aşa? Donatorii dau, dar asta este altceva.

— Ai prefera să le luăm sângele pe degeaba?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Ai prefera ca Uniunea Sovietică să nu aibă un serviciu naţional de transfuzii?

— Nu.

— *Noi* nu ştim ce fac amicii lui Evgheni cu comisionul lor, şi de ce am şti? Ar putea construi spitale. Sprijină un serviciu de asistenţă medicală. Ce poate fi mai moral decât atât?

Massingham oferă ceea ce numeşte el miezul problemei.

— Una peste alta, Ollie, bătrâne, avem de a face cu o mită de optzeci de milioane pentru trei propuneri specifice, calculă el cu o degajare bine gândită. După părerea mea - calculul este făcut mental, aşa că nu mă citaţi - oricine ar cere optzeci de milioane, va avea după rotunjire cam şaptezeci şi cinci. Fie şi la cel mai înalt nivel din ţară, şaptezeci şi cinci de milioane reprezintă o sumă frumuşică. Se mai pune apoi problema pe cine vom invita la masă. Din perspectiva noastră, cred că de fapt împărţim lingouri de aur.

Dejun la Kat's Cradle în South Audley Street, catalogat de ziarele de scandal drept clubul privat unde nici măcar

tu nu-ţi poţi oferi un prânz. Dar Tiger îşi putea permite. Tiger este proprietarul clubului, aşa cum este stăpânul lui Kat de mai mult timp decât i s-ar permite lui Oliver să ştie. Vremea este bună, iar plimbarea pe jos până după colţul străzii ţine în total trei minute. Tiger şi Evgheni în frunte, Oliver şi Mihail formează cea de-a doua pereche, restul venind în urma lor, iar Hoban încheie plutonul, vorbind încetişor în limba rusă la telefonul celular, ceea ce, aşa cum Oliver avea să afle, este unul din lucrurile care îi plac foarte mult lui Hoban. Dau colţul toţi, câteva automobile Rolls-Royce cu şofer aşteaptă la bordură ca un cortegiu al mafiei şi uşa închisă, neagră, fără firmă se deschide în timp ce Tiger întinde mâna să sune. Faimoasa masă rotundă îi aşteaptă lângă bovindou, chelneri în jachete de culoarea vinului de Xerxes în tonuri palide împing servante de argint, gudureli şi murmure, amanţi şi amante răsfiraţi ici şi colo privesc de la adăpostul colţurilor în care sunt aşezaţi. Katrina, al cărei nume îl poartă localul, este ghiduşă, cochetă şi fără vârstă, aşa cum trebuie să fie o amantă bună. Stă în picioare alături de Tiger, atingându-i umărul cu şoldul.

— Nu, Evgheni, *nu* bei votcă astăzi, îi spuse Tiger peste masă. Va bea Château Yquem la pateul de ficat, Kat, un Château Palmer la miel, o duşcă de Armagnac de o mie de ani la cafea, dar nici o picătură din nenorocita aia de votcă. Voi domestici eu Ursul, chiar dacă mă costă viaţa. Şi cocteiluri de şampanie cât aşteptăm.

— Şi ce primeşte bietul Mihail? întrebă Katrina, ca şi cum ar fi protestat. Cu ajutorul lui Massingham, ea învăţase numele tuturor înainte de sosirea lor. Arată de parcă nu a mai avut parte de o mâncare cumsecade de ani de zile, nu-i aşa, iubitule?

— Pun pariu că Mihail preferă carnea de vită, insistă Tiger, în timp ce Massingham traducea ce socotea el că se cuvine. Spune-i să ia vită, Randy. Şi să nu creadă un cuvânt din ceea ce scriu ziarele. Carnea de vită englezească continuă să fie cea mai bună din lume. Acelaşi lucru pentru Shalva. Alix, e momentul să trăieşti un pic. Şi mai lasă telefonul ăla, te rog. Alix, acestea sunt regulile casei. Dă-i un homar. Îţi place homarul, Alix? Cum e homarul, Kat?

— Dar ce capătă *Oliver?* întrebă Kat, întorcându-şi privirea scânteietoare şi fără vârstă către el şi lăsând-o acolo ca un dar cu care să se joace cât vrea. Insuficient, răspunse ea în locul lui, făcându-l să roşească. Kat nu a ascuns niciodată plăcerea de a-l vedea pe tânărul şi virilul fiu al lui Tiger. De fiecare dată când intră în Cradle, îl cercetează cu privirea ca pe o pictură cu un preţ imposibil, pe care şi-ar dori să o aibă.

Oliver era pe punctul de a răspunde când încăperea explodă. Aşezându-se în faţa pianului alb, Evgheni a făcut să izbucnească un preludiu sălbatic, evocând munţi, ape, păduri, dans şi - dacă Oliver nu se înşela - asalturi de cavalerie. Cât ai clipi din ochi, Mihail apăru în centrul micului ring de dans, cu privirea lui găunoasă fixată pe uşile de la bucătărie. Evgheni începu să cânte un bocet ţărănesc, iar Mihail întinse braţele şi cântă cu el refrenul. Spontan, Kat îi înlănţui braţul lui Mihail şi făcu aceleaşi mişcări ca şi el în oglindă. Cântecul lor galopă în sus pe munte, atinse vârful şi coborî a jale. Nepăsându-le de tăcerea uimită, cei doi fraţi îşi reluară locurile la masă, iar Kat dădu tonul la aplauze.

— Cântec georgian? îl întrebă timid Oliver pe Evgheni, prin intermediul lui Massingham, după ce încetară

aplauzele.

Dar Evgheni, după cum s-a dovedit, avea mai puţină nevoie de interpret decât pretindea.

— Nu georgian, Oliver. Mingrelian[1], răspunse el într-un mârâit răguşit rusesc, care se răspândi în întreaga sală. Oamenii mingrelieni puri. Ceilalţi georgieni avut atâtea invazii, că nu mai ştiu dacă bunicile de la ei fost violate de turci, daghestani sau perşi. Mingrelienii fost oameni deştepţi. Ei apărat văile, încuiat nevestele. Avut grijă să le lase însărcinate înainte să plece. Are părul castaniu, nu negru.

Freamătul grandios puse din nou stăpânire pe încăpere. Tiger propuse calm un prim toast.

— Pentru văile noastre, Evgheni. Ale voastre şi ale noastre. Pentru înflorirea lor. Separat dar împreună. Să vă aducă belşug ţie şi familiei tale. În parteneriat. În bună credinţă.

Erau orele patru. Tatăl şi fiul se plimbau braţ la braţ pe trotuarul însorit în aburul uşor al după-amiezii, în timp ce Massingham însoţea grupul înapoi la Savoy pentru a se odihni înainte de festivităţile de seară.

— Grozav băiat şi de comitet, Evgheni ăsta, cugetă Tiger cu glas tare. Ca şi mine. Ca şi tine, adăugă el, strângându-l pe Oliver de braţ. Georgienii sunt strâns uniţi între ei ca şi hoţii la Moscova. Evgheni îi are pe toţi la degetul mic, n-a rămas o uşă pe care să n-o poată deschide. Este absolut fermecător. Nu are nici un duşman în toată lumea asta. Este un lucru rar ca tatăl şi fiul să fie legaţi atâta timp. Dată fiind diferenţa de înălţime dintre ei, este foarte greu să se ţină unul de altul, dar de data aceasta s-a putut. Nu

[1] Grup subetnic de georgieni care trăiesc în regiunea Samegrelo (Mingrelia) din Georgia.

prea are încredere în oameni. Ca şi mine. Nu are încredere în *lucruri.* Calculatoare, telefoane, faxuri..., spune că nu are încredere decât în ceea ce este în capul lui. Şi în tine.

— *În mine?*

— Orlovii sunt oameni de casă. Sunt renumiţi pentru cât ţin la familie. Le plac taţii, fraţii, fiii. Trimite-le pe fiul tău..., este o dovadă de bună credinţă. De asta l-am expediat pe Winser astăzi. Venise vremea să ieşi la lumină, acolo unde îţi este locul.

— Dar cum rămâne cu Massingham? Este achiziţia lor, nu-i aşa?

— Fiul este mai bun. Puţin îmi pasă de Randy, dar este mai bine să-l avem alături de noi decât împotriva noastră. Oliver încercă să-şi degajeze braţul, dar Tiger nu-i dădu drumul din capcană. Nu-i poţi învinovăţi că sunt suspicioşi, dată fiind lumea în care au trăit. Stat poliţienesc, toată lumea turna pe toată lumea, plutoane de execuţie..., toate acestea îi fac secretoşi. Fraţii, după cum mi-a spus Randy, au stat ei înşişi o bucată de vreme în închisoare. Au ieşit de acolo cunoscând jumătate din oamenii de mâine. După cum se pare, este mai bine ca la Eton. Vor trebui încheiate contracte, desigur. Aranjamente colaterale. Nu complica lucrurile, acesta este mesajul. Foloseşte engleza de bază pentru străini. Lui Evgheni îi place să înţeleagă ceea ce semnează. Crezi că eşti în stare?

— Cred că da.

— Este nedeprins cu o mulţime de lucruri. Va trebui să-i dai lucrurile cu linguriţa, să-l înveţi obiceiurile noastre occidentale. Urăşte avocaţii şi nu este versat în treburi bancare. Cum ar putea fi altfel, când la ei nu au bănci?

— Nu ar putea, îi răspunse Oliver cu slugărnicie.

— Bieţii de ei mai au încă de învăţat valoarea banilor.

Până acum, moneda de schimb o reprezentau privilegiile. Dacă îşi jucau cartea cum trebuie, căpătau tot ceea ce doreau - case, mâncare, şcoli, vacanţe, spitale, maşini - toate privilegiile. Acum sunt nevoiţi să cumpere aceleaşi lucruri bune cu bani lichizi. Alt joc, altă distracţie. Altfel de jucători.

Oliver zâmbea, inima i se umplea de bucurie.

— Deci am aranjat? îl întrebă Tiger. Tu faci lucrurile de bază, iar eu mă ocup de chestiile grele. Va ţine un an, un an şi ceva, nu mai mult.

— Şi ce se va întâmpla peste un an?

Tiger izbucni în râs. Un râs sănătos, unic, amoral, fericit, un râs de West End, în timp ce îşi retrase braţul şi-l bătu pe Oliver afectuos pe umăr.

— Când ne alegem cu douăzeci procente din brut? întrebă el fără să se oprească din râs. Ce crezi că se va întâmpla? Peste un an, vom fi stors tot ce s-a putut din afacerea asta.

CAPITOLUL 8

Oliver este în zbor dirijat.

Dacă s-a îndoit vreodată de înţelepciunea intrării în firma tatălui său, lunile de vară aurie ale anului 1991 i-au oferit răspunsul. Asta înseamnă să trăieşti. Asta înseamnă să comunici. Asta înseamnă să-ţi faci relaţii. Asta înseamnă să faci parte din echipă la o scară la care n-ai putut decât visa. Atunci când sare Tiger, le place ziariştilor care ţin rubrica financiară să spună, cei mărunţi se dau la o parte. Acum Tiger sare cum nu a făcut-o niciodată înainte. Împărţind personalul de conducere în grupări operative separate, l-a numit pe Massingham comandant de unitate a armelor întrunite, Petrol şi Oţel, ceea ce nu l-a mulţumit deloc pe Massingham, care ar fi preferat postul mai mic la Sânge. Ca şi Tiger, a văzut unde se pot ciuguli boabele mai grase şi de aceea Tiger a reţinut Sângele pentru el însuşi. De două, de trei ori pe lună, putea fi găsit la Washington, Philadelphia sau New York, adesea însoţit de Oliver. Cu o uimire umbrită de teamă, Oliver îşi privea tatăl năucind senatorii, liderii de opinie şi reprezentanţii Ministerului Sănătăţii cu forţa sa de persuasiune. Dacă ai fi ascultat reclama pe care o făcea Tiger, cu greu ţi-ai fi dat seama că sângele provenea din Rusia. Este *european* - oare nu se

întinde Europa de la Peninsula Iberică până la Urali? Este *caucazian,* - şi aici devenea şi mai stânjenitor pentru sensibilităţile lui Oliver, oricât de greu au supravieţuit acestea - este *alb caucazian,* reprezintă *surplusurile faţă de necesităţile europene.* În rest, se limita la probleme indiscutabile cum ar fi drepturile de descărcare, sortare şi depozitare, scutiri vamale, reexpediere şi formare a unui personal mobil de depanatori care să supravegheze operaţiunea. Dar dacă se asigura sosirea în bune condiţii a sângelui, cum rămânea cu plecarea?

— A venit momentul ca Evgheni să primească o vizită, hotărî Tiger, iar Oliver decolă în căutarea noului său erou.

Aeroportul Şeremetievo, Moscova, 1991, într-o minunată după-amiază de vară. Prima călătorie a lui Oliver în Maica Rusia. Confruntat cu cozile ursuze de la sosiri şi cu grănicerii încruntaţi, simţi pentru o clipă o trepidaţie, până când îl zări pe Evgheni însuşi, însoţit de un detaşament de oficialităţi docile, croindu-şi cu greu drum către el cu strigăte de bucurie. Braţele lui uriaşe se încleştară peste spatele lui Oliver, obrazul lui zgrunţuros se lipi de al acestuia. Un iz de usturoi, apoi gustul lui se simţiră din plin, când bătrânul trânti un al treilea sărut tradiţional rusesc pe gura surprinsă a lui Oliver. Cât ai clipi din ochi, paşaportul lui fu ştampilat, bagajul trecut rapid printr-o uşă laterală, iar Oliver şi Evgheni stăteau tolăniţi pe bancheta din spate a Zilului negru, condus de nimeni altul decât de fratele lui Evgheni, Mihail, îmbrăcat nu în costumul lui negru boţit, ci cu cizme înalte, pantaloni militari de cizmă şi un bluzon de aviator, din piele, sub care Oliver zări patul negru striat al unui enorm pistol automat. O motocicletă a poliţiei le deschidea drumul; erau urmaţi într-o Volgă de doi bărbaţi cu părul închis la

culoare.

— Copiii mei, îi explică Evgheni, făcându-i cu ochiul.

Oliver ştia însă că nu era aşa, pentru că Evgheni, spre amărăciunea lui, avea fiice şi nici un fiu. Hotelul lui Oliver este un tort de nuntă alb din centrul oraşului. Se înregistrează, apoi se duc toţi cu maşina de-a lungul unor străzi largi, pline de gropi, pe lângă nişte blocuri gigantice către o suburbie înverzită, cu vile pe jumătate ascunse, asigurate cu celule fotoelectrice şi poliţişti în uniformă. În faţa lor se deschiseră nişte porţi metalice, escorta se făcu nevăzută, intrară într-o curte cu pietriş din faţa unei vile îmbrăcate în iederă, plină de copii care urlau, câteva babuşka, fum de ţigară, telefoane care sunau, televizoare supradimensionate, o masă de ping-pong, totul în mişcare. Shalva avocatul îi întâmpină în hol. Apăru şi o verişoară, pe nume Olga, care roşi până în vârful urechilor, „asistenta personală a domnului Evgheni”, un nepot pe care îl chema Igor, gras şi vesel, şi nevasta georgiană, blajină şi maiestuoasă a lui Evgheni, Tinatin, precum şi trei fiice - nu, patru - toate vânjoase, măritate şi cam obosite. Cea mai drăguţă şi cea mai osândită dintre ele era Zoia, pe care Oliver, dintr-un soi de recunoaştere dureroasă, o îndrăgi pe loc. Nevroza feminină era pedeapsa lui. Să mai adăugăm şi o talie subţire, şolduri late materne, ochi căprui, trişti, şi fu pierdut. Dădăcea un prunc pe care îl chema Pavel şi avea aceeaşi privire gravă. Cei patru ochi ai lor îl examinară cu o complicitate fără de speranţă.

— Eşti foarte frumos, declară Zoia tristă, de parcă ar fi anunţat un deces. Ai frumuseţea asimetriei. Eşti poet?

— Doar avocat, îmi pare rău.

— Legea este şi ea un vis. Ai venit să ne cumperi sângele?

— Am venit să vă îmbogăţesc.

— Bine ai venit, intonă ea cu profunzimi de mare tragediană.

Oliver a adus documentele pentru a fi semnate de Evgheni şi o scrisoare personală, sigilată, de la Tiger, dar fu întâmpinat cu un „Nu încă, nu încă, mai întâi să-mi vezi calul!” Bineînţeles că-l va vedea! Calul lui Evgheni era o motocicletă BMW nou-nouţă, care se răsfăţa, strălucitoare, pe un covor oriental de culoare roz în mijlocul salonului. Cu toţi membrii casei sale înghesuiţi lângă uşă - deşi Oliver o vedea mai ales pe Zoia - Evgheni îşi aruncă pantofii din picioare, se urcă pe spinarea animalului, îşi lăsă fundul în şa şi prinse pedalele cu degetele picioarelor în ciorapi, ambalând motorul la maximum, apoi lăsându-l să se liniştească, exprimându-şi încântarea printre genele dese.

— Hai, Oliver, tu, acum. Tu! Tu!

În aplauzele asistenţei, prinţul moştenitor al casei Single îi dădu lui Shalva sacoul făcut de comandă şi cravata sa de mătase; şi sări în şa în locul lui Evgheni, apoi demonstră ce tip grozav era, zgâlţâind clădirea de la fundaţie până la acoperiş şi făcând-o să zdrăngăne. Singura care nu se distra era Zoia. Încruntându-se în faţa acestei privelişti de dezastru ecologic, îl strângea pe Pavel la piept şi îi punea o mână protectoare pe ureche. Avea părul ciufulit, era îmbrăcată neîngrijit şi avea umeri lăsaţi de curtezană-mamă. Era singură şi pierdută în marea cetate a vieţii, iar Oliver s-a şi autonumit poliţistul, protectorul şi tovarăşul ei de suflet.

— În Rusia trebuie să ne mişcăm repede pentru a fi liniştiţi, îl informă ea, în timp ce-şi reînnoda cravata. E normal.

— Şi în Anglia? o întrebă el râzând.

— Tu nu eşti englez. Te-ai născut în Siberia. Nu-ţi vinde sângele.

Biroul lui Evgheni are o pace de capelă. Este o anexă frumos lambrisată, cu acoperiş înalt, probabil un fost grajd. De la vilă nu pătrunde nici un zgomot. Mobila veche somptuoasă, din lemn de mesteacăn străluceşte cu intensitatea cafeniului auriu.

— De la muzeul din Sankt Petersburg, îi explică Evgheni, mângâind cu palma o masă mare de scris. Când a venit Revoluţia, muzeul a fost prădat şi colecţia s-a răspândit în întreaga Uniune Sovietică. M-am străduit ani în şir să-i dau de urmă, povestea el. Apoi, am descoperit un fost deţinut din Siberia, în vârstă de optzeci de ani, care mi-a restaurat-o. Noi o numim *karelka,* spuse el mândru. Provine de la preaiubita Ecaterina cea Mare.

Pe pereţi atârnă fotografii ale unor oameni pe care Oliver ştie cumva că sunt morţi şi diplome înrămate reprezentând nave în larg. Oliver şi Evgheni stau în fotoliile Ecaterinei, sub un candelabru de fier de pe vremea Cavalerilor Mesei Rotunde. Cu chipul său cioplit de om bătrân, cu ochelarii cu rame de aur şi cu trabucul cubanez, Evgheni era cel mai bun sfetnic şi cel mai puternic prieten al tuturor. Shalva, avocatul duhovnicesc, zâmbea şi pufăia din ţigară. Oliver a adus scrisori privind acordul de principiu, redactate de către Winser şi transcrise într-o engleză simplă de el însuşi. Massingham l-a tradus în limba rusă. De la capătul mesei, Mihail urmărea ceea ce se întâmplă cu vigilenţă de surd, cu ochii săi de culoarea mării adânci devorând cuvintele pe care nu le putea auzi. Shalva i se adresă lui Evgheni în gruzină. În timp ce vorbea, uşa se închise, ceea ce îl surprinse pe Oliver, întrucât nu fusese deschisă. Înconjură încăperea cu

privirea pentru a-l vedea pe Alix Hoban, în picioare, în mijlocul ei, ca un lacheu care nu are voie să facă nici un pas până nu i se face semn cu degetul. Evgheni îi ordonă lui Shalva să tacă din gură, îşi scoase ochelarii şi i se adresă lui Oliver:

— Ai încredere în mine?

— Da.

— Tatăl tău are încredere în mine?

— Desigur.

— În cazul acesta, avem şi noi încredere, declară Evgheni, respingând cu un gest al mâinii obiecţiile lui Shalva.

Semnă documentele şi le împinse la celălalt capăt al mesei pentru a fi semnate şi de către Mihail. Shalva se ridică de pe scaun, şi se plasă în picioare lângă umărul lui Mihail pentru a-i indica locul în care să-şi depună semnătura. Încet, fiecare literă o capodoperă, Mihail îşi cioplea cu trudă numele. Hoban se apropie sfios, oferindu-se să servească drept martor. Semnară toţi în cerneală, iar lui Oliver i se păru că era sânge.

Într-o pivniţă podită cu dale de piatră, având o vatră deschisă, erau puse la un foc de lemne frigărui de porc şi de miel. Ciuperci cu usturoi sfârâiau pe cărămizi scobite. Pe farfurii de lemn erau stivuite felii de pâine gruzină cu brânză. Tinatin, nevasta lui Evgheni, îi spuse lui Oliver că se numesc *haceapuri.* De băut s-a dat vin roşu dulce, despre care Evgheni proclamă misterios că ar fi fost făcut în casă la Bethlehem. Pe masa de mesteacăn erau înghesuite cum s-a nimerit, de nu se vedea nici un centimetru din tăblia lustruită, platouri cu icre negre, salam afumat, pastramă de picioare de pui, păstrăv afumat în casă, măsline şi prăjitură cu migdale. Evgheni şi Oliver

stăteau fiecare la câte un capăt al mesei. Între ei erau aşezate fiicele pieptoase ale lui Evgheni, fiecare lângă un soţ taciturn, toate în afară de Zoia, care suferea într-o izolare ce îi şedea bine. Îl ţinea pe micuţul Pavel pe genunchi, dându-i de mâncare cu lingura, ca şi cum ar fi fost bolnav, şi doar arareori şi-o ducea spre buzele ei cărnoase, nevopsite. Dar în mintea lui Oliver, ochii ei întunecaţi erau fixaţi pe vecie asupra lui, aşa cum erau fixaţi ai lui asupra ei, iar copilul era o prelungire a singurătăţii ei eterice. Distribuind-o în diverse roluri, mai întâi ca model al lui Rembrandt, apoi ca eroină a lui Cehov, se simţea grav jignit s-o vadă ridicându-şi capul şi încruntându-se în semn de dezaprobare conjugală, când Alix Hoban cu celularul lui intră între doi bărbaţi cu chipuri dure, îmbrăcaţi în costume, o sărută indiferent pe acelaşi umăr pe care Oliver, în imaginaţia sa, îl sărutase pătimaş, îl ciupi de obraz pe Pavel, care mârâi de durere, şi se lăsă să cadă pe scaunul de lângă ea, continuându-şi convorbirea telefonică.

— L-ai cunoscut pe soţul meu, Oliver? îl întrebă Zoia.

— Desigur. Ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Şi eu, continuă ea, enigmatic.

Dintr-un cap şi dintr-altul al mesei, Oliver şi Evgheni toastară de mai multe ori. Au toastat în cinstea lui Tiger, au băut în sănătatea şi pentru prosperitatea familiilor lor şi, deşi mai era vremea comunismului, au băut pentru sufletul morţilor care se află acum la Dumnezeu.

— Spune-mi Evgheni, şi îţi voi spune Poştaşul! mugi Evgheni. Te superi dacă îţi spun Poştaşul?

— Spune-mi cum îţi place, Evgheni!

— Sunt prietenul tău. Sunt Evgheni. Ştii ce înseamnă Evgheni?

— Nu.

— Înseamnă nobil. Înseamnă că sunt un om ales. Eşti şi tu un om ales?

— Mi-ar plăcea ideea.

Alt hohot de râs. S-au adus coarne de berbec cu intarsii de argint în care se turnă până la buză vin de casă făcut la Bethlehem.

— Pentru oamenii aleşi! Pentru Tiger şi fiul său! Te iubim! Tu ne iubeşti?

— Foarte mult.

Oliver şi fraţii toastară pentru prietenia lor dând pe gât dintr-o sorbitură tot vinul din corn, pe care fiecare îl întoarse cu fundul în sus pentru a dovedi că era gol.

— Acum eşti un adevărat mingrelian! anunţă Evgheni, iar Oliver simţi încă o dată privirea plină de reproşuri a Zoiei fixată asupra lui. Dar de data aceasta o observă şi Hoban, ceea ce ea probabil a şi intenţionat, pentru că acesta izbucni într-un râs vulgar şi îi spuse ceva printre dinţi în limba rusă, ceea o ce făcu de data aceasta pe ea să râdă nebuneşte.

— Soţul meu este nemaipomenit de bucuros că ai venit la Moscova să ne sprijini, explică ea. Îi place sângele. Acesta este *métier*-ul lui. *Métier* se spune la voi, nu-i aşa?

— Nu chiar.

Târziu în noapte s-a jucat biliard la subsol. Mihail era atât antrenor cât şi arbitru, concepând loviturile lui Evgheni. Shalva urmărea jocul dintr-un colţ, iar din celălalt privirea îngâmfată a lui Hoban fixa fiecare mişcare în timp ce bolborosea ceva în telefonul său celular. Cu cine vorbeşte oare pe un ton atât de calin? Cu o amantă? Cu agentul de bursă? Oliver crede că nu. Îşi imagina oameni în umbră, ca şi Hoban însuşi, în praguri întunecate de uşă

şi costume închise la culoare, aşteptând glasul stăpânului. Tacurile alămite nu aveau vârfuri. Mingile îngălbenite de-abia încăpeau în buzunarele ajustate adânc în unghi ascuţit. Masa stătea într-o rână, postavul era sfâşiat după alte bairamuri, mantinelele zdrăngăneau la fiecare lovitură. Ori de câte ori vreun jucător reuşea să marcheze, ceea ce era un lucru rar, Mihail zbiera scorul în gruzină, iar Hoban îl traducea dispreţuitor în engleză. Atunci când Evgheni rata o lovitură, fapt care se întâmpla des, Mihail slobozea câte o înjurătură caucaziană jegoasă la adresa bilei, a mesei sau a mantinelei, dar nu împotriva fratelui său, pe care îl adora. Însă dispreţul lui Hoban creştea cu fiecare nouă demonstraţie a incompetenţei socrului său: îşi ţinea respiraţia de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe o durere ascuţită, buzele subţiri ca o cărare în mijlocul capului se strâmbau fantomatic, continuând să vorbească la telefon. Apăru Tinatin şi, cu o graţie care îi topi inima lui Oliver, îl luă pe Evgheni pentru a-l conduce în pat. Un şofer aştepta pentru a-l duce pe Oliver înapoi la hotel. Shalva îl escortă până la Zil. Când să se urce în maşină, Oliver privi înapoi cu drag către casă şi o văzu pe Zoia, fără copil şi fără sutien, privindu-l de la o fereastră de sus.

A doua zi, sub un cer uşor înnorat, Evgheni îl duse pe Oliver să cunoască nişte georgieni cumsecade. Cu Mihail la volan, rulară de la o cazarmă cenuşie la alta. În prima, au fost conduşi de-a lungul unui coridor medieval, ce mirosea a fier vechi, sau să fi fost sânge oare? În următoarea au fost îmbrăţişaţi şi chinuiţi cu cafea dulce de către o relicvă de şaptezeci de ani, cu ochi de şopârlă, de pe vremea lui Brejnev, care stătea de gardă lângă biroul său negru şi mare, ce arăta ca un monument de război.

— Eşti fiul lui Tiger?

— Da, domnule.

— Cum se poate ca un tip atât de mic să facă copii atât de mari?

— Am auzit că are el o formulă, domnule.

Hohote de râs.

— Ştii care este handicapul lui acum?

— După câte am auzit, doisprezece. Nimeni nu-i spusese aşa ceva.

— Spune-i că Dato are unsprezece. O să înnebunească.

— Îi voi spune.

— Formulă! Bunăăă!

Şi plicul despre care nimeni nu scoate o vorbă. Un plic albastru-cenuşiu, calitate de război, de dimensiunea colii tip, pe care Evgheni îl scoate ca prin magie din servieta sa şi-l împinge de partea cealaltă a biroului, în timp ce se discută lucruri mai hazlii. Şi privirea lunecoasă a lui Dato, care înregistrează trecerea plicului, refuzând să confirme existenţa lui. Ce conţine? Copii ale înţelegerii semnate de Evgheni cu o zi înainte? E prea gros. Un teanc de bani? E prea subţire. Şi ce este locul acesta? Ministerul Sângelui? Şi cine este Dato?

— Dato este din Mingrelia, declară Evgheni satisfăcut în maşină, Mihail întorcea paginile unei reviste pirat cu benzi desenate americane. Pe Oliver îl cuprinse îndoiala, iar chipul său nu reuşi să o disimuleze destul de rapid: *oare Mihail ştie să citească?*

— Mihail este un geniu, mormăie Evgheni, ca şi cum Oliver ar fi pus întrebarea cu glas tare.

Intrară într-o mansardă elegantă, cu secretare dichisite, ca ale lui Tiger, dar mai drăguţe, şi cu şiruri de calculatoare pe monitoarele cărora apăreau cotaţiile de bursă din lumea întreagă. Fură întâmpinaţi de un tânăr

zvelt, pe care îl chema Ivan, îmbrăcat într-un costum italienesc. Evgheni îi înmână lui Ivan un plic ca şi cel dinainte.

— Care mai este situaţia în bătrâna Anglie? se interesă Ivan într-o reluare blazată a englezei clasice din anii treizeci.

O fată frumoasă aşeză o tavă cu pahare de Campari cu sifon pe un bufet din lemn de trandafir, care părea să fi fost şi el găzduit cândva în muzeul din Sankt Petersburg.

— Cin-cin, spuse Ivan.

Fură duşi apoi la un hotel construit în stil occidental, aflat la o aruncătură de băţ de Piaţa Roşie. Bărbaţi în civil păzeau uşile turnante, în hol se vedeau jocurile trandafirii ale unor fântâni arteziene, ascensorul era luminat de un candelabru de cristal. La etajul al doilea, crupiere în rochii cu decolteu adânc îi urmăreau de lângă mesele de ruletă goale. În faţa uşii cu numărul 222, Evgheni apăsă butonul soneriei. Uşa fu deschisă de către Hoban. Într-un salon circular, plin de fum de ţigară, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu barbă şi chip înverşunat, pe care îl chema Stepan, era aşezat într-un fotoliu aurit, în faţa unei măsuţe joase aurite. Evgheni îşi aşeză servieta pe măsuţă. Hoban privea atent, aşa cum urmărea orice.

— A făcut rost Massingham de nenorocitele alea de Jumbo Jeturi? îl întrebă Stepan pe Oliver.

— După câte am înţeles la plecarea mea din Londra, suntem toţi pregătiţi să pornim atunci când sunteţi gata aici, răspunse Oliver înţepat.

— Eşti fiul ambasadorului britanic sau vreo altă sculă mare?

Evgheni i se adresă lui Stepan în gruzină, pe un ton ferm de admonestare. Stepan se ridică cu neplăcere în picioare

şi întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă, Oliver. Suntem fraţi de sânge, OK?

— OK, fu de acord Oliver.

Un hohot de râs bolnăvicios îl irită pe Oliver şi îi răsună în urechi tot drumul de întoarcere la hotel.

— Data viitoare când vii, te ducem la Bethlehem, îi promise Evgheni, după ce se mai îmbrăţişară o dată.

Oliver urcă în camera lui să-şi strângă bagajele. Pe pernă zăcea un pachet învelit în hârtie cafenie împreună cu un plic. Deschise plicul. Scrisoarea arăta ca un test de caligrafic, iar Oliver avu impresia că fusese scrisă de câteva ori, înainte de a se realiza o versiune acceptabilă.

> „Oliver, ai o inimă curată. Din păcate, simulezi prea mult. De aceea nu eşti nimic. Te iubesc. Zoia."

Deschise pachetul. Conţinea o cutie neagră lăcuită de genul celor care se găsesc în toate chioşcurile cu obiecte pentru turişti. În cutie era o inimă, tăiată din hârtie de mătase de culoarea piersicii. Nici o picătură de sânge nu aderă la ea.

Pentru a ajunge la Bethlehem, trebuie să fii dat repede jos din avionul companiei British Airways, imediat după ce s-a oprit pe pista de la Şeremetievo, să fii verificat în viteză nebună de o altă echipă de grăniceri îngăduitori şi transferat într-un bimotor Iliuşin, cu marcajele companiei Aeroflot, dar fără pasageri necunoscuţi, bimotor ce aşteaptă cu nerăbdare să te ducă la Tbilisi, în Georgia. Toată familia lărgită a lui Evgheni se afla la bord, iar Oliver

îi salută pe toţi în bloc, îmbrăţişând persoana care se afla cel mai aproape şi salutând cu mâna pe cea mai îndepărtată. În ceea ce o priveşte pe Zoia, care era şi mai departe - fiind aşezată cu Pavel în cel mai îndepărtat colţ al fuzelajului, în timp ce bărbatul ei şedea în faţă cu Shalva - îi acordă un gest nesemnificativ, oarecum familiar, cu mâna, însemnând, da, dacă se gândeşte bine, parcă ar recunoaşte-o.

La Tbilisi vei sosi probabil pe o furtună fierbinte, care zguduie aripile, face să scrâşnească flapsurile şi trenul de aterizare şi te împroaşcă cu mizerie când te avânţi să ajungi la adăpostul aerogării. Altfel, nu sunt nici un fel de formalităţi, doar dacă nu iei în calcul acei indivizi îmbrăcaţi în cele mai bune costume, care formează jumătate din mai marii oraşului şi un albinos lucios, Temur, care aranjează toate afacerile dubioase şi care, ca tot omul în Georgia, este vărul, nepotul, finul lui Tinatin sau fiul celei mai bune prietene a ei de pe vremea şcolii. Cafeaua, coniacul şi o piramidă de mâncare te aşteaptă în salonul VIP, se toastează o dată şi încă o dată, înainte de a putea pleca mai departe. Un convoi de Ziluri negre, flancate de motociclişti, şi un camion militar cu trupe speciale, în uniforme negre, te scapă de acolo într-o goană nebună, fără să beneficiezi de vreo centură de siguranţă, rulând către vest, peste un lanţ muntos năucitor, spre Mingrelia, pământul făgăduinţei, ai cărui locuitori au avut înţelepciunea să-şi lase femeile însărcinate înainte de venirea invadatorilor şi care se pot mândri astfel că au cel mai pur sânge din Georgia, pretenţie pe care Evgheni o repetă plin de fericire în timp ce Zilul goneşte de-a lungul drumurilor şerpuite şi înaintează în zig-zag printre câini de pripas, oi, porci bălţaţi cu jujeie la gât, catâri de povară,

camioane ce veneau din sens opus şi hârtoape enorme. Toate acestea într-o euforie copilărească mărită de duştile dese de vin şi de whisky scutit de vamă adus de Oliver, dar şi de faptul că se ştia că, după luni întregi de manevre, cele trei Propuneri Specifice vor fi semnate, plătite şi livrate, într-una din următoarele câteva zile. Nu este acesta oare protectoratul personal al lui Evgheni, casa tinereţilor sale? Toate bornele de pe marginea drumului primejdios către Bethlehem jalonează perfecţiunile regiunii, cerând să fie scoase în evidenţă, împărtăşite de soţia lui Evgheni, Tinatin, şi de fratele său, Mihail, care se află la volan, şi înaintea tuturor, de către Oliver, însuşi oaspetele scump pentru care orice este nou?

În spatele lor, o altă maşină le ducea pe fetele lui Evgheni, una dintre ele fiind Zoia, cu micul Pavel în poală. Îl înconjurase cu mâinile şi îşi lipise obrazul de obrazul lui, în timp ce maşina se hurducăia, se clătina dintr-o parte într-alta şi o urma pe prima. Şi chiar cu spatele capului către ea, Oliver ştia că este vinovat de melancolia ei, că nu ar fi trebuit să vină, că ar fi trebuit să renunţe la această misiune, el, care simulează totul, el, care nu este nimic. Dar ochiul ei atotpătrunzător nu-i poate strica plăcerea pe care i-o provoacă alchimia veselă a lui Evgheni. Rusia nu a meritat niciodată Georgia, insistă Evgheni, vorbind pe alocuri propria sa variantă a limbii engleze, iar uneori, prin intermediul lui Hoban, care stătea înghesuit între Oliver şi Tinatin pe bancheta din spate: ori de câte ori Georgia creştină a cerut protecţie din partea Rusiei împotriva hoardelor musulmane, Rusia i-a furat avuţiile şi a lăsat-o în paragină...

Evgheni îşi întrerupse această predică pentru a face loc alteia, dat fiind că trebuia să le arate forturile de pe vârful

dealurilor şi drumul către Gori, ce se mândreşte cu cocioaba blestemată unde şi-a făcut apariţia pe lume Iosif Vissarionovici Stalin, precum şi catedrala care, după spusele lui Evgheni, era tot atât de veche ca şi Iisus însuşi şi în care au fost încoronaţi primii regi ai Georgiei. Trecură pe lângă case cu balcoane traforate, ce stăteau să se prăbuşească la marginea marelui defileu şi pe lângă o schelă de fier, ca o turlă de biserică, ridicată la mormântul unui băiat bogat. Băiatul bogat a fost un alcoolic, relata Evgheni cu seriozitate prin intermediul lui Hoban, povestind această istorioară moralizatoare. Când mama băiatului bogat a venit să-l mustre, băiatul şi-a zburat creierii în faţa ei cu un revolver, continuă Evgheni povestirea, ducând degetele la tâmplă pentru a arăta cum a făcut-o. Tatăl, om de afaceri, a fost atât de îndurerat încât l-a îngropat pe băiat într-o cadă cu patru tone de miere, ca trupul lui să nu se descompună niciodată.

— *Miere?* repetă Oliver, nevenindu-i să creadă.

— Mierea este al dracului de bună pentru conservarea cadavrelor, îi replică sec Hoban. Întreab-o pe Zoia, e chimistă. Poate îţi va conserva şi ţie cadavrul. Rulează în tăcere până trec de schelă. Hoban formă un număr la telefonul lui portabil. Este o altă marcă, observă Oliver, decât cea a telefonului celular folosit la Londra sau la Moscova. Este legat cu un cordon de o cutie neagră fermecată. O picătură din sângele tău şi îţi ghiceşte toate secretele. Apăsă trei taste şi imediat începu să şoptească. Convoiul se opri la o staţie de benzină solitară pentru realimentare. Într-o cuşcă improvizată lângă toaleta puturoasă, un urs brun examina duşmănos societatea.

— Mihail Ivanovici spune că este important să ştii pe care parte doarme ursul, traduse Hoban batjocoritor,

îndepărtând gura de telefonul celular, dar neîntrerupând convorbirea. Dacă ursul doarme pe partea stângă, îi mănânci partea dreaptă. Partea stângă ar fi prea greu de mâncat. Dacă ursul îşi smuceşte laba stângă, i-o mănânci pe cea dreaptă. Vrei să mănânci carne de urs?

— Nu, mulţumesc.

— Trebuia să-i fi scris. A înnebunit aşteptându-te să te întorci, îi spuse Hoban înainte de a-şi relua convorbirea telefonică.

Soarele cădea direct pe asfalt, topindu-l ici şi colo. Maşina se umpluse cu miresmele pădurii de pin. Treceau pe lângă o casă veche, ascunsă într-un pâlc de castani. Uşa era larg deschisă.

— Dacă uşa este închisă înseamnă că bărbatul este acasă, continuă Hoban, traducând din nou spusele lui Evgheni. Dacă uşa este deschisă, bărbatul este la muncă aşa că poţi intra să-i fuţi nevasta.

Urcară. Câmpiile se întindeau sub ei perfect netede de ambele părţi. Munţi cu vârfurile înzăpezite luceau sub cerul infinit. În faţa lor, aproape înecată în ceaţă, se vedea Marea Neagră. O capelă la marginea drumului marca o curbă strânsă. Coborând geamul de pe partea sa, Mihail aruncă o mână de monede în poala bătrânului aşezat pe treaptă. Nenorocitul e milionar, spuse Hoban gânditor. Evgheni ceru să se oprească maşina lângă o salcie, cu ramuri bătrâne, de care erau legate panglici colorate.

— Este un copac fermecat, îi explică Hoban, traducând din nou ceea ce spunea Evgheni: doar dorinţele curate pot fi atârnate în el. Dorinţele murdare se întorc împotriva autorului lor. Tu ai dorinţe murdare?

— Niciodată, răspunse Oliver.

— Personal, am dorinţe murdare tot timpul. Mai ales

noaptea şi când mă scol dimineaţa. Evgheni Ivanovici s-a născut în oraşul pe care sovieticii l-au rebotezat Senaki, reluă explicaţiile Hoban, în timp ce Evgheni strigă şi arătă cu braţul lui gros către vale. Mihail Ivanovici s-a născut de asemenea la Senaki.

— Tatăl nostru - traduse Hoban vorbele lui Evgheni - a fost comandant al bazei militare de la Senaki. Aveam casă în baza militară din afara oraşului Senaki. Casa fost foarte bună. Tata fost om bun. Toţi mingrelienii l-au iubit tata. Tata a fost fericit acolo. Am fost la şcoala de copii din Batumi, spuse Evgheni, ridicând glasul şi legănând braţele către ţărm. Am fost la şcoala de Marină din Batumi. Nevasta mea s-a născut la Batumi. Mai vrei să-ţi traduc din prostia asta? întrebă Hoban.

— Da, te rog.

— Înainte de Leningrad, am fost la Universitatea din Odesa. Nave, construcţii, marină. Spiritul meu se află pe apele Mării Negre. Este în munţii Mingreliei. Voi muri pe aceste meleaguri, termină de tradus Hoban. Vrei să-ţi las uşa deschisă ca să o fuţi pe nevastă-mea?

— Nu.

Altă oprire. Mihail şi Evgheni coborâră cu pas apăsat din maşină şi trecură de partea cealaltă a drumului. Dintr-un impuls, Oliver se luă după ei. Bărbaţi înalţi şi deşiraţi, care mânau măgari încărcaţi cu portocale şi varză, se opriră la marginea drumului ca să privească. Pui zdrenţăroşi de ţigani se sprijineau de ciomege şi priveau cum cei doi fraţi, urmaţi de Oliver, treceau printre ei şi urcau o scară strâmtă neagră năpădită de bălării. Fraţii au ajuns la o grotă pavată cu dale negre. Scara era din marmură şi avea într-o parte o balustradă tot din marmură neagră. În perete era îngropată o statuie a unui ofiţer bandajat al

Armatei Roşii, îndemnându-şi eroic soldaţii la luptă. Într-o casetă de sticlă murdară, prinsă în stâncă, se afla fotografia spălăcită şi îngălbenită de vreme a unui ostaş rus cu caschetă pe cap. Mihail şi Evgheni stăteau umăr lângă umăr, cu capelele plecate, şi mâinile strânse a rugă. Fără să respecte vreo ordine anume, făcură amândoi câte un pas înapoi şi se închinară de câteva ori.

— Tatăl nostru, explică Evgheni supărat.

Se reîntoarseră la Zil. Mihail reuşi să ia o curbă în ac de păr şi ajunseră faţă în faţă cu un punct de control militar. Coborând fereastra fără să oprească maşina, îşi lovi cu palma dreaptă umărul stâng, indicând rangul său înalt, dar santinelele nu se lăsară impresionate. Înjurând, Mihail trase pe dreapta, în timp ce Temur, omul care le aranjează pe toate, sări din maşina din spatele lor, sărută pe unul dintre oamenii aceia, care îl îmbrăţişă şi-l sărută la rândul său. Convoiul putea să-şi vadă de drum. Ajunseră în vârf. În faţa lor se întindea o vegetaţie luxuriantă.

— Spune că mai avem o oră de mers de aici, traduse Hoban. Călare, drumul ar ţine două zile. Aici se simte acasă. În nenorocita de epocă a calului.

O câmpie într-o vale, santinele, un elicopter cu elicele în mişcare, un perete muntos. Evgheni, Hoban, Tinatin, Mihail şi Oliver zburau cu primul elicopter, însoţiţi de o ladă de votcă şi de tabloul unei bătrâne cu guler de dantelă, care a făcut tot drumul împreună cu ei de la Moscova, împrăştiind bucăţele din rama de gips. Elicopterul urcă pe lângă o cascadă, urmă o potecă de străbătut călare, trecu razant pe lângă peretele muntos, se vârî printre vârfurile albe pentru a coborî într-o vale înverzită sub formă de cruce. În fiecare braţ al crucii se cuibărea câte un cătun, iar în centru - printre vii, hambare,

vite la păscut, păduri şi un lac - se ridica o veche mănăstire de piatră. Pasagerii coborâră cu stângăcie din elicopter, urmaţi de Oliver. În întâmpinarea lor apărură oameni de la munte şi copii, iar Oliver observă cu amuzament că, într-adevăr, aveau părul castaniu. Elicopterul se ridică, luând împreună cu el huruitul motoarelor, când dispăru dincolo de creastă. Simţi miros de pin şi de miere şi auzi foşnetul ierbii şi clipocitul pârâului. O oaie jupuită atârna dintr-un pom. Dintr-o groapă se ridicau rotocoale de fum de la un foc de lemne. Pe iarbă erau întinse covoare bogate ţesute de mână, cu desene în trandafiriu şi roşu închis. Coarne şi tigve de vin erau puse grămadă pe masă. Sătenii se înghesuiră în jurul lor, iar Evgheni şi Tinatin îi îmbrăţişară pe toţi. Hoban se aşeză pe un pietroi cu telefonul la ureche şi cutia neagră la picioarele lui, fără să fi îmbrăţişat pe cineva. Elicopterul reveni cu Zoia şi Pavel, cu alte două fiice însoţite de bărbaţii lor, pentru a pleca apoi imediat. Mihail şi un bărbos uriaş, cu arme de vânătoare, se îndreptară cu paşi mari către pădure. Oliver se lăsă purtat de grup către o casă de ţară, fără etaj, ridicată în mijlocul unei pajişti în pantă îngrădite. La început, în casă era întuneric beznă. Încetul cu încetul, Oliver distinse un cămin de cărămidă şi o sobă metalică. În încăpere mirosea a camfor, a levănţică şi a usturoi. În camerele de dormit, podelele erau goale, iar pe pereţi atârnau icoane ţipătoare cu rame jupuite: Pruncul Iisus aureolat, sugând la sânul acoperit al Maicii Domnului; Iisus prins în cuie pe Cruce, dar atât de vesel încât zbura deja către Ceruri; Iisus sosit în siguranţă acasă, de-a dreapta Tatălui Ceresc.

— Ceea ce Moscova interzice este iubit de către mingrelieni, spuse Hoban, pentru Evgheni, căscând. Poţi să fii convins că e aşa, adăugă el.

Apăru o pisică şi toţi cei de faţă îi acordară o atenţie zgomotoasă. Bătrâna tristă din rama din care săreau bucăţele de gips trebui să-şi găsească locul deasupra căminului. Copiii stăteau în pragul uşii aşteptând să vadă ce minunăţii le-a adus Tinatin de la oraş. Din sat se auzea muzică. În bucătărie, cânta cineva. Era Zoia.

— Cântă ca o capră, recunoşti? îl întrebă Hoban.

— Nu, îi răspunse Oliver.

— Înseamnă că te-ai îndrăgostit de ea, remarcă Hoban încântat.

Ospăţul ţinu două zile, dar, abia la sfârşitul primei zile, Oliver îşi dădu seama că participa la o întrunire de afaceri la înalt nivel cu bătrânii văii. Află mai întâi o mulţime de lucruri. Că atunci când vânezi urşi, cel mai bine este să-i împuşti în ochi, pentru că pe restul trupului au o armură antiglonţ din noroi uscat. Că la ospeţe se obişnuieşte să torni vin pe pământ de sufletul strămoşilor. Că vinurile mingreliene se fac din multe soiuri de struguri, cu nume ca paneşi, koloşi, ceodi şi kamuri. Că dacă închini un pahar de bere în cinstea cuiva înseamnă că vrei să-l blestemi. Că strămoşii Mingreliei nu sunt alţii decât legendarii argonauţi, care sub comanda lui Iason au ridicat o mare fortăreaţă la nici douăzeci de kilometri de acolo pentru a adăposti Lâna de Aur. Iar de la un preot cu ochi aprigi, care părea să nu fi auzit de Revoluţia Rusă, află ca pentru a-şi face semnul crucii trebuie să împreunezi mai întâi două degete şi degetul mare sau poate doar degetul mare şi inelarul, degetele sale de magician erau prea stângace ca să-şi mai amintească cu siguranţă - şi să le îndrepţi apoi în sus către Sfânta Treime, apoi să atingi fruntea şi după aceea partea dreaptă şi cea stângă a burţii sale, în aşa fel încât să nu vadă crucea Diavolului când se uită în jos.

— Ca variaţie îţi poţi băga trifoi în cur, îl sfătui Hoban *sotto voce,* repetând apoi gluma în limba rusă spre edificarea partenerului său de la telefon.

Conferinţa de afaceri la care asistă Oliver se dovedi a fi o continuare a Marelui Vis al lui Evgheni, iar Marele Vis consta în unirea celor patru sate plasate în cruce într-o singură cooperativă viticolă care, punând laolaltă pământul, munca şi resursele, redirecţionând cursurile de apă şi folosind tehnicile unor ţări precum Spania, trebuiau să producă vinul cel mai bun, nu doar din Mingrelia, nu doar din Georgia, ci din întreaga lume.

— Va costa multe milioane, spuse laconic Hoban. Poate miliarde. Nimeni nu are nici cea mai mică idee. „Trebuie să construim drumuri. Trebuie să construim diguri. Trebuie să cumpărăm maşini şi trebuie să organizăm un spaţiu de depozitare în vale”, traduse el cuvânt cu cuvânt spusele lui Evgheni. Cine va plăti pentru căcatul ăsta? Răspunsul, după cum reieşea, este Mihail şi Evgheni Ivanovici Orlov. Evgheni a adus deja viticultori din Bordeaux, Rioja şi Napa Valley. Au spus într-un singur glas că vinul era superb. Spionii au înregistrat temperaturi şi precipitaţii, au măsurat pantele dealurilor, au luat probe de sol şi au evaluat cantitatea de polen. Specialişti în irigaţii, constructori de drumuri, expeditori navali şi importatori au confirmat fezabilitatea categorică a planului. Evgheni va găsi banii, spunea el sătenilor, asigurându-i că pot fi liniştiţi în sensul acesta. O să le dea tâmpiţilor ăştia fiecare rublă pe care o să o câştigăm, confirmă Hoban.

Amurgul se lăsă repede. Un cer furios, sângeriu, murea în spatele munţilor. În copaci se aprinseră felinare, muzica începu să răsune, oaia jupuită se învârtea în proţap. Bărbaţii începură să cânte, alţii se aşezară în cerc şi

aplaudau ţinând ritmul, iar un grup de fete execută un dans. În afara cercului, bătrânii vorbeau între ei, dar Oliver nu-i mai putea auzi, iar Hoban încetase să mai traducă. Izbucni o ceartă. Un bătrân îl ameninţa pe altul cu puşca. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Evgheni, care spunea o glumă, răsplătită cu câteva râsete ici şi colo, ca apoi să facă un pas înainte pentru a se apropia de ascultătorii săi. Îşi deschise braţele. Îi dojeni, apoi le făcu promisiuni. Judecând după aplauze, promisiunea trebuie să fi fost substanţială. Bătrânii fură liniştiţi. Hoban se sprijinea de un cedru, devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce se lăsa întunericul, şi murmura drăgăstos în telefonul lui vrăjit.

În Casa Single tensiunea se putea auzi. Dactilografe îmbrăcate îngrijit călcau în vârful picioarelor. Camera de negocieri, un barometru al moralului, fusese cuprinsă de rumoare. Tiger juca miza cea mare! Succesul sau eşecul Casei Single! Tiger îşi păstra calmul pentru lovitura secolului.

— Ziceai că Evgheni s-a arătat amabil? Excelent, spuse Tiger, în cursul uneia din şedinţele întâmplătoare când Oliver raporta cu privire la deplasările sale în Estul Sălbatic.

— Evgheni este nemaipomenit, răspunse Oliver cu credinţă. Iar Mihail pe lângă el.

— Bine, bine, spuse Tiger şi se înfundă ca o săgeată în hăţişurile costurilor operaţionale şi ale flotărilor bursiere.

O scrisoare din partea lui Tinatin îi cerea cu insistenţă lui Oliver să ia legătura cu altă verişoară îndepărtată, o fată pe care o chema de data aceasta Nina, profesoară la Şcoala de Studii Orientale şi Africane, fiica unui violonist

mingrelian care decedase. Considerând scrisoarea ca o aluzie delicată din partea mamei Zoiei să-şi îndrepte privirea uşor impresionabilă în altă parte, Oliver expedie o scrisoare văduvei violonistului şi fu invitat la ceai la Bayswater. Văduva era o actriţă în retragere, îmbrăcată în halat, cu obiceiul de a-şi îndepărta mereu o şuviţă de păr de pe frunte cu dosul mâinii, însă fiica ei, Nina, avea priviri de jar. Nina fu de acord să-l înveţe pe Oliver limba gruzină, începând cu alfabetul, pe cât de frumos, pe atât de înfricoşător de greu, dar îl avertiză că-i vor trebui ani de zile să deprindă această limbă.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! exclamă Oliver curtenitor.

Nina avea o fire minunată, iar legăturile ei georgiene şi mingreliene se consolidaseră datorită exilului. O impresiona admiraţia fără rezerve a lui Oliver faţă de tot ceea ce ei îi era drag, cu toate că ea, în mod providenţial, habar nu avea de petrol, fiare vechi, sânge şi bacşişuri în valoare de şaptezeci şi cinci de milioane de dolari. Oliver o menţinea în starea ei de inocenţă. Curând aveau să împartă patul. Iar dacă Oliver îşi dădea seama că Zoia a inspirat, oarecum indirect, această legătură, nu se simţea deloc vinovat, de ce s-ar fi simţit la urma urmei? Culcându-se cu Nina, putea să se îndepărteze de soţia acaparatoare a unui important asociat în afaceri, al cărui trup gol mai strălucea încă provocator de la fereastra de sus a casei de la Moscova, şi pentru acest fapt îi era recunoscător. Sub îndrumarea Ninei, s-a înconjurat de lucrări gruzine de literatură şi de folclor gruzin. Asculta muzică gruzină şi şi-a lipit o hartă a Caucazului pe unul dintre pereţii apartamentului său scump şi dizgraţios de dezordonat dintr-un bloc turn din Portul Chelsea, construit cu bani

obţinuţi din activitatea de brokeraj a Casei Single.

Poştaşul era fericit. Nu foarte fericit, pentru că Oliver nu credea că plăcerea era un ideal uşor de atins. Dar fericit în activitate. Fericit când îşi punea mintea la contribuţie. Fericit şi îndrăgostit, dar prudent, dacă îndrăgostit se putea numi ceea ce simţea el pentru Nina. Mulţumit cu munca lui, atâta timp cât munca însemnau vizitele la Evgheni, Mihail şi Tinatin, cu condiţia ca umbra insidioasă a lui Hoban să nu bântuie prea aproape şi ca Zoia să continue să-l ignore. Dacă ochii ei nefericiţi îl devorau cândva neîncetat, acum refuzau să recunoască existenţa lui. Se ţinea la distanţă de el în bucătărie, când Oliver toca zarzavaturi împreună cu Tinatin. Pe coridoare, pe scări, zburând din cameră în cameră cu Pavel după ea, Zoia îşi folosea părul ca o perdea care să-i ascundă faţa.

— Informează-l pe tatăl tău că într-o săptămână vor semna toate documentele, îi spuse Evgheni peste masa de biliard din Epoca de Piatră, după ce s-a asigurat că nimeni, în afară de Hoban, Mihail şi Shalva, nu se aflau destul de aproape ca să poată auzi ce spune. Comunică-i că după ce vor semna, trebuie să vină în Mingrelia ca să vâneze un urs.

— În cazul acesta, trebuie să vii şi tu în Dorset şi să vânezi un fazan, îi replică Oliver, înainte de a se îmbrăţişa cu el.

De data aceasta nu a fost vorba de nici o scrisoare livrată prin curier. Oliver a adus cele două mesaje în capul său. În avion, în drumul spre casă, era atât de emoţionat din cauza lor, încât îşi pusese pe jumătate în gând să o ceară pe Nina în căsătorie. Era 18 august 1991.

Două nopţi mai târziu, Nina plângea în limba gruzină.

Plângea la telefon, plângea când a ajuns acasă la Oliver, plângea când şedeau amândoi pe canapea, ca un cuplu bătrân, uitându-se îngroziţi cum se cutremura noua Rusie în pragul anarhiei, cum îndrăzneţul ei conducător fusese prins de vechea gardă înviată din mormânt, cum erau închise redacţiile ziarelor, cum tancurile împânzeau oraşul şi oamenii de la cel mai înalt nivel cădeau de la putere ca nişte popice, târând după ei cele mai bine puse la punct Propuneri Specifice în privinţa deşeurilor de feroase, a petrolului şi a sângelui.

Pe Curzon Street mai era încă vară, dar păsărelele nu cântau. Petrolul, fierul vechi şi sângele păreau să nu fi existat niciodată. A recunoaşte acest lucru însemna a recunoaşte decesul lor. Cărţile de istorie recentă au fost rescrise în mod tacit, tinerii, bărbaţi şi femei, din Sala de Negocieri au fost expediaţi în căutarea altor bogăţii. Altfel, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic. Nu s-a ales praful nici de cele zece milioane pentru investiţii, nu s-a risipit nimic pentru comisioane în avans, nu s-au dat bacşişuri intermediarilor sau oficialilor americani, nu s-au făcut plăţi în numerar pentru închirierea unor Jumbo Jeturi frigorifice. Căldura, lumina, chiria, maşinile, salariile, primele, asigurarea medicală, asigurarea pentru învăţământ, facturile de telefon şi protocol pentru cele cinci etaje din Curzon Street şi pentru risipitorii lor locuitori nu erau în primejdie. Iar Tiger era cel mai puţin afectat dintre toţi. Pasul său era mai uşor, mersul mai mândru ca oricând, viziunea sa mai măreaţă, costumul său Hayward mai proaspăt. Doar Oliver - poate şi Gupta, indianul bun la toate al lui Tiger - simţea durerea de sub armură, ştia cât de aproape de arţag era eroul fragil. Dar atunci când, din cauza incurabilei sale compasiuni, Oliver a

încercat să-l compătimească pe tatăl său, Tiger a reacţionat cu o sălbăticie care l-a lăsat pe Oliver tremurând de furie interioară.

— Nu am nevoie de mila ta, mulţumesc. Nu am nevoie de sentimentele tale delicate sau de preocupările tale etice. Am nevoie de respectul tău, de loialitatea ta, de mintea ta, oricâtă ai avea, de angajarea ta şi, atâta vreme cât voi mai fi acţionar principal, de supunerea ta.

— O, îmi cer scuze, bolborosi Oliver, dar văzând că Tiger nu se îmbunează, se întoarse în camera sa şi încercă degeaba să vorbească cu Nina la telefon.

Ce s-o fi întâmplat eu ea? Ultima lor întâlnire nu a fost fericită. La început, a încercat să se convingă pe sine că Zoia lansase o operaţiune de compromitere. Apoi, îşi aminti cu silă că fusese beat şi, beat fiind, scăpase faţă de Nina - din bunătatea inimii sale singuratice, nu de altceva - câteva detalii indiscrete cu privire la tranzacţiile lui cu unchiul Evgheni, cum îi spune ea. Şi-a adus vag aminte că, într-un moment de frivolitate, a făcut remarca nesăbuită că dacă Uniunea Sovietică şi-a pierdut direcţia, Casa Single şi-a pierdut cămaşa. Când a făcut presiuni asupra lui, s-a simţit obligat să-i explice într-o versiune sumară cum Casa Single, cu ajutorul lui Evgheni şi inspirată de acesta, plănuise să dea lovitura cu anumite substanţe vitale ruseşti, precum ar fi, da, fără să fie foarte explicit, sângele. La care, Nina s-a albit la faţă, s-a înfuriat, l-a bătut cu pumnii în piept şi a ieşit ca o furtună din apartament, înjurând - nu era prima oară, pentru că avea şi ea ceva din nestatornicia mingreliană - pentru a nu se mai întoarce niciodată.

— Şi-a luat un iubit nou pentru a se răzbuna pe tine, Oliver, îi mărturisi mama ei cam zăpăcită la telefon. A spus

că eşti prea decadent, drăguţule, mai rău decât nenorociţii ăia de ruşi.

— Dar ce s-a întâmplat cu fraţii? Ce s-a întâmplat cu Tinatin şi fetele ei? Ce s-a întâmplat cu Bethlehemul? Ce s-a întâmplat cu Zoia?

— Fraţii au fost demişi, i-a răspuns scurt Massingham, care fierbea de invidie de când rolul de intermediar îi fusese smuls şi dat detestatului asociat secundar. Izgoniţi. Exilaţi. Trimişi în Siberia. Li s-a atras atenţia să nu-şi mai arate mutrele la Moscova, în Georgia sau oriunde altundeva.

— Ce s-a întâmplat cu Hoban şi prietenii săi?

— O, bunul meu prieten, cei de teapa lui nu pică *niciodată.*

De teapa lui? Ce fel de teapă? Massingham nu s-a obosit să fie mai explicit. Evgheni este pe grămada de deşeuri, iubitule. Ca să nu mai vorbim de petrol şi de sânge, replică el răutăcios.

Comunicaţiile cu Rusia sfâşiată de dezbinare erau haotice, iar lui Oliver i s-a interzis prin ordin cu caracter permanent să-i dea telefon lui Evgheni sau garnizoanelor sale îndepărtate. Cu toate acestea, o întreagă seară a stat ghemuit într-o cabină telefonică împuţită din Chelsea, linguşind şi implorând operatoarea de la legături internaţionale. În imaginaţia sa, îl vedea pe Evgheni în pijama, pe motocicletă, ambalând motorul şi telefonul sunând fără să poată fi auzit la câţiva paşi de el. Operatoarea, o doamnă din Acton, a auzit că mulţimea luase cu asalt Centrala Telefonică din Moscova.

— Ai răbdare câteva zile, drăguţule, îl sfătui ea, ca intendenta de la şcoală, când se plângea că-l doare ceva.

Se părea că ultima fereastră deschisă către speranţă îi

fusese trântită lui Oliver în nas. Zoia a avut dreptate. Nina a avut dreptate. Trebuia să spun nu. Dacă am putut să accept vânzarea sângelui bieţilor ruşi, unde, dacă voi reuşi vreodată, m-aş mai putea opri? Evgheni, Mihail, Tinatin, Zoia, munţii albi şi chefurile îl chinuiau ca şi propriile sale promisiuni încălcate. În apartamentul său din Chelsea Harbour, dădu jos de pe perete harta Caucazului şi o aruncă în găleata de gunoi din bucătăria lui albă, goală. Mama Ninei i-a propus să ia lecţii cu altcineva, un ofiţer de cavalerie mai bătrân, care fusese cândva iubitul ei, până când n-a mai fost în putere. Oliver a suportat vreo două lecţii, apoi le-a anulat pe celelalte. La Single, umbla tăcut, ţinându-şi uşa închisă şi comandând sandviciuri pentru masa de prânz. Zvonurile ajungeau la el ca depeşele trunchiate de pe front. Massingham a auzit ceva despre un depozit de electroliţi militari, îngropat în afara Budapestei. Tiger i-a ordonat să meargă să-l inspecteze. După o săptămână irosită, s-a reîntors cu mâna goală. La Praga, o mână de matematicieni adolescenţi voiau să repare computere industriale la un preţ infinit mai mic decât cerea producătorul, dar aveau nevoie de echipamente în valoare de un milion de dolari pentru a le seta. Massingham, ambasadorul nostru itinerant, a plecat cu avionul la Praga, unde s-a întâlnit cu două genii de nouăsprezece ani cu barbă şi s-a întors de acolo declarând, că propunerea este o escrocherie. Dar când este vorba de Randy - se străduia Tiger să-i reamintească lui Oliver - nu poţi fi sigur niciodată. În Kazahstan, există o fabrică de textile capabilă să producă kilometri întregi de covoare Wilton de două ori mai frumoase decât cele originale şi la un sfert de preţ. Inspectând în acest sens un şantier de bare ruginite de fier înnămolit, Massingham a fost de

părere că va mai dura până să înceapă producţia. Tiger era sceptic, dar i-a ascultat sfatul. S-a auzit despre descoperirea unui imens zăcământ de aur în Urali, aveţi grijă să nu suflaţi vreun cuvânt cuiva. Oliver a fost cel care stat pe vine trei zile într-o casă de ţară din zona deluroasă a Mugodjarului, înnebunit de telefoanele tatălui său, în aşteptarea unui intermediar de încredere care nu şi-a mai făcut apariţia.

Tiger însuşi a ales calea solitudinii şi a contemplaţiei. Privirea îi rătăcea în gol. De două ori, după cum s-a zvonit, a fost chemat la ordine în City pentru a da explicaţii. În Sala de Negocieri se şopteau cuvinte urâte ca „stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecii”. În mod misterios, Tiger începu să călătorească. Cu ocazia unei vizite la Serviciul Conturi, Oliver dădu peste un decont de cheltuieli în care era menţionat faptul că „Domnul şi doamna T. Single” au închiriat apartamentul regal de la un mare hotel din Liverpool pentru trei nopţi unde au făcut primiri grandioase. Doamna Single, după cum presupunea Oliver, era Katrina de la Kat’s Cradle. Bonurile de benzină predate de Gasson şoferul arată că domnul şi doamna au călătorit cu Rolls-Royce-ul. Liverpool este unul din locurile obişnuite ale lui Tiger. Acolo şi-a făcut un nume ca avocat pledant în apărarea maselor oprimate de delincvenţi. Această excursie a fost urmată, o săptămână mai târziu, de apariţia în Curzon Street a trei turci în costume lucioase, care şi-au înregistrat adresa la portar scriind scurt „Istanbul” şi care au cerut să-l vadă pe Tiger personal. Prevestind a rău, Oliver ar fi putut jura că a auzit glasul nazal al lui Hoban alături de glasul lui Massingham prin uşile duble Wedgwood, atunci când sub un pretext oarecare a interpelat-o pe Pam Hawsley, dar Pam, ca de obicei, a fost

opacă:

— Este o conferinţă înăuntru, domnule Oliver. Asta este tot ceea ce vă pot spune.

Toată dimineaţa a aşteptat în tensiune să fie convocat. Dar n-a fost. La orele prânzului, Tiger a plecat la Kat's Cradle cu oaspeţii săi voinici. Ieşiseră din lift şi erau deja afară în stradă, înainte ca Oliver să-i poată vedea. Atunci când, câteva zile mai târziu, avea să procedeze la o a doua verificare a cheltuielilor lui Tiger, descoperi o scrie de poziţii în dreptul cărora era înscris un singur cuvânt: „Istanbul". Massingham, de asemenea, şi-a reluat călătoriile, cele mai frecvente destinaţii ale sale fiind Bruxelles, Ciprul de Nord şi sudul Spaniei, unde o companie Single cu sediul în străinătate a deschis recent un lanţ de discoteci, servicii de partajare a timpului pe calculator şi cazinouri. Şi, întrucât Randy Massingham este considerat de către Sala de Negocieri un soi de energic domn Pimpernel, se fac speculaţii în legătură cu aspectul său atât de luminos şi cu ce secrete ar putea să poarte în servieta sa de fost funcţionar al Foreign Office-ului.

Apoi, într-o seară, când Oliver îşi încuia biroul, Tiger însuşi a apărut în cadrul uşii pentru a-i propune să dea o raită pe la Kat's Cradle şi să guste ceva, doar ei doi, ca pe vremuri. Kat nu şi-a făcut apariţia. Oliver a presupus că Tiger i-a spus să nu vină. Au fost serviţi în schimb de Alvaro, chelnerul şef. Masa de colţ a lui Tiger, care era în permanenţă rezervată pentru el, este un cuib de diftină roşie. A ales raţă şi vin roşu. Oliver a cerut acelaşi lucru. Tiger a mai comandat şi două porţii din salata casei, uitând că Oliver detesta salata. Începură, aşa cum făceau întotdeauna, prin a discuta viaţa amoroasă a lui Oliver. Neconvenindu-i să recunoască despărţirea de Nina, Oliver

preferă să înfrumuseţeze situaţia.

— Vrei să spui că în sfârşit te aşezi la casa ta? exclamă Tiger, deosebit de amuzat. Dumnezeule mare! Mi te-am închipuit întotdeauna ca burlac plin de viaţă la patruzeci de ani.

— Presupun că sunt lucruri pe care nu le poţi planifica, spuse Oliver cu prospeţime în priviri.

— I-ai spus vestea bună lui Evgheni?

— Cum aş fi putut? E de negăsit.

Tiger făcu o pauză, cu dumicatul în gură, sugerând că s-ar putea ca raţa să nu fie pe placul lui. Sprâncenele i se uniră într-un fel de fronton întrerupt. Spre uşurarea lui Oliver, maxilarul lui inferior îşi reluă rotaţiile. Raţa le-a făcut plăcere în cele din urmă.

— Ai fost la moşia lui de la ţară, după câte îmi amintesc, spuse Tiger. Acolo unde plănuieşte să cultive vinuri de soi. Aşa e?

— Tată, nu este o *moşie.* Este un mănunchi de sate de munte.

— Dar presupun că are o casă ca lumea, nu-i aşa?

— Nu prea. Nu, potrivit standardelor noastre.

— Proiectul este viabil? Ceva care ar putea să ne intereseze?

Oliver izbucni într-un râs superior, în timp ce o parte din el îngheţa la gândul că umbra tatălui său se poate întinde până la Bethlehem.

— Un fel de cai verzi pe pereţi, ca să fiu sincer. Evgheni nu este un om de afaceri în sensul pe care îl dăm noi cuvântului.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, nu a pus la socoteală infrastructura, i-a răspuns Oliver, amintindu-şi dispreţul cu care a comentat

Hoban proiectul. Ar putea să fie un sac fără fund. Drumuri, apă, terasarea terenurilor, şi numai Dumnezeu ştie câte altele. Crede că va putea folosi mâna de lucru locală, dar nu calificată; sunt patru sate şi sar unii la gâtul altora.

Luă meditativ o gură de vin pentru a se gândi rapid la alte motive.

— Evgheni nici măcar nu *doreşte* să modernizeze locul acela. Îşi închipuie doar că-l modernizează. E o fantezie. S-a jurat că va păstra valea aşa cum este, dar şi că o va industrializa şi îmbogăţi. Nu poate face însă şi una şi alta.

— Dar e serios?

— Cât se poate de serios. Dacă va strânge câteva miliarde, toate se vor duce acolo. Întreabă-i pe cei din familia lui. Sunt toţi îngroziţi.

Numeroşii medici ai lui Tiger l-au sfătuit să bea vinul şi apa în cantităţi egale. Ştiind acest lucru, Alvaro puse o a doua sticlă de apă de Evian pe faţa de masă trandafirie de damasc.

— Şi Hoban? întrebă Tiger. Este din categoria ta de vârstă. Ce fel de individ este? Inteligent? Activ? Priceput?

Oliver ezită. De obicei nu era în stare să aibă râcă pe cineva mai mult de zece minute, dar Hoban constituia excepţia.

— Nu prea am pe ce să mă bazez. Randy îl cunoaşte mai bine ca mine. Mi se pare un fel de lup singuratic. Cam prea pus pe căpătuială. Dar în regulă. În felul lui.

— Randy mi-a spus că este căsătorit cu fiica preferată a lui Evgheni.

— Nu ştiam că Zoia este *preferata* lui, protestă Oliver îngrijorat. Evgheni este doar un tată mândru. Îşi iubeşte toţi copiii la fel.

Îl privi cu mare atenţie pe Tiger, chiar dacă se uită doar

în oglinzile roz de pe pereţi: ştie, i-a spus Hoban, ştie de scrisoare şi de inima de hârtie. Tiger luă o bucăţică de raţă cu o gură de vin, o gură de apă minerală, apoi sărută şervetul.

— Spune-mi ceva, Oliver. Ţi-a vorbit bătrânul Evgheni vreodată despre legăturile sale maritime?

— Doar că a fost la Şcoala de Marină şi în Marina Comercială rusă pentru o bucată de vreme. Şi că are marea în sânge. Aşa cum arc şi munţii.

— Nu ţi-a menţionat niciodată faptul că stăpâneşte toată flota comercială a Mării Negre?

— Nu. Dar despre Evgheni afli tot felul de lucruri pe apucate, în funcţie de ceea ce decide el să lase să se ştie despre el.

Urmă o pauză, în care Tiger a purtat unul dintre acele dialoguri interioare, ce se încheie cu o hotărâre, dar ascund raţionamentul prin care s-a ajuns la ea.

— Da, îi vom da lui Randy un timp drumul să se ocupe de această treabă, dacă nu te superi. Iar tu vei prelua problema, îndată ce lucrurile vor fi puse din nou pe roate.

Tatăl şi fiul erau pe trotuar, pe South Audley Street, admirând cerul înstelat.

— Şi ai grijă de Nina aia a ta, bătrâne, îl sfătui Tiger cu severitate. Kat are o mare admiraţie pentru ea. Ca şi mine, de fapt.

Mai trecu o lună de la această discuţie şi, spre furia nedisimulată a lui Massingham, Poştaşul fu expediat la Istanbul, unde Evgheni şi Mihail îşi ridicaseră cortul.

CAPITOLUL 9

În lumina mohorâtă a unei ierni umede turceşti, Evgheni arăta tot atât de trist şi de cenuşiu ca şi moscheile din jurul său. Îl îmbrăţişă pe Oliver cu jumătate din puterea sa de altădată, citi cu neplăcere scrisoarea lui Tiger şi i-o înmână lui Mihail cu umilinţa unui exilat. Casa închiriată într-o suburbie nouă a părţii asiatice a Istanbulului era de proastă calitate şi nefinisată, plasată printre fiarele şi uneltele abandonate brambura în mocirlă de către constructori şi înconjurată de străzi neterminate, centre comerciale, automate de bancă, staţii de benzină, gherete în care se vindeau pui fripţi, toate goale, toate ducându-se încet-încet de râpă, în timp ce antreprenorii corupţi, chiriaşii frustraţi şi birocraţii otomani de neclintit se străduiau să-şi rezolve diferendele în vreo judecătorie arhaică, menită să judece procese fără ieşire în acest oraş înăbuşitor, în care toată lumea urla, un oraş agitat, sufocat de trafic, cu o populaţie nenumărată de şaisprezece milioane de suflete, care, aşa cum nu înceta să repete Evgheni, are de patru ori mai mulţi oameni decât întreaga sa Georgie iubită. Singurul moment de încântare se făcea simţit la lăsarea întunericului, când prietenii se aşezau să bea raki pe balcon, sub un cer turcesc enorm şi adulmecau

parfumul aproape ireal de lămâi şi de iasomie, care reuşea nu se ştie cum să învingă putoarea ce venea de la sistemul de canalizare şi el neterminat. În tot timpul acesta, Tinatin îi reamintea soţului ei, pentru a suta oară, că acolo este aceeaşi Mare Neagră şi că Mingrelia este imediat peste graniţă, chiar dacă graniţa se afla la peste o mie de kilometri depărtare peste munţi şi chiar dacă drumurile erau impracticabile în timpul insurecţiei kurde, iar insurecţia kurdă este o permanenţă. Tinatin gătea mâncare mingreliană, Mihail punea muzică mingreliană la un gramofon pentru discuri de 78, pe masă erau împrăştiate peste tot ziare georgiene îngălbenite. Mihail purta un pistol prins de o curea pe sub vesta sa mare şi unul mai mic vârât în partea de sus a cizmei. Motocicleta BMW, copiii şi fiicele plecaseră toate, în afară de Zoia şi copilaşul ei Pavel. Mişcările lui Hoban erau misterioase. Azi era la Viena. Apoi la Odesa. Mâine va fi la Liverpool. Într-o după-amiază, s-a reîntors pe neaşteptate şi l-a condus pe Evgheni în stradă, unde trebuiau să fie văzuţi plimbându-se cu sacourile pe umeri, în sus şi în jos pe trotuarul neterminat, Evgheni cu capul plecat ca un deţinut, iar micuţul Pavel venind în urma lor ca mutul unui antreprenor de pompe funebre. Zoia era o femeie în aşteptare şi îl aştepta pe Oliver. Aştepta cu ochii şi cu trupul ei fără vlagă, luând în derâdere noua Rusie supermaterialistă, recitând detalii ale ultimului furt de mare anvergură din proprietatea de stat, numele miliardarilor apăruţi peste noapte, plângându-se de *lodos,* vântul din sudul Turciei, care îi dădea dureri de cap ori de câte ori nu voia să facă un anumit lucru. Uneori Tinatin îi spunea să-şi găsească o activitate, să aibă grijă de Pavel, să iasă la plimbare. Zoia o asculta, apoi venea acasă să

aştepte şi să ofteze din cauza vântului *lodos.*

— O să devin o Nataşa, anunţă ea o dată, în timpul unei tăceri pe care o crease pentru ea însăşi.

— Ce-i aia o Nataşa? o întrebă Oliver pe Tinatin.

— O rusoaică prostituată, îi răspunse Tinatin plictisită. Nataşa este numele pe care l-au dat turcii curvelor noastre.

— Mi-a spus Tiger că am reluat afacerea, îi spuse Oliver lui Evgheni, alegând momentul în care Zoia îşi făcea vizita săptămânală la ghicitoarea rusoaică din oraş. Această afirmaţie îl întristă profund pe Evgheni.

— *Afaceri,* repetă el cu greutate. Da, Poştaşule. Facem *afaceri.*

Oliver îşi aminti stânjenit că Nina îi explicase cândva că atât în rusă, cât şi în gruzină acest nevinovat cuvânt era sinonim cu necinstea.

— De ce nu se întoarce Evgheni în Georgia să trăiască acolo? a întrebat-o el pe Tinatin, care umplea nişte vinete coapte cu un sos de crabi condimentat, ce fusese cândva felul de mâncare preferat al lui Evgheni.

— Evgheni aparţine trecutului, Oliver, îi replicase ea. Cei care au rămas la Tbilisi nu vor să împartă puterea cu un bătrân de la Moscova, rămas fără prieteni.

— Mă gândeam la Bethlehem.

— Evgheni a făcut prea multe promisiuni la Bethlehem. Dacă nu va sosi acolo într-o caleaşcă de aur, nu va fi binevenit.

— Hoban îi va construi caleaşca, prezise Zoia, făcându-şi intrarea ca o Ofelie înstrăinată, cu mâna la frunte, pentru a stăpâni efectele vântului *lodos.* Massingham va fi vizitiul.

Hoban, gândeşte Oliver. Nu-i mai spune Alix. Hoban, soţul meu.

— Avem şi iederă rusească aici, remarcă Zoia, către fereastra lungă. Este foarte pătimaşă. Creşte prea repede, nu obţine nimic, apoi moare. Are o floare albă. Şi un miros deosebit de slab.

— O, remarcă Oliver.

Hotelul în care a tras este mare, occidental şi anonim. După al treilea miez de noapte petrecut acolo, a auzit o bătaie în uşă. Mi-au trimis o damă, gândi el, amintindu-şi zâmbetul mult prea prietenos al tânărului de la Recepţie. Dar era Zoia, ceea ce nu l-a surprins cum ar fi fost de aşteptat. Încăperea era mică şi prea luminată. Stăteau faţă în faţă, lângă pat, clipind unul către altul sub lumina sălbatică a plafonierei.

— Să nu faci afacerea aceasta cu tatăl meu, îi spuse ea.

— De ce nu?

— Este împotriva vieţii. Este mai rea decât cea cu sângele. Este un păcat.

— De unde ştii?

— Îl cunosc pe Hoban. Îl cunosc pe tata. Ei pot poseda, dar nu pot iubi, nu-şi pot iubi nici măcar copiii. Îi ştii şi tu, Oliver. Dacă nu scăpăm de ei, vom fi morţi ca şi ei. Evgheni visează doar la paradis. Oricine îi promite bani să cumpere paradisul dispune de el. Hoban promite. Nu se ştie clar cine a făcut primul pas. Poate că fiecare dintre ei a avut rolul de iniţiator, pentru că şi-au ciocnit braţele şi au trebuit să şi le retragă înainte de a se putea îmbrăţişa.

Ajunşi pe pat, s-au luptat până s-au dezbrăcat, apoi s-au posedat ca nişte animale, până când ambii au fost deplin satisfăcuţi.

— Trebuie să reînvii ceea ce este mort în tine, îi spuse ea pe un ton sever în timp ce se îmbrăca. Altfel, în curând va fi prea târziu. Poţi face dragoste cu mine ori de câte ori

vrei. Pentru tine nu este importantă. Pentru mine înseamnă totul. Nu sunt o Nataşa.

— Ce este mai rău decât sângele? o întrebă el, oprindu-i braţul. Ce păcat se presupune că aş putea comite?

Îl sărută din nou atât de blând şi atât de trist, încât Oliver îşi dorea să o ia de la început cu ea mai liniştit.

— Cu sângele te distrugi doar pe tine, îi răspunse ea, ţinându-şi faţa între mâini. Cu această nouă tranzacţie, te distrugi pe tine, îl distrugi pe Pavel şi pe mulţi, mulţi alţi copii şi pe mamele şi taţii lor.

— *Ce* tranzacţie?

— Întreabă-l pe tatăl tău. Eu sunt măritată cu Hoban.

— Evgheni s-a regrupat, spuse Tiger pe un ton aprobator în seara următoare. A avut un moment de recul, şi-a revenit. Randy i-a insuflat o nouă viaţă. Cu ajutorul lui Hoban.

Oliver văzu capul crenelat privind luminile pe deasupra văii şi urmele lăsate de lacrimile ce curgeau pe obrajii lui zbârciţi. Mirosul Zoiei persista pe pielea lui. Îl simţea prin cămaşă.

— Mai visează încă la vinurile bune, îţi va face plăcere să auzi chestia asta. Caut nişte cărţi de viticultură pentru el. Poţi să le iei cu tine cu ocazia viitoarei călătorii.

— În ce afacere s-a băgat aşa dintr-o dată?

— Transporturi navale. Randy şi Alix l-au convins să-şi reia vechile contacte din Marină, să pretindă onorarea unor promisiuni.

— Ce să transporte?

Un gest din mână. Acelaşi gest cu care respingea la restaurant servanta cu deserturi care nu-l tentau.

— Un spectru larg. Orice ar fi la locul potrivit, în ziua

potrivită, la preţul potrivit. Flexibilitate, aceasta este deviza lui. Un comerţ rapid, pe viaţă şi pe moarte, dar face faţă. Dacă i se oferă ajutor. Aici intervine rolul nostru.

— Ce fel de ajutor?

— Casa Single joacă rolul de *facilitator,* Oliver, răspunse Tiger, cu capul lăsat puţin într-o parte şi cu sprâncenele ridicate într-o evlavie prefăcută. Ai uitat acest lucru... eşti tânăr. Suntem *maximizatori.* Creatori. Arătătorul lui mic era îndreptat către Dumnezeu. Treaba noastră este să le furnizăm clienţilor noştri uneltele de care au nevoie pentru a administra cu grijă recolta după ce o strâng. Casa Single n-a ajuns unde se află astăzi retezând aripile clienţilor. Noi ne avântăm acolo unde altora le este frică să facă comerţ, Oliver. Şi ne întoarcem cu zâmbetul pe buze.

Ca un fiu supus, Oliver îşi dădu toată silinţa să împărtăşească entuziasmul tatălui său, sperând că, rostind cuvintele aşteptate, acesta le va crede.

— Toate îi vor merge din plin în cele din urmă, sunt sigur, îi spuse el.

— Desigur că aşa va fi. Este un prinţ.

— E un mare hoţoman bătrânul. Ca să-l înfrângă vor trebui să-l scoată cu picioarele înainte.

— Poftim? întrebă Tiger, care se ridicase în picioare pentru a-l lua pe Oliver de braţ Aş prefera să nu foloseşti asemenea expresii, Oliver, îţi mulţumesc. Rolul nostru este delicat şi va trebui să ne alegem cuvintele cu foarte mare atenţie. Ai înţeles?

— Absolut. Îmi cer scuze. A fost doar un joc de cuvinte.

— Dacă fraţii vor face banii despre care vorbesc Randy şi Alix, vor dori să le oferim tot ceea ce putem: cazinouri, baruri de noapte, un lanţ sau două de hoteluri, sate de vacanţă, tot ceea ce ne pricepem noi mai bine să oferim.

Evgheni insistă şi de data aceasta asupra confidenţialităţii totale şi, întrucât sunt de aceeaşi părere, nu am nici un motiv să nu-i fac pe plac, continuă el, întorcându-se din nou la masa lui de lucru. Vreau să-i predai acest plic personal. Şi ia şi o sticlă de Berry's Speyside din seif şi dă-i-o împreună cu complimentele mele. Ia două. Una pentru Alix.

— Tată.

— Da, fiule.

— Vreau să ştiu cu ce ne ocupăm.

— Finanţe.

— Provenite din ce?

— Din propria noastră sudoare şi din propriile noastre lacrimi. Din intuiţia noastră, din flerul nostru, din flexibilitatea noastră. Din meritele noastre.

— Ce urmează după sânge? Ce este mai rău decât sângele?

Buzele foarte subţiri ale lui Tiger se strânseseră într-o cută albă.

— Curiozitatea este mai rea, Oliver. Crearea unor probleme ca urmare a lenei, lipsei de experienţă, informării greşite, îngăduinţei prea mari faţă de sine, arbitrarului, moralismului. A fost oare Adam primul om? Nu ştiu. S-a născut Iisus de Crăciun? Nu ştiu. În afaceri, abordăm viaţa aşa cum este. Nu aşa cum ne este prezentată de pe tronul infantil al ziarelor liberale.

Oliver şi Evgheni stăteau pe balcon, bând vin din podgoriile din Bethlehem. Tinatin se afla la Leningrad având grijă de o fiică suferindă. Hoban era la Viena, iar Zoia şi Pavel erau cu el. Mihail a adus ouă tari şi peşte sărat.

— Mai înveţi încă limba zeilor, Poştaşule?

— Da, răspunse Oliver, minţind, ca să nu-l dezamăgească pe bătrân, promiţându-şi că-i va telefona nesuferitului ofiţer de cavalerie, îndată după întoarcerea sa la Londra

Evgheni acceptă scrisoarea lui Tiger şi o trecu nedeschisă lui Mihail. În hol, bagaje şi lăzi de împachetat stau grămadă până la plafon. Găsiseră o nouă locuinţă, îi explică Evgheni, cu tonul cuiva care înainta o cerere către autorităţi. Într-un loc mai potrivit necesităţilor viitoare.

— Îţi iei o nouă motocicletă? îl întrebă Oliver, străduindu-se să dea un ton mai optimist glasului său.

— Vrei să-mi cumpăr?

— Trebuie!

— În cazul acesta, îmi cumpăr o motocicletă nouă. Poate chiar şase.

Apoi, spre groaza lui Oliver, Evgheni începu să plângă, lung, în tăcere, în pumnii încleştaţi.

Este îngrozitor că nu eşti un laş, îi scria Zoia, într-o scrisoare, care îl aştepta la hotel. Nimic nu te înfrânge Ne vei omorî cu politeţea ta. Nu te amăgi că nu poţi şti adevărul.

La Casa Single era în toi petrecerea de Ajun de Crăciun. În Sala de Negocieri orice obiect care se putea mişca fusese împins la perete. Muzica modernă, pe care Tiger cu orice altă ocazie nu ar fi suportat-o, urla de la nişte difuzoare stereofonice, şampania de foarte bună calitate curgea râuri, pe mese erau piramide de homari, pateu de gâscă, şi o găleată de cinci kilograme de caviar Imperial care, potrivit discursului amuzant al lui Randy Massingham, fusese „debarcat neoficial” de nişte clienţi ai

Casei Single „din Marea Caspică, unde sturionii virgini îşi ţin picioarele încrucişate pentru a produce pentru noi aceste delicioase icre”. Cei prezenţi aclamau. Reîntors, Tiger aclama alături de ei. Şi-a potrivit cravata şi s-a urcat la tribună pentru a-şi ţine cuvântarea anuală. Casa Single, spunea el auditoriului său, este astăzi mai puternică decât oricând în istoria ei. Muzica dădu semnalul, primii cheflii se apropiară de masă pentru a se servi cu cumpătare cu o lingură din găleată, în timp ce Oliver urcă discret scara din dos, trecu pe lângă Secţia Juridică, unde îşi făcuse debutul, şi ajunse la seiful cu o combinaţie cunoscută exclusiv de Tiger şi de el. Douăzeci de minute mai târziu se întoarse, acuzând o durere trecătoare de stomac. Răul era real, chiar dacă stomacul îl supăra cel mai puţin. Era răul provocat de adeverirea unui coşmar. Nişte sume atât de mari, atât de neaşteptate, atât de rapid ascunse, nu puteau avea decât o singură sursă. Din Marbella, douăzeci şi două de milioane de dolari. Din Marsilia, treizeci şi cinci. Din Liverpool, o sută şapte milioane de lire sterline. Din Gdansk, Hamburg, Rotterdam, o sută şi optzeci de milioane de dolari în numerar aşteptând intervenţia serviciului de spălare al Casei Single.

— Îţi iubeşti tatăl, Poştaşule?

Este ora amurgului, momentul de filosofie din salonul noii vile de un milion de dolari de pe malul european al Bosforului în care se mutaseră fraţii. Maiestuoasa mobilă *karelka* a Ecaterinei cea Mare - aceleaşi preţioase scrinuri cafenii aurite, bufetele, masa şi scaunele care în zilele inocenţei lui Oliver împodobeau vila din afara Moscovei - se află la parter aşteptând să fie aranjată în casă. Peisaje hibernale, cu sănii trase de cai, aşteaptă cuminţi să li se

găsească loc pe pereţii de curând zugrăviţi. Iar în salon tronează cea mai frumoasă, cea mai strălucitoare motocicletă BMW care se poate cumpăra de pe piaţă cu capital vagabond.

— Încalec-o, Poştaşule! Urcă-te pe ea şi încearc-o!

Dar Oliver, din cine ştie ce motiv, nu avea chef. Nici Evgheni. O zăpadă umedă neobişnuită se aşternuse în grădina în pantă. În strâmtori, cargoboturi, feriboturi şi vase de agrement stăteau înghesuite într-un permanent duel. Da, îmi iubesc tatăl, l-a asigurat pe Evgheni, dându-i un răspuns vag. Zoia stătea lângă uşa-fereastră, îndemnându-l pe Pavel să doarmă cu căpşorul pe umărul ei. Tinatin făcuse focul în soba de teracotă şi moţăia gânditoare în balansoar. Hoban se afla iar la Viena, pentru deschiderea unui nou birou. Urma să se numească Trans-Finanz. Mihail stătea ghemuit la umărul lui Evgheni. Îşi lăsase barbă.

— Tatăl tău te face să râzi?

— Când lucrurile merg bine şi este fericit… da, Tiger mă poate face să râd.

Pavel scâncea, iar Zoia îl alina cu palma întinsă pe sub cămăşuţă, pe spatele gol.

— Te înnebuneşte, Poştaşule?

— Vrea să ştie dacă te înfurie, îi explică Zoia. Hoban e genul care se înfurie.

— Uneori mă înnebuneşte, recunoscu Oliver, neînţelegând unde vrea să ajungă. Dar îl înnebunesc şi eu.

— Cum îl înnebuneşti, Poştaşule?

— Păi nu sunt exact băiatul care umblă în Rolls-Royce-uri, aşa cum şi-ar fi dorit. Este permanent puţin supărat pe mine, dar nu-şi dă seama.

— Dă-i asta. Va fi fericit. Vârând mâna în interiorul

pardesiului său negru, Evgheni extrase un plic şi i-l dădu lui Mihail, care i-l transmise fără să scoată o vorbă lui Oliver.

Oliver trase aer în piept. *Acum*, gândi el. *Dă-i drumul.*

— Despre ce este vorba? întrebă el.

După ce se simţi nevoit să repete întrebarea, continuă:

— Scrisoarea care mi-ai dat-o, despre ce este vorba în ea? Încep să mă îngrijorez că m-ar putea reţine la vamă din cauza ei.

S-ar putea să fi vorbit mai tare decât intenţionase, întrucât Zoia întoarse capul, iar ochii negri ai lui Mihail îl fixau cu o privire aprigă.

— Nu ştiu absolut nimic despre noua voastră operaţiune. Eu sunt cu legalitatea. Asta este tot. Mă ocup de partea legală.

— *Legală?* repetă Evgheni, ridicând glasul, ce îi trăda furia şi uimirea. Ce înseamnă legal? Cum se face că reprezinţi *legalitatea,* mă rog? Tu eşti *legal?* Aş putea spune că eşti singur printre noi.

Oliver încercă să arunce o privire lăturalnică spre Zoia, dar aceasta dispăruse şi Tinatin îi îngâna lui Pavel un cântec de leagăn ca să adoarmă.

— Tiger spune că te ocupi de comerţ în general, interveni el brusc. Spune că obţii profituri enorme. Cum? Are de gând să te introducă în industria turismului. Totul în şase luni. Cum?

La lumina veiozei de lângă el, faţa lui Evgheni părea mai bătrână decât stâncile munţilor Bethlehem.

— Îl minţi pe tatăl tău, Poştaşule?

— Doar în chestiuni mărunte. Pentru a-l proteja. Aşa cum minţim cu toţii.

— Omul acela nu ar trebui să-l mintă pe fiul său. Eu te

mint?

— Nu.

— Întoarce-te la Londra, Poştaşule. Rămâi legal. Du-i scrisoarea tatălui tău. Spune-i că un rus bătrân zice că este un prost.

Zoia îl aştepta în patul de la hotelul lui. Îi adusese daruri în pachete mici cafenii: o icoană pe care mama ei, Tinatin, o purta în secret pe vremea comunismului; o lumânare parfumată; o fotografie a tatălui ei, Evgheni, în uniformă de Marină; poezii ale unui scriitor gruzin drag ei. Numele poetului era Huta Berulava şi, deşi mingrelian, scria în gruzină, combinaţia care-i plăcea ei cel mai mult. Dorinţa pe care i-o inspira lui Oliver era ca un viciu. Îi duse un deget la buze pentru a-i impune tăcerea, iar ea îl dezbrăcă. Era atât de încordat că simţea că explodează. Dar se străduia să se ţină la distanţa de ea.

— Dacă eu îl voi trăda pe tatăl meu, tu va trebui să-ţi trădezi atât tatăl cât şi soţul, îi spuse el cu grijă. Ce fel de afaceri face Evgheni?

— Tot felul de lucruri rele, îi răspunse ea întorcându-se cu spatele spre el.

— Care este lucrul ce mai rău?

— Toate sunt rele.

— Numeşte lucrul cel mai rău. Mai rău decât toate celelalte. Din ce face toţi banii ăştia? Milioane şi milioane de dolari?

Fâţâindu-se în jurul lui, îl prinse între coapse şi se izbi de el cu sălbăticie, ca şi cum dacă-l închidea în ea putea să-l reducă la tăcere.

— Râde, spuse ca, gâfâind.

— Cine?

— Hoban..., spuse ea, zvârlindu-se din nou către el.

— De ce râde Hoban? De cine?

— „Este pentru Evgheni”, spuse el. „Producem un nou vin pentru Evgheni. Îi construim un drum alb către Bethlehem.”

— Un drum alb făcut din ce? insistă Oliver cu răsuflarea tăiată.

— Din praf.

— Ce fel de praf?

— Din Afghanistan! urlă ea, destul de tare ca să o audă o jumătate din hotel. Din Kazahstan! Din Chirchizia! Hoban a aranjat totul! Ei conduc această nouă afacere. Prin Rusia venind de la Est.

Îl asalta din nou cu disperare, cu un urlet abject, sugrumat, de ruşine.

Pam Hawsley, Fecioara de Gheaţă a lui Tiger, şedea la biroul sub formă de semilună în spatele unor fotografii înrămate ale celor trei mopşi ai ei, Shadrach, Mcshaeh şi Abednego, şi al telefonului roşu care îi făcea legătura direct cu Atotputernicul. Era dimineaţa zilei următoare. Oliver nu dormise deloc. Întins cu ochii larg deschişi pe patul său din Chelsea Harbour, încercase fără succes să se convingă că mai era încă în braţele Zoiei, că n-a stat niciodată în sala de interviuri cu pereţi de celuloză presată de la Heathrow, spunându-i unui vameş în uniformă lucruri pe care nu şi le-a spus nici măcar sie însuşi vreodată. Acum, în picioare în anticamera imensă a biroului luxos al lui Tiger, era năpădit de rău de înălţime, îi pierise graiul, avea remuşcări sexuale şi era mahmur. Apucă plicul lui Evgheni mai întâi cu mâna stângă, apoi cu cea dreaptă. Îşi târşâia picioarele şi îşi dregea glasul ca un idiot. Avea furnicături de-a lungul şirei spinării. Când vorbea i se

părea că este cel mai prost actor din lume. Este doar o chestiune de câteva clipe înainte ca Pam Hawsley să încheie spectacolul din cauza lipsei crase de verosimilitate.

— Dacă ai putea să-i dai lui Tiger plicul acesta, Pam? Evgheni Orlov mi-a cerut să i-l înmânez personal, dar socot că tu eşti destul de apropiată, ca să consider că i-a fost dat personal. Bine, Pam? E-n regulă?

Şi totul ar fi putut într-adevăr să fie în regulă, dacă Randy Massingham, proaspăt reîntors de la Viena, nu ar fi ales exact momentul acela pentru a-şi face apariţia în cadrul uşii.

— Dacă Evgheni a spus personal, personal trebuie să fie, Ollie băiatule, spuse el cu glasul său tărăgănat. Aşa e regula jocului, continuă el, făcând semn cu capul către uşile fatale, împodobite cu ornamentaţii în stil Wedgwood. Doar tatălui tău, pentru numele lui Dumnezeu. Aş bufni tare în uşă şi aş năvăli înăuntru, dacă aş fi în locul tău.

Neţinând seama de acest sfat gratuit, se înfundă cât era de lung în canapeaua moale de piele. Iniţialele S & S îl ardeau ori de câte ori se lăsa pe spate. Massingham continua să se sprijine de cadrul uşii. Capul lui Pam se înfundă între mopşi şi monitoare. Creştetul ei argintiu îi reamintea lui Oliver de Brock. Ţinând strâns plicul la piept, se apucă să studieze în profunzime acreditările tatălui său. Recomandări din partea unor fabrici de diplome de care nu a auzit nimeni. Tiger cu perucă şi robă primit în Barou printr-o strângere de mână a cine ştie cărui conte îngrozitor. Tiger în veşmintele infatuate de Doctor în Cine-ştie-ce, ţinând strâns la piept o placă gravată de aur. Tiger într-un costum suspect de impecabil de crichet, primind cu o mişcare de salut din bâta imaculată aplauzele unor spectatori nevăzuţi. Tiger în costum de polo, primind cupa

de argint de la un prinţ oarecare cu turban pe cap. Tiger la Cea de-a Treia Conferinţă Mondială, dând mâna pentru camerele de luat vederi cu un tiran al narcoticelor din America Centrală. Tiger umăr la umăr cu mărimile pe malul unui lac german la un seminar neoficial pentru incoruptibili senili. Într-o bună zi voi face ceea ce ar trebui să facă un procuror în privinţa ta, începând cu data naşterii.

— Domnul Tiger vă primeşte chiar acum, domnule Oliver.

Oliver se ridică fără oxigen de pe fundul mării, unde căzuse într-un somn vigilent de evadat. Plicul lui Evgheni era ud în mâna lui. Bău la uşile duble în stil Wedgwood, rugându-se ca Tiger să nu audă. Glasul cumplit de cunoscut rosti „Intră” şi simţi dragostea năpădindu-l ca o veche otravă. Îşi plecă umerii şi îşi înfundă greutatea trupului în coapse cu un efort de rutină pentru a-şi reduce din înălţime.

— Cerule, ştii cât costă, măi băiatule, o oră în care stai degeaba în anticameră?

— Evgheni mi-a cerut să-ţi înmânez plicul acesta personal, tată.

— Chiar aşa? Bravo lui, spuse el, apucând, pentru că nu se poate spune acceptând, plicul din mâna strânsă a lui Oliver, exact în aceeaşi clipă în care lui Oliver îi răsunau în urechi cuvintele lui Brock, care refuzase să-l ia: „Mulţumesc, Oliver, dar nu sunt atât de familiarizat cu fraţii Orlov ca tine. Aşa că ţi-aş sugera, oricât de tentant ar fi, să lăsăm plicul aşa cum ni s-a dat, neprihănit şi intact. Mă tem că el reprezintă un vechi test biblic de loialitate”.

— Şi mai are şi un mesaj pentru tine, îi spuse Oliver tatălui său, întrerupându-şi gândurile care-i fugeau la

Brock.

— Mesaj? Ce mesaj?, întrebă el alegând un cuţit din argint de tăiat hârtie, de douăzeci şi cinci de centimetri. Mi-ai transmis mesajul.

— Un mesaj verbal. Mă tem că nu este prea politicos. Mi-a spus că un rus bătrân zice că eşti un prost. Este pentru prima oară că l-am auzit prezentându-se drept rus. De obicei este gruzin, adăugă el încercând cu sfială să îmblânzească lovitura.

Zâmbetul bun la toate nu i se ştersese lui Tiger de pe buze. Glasul lui părea uşor mai mieros când execută periculoasa incizie, înainte de a scoate din plic o singură foaie de hârtie, pe care o despături.

— Dar, dragul meu băiat, are foarte mare dreptate, *bineînţeles* că aşa sunt!... Prost de-a binelea... Nimeni altcineva nu i-ar acorda termenii daţi de noi... Nimic nu-mi place mai mult decât să am de a face cu un individ care îşi închipuie că mă fură... Nu va încerca să se ducă să facă afaceri cu altcineva, nu-i aşa? Ce? Ce? Tiger împături foaia de hârtie, o puse înapoi în plic, pe care îl aruncă în tava de corespondentă primită. O fi citit-o? Greu de crezut. Tiger arareori dacă mai citea ceva în ultimul timp. Se înarmase cu un fel de perspectivă înceţoşată de clarvăzător. Mă aşteptam să apari aseară, Oliver. Unde ai fost, dacă pot să te întreb?

Celulele cerebrale ale lui Oliver se contractară, respingând cuvintele pe care avea să le rostească. *Nenorocitul ăla de avion a întârziat!* - deşi avionul ajunsese mai devreme. *N-am găsit nici un amărât de taxi!* - deşi erau taxiuri cu duiumul. Auzi glasul lui Brock: „Spune-i că ai fost cu o fată”.

— Păi, am *vrut* să te sun, dar m-am gândit să mă opresc

să o văd pe Nina, minţi el, roşind şi frecându-şi nasul.

— Te-ai gândit? Nina, zici? Nepoata bătrânului Evgheni, sau ce-o fi ea.

— Doar că nu se simţea prea bine. Avea gripă.

— Îţi mai place, aşa e?

— Da, într-adevăr, da, da.

— Dar nu într-atât încât să-ţi pierzi minţile, nu-i aşa?

— Nu... deloc... chiar dimpotrivă aş spune.

— Bine, Oliver. Au ajuns cumva să se ţină de braţ în intrândul generos al bovindoului. Am avut un dram de noroc azi dimineaţă.

— Îmi pare foarte bine.

— Chiar un dram mai mare. Noroc în sensul în care oamenii ca lumea îşi *fac* norocul cu mâna lor. Mă urmăreşti?

— Desigur, felicitări.

— Atunci când asculta solicitanţi, Napoleon îi întreba pe tinerii ofiţeri...

— „Sunteţi norocoşi?” continuă Oliver fraza.

— Exact. Această foaie de hârtie pe care mi-ai adus-o acum este confirmarea faptului că am câştigat zece milioane de lire.

— Splendid.

— Bani lichizi.

— Şi mai bine. Straşnic. Fantastic.

— Scutiţi de impozit. În străinătate. La o aruncătură de băţ. Nu vom da de furcă celor la Fisc. Îl apucă şi mai strâns de braţ pe Oliver. Braţul lui Oliver era flasc. Al lui Tiger, musculos şi puternic. M-am hotărât să împart suma. Mă urmăreşti?

— Nu prea. Îmi merge mintea cam greu azi.

— Te oboseşti prea mult din nou, nu-i aşa?

Oliver zâmbi prosteşte.

— Cinci milioane pentru mine, pentru zile negre, dar sper să nu am parte de aşa ceva. Cinci milioane pentru primul nepot, băiat sau fată. Ce zici?

— De necrezut. Sunt extrem de recunoscător. Mulţumesc.

— Eşti mulţumit?

— Nemaipomenit de mulţumit.

— Nici pe jumătate atât de mulţumit cât voi fi eu când va veni ziua cea mare. Nu uita. Primul tău copil, cinci milioane de lire. E stabilit. N-ai să uiţi?

— Cum să uit? Mulţumesc. Îţi rămân recunoscător.

— Nu-ţi cer recunoştinţă, Oliver. Nu pentru asta o fac. Va însemna să adăugăm un al treilea S la S & S.

— Ai dreptate. Grozav. Un al treilea S. Formidabil, îi spuse Oliver, retrăgându-şi cu grijă braţul şi simţi cum sângele începe din nou să circule în el.

— Nina este o fată bună. Am verificat. Maică-sa este o boarfă, ceea ce nu este atât de rău dacă vrei să ai parte şi tu de puţină distracţie în pat. Mică aristocraţie din partea tatălui, întrucâtva cam excentrică, dar nu într-atât încât să te sperie, fraţi sănătoşi, ca şi surorile, de altfel. Nici un sfanţ pe numele lor, dar cu cinci milioane pentru primul născut, cine mai ţine socoteala? Nu-ţi voi sta în cale.

— Superb. Nu voi uita.

— Dar nu-i spune. Despre bani. I-ar putea afecta intenţiile. Când va veni vremea, las-o să descopere ea însăşi. În felul acesta, îţi vei da seama dacă a făcut-o din inimă.

— Bine gândit. Mulţumesc din nou.

— Spune-mi, bătrâne, îl întrebă el pe un ton confidenţial, cu o mână pe braţul lui Oliver. La cât ajungem acum?

— La cât ajungem cu ce? repetă Oliver, uluit îşi frământă creierii, încercând să-şi amintească cifre de afaceri, marje de profit, nete şi brute.

— Cu Nina. De câte ori? De două ori noaptea şi o dată dimineaţa?

— O, Dumnezeule, exclamă el cu un zâmbet superior, netezindu-şi şuviţa de păr de pe frunte. Mă tem că am pierdut şirul.

— Bun băiat. Ca toţi cei din familia noastră.

CAPITOLUL 10

În dormitorul mohorât de la mansardă, în care Oliver se retrăsese după ce luase ceaiul cu Brock în grădină - şi unde rămăsese singur de atunci, cu excepţia câtorva întreruperi bine organizate din partea echipei, care voia să se asigure că se simte bine - era un pat de fier, o masă din lemn de pin cu o lampă cu abajur din pergament, iar alături se afla o baie cu pereţii igrasioşi şi o oglindă plină de abţibilduri pe care Oliver încercase fără succes să le dezlipească. Exista şi o priză pentru telefon, dar deţinuţii nu aveau voie să telefoneze. Echipa îi oferise mâncare şi companie, dar el le refuzase pe amândouă. Membrii echipei ocupau camerele din stânga şi din dreapta: neîncrederea lui Brock era tot atât de absolută ca şi dragostea pe care i-o purta. Se apropia de miezul nopţii, iar Oliver, după multe plimbări în susul şi în josul camerei - care au inclus şi căutarea fără de succes a unei sticle de whisky, pe care o ascunsese în aceeaşi dimineaţă printre cămăşi, atunci când îşi împachetase lucrurile -, şedea la capul patului ghemuit, în poziţia unei persoane care petrecuse mulţi ani în închisoare, cu părul încâlcit atârnându-i deasupra mâinilor ocupate cu modelarea unui balon de o sută de centimetri. Avea pe el un prosop de

baie, iar în picioare o pereche de ciorapi bărbăteşti scumpi, de mătase bleumarin, de la Turnbull & Asser. Tiger îi dăruise treizeci de perechi după ce îl prinsese că purta o şosetă albastră de lână şi alta gri de bumbac. Baloanele îi asigurau echilibrul mintal lui Oliver, iar Brearly era mentorul său. Când nu putea rezolva altceva în viaţă, mai era încă în stare să-şi aşeze o cutie cu baloane la picioare şi să-şi amintească sfaturile lui Brearly în legătură cu arta modelajului. Brearly despre umflarea şi înnodarea baloanelor, Brearly despre identificarea unui balon cooperant şi a altuia care se ţinea de şmecherii. Atunci când căsnicia sa era pe ducă, stătea nopţi întregi în faţa televizorului, vizionând demonstraţiile lui Brearly. Înregistrate pe casete video, iar reproşurile înlăcrimate ale lui Heather nu-l puteau afecta. Vei intra în scenă la orele treisprezece dacă nu apare vreo încurcătură, îl avertizase Brock, şi vreau să arăţi iar ca un domn.

La lumina ce se strecura prin fereastra fără perdele a mansardei, Oliver dezumflă uşor balonul, gâtuindu-l la câţiva centimetri de capătul de sus, pentru a forma un cap, înainte de a-şi da seama că de fapt nu se hotărâse ce animal avea să facă. Îl răsuci, măsură o lăţime de palmă, îl gâtui din nou şi descoperi că îi transpiraseră mâinile. Lăsă balonul pe pat, îşi şterse reverenţios palmele cu batista, apoi le cufundă într-o cutie cu talc, pe care o ţinea alături de el pe plapuma cu puf - talc, pe care Brearly îl lua după el peste tot ca să-i menţină fineţea degetelor, fără ca pielea să devină alunecoasă - şi bâjbâi pe sub pat în căutarea unui balon pe care îl umflase mai înainte, înnodând cele două capete unul de altul, le ţinu către fereastră pentru a le vedea forma pe fondul cerului nopţii, alese un punct şi îl ciupi. Balonul explodă, însă Oliver - care în mod normal îşi

reproşa orice dezastru natural sau artificial - nu îşi făcu de astă dată reproşuri. Nu exista magician pe lume, îl asigurase Brearly, care să nu aibă ghinion cu un balon. Iar Oliver era şi el de aceeaşi părere. Poţi da peste o serie maleabilă sau peste una căreia să nu-i convină vremea de afară şi poţi să fii oricine ai fi, Brearly însuşi, dar îţi explodează în faţă ca o pocnitoare la focurile de artificii şi îţi brăzdează obrajii fără să apuci să-ţi dai seama, de parcă te-ai fi tăiat cu nişte lame mititele de ras. Lacrimile îţi curg şiroaie şi îţi simţi faţa de parcă ar fi fost târâtă prin urzici. Şi nu te alegi, dacă eşti Oliver, decât cu un zâmbet larg de erou şi cu una din frazele lui Rocco, care să te salveze de un eşec total: *Acesta este doar unul din modurile de a face să explodeze un balon... Îl va duce mâine înapoi la prăvălie, nu-i aşa?*

O bufnitură în uşă, iar glasul lui Aggie, cu accente de Glasgow, îl făcu să sară vinovat în picioare, căci unul dintre multele lui capete se chinuia cu gândul la Carmen: O fi ajuns la Northampton? O fi durând-o bubiţa de deasupra sprâncenei? S-o fi gândind la mine tot atât de des cât mă gândesc eu la ea? Iar alt cap al lui se întreba: Tiger, unde eşti? Ţi-e foame? Eşti obosit? Dar, întrucât îngrijorările lui Oliver nu se excludeau niciodată reciproc şi cum nu avea iscusinţa de a le rezolva rând pe rând, îşi făcea griji şi în legătură cu Evgheni, cu Mihail, cu Tinatin şi cu Zoia, întrebându-se dacă ea ştia cumva că era măritată cu un asasin. Se temea că ştia.

— Ce-a fost cu împuşcătura aia pe care am auzit-o de jos, Oliver? se interesă prin uşă Aggie, prefăcându-se speriată.

Oliver scoase un mârâit neinteligibil, exprimând deopotrivă acordul şi jena şi îşi frecă nasul cu încheietura

mâinii.

— Ţi-am adus costumul de gală, călcat, gata să-l îmbraci şi să pleci. Pot să ţi-l dau?

Oliver aprinse lumina, îşi strânse prosopul în jurul taliei şi deschise uşa. Aggie purta un trening negru şi tenişi şi îşi legase părul la spate într-un coc sobru. Oliver i-a luat costumul din mână şi voia să închidă uşa, dar ea se uită cu prefăcuta oroare, pe lângă el, spre capul patului.

— Oliver, ce *dracu'* este obiectul acela? Trebuie să-l văd sau să nu-l văd? Ai descoperit o nouă perversiune sau ce este aia?

— Este o jumătate de girafă, mărturisi el, întorcându-şi privirea către ea. E bucata care nu a explodat.

Era uimită, nu-i venea să creadă. Pentru a o linişti, Oliver se aşeză pe pat şi completă girafa, iar, la insistenţele ei, făcu şi o pasăre şi un şoarece. Aggie dorea să ştie cât ţin până se dezumflă şi dacă îi poate face un animăluţ şi pentru nepoţica ei de patru ani din Paisley. Sporovăia întruna, exprimându-şi admiraţia, iar el îi recunoscu bunele intenţii. Nimeni nu ar fi putut să se poarte mai drăguţ cu el, nimeni nu ar fi putut să se îmbrace mai adecvat decât ea, în timp ce el aştepta să fie dus la spânzurătoare.

— Ţânţarul a convocat un consiliu de război în douăzeci de minute, în cazul în care apar noi desfăşurări ale evenimentelor, spuse ea. Ăştia sunt pantofii tăi de mers în City, Oliver?

— Ce au? Sunt buni aşa cum sunt.

— Nu şi pentru ţânţar. M-ar omorî.

Li se încrucişară privirile. Ale ei pentru că echipa primise ordin să se împrietenească cu el, ale lui Oliver, întrucât, aşa cum obişnuia când se uita o fată drăguţă la el,

se aştepta la o relaţie pe viaţă.

L-au lăsat cu un taxi în Park Lane. La volan era Tanby, Derek s-a prefăcut că îi plăteşte cursa, Derek împreună cu alt tip l-au însoţit până în Curzon Street - în cazul în care i-ar fi trecut prin cap să o şteargă - înainte de a-i ura noapte bună şi a merge în urma lui cei cincizeci de metri ce mai rămăseseră de străbătut. Aşa se întâmplă când mori, gândi Oliver. Viaţa mea este un mănunchi de lire nepuse cap la cap, e o pereche de uşi închise în faţa mea şi o mână de copii în negru care mă îndeamnă, de pe partea cealaltă a străzii, să merg înainte. Şi-ar fi dorit să fie acasă la doamna Watmore, uitându-se noaptea la televizor cu Sammy.

— De vineri de la închidere nu au fost nici un fel de sosiri sau plecări şi nu s-a dat nici un telefon, spusese Brock la şedinţa de instruire. Se vede lumină în Sala de Negocieri, dar nu negociază nimeni. Apelurile telefonice sunt preluate de robot, iar în mesajul înregistrat pe acesta se spune că biroul se deschide pentru afaceri luni la orele opt dimineaţa. Se prefac că au treabă, dar cu Winser mort şi cu Tiger plecat în lumea largă, nimeni nu mai mişcă un deget.

— Unde este Massingham?

— La Washington, în drum spre New York. A telefonat ieri.

— Şi Gupta? se interesă Oliver, îngrijorat de soarta servitorului indian al lui Tiger, care ocupa apartamentul de la subsol.

— Familia Gupta se uită la televizor până la unsprezece şi stinge lumina la unsprezece şi jumătate. Aşa face în fiecare noapte şi aşa a procedat şi aseară. Gupta şi soţia lui dorm în sala cazanelor, fiul şi nora lor ocupă dormitorul,

iar cei mici dorm pe coridor. Nu există nici un fel de sistem de alarmă la subsol. Când Gupta coboară acolo, încuie uşa metalică şi îşi ia adio de la lumea exterioară. A plâns şi a dat din cap toată ziua, după cum spun filatorii. Alte întrebări?

Gupta, care îl iubea pe Tiger ca nimeni altcineva, îşi aminti Oliver cu amărăciune. Gupta, ai cărui trei fraţi au fost umflaţi pe nedrept de poliţia din Liverpool acum o sută de ani, dar, care, după cum se povesteşte, au fost salvaţi în urma intervenţiei neînfricate a Sfântului Tiger. Gupta care nu se ruga decât să slujească, să plângă şi să-şi scuture capul cât era ziua de lungă. O lună cutezătoare se ridicase la cel de-al douăzecilea etaj al unui hotel monstruos, înfipt ca o piron din Manhattan pe orizontul londonez. Se lăsase o ceaţă prăfoasă, pe jumătate ploaie, pe jumătate rouă. Becurile cu sodiu dădeau o strălucire lipicioasă reperelor cunoscute: Banca Riyadhului, Banca Qatarului, clădirea Chase Asset Management şi eroica prăvălioară, Tradition, care vindea soldăţei de plumb de anul trecut. Oliver obişnuia să-şi piardă vremea în faţa vitrinei acesteia, când îşi luă inima în dinţi să intre în Casa Single. Urcă primele cinci trepte de piatră pe care se jurase să nu le mai suie niciodată, îşi pipăi buzunarele să vadă dacă are cheile şi îşi dădu seama că, de fapt, le ţinea în mână. Înaintă târşâindu-şi picioarele, cu cheia pregătită. Aceleaşi coloane. Aceeaşi tăbliţă de alamă, anunţând avanposturi îndepărtate ale imperiului Single: Single Leisure Limited, Antigua... Banque Single & Cie... Single Resorts Monaco Ltd... Single Sun Valley, Grand Cayman... Single Marcello Land, Madrid... Single Seebold Löwe, Budapesta... Single Malanski, Sankt Petersburg... Single Rinaldo Investments, Milano... Oliver putea recita legat la ochi toată lista asta de

societăţi fantomă, lăsând privirea să-i alunece peste tot, dar să nu se oprească asupra unui lucru anume.

— Dacă au schimbat broasca? îl întrebase el pe Brock.

— Chiar dacă au schimbat-o, noi am pus-o înapoi pe cea veche.

Cu cheia în mână, Oliver mai aruncă o privire rapidă în susul şi în josul străzii şi i se păru că îl vede pe Tiger în pardesiul său negru cu catifea la revere, fascinându-l din fiecare din multele uşi de intrare. Un bărbat şi o femeie se ţineau de gât în umbra unei marchize. Pe pragul unei agenţii imobiliare zăcea un ghemotoc uman. Îţi las în stradă trei oameni, pentru cazuri de urgenţă, spusese Brock. Urgenţă însemnând reîntoarcerea inoportună a lui Tiger în cuşca sa. Transpira şi sudoarea îi intrase în ochi. Nu trebuia să port şi vesta asta nenorocită. Costumul era unul dintre cele şase lucrate la Hayward's pentru ziua în care tânărul stăpân avea să fie înscăunat partener secund. Costumele fuseseră livrate împreună cu o duzină de cămăşi făcute de comandă şi o pereche de butoni de aur de la Cartier, cu un tigru pe faţă şi cu un pui de tigru pe cealaltă faţă; în afară de un Mercedes sport cafeniu, cu casetofon stereo şi iniţialele TS pe placa de înmatriculare. Transpira şi ochii începuseră să i se împăienjenească; chiar dacă vesta nu-l trăgea în jos, cheia îl punea de-a dreptul la pământ. Broasca cedă fără pic de zgomot, împinse uşa, o deschise treizeci de centimetri şi se opri. O împinse din nou şi simţi corespondenţa de sâmbătă alunecând în faţa lui. Făcu un pas mare înainte peste ea, uşa se închise în urma lui şi năluci urlând din fundul iadului îi veniră în întâmpinare.

— Bună dimineaţa, domnule Oliver! îi ură Pat, comisionarul, luând în glumă poziţia de drepţi.

— Domnul Tiger a sunat peste tot întrebând de tine, Oliver, îl informă Sarah, recepţionera, de la pupitrul ei.

— I-ai tras-o la micul dejun, nu-i aşa, Ollie, băiete? îl interpelă Archie, copilul minune de mahala al Sălii de Negocieri, care îşi permitea să-l ia peste picior pe tânărul stăpân.

— Nu ai părăsit niciodată prăvălia, îi spusese Brock lui Oliver, în timp ce aşteptau să vină clipe mai liniştite. Nu ai părăsit-o, potrivit Evangheliei după Tiger. Nu ai ieşit niciodată din parteneriat, nu te-ai făcut niciodată nevăzut. Te afli în concediu de studii în străinătate, colecţionând calificări străine, încercând să stabileşti contacte cu noi clienţi. Ţi se plăteşte salariul integral, potrivit statelor companiei. Remuneraţiile primite de partenerii cu normă întreagă au totalizat anul trecut cinci milioane opt sute de mii. Tiger a înregistrat o declaraţie fiscală pentru trei milioane brut, ceea ce lasă vreo două milioane pitite în cine ştie ce cont din străinătate. Felicitări. Ai trimis şi o telegramă cu ocazia petrecerii de Crăciun, ceea ce a fost drăguţ din partea ta. Tiger i-a dat citire cu glas tare.

— Unde eram?

— Djakarta. Drept maritim.

— Cine crede aiureala asta?

— Oricine doreşte să nu-şi piardă slujba.

Lumina palidă a străzii se filtra prin oberlihtul cu geamuri dispuse în evantai de deasupra uşii. Faimoasa cuşcă aurită era deschisă pentru a-i aerisi pe distinşii vizitatori de la ultimul etaj.

„Liftul Casei Single urcă, dar nu coboară niciodată!” scrisese cândva cu răsuflarea tăiată un corespondent linguşitor al unui ziar, la rubrica dedicată finanţelor, după ce i se oferise un prânz la Kat’s Cradle. Tiger a pus să se

înrămeze articolul şi l-a atârnat lângă plăcuţa cu butoane a ascensorului. Oliver preferă să urce pe scară, păşind uşor, nesimţind atingerea labei piciorului pe mochetă, întrebându-se dacă avea într-adevăr picioare, lăsând degetele să alunece în sus pe balustrada de mahon, neapucând-o, căci patina acesteia reprezenta mândria doamnei Gupta. Ajungând la un semipalier, ezită. Sala de Negocieri se afla la stânga sa, în spatele unei uşi batante duble, ce pocnea ca uşa de la bucătăria unui bistrou. O împinse delicat şi se uită înăuntru. Tuburi de neon încastrate străluceau din plafon. Şiruri de monitoare pâlpâiau fără somn. Dave, Fuong, Archie, Sally, Mufta, unde sunteţi? Eu sunt. Marele Ollie, Prinţul Moştenitor. Nici un răspuns. Au sărit peste bord. Bun venit pe *Marie Celeste.*

La celălalt capăt al palierului se deschidea lungul coridor al Serviciului Administrativ, căminul secretarelor, în taioare, de care nimeni nu are voie să se atingă şi al unui trio de contabili de birou, cunoscuţi ca „scutece ude”, întrucât se ocupau de treburile murdare pe care superbogaţii se aşteaptă să le rezolve slujbaşii: maşini, câini, case, cai, iahturi, loje la Ascot, „amortizarea” unor amante nedorite şi conducerea unor negocieri tainice cu servitori care s-au făcut nevăzuţi cu Rolls-Royce-ul, o ladă de whisky şi căţelul chihuahua al clienţilor. Decanul scutecelor ude era un bătrân uriaş şi sfios, Mortimer, care locuia în Rickmansworth şi se desfăta cu excesele îngrozitoarelor sale pupile. *În plus,* se regulează cu majordomul, murmura el din colţul gurii, lipindu-şi umărul de Oliver pentru şi mai multă confidenţialitate. *În plus,* îşi bate joc de tablourile de Renoir ale lui bărbat-su şi atârnă în locul lor reproduceri pentru că bătrânul a început să

orbească. *În plus,* îi taie pe copiii soţului ei din testamentul acestuia şi obţine permisiunea instalării unui număr de douăzeci de construcţii din semifabricate în grădina lui îngrădită...

Urcând în stare de imponderabilitate la palierul următor, Oliver zăbovi destul de mult în faţa uşii ce dădea în Sala de Consiliu a Directorilor pentru a şi-l imagina pe Tiger tronând la unul din capetele mesei din lemn de trandafir, iar pe el însuşi la celălalt, în timp ce Massingham, chelnerul şef, distribuia rapoarte false legate în piele unei adunături de nobili în mizerie, de miniştri demişi, de editori din City în cămăşi de mătase, avocaţi prea scump plătiţi şi străini închiriaţi. Ajunse la alt palier şi văzu deasupra lui picioarele cu rotile ale biroului portarilor şi jumătatea inferioară a unei oglinzi convexe cu deschidere de 180°. Se apropia de ceea ce Massingham, în ciuda apropourilor deocheate ale funcţionarilor, insista să numească Zona Sensibilă.

— Există o parte albă şi o parte neagră, îi spusese Oliver lui Brock în sala de interviuri cu pereţi de celuloză de la Heathrow. Partea albă plăteşte chirie, partea neagră începe de la etajul al treilea.

— De ce parte te afli, fiule? îl întrebase Brock.

— De ambele, îi răspunsese Oliver după un lung timp de gândire şi, din momentul acela, Brock a încetat să-i mai spună „fiule”.

Auzi o bufnitură şi i se opri inima în loc. Un spărgător. Porumbei. Tiger. Un atac de cord. Urcă mai repede, scăpând pe culoarul din faţă, pregătindu-şi frazele pentru întâlnirea obligatorie:

Eu sunt, Tată. Oliver. Îmi pare nespus de rău că am întârziat patru ani, dar am cunoscut-o pe fata aceea, am

început să vorbim şi dintr-una într-alta am adormit şi m-am trezit târziu...

Bună, Tată, îmi cer scuze că te plictisesc, dar am avut o criză de conştiinţă. Drumul către Damasc nu a fost luminat sau ceva de genul acesta şi, pur şi simplu, m-am trezit la Heathrow, după un turneu ucigător prin diverse orăşele al principalilor noştri clienţi şi am hotărât că era momentul să declar o parte din contrabanda pe care am acumulat-o în capul meu...

Tată!... formidabil!... ce bine că te văd!... treceam întâmplător şi m-am gândit să dau o raită pe aici... Am auzit de bietul Alfie Winser, ştii, şi nu am putut să nu mă întreb cum o duci...

O, Tată, fii atent, îţi mulţumesc de mii de ori pentru cele cinci milioane ale lui Carmen. Este încă prea mică să-ţi mulţumească ea însăşi, însă Heather şi cu mine apreciem nespus gestul...

O, că veni vorba, Tată, Nat Brock a spus că dacă, din întâmplare, eşti căutat de poliţie, ar aprecia foarte mult să aibă prilejul să încheie un târg cu tine. Se pare că te-a întâlnit o dată la Liverpool şi a putut să-ţi admire talentul pe viu...

De fapt, mai este un lucru. Tată, dacă îţi convine, am venit să te iau şi să te duc undeva în siguranţă. Nu, nu, nu, sunt prietenul tău! Da, este adevărat că te-am trădat, dar a fost o operaţie chirurgicală necesară. În adâncul sufletului meu sunt încă extrem de loial...

Se afla în picioare în faţa unei uşi fortificate interioare, studiind degeaba o plăcuţă cu numere care comandau broasca. De pe South Audley Street se auzea urlând o ambulanţă, dar după zgomotul pe care îl făcea putea foarte bine să vină şi din susul scării. Urmă o maşină a poliţiei,

apoi pompierii. Grozav, gândi el, un incendiu este tot ce îmi lipsea. „Avem de a face aici, domnilor, cu ceea ce numim de obicei o combinaţie cu role”, explica un consultant în materie de securitate cu fălci fioroase, cu un glas aspru de fost poliţist, adresându-se personalului de conducere adunat cam cu forţa acolo, personal din care făcea parte şi Oliver. „Primele cifre sunt constante şi le cunoaştem cu toţii.” Într-adevăr, le cunoaştem. Sunt 1-9-3-6, anul binecuvântat al naşterii Domnului Nostru Tiger. „Ultimele două cifre sunt ceea ce numim rolele şi acestea se obţin prin scăderea datei curente din numărul cincizeci. Astfel, dacă data de astăzi este treisprezece ale lunii, confirmată de spionii mei de încredere, ha-ha-ha, apăs tasta trei şi tasta şapte în felul următor. Dacă data este întâi, apăs tasta patru şi tasta nouă, aşa. Aţi înţeles cu toţii, domnilor? Îmi dau seama că mă adresez unui auditoriu peste medie şi extrem de ocupat, aşa că nu vă reţin mai mult decât este necesar. Nu sunt întrebări? Mulţumesc, domnilor, puteţi fuma, ha-ha-ha.”

Cu o nepăsare care îl sperie, Oliver tastă anul de naştere al lui Tiger, urmat de „rolele” zilei şi împinse uşa. Aceasta scânci şi se deschise, lăsându-l să intre în Serviciul Juridic. *Tu eşti legal, Poştaşule?* îl întrebase Evgheni incredul. *Eşti legal?* Acuarele englezeşti vechi, disparate, reprezentau Ierusalimul, Lacul Windermere şi masivul Monte Cervino. Tiger a avut cândva un client falit, care se ocupa de acuarele. O uşă era întredeschisă. Din nou, cu vârful degetelor, Oliver o deschise complet. Camera mea. Celula mea. Calendarul meu Pirelli, cu patru ani mai bătrân. Aici a învăţat Poştaşul nostru legal secretele meseriei. Secrete ca de pildă societăţi comerciale care nu au făcut comerţ în viaţa lor şi nu vor face niciodată. Secrete ca de pildă

companii tutelare care nu au deţinut nimic mai mult de cinci minute, întrucât se puteau frige. Secrete ca vânzarea de acţiuni fără valoare către bancă, pentru a avea drept cumpărător o bancă. Apoi cumpărarea acelor acţiuni prin intermediul altor companii, întrucât, întâmplător banca îţi aparţinea. Secrete ca propunerea unor scenarii teoretice pentru informarea generală a unui client, neavând în vedere niciodată, fireşte, ca respectivul client să fie atât de puţin scrupulos încât să considere informaţiile drept sfaturi profesionale. Aceste secrete erau preţioasele scuturi ale nimeni altuia decât răposatul, asasinatul, omul mânat de sulă, Alfie Winser, cu părul său veşnic castaniu şi costumele de inspiraţie tigeriană; Alfie, teroarea corpului de dactilografe, nesigur pe coridoare, imoralul meu tutore:

— Ei bine, domnule Asir - un zâmbet superior, un semn cu capul către cealaltă parte a camerei adresat Tânărului Stăpân, care lua parte la instruire ca observator, pentru a căpăta experienţă - să ne imaginăm, de dragul argumentaţiei, că aţi achiziţionat mari sume de bani prin înfloritoarea companie în domeniul cosmeticelor pe care o deţineţi, companie care, să zicem, este multinaţională. Poate că nu aveţi o astfel de companie, dar să ne imaginăm, de dragul argumentaţiei, că o aveţi - zâmbeşte cu înţeles - şi să ne imaginăm, de asemenea, că vreţi să daţi o mână de ajutor mult-iubitului vostru frate din Delhi, presupunând că aveţi un astfel de frate, vă rog să nu-mi spuneţi dacă aveţi sau nu. Iar acest frate are un lanţ de hoteluri, să zicem, iar dumneavoastră, ca frate, vă simţiţi obligat să-i procuraţi din Europa - să-i cumpăraţi - echipament scump de aprovizionare a clienţilor, maşini şi aparatură pe care nu reuşeşte bietul de el să le obţină în India, pentru care v-a avansat, să zicem, şapte milioane şi

jumătate de dolari, fără forme legale, fiind fratele lui, ceea ce, îmi închipui, este un lucru normal în cercurile din Asia. Şi, să mai presupunem că, având acest scenariu în minte, v-aţi dus să-l contactaţi pe domnul Cutare de la Banca Cutare din agreabilul oraş Zug din Elveţia şi să-i spuneţi că sunteţi reprezentat de către Casa Single şi că domnul Alfred Winser, cu care tocmai aţi petrecut câteva seri de destindere, îl asigură de cele mai bune sentimente…

O scară de incendiu insalubră, dotată cu lumini de veghe albastre, pornea de la capătul coridorului Serviciului Juridic cu două uşi de incendiu şi o toaletă pentru bărbaţi, ducând apoi către anticamerele somptuoase ale Bârlogului lui Tiger. Oliver urcă treptele una câte una şi ajunse în faţa unei uşi lambrisate. Era arcuită şi suplă, cu un buton de alamă în centru. Ridică o mână, gata-gata să ciocănească, dar se abţinu la timp, apucă butonul şi îl suci. Se afla în faimoasa rotondă. Deasupra lui se deschidea un cer înstelat, ca în filme, proiectat prin segmentele unei cupole de sticlă. La lumina capricioasă reuşi să distingă rafturi întregi de cărţi perfect legate pe care nu le citea nimeni: cărţi de drept pentru răufăcători, cărţi despre Cine este Bogat şi Pe Cine să Fraiereşti, cărţi despre contracte şi cum pot fi ele reziliate, despre impozite şi cum le poţi evita. Cărţi noi, din care să reiasă că Tiger era un om al zilelor noastre. Cărţi vechi care să dovedească faptul că Tiger este un om de încredere.

Cărţi solemne care să stea mărturie că Tiger este un om sincer. Oliver tremura şi mâncărimea îi urca spre ceafă, pe piept şi pe frunte. Uitase tot: numele, vârsta, ora, dacă fusese trimis aici sau venise de bunăvoie, ce altceva iubea cu excepţia tatălui său. La stânga sa, canapeaua moale şi uşa către biroul lui Massingham. Închisă. La dreapta sa,

masa de lucru în semilună a lui Pam Hawsley şi portretele celor trei mopşi. Iar chiar în faţa lui, dincolo de cei doisprezece metri de covor albastru, uşile duble arcuite, în stil Wedgwood, ce duceau la mormântul lui Tiger, închise, dar aşteptând hoţul.

Navigând după stele, Oliver a traversat rotonda, a localizat uşa din dreapta, a apăsat pe clanţă, s-a ghemuit şi cu ochii strânşi, după cum credea el, a intrat sfios, înclinat într-o parte, în biroul tatălui său. Aerul era liniştit şi dulceag. Oliver îl aspiră şi avu impresia că simte o adiere de loţiune bărbătească de corp Trumper, arma personală a lui Tiger. Descoperind că totuşi ochii îi erau deschişi, înaintă poticnindu-se către masa sacră de lucru, aşteptând să fie observat. Era imensă, parcă şi mai mare în semiîntunericul din încăpere, totuşi nu atât de mare încât să reducă statura ocupantului ei. Tronul era gol. Se îndreptă cu precauţie din spate şi îşi permise să rotească o privire mai puţin inhibată de jur-împrejurul camerei. Masa de conferinţe de şase metri. Şirul de scaune pe care clienţii pot să stea mai în largul lor, în timp ce Tiger le face cunoştinţă cu dreptul sacru al fiecărui cetăţean, indiferent de culoare, rasă sau credinţă, de a avea acces la cele mai bune portiţe legale de scăpare pe care le pot cumpăra banii iliciţi. Bovindoul în care Tiger, ca un căpitan în miniatură pe puntea vasului său, îi place să umble ţanţoş şi să te apuce de braţ, să-ţi studieze chipul reflectat pe cerul londonez, în timp ce îl face pe copilul tău încă nenăscut de cinci ori milionar. Şi unde - *o Dumnezeule Mare, o Iisuse Atotputernic! - unde este acum cadavrul lui Tiger, în toată lungimea sa, înfăşurat în muselină spectrală, plutind în aer, pe spate, ca o lună nouă.* Torturat. Întins până a crăpat. Tiger ca un păianjen, atârnat în propria sa plasă.

Oliver reuşi cumva să înainteze, dar arătarea nu se schimbă şi nici nu se retrase. Este un truc. Uimeşte-ţi prietenii! Taie-ţi partenerul în două felii, chiar înaintea ochilor lor! Trimite plicul francat la Numere Magice, Căsuţa Poştală, Walsingham! Şopti „Tiger”. Nu auzi nici un răspuns, în afară de suspinele şi gâfâielile oraşului. „Tată. Eu sunt, Oliver. Eu. Am sosit acasă. Totul este în regulă. Tată. Te iubesc”. În căutarea firelor, întinse un braţ şi descrise un arc de cerc deasupra cadavrului, nedescoperind însă nimic altceva decât o bucată de giulgiu. Ghemuindu-se, aşteptându-se la lucruri înfiorătoare, se sforţă să-şi ţină ochii deschişi şi văzu un cap măsliniu, nedumerit, ridicându-se să-i întâlnească privirea. Recunoscu nu pe tatăl său, ieşit din mormânt, ci trăsăturile exoftalmice, uimite, ale mereu credinciosului Gupta, apărând din adâncurile hamacului. Gupta înlăcrimat, bucuros şi în picioarele goale, purtând izmene albastre şi bandaje din plasă împotriva ţânţarilor, apucându-l pe tânărul stăpân de ambele braţe şi scuturându-l în ritmul încântării sale îngrozite.

— Domnule Oliver, unde Cerule Mare aţi fost? În străinătate, în străinătate! La studii, la studii! Dumnezeule, cred că aţi învăţat până v-au sărit ochii. Nimeni nu putea vorbi despre dumneavoastră. Aţi constituit un secret de proporţii imense, nedivulgat nici unui suflet! V-aţi căsătorit, domnule? V-a binecuvântat Domnul cu copii, sunteţi fericit? Patru ani, domnule Oliver, patru ani! Doamne, Dumnezeule! Spuneţi-mi dacă sfântul dumneavoastră părinte este în viaţă şi sănătos, vă rog. Au trecut zile întregi de când n-am mai auzit nimic.

— Este bine, spuse Oliver, uitând totul, în afară de uşurarea sa. Domnul Tiger este bine.

— Cu-adevărat, domnule Oliver?

— Da, bineînţeles.

— Şi dumneavoastră, domnule?

— Neînsurat, dar bine. Mulţumesc, Gupta. Mulţumesc.

Mulţumesc că nu eşti Tiger.

— În cazul acesta, sunt de două ori mai fericit, domnule, aşa cum suntem noi toţi. Nu aş fi putut să-mi părăsesc postul, domnule Oliver. Nu-mi cer scuze. Săracul domnu' Winser. Dumnezeule! În a doua tinereţe, am putea spune. Un adevărat domn. Întotdeauna avea un zâmbet şi un cuvânt bun pentru noi ăştia mărunţi, mai ales pentru doamne. Iar acum vasul care se scufundă este abandonat, pasagerii se fac nevăzuţi ca zăpada în foc. Miercuri, trei secretare; joi, doi tineri agenţi comerciali excelenţi şi acum umblă vorba că şi cel mai elegant şef de Stat Major al nostru nu ar fi în vacanţă, ci că ar fi plecat spre păşuni mai verzi. Cineva trebuie să rămână să ţină focul aprins, chiar dacă suntem nevoiţi să stăm pe întuneric din raţiuni de securitate.

— Eşti un prinţ, Gupta, spuse Oliver.

Urmă o pauză stânjenitoare, fiecare dintre cei doi evaluând în sinea lui plăcerea pe care i-o făcea vederea celuilalt. Gupta avea un termos cu ceai fierbinte. Oliver bău din singura cană disponibilă. Dar evita privirea lui Gupta. Zâmbetul acestuia, plin de speranţă, apărea şi dispărea ca lumina unei lămpi stricate.

— Domnul Tiger îţi transmite salutări, Gupta, spuse Oliver, rupând tăcerea.

— Prin *dumneavoastră,* domnule? Aţi vorbit cu el?

— „Dacă bătrânul Gupta este acolo, dă-i un ghiont în spate din partea mea". Ştii cum vorbeşte el.

— Domnule, îl iubesc pe acest om.

— Ştie că îl iubeşti. Oliver încercă să vorbească cu glasul partenerului său, fiindu-i silă de sine când îşi asculta propriile cuvinte. Tata ştie cât îi eşti de credincios, Gupta. Nici nu îşi închipuie că loialitatea ta faţă de el ar putea fi mai mică.

— Este foarte amabil. Tatăl dumneavoastră este o persoană cu o inimă mare, aş spune, neţărmurită. Sunteţi doi domni foarte buni.

Chipul mic al lui Gupta se urâţi din cauza stânjenelii. Tot ceea ce simţea - dragoste, loialitate, suspiciune, teamă - stătea scris pe trăsăturile lui boţite.

— În ce problemă aţi venit, domnule, dacă-mi permiteţi să întreb? se interesă el, devenind mai curajos în nefericirea lui. De ce aduceţi mesaje din partea domnului Tiger, aşa dintr-o dată, după patru ani de tăcere în străinătate?... Vă rog, domnule, să mă iertaţi, sunt umilul dumneavoastră servitor.

— Tatăl meu vrea să-i duc nişte documente aflate în seiful partenerilor. Crede că ar avea legătură cu episodul nefericit de la sfârşitul săptămânii trecute.

— O, domnule, spuse Gupta încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Şi eu sunt tată, domnule.

Şi eu, îi venea lui Oliver să-i spună.

Gupta îşi duse mâna lui micuţă la piept

— Tatăl dumneavoastră nu este un tată fericit, domnule Oliver. Sunteţi singura lui problemă. Eu sunt un tată fericit, domnule. Ştiu să fac diferenţa. Dragostea pe care domnul Tiger 0 are pentru dumneavoastră nu este răsplătită cu aceeaşi măsură. Aşa simt eu. Dacă domnul Tiger are încredere în dumneavoastră, domnule Oliver, foarte bine. Aşa să fie. Dădea din cap aprobator. Vedea

clar calea ce trebuia urmată şi o aproba dând din cap. Vom vedea cu ochii noştri mărturiile, domnule Oliver, negru pe alb, fără îndoieli şi supoziţii. Provocarea nu am lansat-o eu. Providenţa este de partea noastră. Urmaţi-mă, vă rog. Păşiţi cu grijă pe urmele mele, domnule Oliver. Nu vă apropiaţi de ferestre.

Oliver urmă umbra lui Gupta către o uşă dublă de mahon, care masca intrarea către camera blindată a partenerilor. Gupta o deschise şi intră. Oliver veni lângă el. Gupta închise uşa şi aprinse lumina. Se aflau faţă în faţă cu uşa seifului între ei. Gupta era chiar mai scund decât Tiger, iar Oliver îl suspectase întotdeauna pe tatăl său că acesta era motivul pentru care îl alesese pe el şi nu pe altul.

— Tatăl dumneavoastră a fost cât se poate de circumspect în privinţa confidenţelor, domnule Oliver. „În cine putem avea încredere totală, te întreb, Gupta?” mi-a spus el mie. „Unde este recunoştinţa pentru tot ceea ce am dat celor pe care îi iubim cel mai mult, te întreb eu, Gupta? Unde poate căuta cineva devotament total, dacă nu din partea celor care sunt sânge din sângele tău, spune-mi, te rog, dacă eşti atât de amabil, Gupta? De aceea, Gupta, trebuie să mă înarmez împotriva trădării”. Acestea au fost vorbele care mi le-a spus, domnule Oliver, pe care mi le-a încredinţat personal după puţin opiu. Că erau cuvintele lui Tiger sau nu, oricum ele erau ale lui Gupta, rostite cu un glas tremurat, acuzator, în prezenţa uşii de oţel cenuşii, încuiate, asupra căreia îşi fixase privirea cu un fel de veneraţie misterioasă.

— „Gupta”, mi-a spus el. „Păzeşte-te de fiii tăi dacă sunt invidioşi. Nu sunt orb. Anumite necazuri care s-au abătut asupra Casei Single nu trebuie date deoparte fără a face

mai întâi o examinare amănunţită a tuturor detaliilor. Anumite acte, cunoscute doar de către o anumită persoană şi de către mine, au căzut în mâna inamicilor noştri implacabili. Cine este vinovatul? Cine este Iuda?”

— Când ţi-a spus toate astea?

— Când calamităţile au început să se înmulţească, tatăl dumneavoastră a început să reflecteze mai mult. Stătea ore întregi în această cameră blindată în care încercaţi să intraţi, punând sub semnul întrebării loialitatea altor ochi decât ai lui, domnule.

— Sper că a reuşit să-şi limpezească mintea şi să scape de suspiciuni nefondate, îi răspunse Oliver cu un aer de superioritate.

— Şi eu, domnule. Al dumneavoastră, prea devotat. Vă rog, domnule Oliver, faceţi ce credeţi de cuviinţă. Nu vă grăbiţi. Lăsaţi Providenţa să decidă.

Era o sfidare. Urmărit îndeaproape de Gupta, Oliver se aplecă asupra discului. Era verde şi avea cifrele în relief. Gupta se aşeză belicos de partea cealaltă, cu braţele lui mici încrucişate.

— Nu sunt sigur că se presupune că tu ar trebui să asişti la aşa ceva, nu-i aşa? îi spuse Oliver.

— Domnule, sunt custodele *de facto* al casei tatălui dumneavoastră. Aştept dovada bunei dumneavoastră credinţe.

Ideea îi trecu prin cap lui Oliver fără tobe şi surle, aşa cum te chinuie întotdeauna o idee. Gupta vrea să-mi spună că Tiger a schimbat cifrul şi că, dacă nu cunosc noua combinaţie, înseamnă că Tiger nu mi-a spus-o. Şi dacă nu mi-a spus-o, înseamnă că nu m-a trimis el şi ca atare mint cu neruşinare, iar Providenţa o va dovedi, va lovi drept la ţintă.

— Gupta, zău că aş prefera să aştepţi afară.

Cu o totală lipsă de politeţe, Gupta stinse lumina, deschise uşa, ieşi afară şi o închise în urma lui. Aprinzând din nou lumina, Oliver îl auzi ridicându-l în slăvi pe Tiger prin gaura cheii. Tiger, martir al propriei sale bunătăţi. Tiger, apărătorul celor slabi. Tiger, victimă a înşelătoriei afurisite, pusă la cale de anumite persoane dintre cele mai apropiate lui. Tiger, patron generos, soţ şi tată model.

— Un măre om ar trebui judecat doar de către prietenii lui. El nu ar trebui judecat de către cei porniţi împotriva lui din cauza invidiei sau a micimii lor sufleteşti, domnule.

Nenorocita mea zi de naştere, gândi Oliver.

Era o seară din preajma Crăciunului. Oliver era omul lui Brock doar de câteva zile, dar starea lui de spirit se modificase, devenise altul. Spionajul îl făcuse dependent de caractere mai puternice decât al lui, mai supus decât fusese înainte. În seara aceasta, la insistenţele lui Brock, intenţiona să rămână târziu acolo şi să examineze în continuare conturile bancare din străinătate ale clienţilor, înainte ca Tiger să aibă ocazia să le aranjeze. Nervos în faţa biroului său, cârpea un proiect de contract, aşteptând ca Tiger să bage capul pe uşă înainte de a pleca acasă. În schimb, fu convocat la el în birou. Când a ajuns acolo, Tiger părea, ca de obicei, să nu ştie ce să facă în privinţa lui.

— Oliver.

— Da, tată.

— Oliver, a venit momentul să te iniţiez în misterele camerei blindate a partenerilor.

— Eşti sigur că vrei cu adevărat acest lucru? îl întrebă Oliver.

Nu ştia dacă este cazul sau nu să-i ţină tatălui său o lecţie absolut necesară despre securitatea personală.

Tiger era sigur. Abordând o anume chestiune, trebuia să o transforme într-o problemă importantă, căci nimic din ceea ce face Tiger nu poate fi mai puţin decât spectaculos.

— Doar pentru ochii tăi şi pentru ai nimănui altcuiva, Oliver. Este un secret ştiut doar de noi doi, de nimeni altcineva de pe pământ. Înţelegi?

— Desigur.

— Nici un fel de confidenţe şoptite ultimei noastre iubiri, nici chiar Ninei. Acest lucru trebuie ştiut doar de noi doi.

— Absolut

— Promite-mi.

— Promit.

Convins de înaltul sens al propriei sale importanţe, Tiger demonstră secretul. Cifrul seifului partenerilor nu era altul decât data naşterii lui Oliver. Tiger tastă cifrele pe disc şi îl invită pe Oliver să sucească maneta. Uşa de metal se deschise.

— Tată, sunt mişcat.

— Nu am nevoie de gratitudinea ta. Gratitudinea nu înseamnă nimic pentru mine. Ceea ce avem în vedere în cazul de faţă este un simbol al încrederii reciproce. În bufet găseşti nişte whisky bun. Ce spune bătrânul Evgheni când vrea să bea ceva? „Hai să ţinem o conferinţă serioasă.” Mă gândeam să luăm masa împreună după aceea. De ce să nu o sun pe bătrâna Kat? Nina este bine?

— Nina este ocupată în seara aceasta. De aceea nici nu am mare lucru de făcut.

— „Când mă înjunghie cineva în spate, Gupta, spune-mi a cui mână este pe mânerul cuţitului!”, ţipa Gupta prin

gaura cheii. „Să fie oare mâna cea mai apropiată de inima mea? Să fie mâna pe care am hrănit-o şi căreia i-am dat să bea ca nimănui altcuiva? Gupta, dacă ţi-aş spune că astăzi sunt cel mai trist om din lume, nu aş exagera cu nimic situaţia mea actuală, indiferent de faptul că mila faţă de sine nu se potriveşte cu o persoană de condiţia mea." Acestea au fost spusele sale, cuvânt cu cuvânt, domnule Oliver. Rostite de gura lui Tiger.

Singur în camera blindată, Oliver se uita la disc. Fii calm. Nu este momentul să intri în panică, îşi spuse el. Dar când este? Mai întâi, ca şi cum ar fi vrut să aibă confirmarea faptului că situaţia era pierdută, apelă la vechiul cifru, două la stânga, două la dreapta, patru la stânga, patru la dreapta, două la stânga şi întoarse maneta. Refuză să se mişte. Data naşterii mele nu mai este bună. De partea cealaltă a uşii, Gupta continua să se lamenteze, în timp ce Oliver îşi ţinea predici cu disperare. Tiger nu face nimic la întâmplare, raţionă el, nimic care să nu-i sporească respectul faţă de sine. Fără convingere, formă data naşterii lui Tiger. Nimic nu se mişcă. Data comemorativă! gândi el, cu mult optimism, şi formă 050480, data înfiinţării firmei, sărbătorită în mod tradiţional cu şampanie, la bordul unei călătorii cu un vas de agrement în susul Tamisei. Dar nici un rezultat. Îl auzi pe Brock: „Doar *tu*, tu îl poţi simţi, ghici, trăi în locul lui, doar inspirând aerul pe care l-a respirat. Îl ai *aici".* O auzi pe Heather: „Fetele numără trandafirii, Oliver. Le place să ştie cât de mult sunt iubite". Obosit de limpezimea premoniţiei sale, formă din nou numărul cu degetele asudate, trei la stânga, două la dreapta, două la stânga, patru la dreapta, două la stânga. Înverşunat, stoic, fără să-şi permită o manifestare a emoţiilor. Forma data naşterii

lui Carmen.

— Nu-mi depăşesc competenţele sunând la 999 şi cerând să procedeze în consecinţă, domnule Oliver! urla Gupta. Acesta va fi foarte curând următorul meu pas, veţi vedea!

Încuietoarea cedă, uşa seifului se deschise larg, iar regatul secret se dezvălui în faţa lui, cutii, dosare, cărţi şi documente aşezate în teancuri, cu precizia obsesivă a lui Tiger. Închise lumina şi se întoarse în birou. Gupta îşi freca mâinile, cerându-şi scuze, într-un mod care îţi inspira milă. Obrajii lui Oliver luaseră foc, iar intestinele i se revoltaseră. Se sforţă să vorbească scurt, ca un ofiţer al Marii Armate a Rajahului Single.

— Gupta, trebuie să aflu urgent ce a făcut tatăl meu din momentul în care a primit vestea morţii domnului Winser.

— O, a fost în pragul demenţei, domnule. Cum a ajuns vestea la el, este o chestiune asupra căreia nu se pot face decât speculaţii. Umblă zvonul printre cei de la firmă că a fost vorba de un apel telefonic, dar nu putem şti din partea cui, probabil a unui ziar. Avea o privire aproape sălbatică. „Gupta - mi-a spus el - am fost trădaţi. O serie de evenimente au culminat tragic. Găseşte-mi paltonul maro”. Nu mai avea nici o legătură cu raţiunea, domnule Oliver, era într-o stare de confuzie. „Domnule, vă duceţi deci la Nightingales?” l-am întrebat eu. Întotdeauna când se duce la Nightingales se îmbracă cu paltonul maro. Este o emblemă pentru el, un simbol, un dar primit de la sfânta dumneavoastră mamă. De aceea, ori de câte ori îl îmbracă, sunt sigur în privinţa destinaţiei lui. „Da, Gupta, mă duc la Nightingales. Iar la Nightingales voi căuta alinarea lângă scumpa mea soţie şi voi suna goarna disperării către unicul fiu care mi-a rămas, de ajutorul căruia am neapărată nevoie în acest ceas al disperării”. În momentul acela a

apărut domnul Massingham fără să fi bătut la uşă. Era un lucru neobişnuit, ţinând seama de comportamentul anterior, plin de respect, al domnului Massingham. „Gupta, lasă-ne singuri”. Tatăl dumneavoastră fusese cel care mă rugase să plec. Nu am de unde să ştiu ce s-a întâmplat între cei doi, dar nu a durat mult. Amândoi erau albi ca varul. Amândoi avuseseră în acelaşi timp acea viziune şi acum îşi comparau părerile. Cel puţin, aceasta a fost impresia mea, domnule. Se vorbea de un domn Bernard. Sună-l pe Bernard, trebuie consultat Bernard, de ce să nu aruncăm problema asta în grădina lui Bernard? Apoi, brusc, tatăl dumneavoastră a cerut să se facă tăcere. Acest Bernard nu este demn de încredere. Este un duşman. Domnişoara Hawsley plângea în hohote. Nu ştiam că avea lacrimi pentru altceva decât pentru căţeluşii ei.

— Nu-ţi aminteşti dacă tatăl meu a făcut vreun aranjament în vederea unei călătorii? Nu a trimis după Gasson?

— Nu, domnule. Nu mai era raţional. Dacă avea să-şi revină, aceasta s-a întâmplat mai târziu.

Oliver păstră tonul aspru pentru încă o încercare.

— Ascultă, Gupta. Soarta domnului Tiger depinde de recuperarea unor documente pierdute. Am angajat o echipă de detectivi profesionişti care să mă ajute. Nu te mişca din camera ta înainte ca ei să părăsească clădirea. Ai înţeles?

Gupta îşi strânse hamacul şi coborî scările în goană. Oliver aşteptă până auzi uşa de la subsol trântindu-se, apoi, de la aparatul de pe biroul lui Tiger, le telefonă pândarilor de pe partea cealaltă a străzii şi bolborosi parola idioată pe care i-o comunicase Brock. Coborî val-vârtej scările şi deschise uşa de la intrare. Mai întâi apăru

Brock, urmat de echipa în treninguri negre, cu rucsacuri în care cărau nenorocitele alea de aparate de luat vederi, trepieduri, lumini şi alte aiureli de genul acesta.

— Gupta a coborât la subsol, îi şuieră Oliver printre dinţi lui Brock. Nu ştiu ce tâmpit nu a observat că începuse să doarmă sus. Eu ies.

Brock murmură ceva în gulerul hainei. Derek îi dădu rucsacul colegului de lângă el şi îl însoţi pe Oliver. Acesta coborî poticnindu-se scările de la intrare, escortat de Derek şi urmat de Aggie, care îl apucă de braţul liber şi se lipi de el drăgăstos, în timp ce Derek îl ţinea de celălalt. Un taxi, cu Tanby la volan, trase la scară. Derek şi Aggie îl împinseră pe Oliver în maşină şi îl aşezară între ei pe bancheta din spate. Aggie puse o mână pe braţul lui, dar Oliver şi-l eliberă dând din cot. La intrarea în Park Lane visă cu ochii deschişi că îşi proptise bicicleta de un tren oprit în staţie, undeva în India şi se urcase într-un vagon, dar trenul refuza să se mişte din cauza cadavrelor de pe calea ferată. Ajunşi la casa conspirativă, Aggie sună la uşă, în timp ce Derek îl ajuta pe Oliver să coboare din maşină. Tanby aştepta să-l preia de îndată ce va fi pus piciorul pe trotuar. Oliver nu ştia cum a urcat scările, singurul lucru de care îşi dădea seama fiind faptul că era întins, pe pat în lenjeria de corp, dorind ca Aggie să fie lângă el. S-a trezit în lumina dimineţii filtrată prin perdeaua jerpelită a lucarnei şi l-a văzut pe Brock, nu pe Aggie, aşezat pe scaun, întinzându-i o foaie de hârtie. Oliver s-a ridicat într-un cot, şi-a masat ceafa şi a luat hârtia, care reprezenta fotocopia unei scrisori. În antetul scrisorii erau tipărite două mănuşi de zale prinse în semn de salut - sau de luptă? Cuvintele TRANS FINANZ VIENNA erau scrise în semicerc deasupra mănuşilor. Litere de maşină electronică, cu

trăsături vag străine:

„Domnului T. Single, PERSONAL, prin curier.

> Stimate domnule Single,
>
> Ca urmare a negocierilor noastre cu un reprezentant al distinsei dumneavoastră firme, avem plăcerea să vă înştiinţăm în mod formal în legătură cu pretenţia ridicată de noi faţă de Casa Single care se ridică la suma de 200.000.000 £ (două sute de milioane de lire sterline), drept compensaţie rezonabilă şi corectă pentru câştigurile pierdute şi trădarea încrederii acordate dumneavoastră ca privilegiu al clientului. Plata se va face în decurs de treizeci de zile în contul companiei Trans-Finanz Istanbul Offshore, conform detaliilor cunoscute de dumneavoastră, cu menţiunea «În atenţia Dr. Mirsky», în caz contrar se vor lua măsurile necesare. Elementele suplimentare v-au fost expediate prin curier separat la domiciliul dumneavoastră. Mulţumim anticipat pentru atenţia promptă acordată acestei chestiuni.”

Scrisoarea era semnată E. I. Orlov, cu o mână tremurătoare de bătrân, având deopotrivă iniţialele îngrijite ale lui Tiger, drept confirmare că citise şi luase notă de conţinutul scrisorii.

— Ţi-l aminteşti pe Mirsky? îl întrebă Brock. Era Mirski, cu „i”, înainte de a se duce în Statele Unite, unde a stat doi ani şi a devenit mai înţelept

— Bineînţeles că îl ştiu. Avocat polonez. Un fel de partener de afaceri al lui Evgheni. Mi-ai spus să-l urmăresc

cu atenţie.

— Partener de afaceri, pe dracu', îl luă Brock în balon pentru a-l incita. Mirsky este un escroc, a fost escroc comunist, iar acum este escroc capitalist. Ce caută el să facă pe bancherul pentru cele două sute de milioane de lire ale lui Evgheni?

— De unde aia a mă-sii să ştiu? îi spuse Oliver înapoindu-i hârtia.

— Hai, sus!

Oliver se ridică îmbufnat în fund şi-şi roti picioarele până ajunse pe marginea patului.

— Asculţi?

— Nu prea.

— Îmi pare rău pentru Gupta. Nu suntem perfecţi şi nu vom fi niciodată. I-ai servit-o. Ai fost un geniu în felul în care te-ai descurcat cu cifrul seifului. Nimeni în afară de tine nu ar fi reuşit. Eşti cel mai bun operator pe care l-am avut. În nici un caz, nu am găsit doar scrisoarea. Prietenul nostru Bernard este îngropat acolo cu vila lui gratuită şi aşa sunt încă o jumătate de duzină de alţi Bernarzi. Mă asculţi?

Oliver se duse în baie, deschise robinetul de la chiuvetă şi îşi dădu cu apă pe faţă.

— Am găsit şi paşaportul lui Tiger, îi strigă Brock prin uşa deschisă. Ori foloseşte paşaportul altcuiva, ori nu a plecat nicăieri.

Oliver auzi vestea, ca şi cum ar fi fost vorba de încă o moarte printre atâtea altele.

— Trebuie să-l sun pe Sammy, spuse el întorcându-se în dormitor.

— Cine este Sammy?

— Trebuie s-o sun pe maică-sa, Elsie, să-i spun că sunt

bine.

Brock îi aduse un telefon şi stătu aplecat asupra lui Oliver în timp ce acesta vorbea

— Elsie... eu sunt, Oliver... ce face Sammy? Bine... grozav... ne vedem curând, toate acestea spuse pe un ton monoton, închise telefonul şi, fără să-i arunce vreo privire lui Brock, formă numărul lui Heather din Northampton. Eu sunt. Da. Oliver, eu sunt. Ce face Carmen?... Nu, nu pot... *Ce?* Bine, cheamă un doctor... Un doctor particular, plătesc eu... Curând...

Ridică privirea şi îl văzu pe Brock dând aprobator din cap.

— Vor veni să vorbească cu tine în curând... mâine sau poimâine...

Alte aprobări din cap din partea lui Brock.

— Au mai apărut tipi ciudaţi?... Maşini strălucitoare sau telefoane fantomă? Trandafiri?... Bine.

Închise aparatul.

— Carmen s-a tăiat la genunchi, se plânse el, ca şi cum ar fi fost vina lui Brock. Ar putea avea nevoie de câteva cusături.

CAPITOLUL 11

Aggie se afla la volan. Oliver, lângă ea, cu picioarele răşchirate, ba îşi netezea părul de pe cap cu mâna, ba îşi ridica picioarele şi pufăind le lăsa să cadă greu pe podea, ba întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă s-ar da la ea, ca de pildă dacă i-ar acoperi mâna când schimbă vitezele, sau dacă şi-ar vârî degetele în golul dintre gulerul bluzei şi ceafă. Ar opri maşina şi m-ar plesni, conchise el. Dealurile cu măslini din Salisbury Plain se desfăşurau de-o parte şi de alta a drumului. Pe coastele lor păşteau turme de oi. Soarele ce se lăsa spre asfinţit aurea casele de ţară şi bisericile. Maşina era un Ford oarecare cu un mini-planor de jucărie pe bordul de sub lunetă şi un al doilea aparat de radio ascuns sub tabloul de bord. În faţa lor rula o furgonetă care le arăta drumul, cu Tanby la volan şi Derek lângă el. De antenă era legată o panglică roşie. Lui Aggie nu-i place Derek. Nici mie. Doi motociclişti îmbrăcaţi în costum de piele le ţineau trena, având pe căşti săgeţi roşii. Din când în când, radioul din maşină pârâia şi un glas rece de femeie spunea ceva codificat. Uneori Aggie răspundea tot codificat. Alteori încerca să-l binedispună.

— Ai *fost* vreodată la Glasgow, Oliver? îl întrebă ea. Este ameţitor.

— Aşa am auzit.
— N-ai face rău să încerci să vezi cum este pe acolo, când toate astea vor lua sfârşit, dacă înţelegi ce vreau să spun.
— Bună idee. S-ar putea.
— Îţi aminteşti de Walter? mai făcu ea o încercare.
— Da, desigur, Walter. Unul dintre malacii lui Tanby. Ce-i cu el?
— Ei bine, a şters-o la una dintre firmele alea de securitate de două parale din nord. Are treizeci şi cinci de mii pe an şi un Rover şmecheros, de ţi se face greaţă. Unde este loialitatea? Unde este credinţa faţa de serviciul secret?
— Da, unde? fu de acord Oliver şi zâmbi la auzul cuvântului şmecheros.
— N-a fost *îngrozitor* pentru tine? Să descoperi că propriul tău *tată* este un escroc... tu, de-abia ieşit de pe băncile Facultăţii de Drept, crezând că legea înseamnă apărarea oamenilor şi menţinerea societăţii pe calea cea bună? Vreau să spun, cum poate cineva *face faţă* unei astfel de situaţii, Oliver? Şi vorbeşti cu cineva care citeşte filosofie ca să se spele de păcate.
Oliver nu vorbea cu nimeni, indiferent ce ar fi citit, dar Aggie nu se lăsă.
— Vreau să spun de unde *ştii,* într-o situaţie ca aceasta, dacă îl urăşti pe ticălos sau iubeşti justiţia? Te întrebi zi şi noapte: „Sunt oare un ipocrit, pretinzându-mă mare şi tare, plin de virtuţi pe calul meu alb, când de fapt îi întorc spatele propriului meu tată?” Aşa ţi s-a întâmplat şi ţie sau încerc eu aiurea să mă pun în locul altuia?
— Mda. Bine.
— Vreau să spun că eşti o adevărată stea pentru noi,

ştiai? Singuraticul hotărât. Idealistul. Victoriosul tuturor timpurilor. În Serviciu există tipi, care ar face moarte de om doar să capete un autograf de la tine.

Urmă o pauză lungă în care îndrăzneaţa Aggie şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de îndrăzneaţă.

— Nu există nici un cal alb, murmură Oliver. Seamănă mai curând a căluşei.

Furgoneta din faţă le făcu semn să o ia la dreapta. O urmară de-a lungul unei şosele secundare, ce dădea în nişte drumuri de ţară. Motocicleta venea după ei. Deasupra lor se îmbrăţişau ramuri tinere de copaci, ce acopereau vederea către cer. Razele de soare dansau printre trunchiuri, radioul pârâia. Furgoneta trase pe dreapta într-un refugiu, motocicleta trecu razant pe lângă ei şi viră lăsându-se pe o parte. Maşina în care se aflau se lansă în picaj pe o coastă abruptă de deal şi trecu printr-o baltă. Ajunseră în vârful unui deal. Un balon galben pe care era pictat HARRIS atârna deasupra unei staţii de benzină. A mai fost aici, gândi el, privind-o cu colţul ochiului. Toţi au mai fost. Aggie viră la stânga, ocoliră un sat şi văzură biserica profilată la orizont, hambarul de zeciuială de lângă ea şi căsuţele cu olane pe care Tiger se luptase pe viaţă şi pe moarte să nu le vadă construite. Se angajară pe Autumn Lane, acoperită cu frunze moarte tot timpul anului. Trecură de o fundătură numită Nightingales End şi văzură o maşină de intervenţie a companiei de electricitate cu scara ridicată şi un bărbat care făcea ceva la cabluri. În taxi, o femeie vorbea la telefon. Aggie mai rulă vreo sută de metri şi trase lângă o staţie de autobuz.

— Coborârea, anunţă ea.

Oliver se dădu jos. Cerul din spatele copacilor părea să strălucească ca în plină zi, deşi în tufişuri se lăsa asfinţitul.

Pe o insulă de iarbă se înălţa un monument din cărămidă, pe care erau înscrise numele celor căzuţi în război. „Întru Gloria Neamului”. Patru băieţi Harvey, îşi aminti el. Toţi din aceeaşi familie, toţi morţi în jurul vârstei de douăzeci de ani, alături de mama lor care a trăit până la nouăzeci de ani. Porni pe jos şi o auzi pe Aggie plecând. În faţa lui se ridicau stâlpii de poartă imenşi. În vârful acestora, tigri sculptaţi sprijineau emblema familiei Single. Tigrii proveneau dintr-o expoziţie în aer liber din Putney şi costaseră o avere. Emblema era opera unui specialist în heraldică, Potts, deosebit de pedant, care a petrecut un întreg sfârşit de săptămână punându-i întrebări lui Tiger cu privire la antecedentele sale, fără să-şi dea seama că acestea variau în funcţie de anotimp. A rezultat o navă hanseatică, reprezentând vechile legături comerciale cu oraşul Lübeck, pe care Oliver nu le cunoscuse până atunci, un tigru văzut din profil cu labele din faţă ridicate şi sprijinit pe laba stângă din spate şi două turturele ce trimiteau la originea saxonă, cu toate că ce aveau de a face turturelele cu Saxonia constituia un mister cunoscut doar de domnul Potts.

Drumul curgea ca un râu negru peste păşunile crepusculare. Acesta este mormântul în care m-am născut, gândi el. Aici am trăit înainte de a deveni copil. Trecu pe lângă ghereta portarului sub formă de piperniţă, unde se retrăgea Gasson şoferul, atunci când Tiger hotăra să rămână peste noapte. Ferestrele nu erau luminate şi perdelele de sus erau lăsate. În curte se afla un furgon cu oiştea sprijinită pe un teanc de cărămizi. Oliver avea şapte ani. Se afla la prima lui lecţie de călărie şi purta primul lui melon şi haina de tweed, aşa cum hotărâse Tiger de la locul îndepărtat de unde îşi exercita puterea. Nimeni din

clasa lui nu purta melon, aşa că Oliver încercă să-şi ascundă pălăria, împreună cu cravaşa cu mâner de argint pe care Tiger o trimisese prin curier de ziua lui de naştere, dat fiind că vizitele lui Tiger constituiau acum evenimente rare de stat.

— Pieptul înainte, Oliver! Nu te gârbovi! Nu mai da din cap, Oliver! Încearcă să arăţi şi tu ca Jeffrey! *El* nu dădea din cap, nu-i aşa? Drept ca un soldat, aşa era Jeffrey.

Jeffrey, fratele meu cu cinci ani mai mare. Jeffrey, care făcea bine tot ceea ce eu făceam prost. Jeffrey, care era perfect din toate punctele de vedere şi care a murit de leucemie înainte de a apuca să conducă omenirea. Oliver trecu pe lângă gheţăria din gresie. Sosise ca prin minune în trei furgonete verzi şi fusese construită într-o săptămână. Devenise imediat după aceea locul lui de pedeapsă: o sută şaptezeci de metri de alergare până la gheţărie, o atingi, o sută şaptezeci de metri înapoi, câte o tură pentru fiecare verb neregulat latin neînvăţat şi mai multe ture pentru a nu fi fost atât de bun ca Jeffrey, fie că era vorba de latină sau de alergare. Domnul Ravilious, preceptorul lui Oliver, era un adept al numerelor, ca şi Tiger, de altfel. În convorbirile lor telefonice interurbane discutau în puncte, note, distanţe, ore petrecute şi pedepse meritate, precum şi procentajele necesare pentru a-l duce într-un loc numit Dragon School, unde Jeffrey fusese selecţionat în echipa de crichet a şcolii şi îşi căpătase erudiţia pentru a merge într-un loc şi mai îngrozitor numit Eton. Oliver nu putea suferi dragonii, dar îl admira pe domnul Ravilious pentru vestoanele lui de catifea şi ţigările brune. Atunci când domnul Ravilious a fugit cu servitoarea spaniolă, Oliver, în ciuda scandalizării generale, l-a aplaudat în sinea lui.

Preferând ruta mai lungă pe lângă curtea îngrădită, ocoli o colină teşită care nu era nici tumul, nici ţintă de minge de golf, ci un heliodrom pentru oaspeţi prea fini ca să călătorească cu mijloace de transport terestre. Oaspeţi ca Evgheni şi Mihail Orlov, cu pungile lor de plastic cu articole de lac ruseşti, sticle de votcă cu lămâie şi cârnaţi afumaţi mingrelieni împachetaţi în pergament. Oaspeţi cu gărzi de corp. Oaspeţi cu tacuri de biliard pliante, aduse în cutii negre, deoarece nu aveau încredere în tacurile lui Tiger. Doar Oliver ştia însă că heliodromul era un altar secret. Inspirându-se din povestea unui trib indonezian, care pusese machete de aeroplane ca momeală pentru turiştii bogaţi care zburau deasupra lor, el pusese farfurii cu mâncărurile preferate ale lui Jeffrey, în speranţa că-l va atrage să coboare din Ceruri pentru a-şi încheia copilăria. Dar mâncarea din ceruri era evident mai bună, dat fiind că Jeffrey nu s-a mai întors niciodată. Iar Jeffrey nu era singurul absent. În vălătucii de ceaţă, se ridicau obstacole de un alb strălucitor, terenul de polo, marcat şi tuns în tot cursul anului, grajdurile unde fiecare şa, ham, zăbală şi scara de şa erau lustruite în vederea acelei zile de basm în care Tiger, după douăzeci de ani de călătorii de afaceri, va apărea pe alee cu Gasson la volan pentru a şi relua greu câştigată viaţă feudală englezească.

Aleea se pierdea printre fagii roşii. În faţă se vedeau două căsuţe de cărămidă, cu stâlpi de piatră. Trecând pe lângă ele, se opri puţin în speranţa de a-i zări pe Craft majordomul şi pe nevasta acestuia, aşezaţi cuminţi la o ceaşcă de ceai. Îi iubise pe amândoi şi îi folosea drept fereastra lui către lumea de dincolo de zidurile conacului Nightingales. Dar doamna Craft murise cu cincisprezece ani în urmă, iar domnul Craft se întorsese acasă la Hull,

acolo unde îşi avea rădăcinile, luând cu el o cutie Fabergé şi un set de miniaturi din secolul al optsprezecelea reprezentându-i pe iluzoriii strămoşi ai lui Tiger, de data aceasta olandezi din Pennsylvania. Oliver coborî colina şi Nightingales apăru la picioarele lui, mai întâi hornurile, apoi întreaga grămadă de piatră cenuşie, şi o luă pe aleea de pietriş fără buruieni, care îi trosnea sub tălpi ca bucăţelele de gheaţă în timp ce înainta către veranda din faţă. Mânerul soneriei era sub forma unei mâini de alamă cu degetele strânse. Apucându-l în pumn, îl trase şi îşi simţi inima bătând cu dorul nealinat al unui fiu. Era gata-gata să mai tragă o dată, dar auzi un târşâit de paşi de partea cealaltă a uşii şi se întrebă cuprins de panică cum să i se adreseze, întrucât ea ura să-i spună „Mamă", iar „Mami" şi mai mult. Îşi dădu seama că-i uitase numele de botez. Îl uitase şi pe al său. Avea şapte ani şi stătea pe un scaun într-un post de poliţie aflat la zece kilometri mai încolo şi nu era în stare să-şi amintească nici numele casei de unde fugise. Uşa se deschise şi îl izbi întunericul. Rânjea şi se bâlbâia. Urechile i se înfundaseră. Simţi puful unui jachete de mohair acoperindu-i zâmbetul larg, atunci când braţele ei îl înconjurară pe după grumaz. O îmbrăţişă protector. Închise ochii şi încercă să redevină copil, dar nu reuşi. Îl sărută pe obrazul stâng şi Oliver simţi miros de mentă şi respiraţia împuţită. Îl sărută pe celălalt obraz şi îşi aminti cât de înaltă era, mai înaltă decât orice femeie pe care o sărutase. Îşi aminti tremurul ei şi mirosul ei dulceag de levănţică. Se întreba de ce oare tremura ea tot timpul sau doar pentru el. Se îndepărtă de el. Ochii ei, ca şi ai lui, erau plini de lacrimi.

— Ollie, iubitule. Ai brodit-o, gândi el, pentru că uneori îi spunea Jeffrey. De ce nu m-ai anunţat, Ollie? Biata mea

inimă! Ce-oi mai fi făcut tu acum?

Nadia, îşi aminti el: nu-mi spune „Mamă”, Ollie, iubitule. Spune-mi Nadia, altfel mă faci să mă simt atât de bătrână.

Bucătăria era joasă şi încăpătoare. Cratiţe de aramă lovite, cumpărate la o licitaţie de un proiectant de interioare dispărut, atârnate de grinzi vechi de lemn, adăugate în timpul numeroaselor renovări. Masa era destul de lungă pentru douăzeci de servitori. O plită olandeză, fără coş de tiraj, ocupa colţul întunecat al bucătăriei.

— Cred că ţi-e o foame de lup, îi spuse ea pe un ton critic, ca şi cum mâncarea era apanajul altor oameni.

— Ca să-ţi spun drept, nu mi-e foame.

Se uitară în frigider să vadă dacă era ceva care să-l mulţumească. O sticlă de lapte? Un pachet cu pâine de graham? O cutie cu sardele, poate? Îşi sprijinea mâna tremurătoare pe umărul lui. Peste o clipă, voi începe să tremur şi eu.

— Of, Doamne, e ziua liberă a doamnei Henderson, spuse ea. Iar eu ţin regim la sfârşit de săptămână. Aşa am făcut întotdeauna. Ai uitat.

Ochii li se întâlniră în lumina slabă ce cobora din tavan şi Oliver observă că îi era frică de el. Se întrebă dacă era beată sau doar pe cale de a se îmbăta. Uneori nici nu începea bine şi vorbea deja uşor împleticit. Alteori avea vreo două-trei sticle la bord şi părea perfect stăpână pe ea.

— Nu arăţi prea *bine,* Ollie iubitule. Ai muncit exagerat de mult? Prea iei lucrurile în serios.

— Sunt bine. Şi tu arăţi bine. Incredibil de bine.

Nu era deloc incredibil. În fiecare an înainte de Crăciun, pleca în ceea ce numea ea mica ei vacanţă şi se întorcea

fără un rid pe faţă.

— Ai venit pe jos de la gară, iubitule? Nu am auzit sosind nici o maşină. N-a auzit nici Jacko. Jacko era pisica siameză. Te-aş fi adus eu, dacă m-ai fi sunat.

Nu ai mai condus de ani de zile o maşină, îi replică el în gând. N-ai mai condus de când ai trecut prin zidul grajdului cu Land Roverul, în ajunul Anului Nou, iar Tiger ţi-a ars permisul de conducere.

— Îmi place să merg pe jos, pe cuvânt, spuse el. Ştii şi tu. Chiar pe ploaie. Peste o clipă nici unul dintre noi doi nu va mai şti ce să spună.

— Parcă trenurile nu circulau duminica de obicei. Doamna Henderson este nevoită să schimbe trenul la Swindon, dacă vrea să-şi vadă fratele, se plânse ea.

— Al meu a sosit la timp.

Se aşeză la masă la locul lui obişnuit. Ea rămase în picioare, privindu-l cu ochi iubitori, tremurând şi îngrijorându-se, sugându-şi buzele ca un bebeluş înainte de a fi alăptat.

— Mai este cineva pe aici? o întrebă el.

— Doar eu şi pisicile, iubitule. De ce ar fi?

— Întrebam şi eu.

— Nu mai ţin nici un câine. Oricum, după ce s-a prăpădit Samantha.

— Ştiu.

— Samantha stătea în capul holului, aşteptând să audă Rolls-Royce-ul. Nu se mai mişca, mai ales către sfârşit, nu mai mânca, nu mă mai auzea.

— Mi-ai spus.

— Hotărâse că este câinele unui singur stăpân. Tiger a spus să o îngropăm lângă fazanerie şi aşa am făcut. Eu şi doamna Henderson.

— Şi Gasson, îi reaminti el.

— Gasson a săpat groapa, doamna Henderson a rostit cele de cuviinţă. Nu am fost o adunare prea veselă.

— Unde e, Mamă?

— Gasson, iubitule?

— Tiger.

Îşi uitase replicile, gândi el, văzând cum ochii ei se umpleau de lacrimi. Încerca să-şi amintească ce ar fi trebuit să spună.

— O, Ollie, iubitule.

— Ce este, Mamă?

— Credeam că ai venit pentru *mine.*

— Pentru tine am venit. Mă întrebam doar unde este Tiger. A fost pe aici. Mi-a spus Gupta.

Nu era corect. Nimic nu era corect. Îşi mobiliza întreaga autocompătimire de care era capabilă pentru a se proteja.

— *Toată lumea* mă întreabă, se tângui ea. Massingham. Mirsky. Gupta. Omul ăla înfiorător de la Viena, Hoban. Bernard. Scorpia aia de Hawsley cu mopşii ei. Acum tu. Le spun tuturor: *Nu ştiu.* Cu toate faxurile, telefoane celulare şi Dumnezeu mai ştie ce, ai crede că toţi ştiu unde se află fiecare în orice moment. Dar ei nu ştiu. Informaţia nu înseamnă cunoaştere, aşa spune mereu tatăl tău. Şi are dreptate.

— Cine este Bernard?

— Bernard, iubitule. Îl ştii pe Bernard. Poliţistul ăla chel de la Liverpool pe care l-a ajutat Tiger. Bernard Porlock. I-ai spus o dată Creţul şi era cât pe ce să te omoare.

— Cred că a fost Jeffrey, spuse Oliver. Iar Mirsky, e avocatul.

— Bineînţeles că este, iubitule. Prietenul simpatic şi spumos al lui Alix, polonezul de la Istanbul. Tiger are doar

nevoie de puţină *singurătate,* protestă ea. Este absolut rezonabil pentru un om ca el, care trăieşte permanent în centrul atenţiei, să dorească să fie pentru un timp *neînsemnat.* Ni se întâmplă tuturor câteodată. Şi ţie. Tu ţi-ai schimbat chiar numele ca să te retragi. Nu-i aşa, iubitule?

— Înţeleg că ai auzit vestea. Nu se poate să nu o fi auzit.

— Ce veste? întrebă ea, continuând apoi pe un ton aspru: Eu nu am ce vorbi cu ziarele, Ollie. Nici tu. Trebuie să le trântesc telefonul în nas.

— Vestea despre Alfred Winser. Vulturul nostru în materie de legalitate.

— Piticul *ăla* îngrozitor? Ce a făcut?

— Mă tem că e mort. Mamă. A fost împuşcat în Turcia. De către o persoană, sau de către persoane necunoscute. Făcea o treabă pentru Casa Single şi cineva l-a împuşcat.

— Ce oribil, iubitule. Absolut dezgustător. Îmi pare rău, *atât* de rău. Biata femeie. Va fi nevoită să-şi ia o slujbă. Este o cruzime. O, iubitule.

Ştiai, gândi el. Aveai vorbele pregătite înainte de a termina eu ce aveam de spus. Se ţineau de mână în mijlocul odăiţei ei, pe care ea o numea camera de dimineaţă. Era cea mai mică dintr-un şir de încăperi, în partea de sud a casei. Jacko, pisica siameză, dormea într-un coş capitonat pus sub televizor.

— Spune-mi ce s-a schimbat de când ai fost ultima oară aici, iubitule? îl întrebă ea. Hai să ne jucăm, dragule! Intră în joc, căutând indicii. Paharul gravat de whisky al lui Tiger, urma spatelui său pe scaunul preferat, un ziar roz, bomboane de ciocolată făcute de mână, cumpărate de la Richoux, după colţ, pe South Audley Street, fără de care nu apărea niciodată la Nightingales.

— Acuarela aceea este nouă, spuse Oliver.

— Ollie dragă, cât de deştept eşti! exclamă ea, aplaudând fără zgomot. Are cel puţin o sută de ani, dar aici e *nouă.* Unu la zero pentru tine. Mi-a lăsat-o mătuşa Bee. A fost făcută de doamna care picta păsărele pentru Regina Victoria. Eu nu aştept să primesc nimic atunci când moare cineva.

— Când l-ai văzut de fapt ultima oară, mamă?

Dar, în loc să-i răspundă, se avântă într-o descriere pătimaşă a operaţiei suferite de doamna Henderson la şold, cum spitalul local fusese absolut minunat, exact în momentul când guvernul plănuia să-l închidă, fapt tipic:

— Iar scumpul nostru doctor Bill, care ne-a îngrijit pe toţi de când lumea... a fost... da, ei bine, a fost... da, preciză ea, uitând totuşi ce voia să spună.

Se mutară în camera de zi a băieţilor şi priviră îndelung jucăriile de lemn cu care nu îşi amintea să se fi jucat şi căluţul de lemn pe care nu-şi amintea să-l fi călărit, cu toate că ea jura că atâta se bâţâia pe el, că fusese gata-gata să-i disloce tălpicile, aşa că Oliver presupuse că se referea din nou la Jeffrey.

— Dar tu eşti bine, nu-i aşa, iubitule? Sunteţi bine toţi trei? Ştiu că nu ar trebui să întreb, dar sunt şi eu mamă, nu sunt de piatră. Sunteţi toţi sănătoşi, fericiţi şi liberi, aşa cum îţi doreai, iubitule? Nu s-a mai întâmplat nimic rău?

Continua să zâmbească, tremurând ca un film văzut pe video, iar sprâncenele ei pensate se arcuiră când Oliver îi dădu o fotografie de-a lui Carmen şi o văzu cercetând-o cu lornionul pe care îl ţinea atârnat de gât cu un lănţişor cu granate; ţinea fotografia la depărtare cu braţul întins, iar capul ei se mişca o dată cu poza.

— A mai crescut şi am tuns-o, o informă Oliver. Spune

cuvinte noi în fiecare zi.

— Absolut adorabilă, iubitule. E o fericire, adăugă ea întinzându-i fotografia, bravo, amândurora. Ce fetiţă minunată! E fericită. Dar Helen e bine, nu-i aşa? Fericită?

— Heather e foarte bine.

— *Sunt* încântată.

— Trebuie să ştiu, mamă. Trebuie să ştiu când l-ai văzut ultima oară pe Tiger şi ce s-a întâmplat. Tată lumea îl caută pe Tiger. Este foarte important ca eu să-l găsesc înaintea tuturor. E mai bine când nu ne uităm unul la altul, îşi aminti el, fixându-şi privirea pe căluţul de lemn.

— Nu mă bate la cap, Ollie, iubitule. Ştii foarte bine că habar n-am de date. Urăsc ceasurile, urăsc noaptea, urăsc pisălogii. Urăsc tot ceea ce nu este plăcut, apetisant şi însorit.

— Dar îl iubeşti pe Tiger. Nu-i doreşti răul. Şi mă iubeşti şi pe mine.

— *Tu* ştii cum este tatăl tău, iubitule, spuse ea cu un glas de fetiţă. Vine ca o furtună, pleacă tot ca o furtună, te învârţi pe lângă el şi când a plecat te întrebi dacă a fost cu adevărat. Dacă eşti biata Nadia aşa faci.

Se săturase până-n gât de ea, ceea ce l-a făcut să fugă de acasă atunci când avea şapte ani. Şi-ar fi dorit să fie moartă ca Jeffrey.

— A venit aici şi ţi-a povestit că Winser a fost împuşcat, îi spuse el.

Îşi petrecu mâna peste trup şi se apucă de braţ. Purta o bluză de tul cu mâneci lungi, cu manşete cu volănaşe care să-i ascundă vinele.

— Tatăl tău a fost foarte bun cu noi, Oliver. Opreşte-te. Mă auzi?

— Unde este, Mamă?

— Trebuie să-l respecţi. Respectul ne diferenţiază pe noi de animale. Nu te-a comparat cu Jeffrey. Nu ţi-a întors spatele când ai picat la examene şi ai fost nevoit să părăseşti şcoala. Alţi taţi n-ar fi fost atât de îngăduitori. Nu s-a supărat că scriai poezii sau ce făceai tu pe vremea aceea, chiar dacă astea nu aduceau nici un ban. Te-a trimis la preceptori şi ţi-a dat locul lui Jeffrey la firmă. E dificil pentru un om care crede în merite şi care s-a ridicat prin forţe proprii. Ai fost ferit să trăieşti la Liverpool, eu nu. Dacă ai fi cunoscut viaţa din Liverpool, ai fi avut mintea lui Jeffrey. Nu există două căsnicii care să semene între ele. A iubit întotdeauna Nightingales. M-a ţinut întotdeauna aşa cum trebuia să fiu ţinută. A fost neloial din partea ta, Oliver. Orice i-ai făcut, nu a meritat aşa ceva. Ai acum propria ta familie. Du-te şi ai grijă de ea. Şi nu te mai preface că ai fi la Singapore, când ştiu foarte bine că eşti la Devon.

Oliver îngheţase, îi venea să fie călăul ei.

— I-ai spus, nu-i aşa? o întrebă el fără înconjur. Tiger te-a tras de limbă. A venit şi te-a văzut, ţi-a spus despre Winser şi tu i-ai spus despre mine. Unde mă aflam. Noul meu nume. Unde îmi scriai, pe adresa lui Toogood la bancă. Cred că ţi-a fost foarte recunoscător. Fu nevoit să o susţină pentru că i se muiaseră picioarele, îşi muşca arătătorul şi se tânguia patetic de sub şuviţa de păr stil Prinţesa Diana. Aşa că, ceea ce aş vrea să ştiu, te rog să-mi spui, Nadia, ce *ţi-a* spus *Tiger,* continuă el brutal. Pentru că dacă nu îmi spui, am toate motivele să cred că va sfârşi ea Alfie Winser.

Simţea din nou nevoia să schimbe locul, aşa că Oliver o conduse de-a lungul coridorului către sufrageria cu şemineul de marmură albă sculptată cumpărat de la

Mallet, cu statuile reprezentând femei goale, probabil de Canova, plasate în nişe cu coloane. În tot cursul pubertăţii sale acestea fuseseră sirenele iubite ale fanteziei sale. Era suficientă o singură privire pe furiş prin uşa întredeschisă, către zâmbetul lor celest şi fundurile lor fără cusur ca să se înflăcăreze. Deasupra lor atârna o scenă de familie, pictată de un artist uitat, la modă pe vremea aceea, cu norişori aurii plutind peste Nightingales, Tiger călare pe poneiul său de polo ridicat pe picioarele dinapoi, Oliver în veston de Eton întinzându-se după căpăstru şi Nadia, frumoasa soţie a lui Tiger, înveşmântată într-un capot ce flutura în jurul trupului ei cu talie de viespe, apucând mâna prea dornică a copilului. Iar în spatele lui Tiger, ţopăia, arătând ca un frumos prinţ italian blond, fantoma lui Jeffrey, readus la viaţă după fotografii, cu părul auriu fluturând şi un zâmbet îndrăzneţ în timp ce-l încăleca pe Admiral, poneiul sur, într-o rază de soare, sub privirile slugilor care îl salutau cu şepcile.

— Sunt atât de *rea,* Oliver, se plânse Nadia, considerând tabloul un reproş. Tiger nu ar fi trebuit să se căsătorească cu mine. Nu trebuia să vă am pe nici unul dintre voi.

— Fii liniştită, Mamă. Ne-ar fi avut oricum cineva, chiar dacă nu ne-ai fi făcut tu, spuse el cu prefăcută veselie.

Se întreba dacă Jeffrey era copilul lui Tiger. Odată, când era beată, vorbise despre un coleg de-al lui Tiger, avocat şi el, din Liverpool, un adevărat diamant neşlefuit cu un păr blond minunat.

Se aflau în sala de biliard. Făcea din nou presiuni asupra ei: „Trebuie să ştiu, Mamă, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat între voi doi.” Ea sughiţa, scutura din cap şi nega totul, în timp ce mărturisea, însă lacrimile nu voiau să curgă. „Eram prea tânără, prea fragilă, prea sensibilă, iubitule,

Tiger m-a tras de limbă, iar tu faci la fel acum. Asta pentru că nu am fost la universitate, tatăl meu nu credea că fetele trebuie să aibă studii superioare. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am avut o fată.” Încurca persoana întâi cu persoana a treia şi vorbea de ea însăşi ea şi cum ar fi fost altcineva: „Nu i-a spus lui Tiger decât foarte *puţin,* iubitule. Niciodată *totul.* Dacă Ollie nu i-ar fi ciripit bietei Nadia de la bun început, nici ea nu ar fi putut să-i ciripească lui Tiger, nu-i aşa?” Ai al dracului de multă dreptate, gândi el. Nu a avut niciodată rost să-ţi spun ceva. Trebuia să te las să bei şi să nu-ţi găseşti liniştea până în mormânt. Era atât de *trist,* iubitule, îi explică ea printre suspine. Trist din cauza lui Winser. Dar cel mai trist din cauza ta. Femeia aceea, Kat, e o prefăcută, aşa cred. Îl prefer pe Jacko oricând. Nu doream decât să se uite la mine, să-mi spună iubito, să mă înconjoare cu braţele şi să-mi spună că mai sunt drăguţă.

— Unde este, Mamă? Sub ce nume navighează? O strângea la piept, iar ea se lăsa cu toată greutatea pe braţele sale. Trebuie să-ţi fi spus unde se duce. Îţi spune totul. Nu ar lăsa-o el pe Nadia a lui în întuneric.

— Nu pot avea încredere în tine. În nici unul dintre voi. Nici în Mirsky, nici în Hoban, în Massingham sau în oricine altcineva. Oliver a stârnit totul. Lasă-mă!

Scaune de piele, cărţi despre cai. O masă de lucru directorială. Ajunseseră în birou. Un armăsar de George Stubbs discutabil deasupra căminului. Oliver se urcă pe taburetul de lângă fereastră şi îşi trecu mâna pe deasupra galeriei până când găsi o cheie de alamă prăfuită. Desprinse din cârlig tabloul discutabil şi îl puse pe podea. În spatele lui, la înălţimea lui Tiger, se găsea un seif de perete. Îl descuie şi privi înăuntru, aşa cum făcuse în

copilărie când îşi închipuia că seiful era o cutie magică în care zăcea un mare secret.

— Nu este nimic acolo, Ollie iubitule, niciodată nu a fost nimic acolo. Doar testamente şi acte de proprietate plictisitoare şi sume mici de bani străini de prin buzunarele lui.

Nu era nimic nici acum, nu fusese nimic nici atunci. Îl încuie, puse cheia la locul ei şi îşi îndreptă atenţia către sertarele biroului. O mănuşă de polo. O cutie cu cartuşe de 20 de milimetri. Facturi de la diverşi furnizori, achitate. Articole de papetărie. Un carnet negru, pe a cărui copertă nu scria nimic. Vreau carnete, spusese Brock. Vreau notiţe, blocnotesuri, jurnale, adrese însemnate pe bileţele, vreau nume scrise în interiorul plicurilor cu chibrituri, bucăţi de hârtie făcute ghem, orice ar fi vrut să arunce, dar s-a răzgândit. Oliver deschise carneţelul: *Ghidul vorbitorului la sfârşitul cinei, glume, aforisme, cuvinte de duh, citate.* Îl aruncă înapoi în sertar.

— A sosit vreun pachet pentru el, mamă? Colete, plicuri mari, corespondenţă recomandată, scrisori prin curier? Nimic? Nu a sosit nimic de când a plecat? *Elemente suplimentare v-au fost expediate prin curier separat la domiciliul dumneavoastră. Semnat E.I. Orlov.*

— Desigur că nu, iubitule. Nimeni nu-i expediază aici nimic în afară de facturi. O duse înapoi în bucătărie şi puse la fiert o oală de ceai sub privirile ei. Cel puţin nu mai eşti urât, iubitule, continuă ea, ca o consolare pe care puteau să o împărtăşească. A plâns. Nu l-am văzut plângând de la moartea lui Jeffrey. Mi-a cerut Polaroidul. Nu ştiai că sunt fotografă, nu-i aşa?

— De ce naiba avea nevoie de un Polaroid? întrebă el şi îi trecură prin minte paşapoarte, cereri de viză.

— Dorea să fotografieze tot ceea ce iubea. Pe mine. Tabloul cu noi toţi, grădina împrejmuită, orice l-ar fi făcut fericit înainte ca tu să strici totul.

Îşi dori din nou să fie alintată, aşa că o cuibări la pieptul lui.

— Bătrânul Evgheni a fost aici de curând?

— Astă iarnă, iubitule. La fazani.

— Dar Tiger nu şi-a împuşcat încă ursul?… E o glumă.

— Nu, iubitule. Nu cred că urşii sunt pentru el. Seamănă prea mult cu fiinţele umane.

— Cine a mai venit cu el?

— Amărâtul ăla de Mihail. Împuşcă orice. L-ar fi împuşcat şi pe Jacko dacă s-ar fi ivit prilejul. Foarte drăguţ din partea lui Evgheni să-l includă în ceea ce face. Şi Mirsky, desigur.

— Ce-a făcut Mirsky?

— A jucat şah cu Randy în seră. Randy şi Mirsky erau *foarte* apropiaţi, chiar mă întrebam dacă nu o fi *ceva* între ei.

— Ce să fie?

— Păi, lui Randy nu-i prea plac femeile, nu-i aşa? Iar drăguţul doctor Mirsky s-ar deda la orice. L-am prins flirtând cu doamna Henderson în bucătărie, dacă poţi să crezi, cerându-i să vină să-i facă musaca de cartofi la Gdansk.

Îi întinse o ceaşcă cu ceai. O felie de lămâie, niciodată lapte.

— Cum a ajuns Tiger aici? întrebă el încercând să vorbească pe un ton degajat. Vreau să zic de data aceasta, când a venit să te vadă? L-a adus Gasson?

— Cu un taxi, iubitule, de la gară. A venit cu trenul ca şi tine, doar că nu era duminică. Nu voia să atragă atenţia

asupra sa.

— Şi ce-ai făcut cu el? L-ai ascuns în magazia de lemne?

Stătea în picioare, ţinându-se strâns de spătarul unui scaun.

— Am dat roată, ca întotdeauna, privind şi fotografiind tot ce-i place, îi răspunse ea pe un ton sfidător. Purta raglanul maro pe care i l-am dăruit când a împlinit patruzeci de ani. Îi spuneam paltonul lui de dragoste. I-am spus, nu pleca, stai aici. I-am spus că voi avea grijă de el. Nici nu a vrut să audă. Spunea că trebuie să salveze barca. Mai era timp. Evgheni trebuia să afle adevărul şi atunci totul va fi bine. „I-am învins de Crăciun şi o voi face din nou acum.” Am fost mândră de el.

— Ce s-a întâmplat la Crăciun?

— Elveţia, iubitule. Am crezut o clipă că mă va lua şi pe mine, ca pe vremuri. Dar nu ştia decât de muncă, muncă şi iar muncă. Înainte şi înapoi, dus-întors, ca un yo-yo. Nu şi-a mâncat nici budinca de Crăciun cu toate că îi place atât de mult. Doamnei Henderson îi venea să plângă. Dar a câştigat. I-a învins. Pe toţi. „I-am făcut să le dea borşul pe nas”, mi-a spus el. „Evgheni a fost de partea mea în cele din urmă. Nu vor mai încerca prea repede să repete figura asta.”

— Cine?

— Oricine or fi fost ei, Hoban, Mirsky. De unde să ştiu? Toţi cei care au încercat să-l doboare. Trădătorii. Tu eşti unul dintre ei. Spunea că avea să-ţi trimită ceva. Cu toate că nu mai avusese nici o veste de la tine, îţi datora ceva ca tată, cu toate că tu l-ai lăsat de izbelişte. Ceva ce îţi promisese. Aşa a fost întreaga lui viaţă. Aşa am fost şi eu. Noi te-am învăţat întotdeauna să-ţi respecţi promisiunile.

— Şi atunci i-ai spus despre Carmen.

— Era convins că ştiu unde eşti. E deştept. Întotdeauna a fost deştept. Observase că nu eram îngrijorată cum sunt de obicei din cauza ta şi s-a întrebat de ce nu eram îngrijorată? E avocat şi nu te poţi pune cu el. Am spus prostii şi m-a scuturat. Nu prea tare, ca pe vremuri, dar destul. Am încercat să-i mai înşir alte minciuni în legătură cu tine, dar apoi mi-am zis că nu are rost să-mi bat capul. Erai singurul lui fiu. Erai al amândurora, i-am spus că este bunic şi a izbucnit din nou în lacrimi. Copiii îşi închipuie întotdeauna că părinţii lor sunt reci, până nu-i văd plângând şi atunci îi consideră ridicoli. Mi-a spus că are nevoie de tine.

— Că are *nevoie* de mine? De ce dracu'?

— Este tatăl tău, Ollie! Partenerul tău! S-au coalizat împotriva lui. Cui să i se adreseze dacă nu propriului său fiu? Îi eşti dator. Este momentul să fii alături de el.

— A spus el asta?

— Da! Cuvintele lui. Spune-i că îmi este dator!

— *Spune-i?*

— Da!

— Avea vreo valiză?

— O sacoşă maro care să se asorteze cu paltonul. O sacoşă de mână.

— Încotro lua avionul?

— Nu am *spus* că ar fi luat avionul!

— Ai spus sacoşă de mână.

— N-am spus. N-am spus!

— Nadia. Mamă. Ascultă-mă. Poliţia a pieptănat toate cursele aeriene şi toate listele de pasageri. Nici urmă de el. Cum a zburat fără ca poliţiştii să-şi dea seama?

Se întoarse către el, smulgându-se din braţele lui.

— Mi-a spus el! A avut dreptate! Eşti mână-n mână cu

poliţia!

— Trebuie să-l ajut, Mamă. Are nevoie de mine. El a spus-o. Dacă nu-l găsesc, iar tu ştii unde este, vom avea conştiinţa încărcată.

— Nu *ştiu* unde este! Nu e ca tine, nu-mi spune lucruri care ştie că mi-ar putea scăpa. Nu mă mai chinui!

Speriat de el însuşi, Oliver făcu rapid un pas înapoi.

— La ce bun? Spune-mi ce vrei să ştii şi lasă-mă-n pace, scânci ea, înecându-se cu propriile ei cuvinte.

Oliver se întoarse din nou şi o luă în braţe. Îşi apropie obrazul de-al ei şi-l simţi lipicios din cauza lacrimilor. I se supunea aşa cum i se supusese tatălui lui. O parte din el se simţea triumfătoare, iar altă parte o ura din cauza slăbiciunii ei.

— Nu a mai fost văzut de atunci, mamă. Nimeni în afară de tine nu l-a mai văzut. Cum a plecat?

— Curajos. Cu capul sus. Aşa cum trebuie să se comporte un luptător. Va face exact aşa cum a spus că va face. Ar trebui să fii mândru că mergi pe urmele lui.

— Mă refer la mijlocul de transport.

— L-a luat taxiul cu care a venit. Ar fi mers pe jos până la gară dacă nu ar fi avut sacoşa. „Este din nou ziua întâi, Nadia”, a spus el. „Ne aflăm la Liverpool cu spatele la zid. Ţi-am spus că nu te las şi nu te voi lăsa niciodată”. Era din nou aşa cum îl ştiam. Nu a făcut cu mâna. A plecat pur şi simplu. De ce ai *făcut* ce ai făcut, Ollie? De ce i-ai spus proastei de Nadia, dacă nu voiai ca Tiger să ştie?

Pentru că am fost un tată înnebunit de fericire, iar Carmen avea trei zile, gândi el disperat. Pentru că îmi iubeam fiica şi am presupus că ţi-ar fi plăcut şi ţie să o iubeşti. Nadia stătea ţeapănă la masă, strângând ceaşca cu ceai rece cu ambele mâini.

— Mamă.

— Nu, iubitule. Nu mai vreau.

— Dacă porturile sunt păzite şi vrea să plece urgent pentru a-şi încurca duşmanii, cum intenţionează să scape? Ce fel de paşaport are, de pildă?

— Al nimănui, iubitule. Iar faci o dramă din nimic.

— Ce vrei să spui eu *al nimănui?* De ce trebuie să fie paşaportul altuia, dacă nu-l foloseşte?

— Taci, Ollie! Te crezi mare avocat, ca şi tatăl tău. Dar nu eşti.

— Al cui paşaport l-a luat, Mamă? Nu-l pot ajuta dacă nu ştiu sub ce nume călătoreşte, nu-i aşa?

Oftă adânc, clătină din cap şi mişcarea o făcu din nou să plângă. Dar îşi reveni.

— Întreabă-l pe Massingham. Tiger se bizuie prea mult pe subalternii săi. Apoi, aceştia îl înjunghie pe la spate, ca şi tine.

— Un paşaport britanic?

— Un paşaport adevărat, atâta mi-a spus. Nu este fals. Aparţine unei persoane reale, care nu are nevoie de el. Nu mi-a spus cărei ţări îi aparţine şi eu nu l-am întrebat.

— Ţi l-a arătat?

— Nu. S-a lăudat doar.

— Când? Nu de data aceasta, nu-i aşa? Nu era într-o stare de spirit în care să se laude.

— Acum un an, în martie, spuse ea, care ura datele. A avut o treabă de rezolvat în Rusia sau cine ştie unde şi nu voia ca să se ştie cine este. Aşa că a obţinut un paşaport. Randy i l-a procurat. Şi certificatul de naştere care să-i ateste valabilitatea. Îl întinerea cu cinci ani. Era o glumă a noastră. Cică obţinuse un rabat de cinci ani de la Marele Perceptor din Ceruri. Glasul îi devenise tot atât de rece ca

şi al lui. Asta este tot ce pot să-ţi spun, Ollie. Tot ce îşi voi putea spune vreodată. Tot, tot, tot, până la ultima picătură. Tu ne-ai stricat viaţa. Aşa ai făcut întotdeauna.

La început, Oliver merse încet pe jos pe alee. Îşi purta paltonul cenuşiu pe braţ. Îl îmbrăcă din mers, întâi o mânecă, apoi cealaltă, mărind pasul. În momentul în care ajunse la poarta de intrare, fugea. Furgoneta companiei de electricitate era în acelaşi loc, doar că scara pliantă era băgată înăuntru, unde se aflau două persoane. Continuă să fugă, până ajunse la bifurcaţie şi văzu luminile Fordului clipind. La volan se afla Aggie, care îi făcea voioasă cu mâna. Portiera din partea stângă se deschise brusc. Se urcă alături de ea.

— Poţi să-mi faci legătura cu Brock pe chestia asta?

Aggie îi întindea deja receptorul.

— Deci nu a fost niciodată în Australia, spuse Heather. Australia a fost, de asemenea, o minciună.

— Acoperire. Ia-o aşa, îi sugeră Brock.

Avea pentru aceste prilejuri un ton de preot. Dublat de un adânc sentiment de grijă. Atunci când iei sub aripa ta un spion, îl iei cu toate problemele lui, obişnuia Brock să le predice noilor veniţi. Nu sunteţi Machiavelli, nu sunteţi James Bond, ci bieţi ofiţeri extenuaţi de la asistenţa socială care trebuie să aibă grijă ca viaţa tuturor să decurgă normal, pentru ca nu cumva unii să o ia razna.

Stăteau foarte liniştiţi în micul post de poliţie de ţară din Northamptonshire, Brock de o parte a mesei de lemn şi Heather de cealaltă, cu capul sprijinit într-o mână şi cu ochii larg deschişi, fără să fixeze ceva anume, după ce a întors privirea de la Brock către colţul întunecat al sălii de anchete. Era seară şi încăperea era prost luminată. De pe

pereţii umbriţi, bărbaţi daţi în urmărire şi copii dispăruţi se uitau la ei ca un cor tăcut al damnaţilor. Prin peretele despărţitor se auzeau vorbele batjocoritoare ale unui beţiv încarcerat, sunetele monotone ale unui radio de poliţie şi ţăcănitul săgeţilor aruncate într-o ţintă. Brock se întreba cum ar fi procedat Lily cu ea. Întotdeauna făcea asta când avea de a face cu femei. „Drăguţă fată”, ar fi spus Lily. „Nu are nici un cusur de care un bărbat bun să nu o poată dezbăra într-o săptămână”. Lily credea că toată lumea trebuia să aibă un bărbat bun. Acesta era modul ei de a-l flata.

— Mi-a povestit despre fructele de mare de la Sidney, spuse Heather uimită. Spunea că sunt cele mai bune din lume. A adăugat că ne vom duce acolo într-o bună zi. Să luăm o masă bună la fiecare dintre restaurantele în care a servit la mese, când făcea pe chelnerul.

— Nu cred că a servit în viaţa lui în calitate de chelner, spuse Brock.

— Te-a servit pe tine, nu-i aşa? şi încă o mai face.

— Nu-i place ceea ce face, Heather, îi spuse el, fără să reacţioneze la întrebarea ei. O consideră o datorie. Are nevoie să ştie că suntem de partea lui. Toţi. Mai ales Carmen. Ea reprezintă întreaga lume pentru el. Doreşte ca ea să ştie că este un tip în regulă. Speră să-i vorbeşti de bine despre el din când în când, pe măsură ce creşte. Nu ar vrea ca fetiţa să creadă că a părăsit-o fără motiv.

— Ca de pildă, „Tatăl tău s-a strecurat printr-o minciună în viaţa mea, dar este un om bun”, ceva de genul acesta?

— Dacă se poate ceva mai bine.

— Spune-mi tu formula.

— Nu cred că există o formulă anume, Heather. Cred că ar trebui doar să zâmbeşti când vorbeşti despre el. Şi să-l

laşi să fie tatăl ei, aşa cum visează el.

CAPITOLUL 12

Pentru vizita la Coteţul lui Pluton, un apartament conspirativ, cunoscut doar unei jumătăţi dintre membrii echipei Hydra, Brock a luat mai întâi metroul spre sud, trecând de partea cealaltă a Tamisei, apoi s-a urcat într-un autobuz ce mergea către est, a pierdut vremea într-o braserie de unde avea o perspectivă foarte bună a trotuarului. A sărit într-un al doilea autobuz din care a coborât cu două staţii mai înainte şi a parcurs pe jos ultimele două sute de metri, mergând nici prea hotărât, nici prea lipsit de ţintă. S-a oprit pentru a-şi desfăta ochii cu priveliştea oferită de docuri - câteva macarale ruginite, o barjă putrezită, o grămadă de pneuri uzate - apoi a ajuns făcând câteva pauze, la un şir de arcade de cărămidă ce semănau cu un viaduct, în fiecare intrând găsindu-se câte un atelier metalic dubios. Oprindu-se în faţa unei porţi mari negre, duble, pe care era înscris numărul opt, înfrumuseţată cu un mesaj încurajator - „SUNT PLECAT ÎN SPANIA, DU-TE NAIBII!”, a apăsat pe un buton şi s-a prezentat în interfon drept fratele lui Alf, venit să se intereseze de automobilul Aston Martin.

Permiţându-i-se să intre, traversă un depozit de piese de maşini, sobe vechi şi o gamă largă de plăci de

înmatriculare pentru automobile, urcă o scară de lemn şubredă ce ducea la o uşă metalică instalată de curând şi care, din decenţă, fusese scrijelită şi mânjită cu graffiti după cum se cuvenea. Aşteptă în faţa ei până când vizorul se înnegri şi uşa îi fu deschisă de un individ fantomatic în blugi, adidaşi, o cămaşă cadrilată, cu un toc de piele agăţat de umăr, în care se afla un automat Smith & Wesson de calibrul nouă milimetri, pe patul căruia era lipită o bucată de plasture vechi, ca şi cum s-ar fi tăiat cândva, în timpul unei escapade de mult timp uitate. Brock intră şi uşa se închise în urma lui.

— Cum merge, domnule Mace? se interesă el.

Era stăpânit de o tensiune, pe care o au numai actorii la o premieră.

— Depinde de ceea ce aveţi în vedere, domnule, îi răspunse Mace, pe acelaşi ton liniştit ca şi Brock. Citeşte câte puţin atunci când se poate concentra. Joacă şah, ceea ce este de mare ajutor. Altminteri, dezleagă cuvinte încrucişate, careuri complicate.

— Tot speriat e?

— Speriat de face pe el, domnule.

Brock înaintă pe coridor, trecând pe lângă o chicinetă, o cameră cu priciuri şi o baie, până când se întâlni faţă în faţă cu un al doilea bărbat, dolofan, cu păr lung strâns pe ceafă. Tocul pistolului său era de pânză şi era prins ca o bavetă în jurul gâtului.

— Totul este în regulă, domnule Carter?

— Da, mulţumesc, domnule. Tocmai am isprăvit o partidă plăcută de whist.

— Cine a câştigat?

— Pluton, domnule. Trişează.

Fuseseră botezaţi Mace şi Carter pentru întreaga

desfăşurare a acţiunii. Aiden Bell i-a numit pe cei doi aşa, în mod arbitrar, după descoperitorii mormântului lui Tutankhamon. Iar Pluton, după stăpânul măruntaielor Pământului. Deschizând o uşă de lemn, Brock intră într-o cameră lungă de la mansardă, cu lucarne asigurate cu grilaje de fier. Două fotolii tapisate cu catifea reiată fuseseră trase lângă o sobă. Între ele era o cutie mare de carton pe care zăceau ziare şi cărţi de joc. Un fotoliu era gol, iar în celălalt şedea distinsul domn Ranulf, alias Randy Massingham, alias Pluton, fost membru al Serviciului Diplomatic britanic şi al altor servicii suspecte, îmbrăcat într-o haină tricotată albastră, comodă, încheiată cu fermoar până la gât, de la Marks & Spencer, purtând, în locul pantofilor lui obişnuiţi de piele fină, o pereche de papuci portocalii dublaţi cu imitaţie de blană. Stătea aplecat, ţinându-se strâns de braţele fotoliului, dar când îl văzu pe Brock, îşi împreună mâinile la ceafă, îşi încrucişă picioarele cu papuci cu tot pe cutia de carton şi se lăsă pe spate într-o atitudine de falsă tihnă.

— A venit din nou unchiul Nat, se maimuţări el. Ascultă, mi-ai adus legitimaţia de „Apărare Împotriva Închisorii”? Dacă nu ai adus-o, să ştii că îţi pierzi vremea.

Brock păru amuzat la culme de această întrebare.

— Fii serios, domnule. Suntem amândoi funcţionari publici. Când s-a mai întâmplat ca miniştrii să semneze certificate de imunitate la sfârşit de săptămână? Dacă insist prea mult, risc să plictisesc lumea. Cine este în realitate doctorul Mirsky? întrebă el, conform principiului potrivit căruia cele mai bune întrebări ale unui anchetator sunt acelea la care cunoaşte răspunsul.

— N-am auzit în viaţa mea de el, răspunse Massingham îmbufnat. Şi aş dori nişte haine decente de la mine de

acasă. Îţi pot da o cheie. William este la ţară. Va sta acolo până îi voi spune eu să se întoarcă. Dar să nu te duci marţea sau joia, când doamna Ambrose face curăţenie.

— Mă tem că este absolut imposibil, în momentul de faţă, domnule, spuse Brock clătinând din nou din cap. S-ar putea să ţină casa sub observaţie. Ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să le ofer o urmă care să ducă de acolo încoace.

Era o minciună, dar nu prea mare. Cuprins de panica de a se preda, Massingham nu s-a asigurat că are un rând de schimburi curate. Brock, cunoscând dragostea prizonierului său pentru haine arătoase, a profitat de ocazie pentru a-l umili cu un rând de haine lălâi de la un magazin de mâna a doua şi nişte pantaloni de lână cu elastic la talie.

— Deci, domnule, continuă Brock aşezându-se.

Deschise apoi un blocnotes şi scoase stiloul lui Lily.

— Mi-a spus o păsărică precum că dumneata şi numitul doctor Mirsky jucaţi şah împreună la Nightingales în noiembrie.

— Înseamnă că păsărica dumitale minţeşte, spuse Massingham, căruia îi plăcea să vorbească în dialect ori de câte ori se simţea ameninţat.

— Că vă spuneaţi glume porcoase unul altuia, aşa mi s-a spus. Nu este genul dumitale, nu-i aşa?

— Nu l-am întâlnit niciodată, nu am auzit niciodată de el, nu am jucat niciodată şah cu el. Şi, dacă tot mă întrebi, da, nu este genul meu. Este exact contrariul, replică Massingham. Apucă un exemplar din ziarul *Spectator,* îl scutură şi se prefăcu că-l citeşte. Şi îmi place la nebunie aici. Băieţii sunt nişte scumpi, mâncarea nemaipomenită, cazarea divină. Mă gândesc să cumpăr locul acesta.

— Este întotdeauna o problemă, domnule, cu aceste aranjamente de imunitate, explică Brock pe cel mai prietenos ton posibil, şi anume că ministrul meu şi armatele lui doresc întotdeauna să ştie *pentru ce* acordă imunitate unei persoane, aici e buba.

— Am mai înghiţit predica aceasta o dată.

— Poate că, dacă o repet, va avea efect asupra dumitale. Nu are nici un rost, o spun cu tot respectul, să pui mâna pe telefon şi să suni cine ştie ce grangur pe care îl cunoşti, de pe la Foreign Office sau de pe altundeva, şi să-i spui: „Randy Massingham ar dori să negocieze o informaţie pe care să o dea în schimbul garantării imunităţii sale, aşa că foloseşte-ţi autoritatea, bătrâne, bine?” Doar că asta nu ţine, nu pe termen lung. Stăpânii mei sunt foarte pretenţioşi. „Imunitate, *pentru ce*?*”*se întreabă ei. „Oare domnul Massingham dă o lovitură la Banca Angliei sau molestează şcolăriţe? A intrat în liga lui Belzebut? Pentru că dacă este aşa, aş prefera să se adreseze altcuiva”. Dar, atunci când îţi pun *dumitale* această întrebare, parcă aş vorbi cu pereţii. Tot ce mi-ai spus până acum, sunt fleacuri. Te vom *proteja,* dacă asta vrei. Suntem foarte încântaţi să te protejăm. Cazarea nu va fi tot atât de confortabilă ca în momentul de faţă, dar vei fi protejat. Dacă ai însă de gând să-ţi menţii atitudinea asta, stăpânii mei nu numai că îşi vor retrage bunăvoinţa, dar te vor acuza şi de obstrucţionarea justiţiei. Carter intră cu ceaiul. A sunat astăzi domnul Massingham la biroul său, domnule Carter?

— La orele şaptesprezece şi patruzeci şi cinci, domnule.

— De unde?

— New York.

— Cine era cu el?

— Eu şi Mace, domnule.

— S-a comportat bine?

— Ca un *mieluşel,* izbucni Massingham, plesnind ziarul de cutie. S-a străduit cât a putut, nu-i aşa, Carter? Recunoaşte!

— Părea în regulă, domnule, spuse Carter. Cam afectat, după părerea mea, dar aşa este el.

— Ascultaţi banda dacă nu mă credeţi. Am fost la *New York,* vremea a fost o *încântare,* tocmai am insuflat speranţe în inimile şi minţile investitorilor noştri nedecişi de pe Wall Street şi am plecat să fac acelaşi lucru din nou, peste tot, la Toronto, şi are *cineva* vreo veste despre bietul nostru Tiger rătăcitorul? Răspuns, un nu înlăcrimat. Corect sau nu, Carter?

— O relatare destul de exactă, domnule, până acum.

— Cu cine a vorbit?

— Cu Angela, secretara lui, domnule.

— Crezi că a înghiţit spusele lui?

— Înghite *întotdeauna,* spuse Massingham, tărăgănând cuvintele.

Carter îşi făcu ieşirea din cameră, fără să clipească.

— Doamne, am fost prea grosolan?

— Domnul Carter este foarte bisericos, înţelegi? E foarte pretenţios în privinţa limbajului.

— Doamne, spuse Massingham mâhnit. La naiba. Cât de vulgar am putut fi! Spune-i *te rog* că îmi pare rău.

Brock îşi îndreptase din nou atenţia către blocnotes, dând blajin din capul său nins, ca un bunicuţ.

— Deci, domnule, aş putea să te întreb *câte ceva* în plus despre acele telefoane de ameninţare pe care le primeşti?

— Ţi-am spus tot ce ştiam.

— Ei bine, da, dar mai avem unele dificultăţi în localizarea lor. Atunci când ni se adresează o cerere de

genul acesta, suntem obligaţi să prezentăm riscurile. Este ceea ce numim noi perechea de aur. Pe de o parte sunt riscurile, iar pe de altă parte dovada palpabilă a faptului că vrei să cooperezi cu autorităţile îndată ce ţi se acordă imunitatea.

Făcu o pauză, prevestind înăsprirea tonului:

— Impresia dumitale hotărâtă, aşa cum ai declarat ofiţerilor mei, este că aceste apeluri proveneau din străinătate, corect?

— Se auzea un zgomot de fond străin. Tramvaie, sau cam aşa ceva.

— Dar nu poţi încă identifica vocea. Te-ai gândit zi şi noapte, dar te-ai blocat.

— Ţi-aş spune dacă ar fi altfel, Nat.

— Mi-ar plăcea să cred că este aşa, domnule. A fost acelaşi glas de fiecare dată şi au fost patru apeluri, la mică distanţă unele de altele. De fiecare dată glasul spunea acelaşi lucru. Şi de fiecare dată provenea din străinătate.

— S-au auzit aceiaşi… paraziţi… aceeaşi lipsă de rezonanţă. Este greu de descris.

— Să fi fost cumva doctorul Mirsky, de pildă?

— Nu este exclus. Dacă a acoperit microfonul cu o batistă sau cum se procedează de obicei.

— Hoban?

Aruncând numele acestea, Brock înregistra modul în care fiecare dintre ele lovea ţinta.

— Vocea nu era destul de americană. Alix vorbeşte de parcă i s-ar fi făcut o operaţie la nas cu o oră în urmă.

— Shalva? Mihail? Nu putea să fie Evgheni însuşi, nu-i aşa?

— Engleza era prea bună.

— Iar bătrânul ţi-ar fi vorbit ruseşte, presupun, dar nu

putea să pară atât de ameninţător. Citea din blocnotes. *„Eşti următorul pe listă, domnule Massingham. Nu te poţi ascunde de noi. Putem să-ţi aruncăm casa în aer sau să te împuşcăm oricând dorim”.* Nu-ţi spune nimic?

— Nu a fost atât de teatral. După cum o reproduci, o faci să sune ridicol. Nu a fost ridicol, a fost înspăimântător.

— Ce păcat că misterioasa persoană nu a mai sunat după ce te-ai pus la dispoziţia noastră şi după ce am redirecţionat apelurile făcute la numărul dumitale, se plânse Brock răbdător. Patru apeluri în tot atâtea ore şi apoi tăcere din clipa în care ai venit la noi. Te face să te întrebi dacă nu ştie cumva mai mult decât este convenabil pentru el.

— Nu este convenabil pentru *mine,* asta este tot ce ştiu.

— Sunt convins, domnule. Apropo, ce *paşaport* foloseşte Tiger?

— Britanic, presupun. M-ai întrebat şi data trecută.

— Şi eşti conştient, cred, în calitate de fost membru al Serviciului Diplomatic, că în ţara noastră complicitatea sau ajutorul dat la procurarea unui paşaport fals sau falsificat, de orice naţionalitate ar fi acesta, constituie o infracţiune?

— Desigur că sunt.

— În consecinţă, dacă aş fi în stare să demonstrez că Onorabilul domn Ranulf Massingham a *furnizat* cu bună ştiinţă şi în mod intenţionat un astfel de paşaport fraudulos - şi pe deasupra sprijinit de un certificat de naştere furat - vei fi nevoit să schimbi această locuinţă deosebit de confortabilă cu o celulă de închisoare.

Massingham se ţinea drept în scaun, ciupindu-se de buza de jos. Ochii săi priveau în pământ şi, dacă ar fi să adăugăm cutele de concentrare de pe frunte, putea prea bine să mediteze la o mişcare foarte importantă de şah.

— Nu mă poţi închide. Nu poţi nici măcar să mă arestezi.

— Şi de ce n-aş putea?

— Ţi-ai arunca în aer întreaga operaţiune. Te afli în aceeaşi barcă cu noi. Vrei ca treaba să-ţi meargă ca de obicei cât se poate de mult.

În sinea lui, Brock nu era prea încântat de această evaluare precisă a situaţiei sale. În exterior însă, atitudinea sa nu exprima decât pură decenţă.

— Ai al dracului de multă dreptate, domnule. Este interesul meu să te feresc de necazuri. Dar nu-mi pot minţi superiorii şi nici dumneata nu mă poţi minţi pe mine. Aşa că, te rog, să ai amabilitatea să-mi spui, fără alte subterfugii, numele înscris pe paşaportul fals pe care i l-ai procurat personal domnului Tiger Single.

— Smart. Tommy Smart. TS pentru a se potrivi cu iniţialele de pe cunoscuţii butoni de aur.

— Şi acum să vorbim ceva mai mult despre bunul doctor Mirsky, îi sugeră Brock, ascunzându-şi victoria sub o încruntare birocratică impusă de situaţie. Reuşi să stea pe scaun încă douăzeci de minute înainte de a se grăbi să comunice vestea echipei sale.

Lui Tanby însă îi mărturisi temerea sa lăuntrică.

— Îmi toarnă o minciună cât se poate de gogonată, Tanby. Nu-mi spune decât fleacuri.

Echipa de supraveghere raportase că Subiectul era acasă singur. Monitoarele telefonice confirmaseră că Subiectul refuzase două invitaţii foarte tentante la cină târzie, pretextând întâi o partidă de bridge aranjată anterior, apoi o altă obligaţie. Erau orele zece noaptea în Park Lane. O ploaie caldă dansa pe trotuar. Tanby îl adusese cu maşina acolo, Aggie îl însoţise pe bancheta din

spate a taxiului lui Tanby, sporovăind despre gustările chinezeşti din Glasgow.

— Putem aştepta până mâine, dacă eşti obosit, spusese Brock fără convingere.

— Nu sunt obosit, îi răspunsese Oliver, ostaşul aproape perfect.

K. Altremont, citi el, ferindu-şi de ploaie ochii cu mâna, în timp ce studia butoanele luminate ale soneriilor. *Apartamentul 18.* Apăsă butonul. Faţa i se lumină când auzi piţigăitul bisexuat.

— Eu sunt, spuse el în interfon, Oliver. Mă întrebam dacă pot să-ţi fac pagubă cu o ceaşcă cu cafea. Nu te ţin mult.

— Iisuse! se auzi un glas metalic printre paraziţi. Eu, *sunt* eu în carne şi oase. Apăs butonul şi când auzi bâzâitul împingi uşa. Gata?

A împins prea devreme, aşa că a fost nevoit să aştepte şi să mai împingă o dată înainte ca uşile de sticlă să cedeze. Într-un hol futurist, muritori de rând îmbrăcaţi în cenuşiu se aflau în faţa unui pupitru spaţial alb. Pe ecusonul celui mai tânăr scria Mattie. Cel mai în vârstă, Joshua, citea *Mail on Sunday.*

— Liftul central, îi sâsâi Mattie lui Oliver. Şi nu atingeţi nimic, pentru că facem noi *tot* ceea ce trebuie.

Ascensorul urcă, iar Mattie dispăru. La etajul VIII, uşa se deschise singură. Eterna fiinţă de treizeci şi ceva de ani îl aştepta în blugi prespălaţi şi una din cămăşile de mătase crem ale lui Tiger, cu mânecile suflecate până la cot, şi o grămadă de brăţări subţiri de aur la fiecare mână. Făcu un pas înainte şi se lipi de el cu tot trupul, cu bustul, cu şoldurile, aşa cum saluta toţi bărbaţii, doar că în cazul lui Oliver, dată fiind înălţimea lui, părţile nu se potriveau aşa

cum gândise. Avea părul despletit, proaspăt periat şi se simţea că de-abia ieşise din baie.

— Oliver. Nu este *îngrozitor?* Bietul Alfie… *toate astea…* Unde *a dispărut* Tiger?

— Spune-mi tu, Kat.

— Unde *ai fost* tu, pentru numele lui Dumnezeu? Credeam că a plecat ca să te *găsească* pe tine sau ceva de genul acesta. Îl împinse puţin, doar atât cât să-l poată privi mai bine. A făcut riduri în punctele mai tensionate ale feţei, observă el. Acelaşi zâmbet de ticăloasă, dar îl arbora cu un efort mai mare. Ochii tot atât de cercetători, glasul tot atât de casant. Ai dobândit responsabilităţi, iubitule? îl întrebă ea, după ce îl cercetă bine.

— Nu chiar. Nu, nu cred, îi răspunse el, chicotind prosteşte.

— Dar ai dobândit *ceva* în plus. Îmi place. În fond, mi-ai plăcut întotdeauna, nu-i aşa? O urmă în salon. Un studio în căutarea unui artist, îşi aminti el. Sculptură rituală, artă de aeroport, chilimuri de pe Kensington. Proprietate a unei fundaţii din Lichtenstein. Eu am fost cel care a redactat contractul, Winser l-a verificat, Kat deţinea fundaţia, ce mi-e una, ce mi-e alta, tot un drac.

— Ce-ai zice de un păhărel, iubitule?

— Mi-ar plăcea.

— Şi mie.

Bufetul cu băuturi era de fapt un frigider cu aspect de cufăr spaniol. Kat scoase o carafă împodobită cu ornamentaţii de argint, cu Martini sec, umplu un pahar până la buză şi altul pe jumătate. Braţe bronzate. Kat merge la Nassau în februarie. Mâinile perfect stăpânite.

— Măsură pentru băieţi, spuse ea, întinzându-i paharul plin şi păstrându-l pentru ea pe cel pentru fete.

Oliver luă o sorbitură şi starea de spirit i se schimbă imediat. Chiar dacă ar fi fost suc de roşii, ar fi simţit că s-a îmbătat. Mai sorbi o dată şi îşi reveni.

— Să trecem la afaceri, bine? întrebă el.

— Absolut, iubitule. Am avut nişte profituri anul trecut, care l-au făcut pe Tiger să vadă roşu în faţa ochilor.

Kat se cocoţă pe o şa de beduin. El stătea la picioarele ei pe un teanc de perne miţoase. Ea era desculţă. Unghiile ei mici arătau ca nişte picături de sânge.

— Spune, iubitule. Nu omite nici un detaliu, oricât de sordid ar fi.

Minţea, dar îi venea uşor să mintă în faţa ei. I-a spus că se afla la Hong Kong când a aflat vestea, repetând povestea de acoperire stabilită cu Brock. Un fax primit de la Pam Hawsley spunea că Winser fusese împuşcat, că Tiger „părăsise biroul pentru a se ocupa de treburi urgente” şi că ar trebui poate ca Oliver să se gândească să se întoarcă acasă. Era miezul nopţii la Londra, aşa că, în loc să mai piardă timpul, a apelat la Compania Cathay Pacific şi a luat prima cursă până la Gatwick, s-a dus cu taxiul până în Curzon Street, l-a deşteptat pe Gupta şi a plecat în cea mai mare grabă la Nightingales ca să o vadă pe Nadia.

— Cum *se simte,* iubitule? interveni Katrina, cu acea grijă specială pe care amantele o arată faţă de soţiile iubiţilor lor.

— Suportă remarcabil de bine, mulţumesc, replică el stânjenit. Surprinzător. Da. Foarte bine dispusă.

Nu-l scăpă din ochi pe Oliver, tot timpul cât acesta vorbi.

— Nu ai fost cumva la băieţii în uniformă albastră, iubitule? îl întrebă ea cu perspicacitatea jucătorului de bridge, citindu-i expresia de pe chip.

— Care băieţi? întrebă Oliver, scrutându-i faţa la rândul lui.

— Credeam că te-ai adresat serviciilor dragului Bernard. Sau nu eşti prieten cu Bernard?

— Tu eşti?

— Nu atât de prietenă cât i-ar plăcea lui să fiu, mulţumesc lui Dumnezeu. Fetele mele nu-l înghit. I-a oferit cinci bătrâne Bettinei ca să se ducă cu el în vacantă, în căsuţa lui de regulat de la mare. Bettina i-a răspuns că nu e genul acela de fată, ceea ce ne-a făcut să pufnim toate în râs.

— Nu m-am adresat nimănui. Firma ţine cu disperare să păstrăm tăcerea în legătură cu dispariţia lui Tiger. Sunt îngroziţi de efectele ce le-ar putea avea asupra Casei.

— Atunci de ce ai venit la *mine,* iubitule?

Ridică din umeri, dar nu reuşi să se desprindă de privirea ei.

— Credeam că e mai bine să aflu de la sursă, spuse el.

— Şi eu sunt sursa. Îl împunse în coaste cu vârful degetelor de la picior. Sau ai venit să cauţi puţină „alinare” acum când suntem la necaz?

— Tu eşti amica lui cea mai bună, nu-i aşa, Kat? îi replică el, zâmbind şi îndepărtându-se de ea.

— În afară de tine, iubitule.

— În plus, ai fost prima persoană pe care s-a dus să o vadă când a auzit vestea despre Alfie.

— Eu?

— Potrivit spuselor lui Gupta, la tine a venit imediat.

— *Apoi,* unde s-a dus?

— Să o vadă pe Nadia. Cel puţin aşa a *spus* ea. Nu avea de ce să inventeze. Ce rost ar fi avut?

— Şi după Nadia? Pe cine a mai văzut? Vreo mică

prietenă de care nu ştiu?

— Credeam că s-a întors aici.

— *Iubitule.* De ce s-ar fi întors?

— Ştii că nu se prea pricepe să-şi facă propriile aranjamente, nu-i aşa? Nu atunci când vrea să se ducă în străinătate. Sunt puţin surprins că nu te-a luat cu el.

Kat aprinse o ţigară, ceea ce l-a cam surprins. Ce altceva o mai fi făcând atunci când Tiger nu este aici?

— Dormeam, spuse ea, închizând ochii ca să sufle fumul, îmbrăcată doar în modestia mea. Petrecusem o noapte absolut dementţială la Kat's Cradle. Nişte tipi de la o companie aeriană aduseseră un prinţ arab, care înnebunise după Vora. *Ţi-o* aminteşti pe Vora - altă împunsătură cu vârful piciorului, de data aceasta în muşchii spatelui - o blondă fantastică, cu un piept de vis, picioare interminabile. Ei bine, *ea* îşi aminteşte *de tine,* iubitule, aşa cum fac şi eu. Ahmed dorea să o ia pe sus şi să o ducă cu avionul lui personal la Paris, însă prietenul ei de-abia ieşise de la închisoare, aşa că fata n-a îndrăznit. A fost agitaţie mare şi abia cu puţin înainte de orele patru dimineaţa am revenit aici, am scos telefonul din priză, am băut ceva tare şi am căzut moartă de oboseală. Nu-mi aduc aminte decât că era ora mesei, a doua zi, şi că Tiger se aplecase spre mine, în paltonul lui bestial maro, spunând: „I-au zburat creierii lui Winser drept pedeapsă.”

— I-au zburat creierii? De unde putea Tiger să ştie acest lucru?

— Să mă omori, că nu ştiu. Un fel de a zice, probabil. Asta punea capac la toate în starea *mea* fragilă. De ce naiba ar voi cineva să-l împuşte pe Alfie, pentru numele lui Dumnezeu? am întrebat eu. Cine au fost *ăia?* De unde ştii că nu a fost vreun soţ gelos? Nu, a spus el, a fost un

complot, şi au fost mai mulţi băgaţi, Hoban, Evgheni, Mirsky şi întreaga sa gardă blindată. Dorea să ştie unde pusesem periile de pantofi. Ştii cum este când intră în panică. Trebuia să moară cu pantofii lustruiţi. Oliver, care nu ştia că tatăl său putea intra în panică, aprobă totuşi înţelept din cap. Apoi mi-a cerut bani schimbaţi pentru telefon. Vorbea nedesluşit, aşa că am crezut la început că vrea să-mi schimb numărul de telefon. Nu, nu, *bani,* a repetat el. Monede, de cincizeci de penny, de care am. Nu fi ridicol, i-am spus. Tu plăteşti nota de telefon aici. Vorbeşte de la aparatul meu. Nu a fost mulţumit. După el trebuia să fiu o adevărată puşculiţă, plină de monede. Toate telefoanele, spunea, sunt ascultate de inamicii săi. Caută-l pe Randy, i-am spus eu. Nici asta nu era bine. Trebuia să găsească monede. Dacă ai necazuri, sună-l pe Bernard, i-am spus. Pentru asta există Bernard. Nu de aici, a spus el. Dar, dragule, e *poliţist,* i-am spus eu. Poliţiştii nu se ascultă între ei. A negat din cap. Şi-a făcut numărul despre femei. Spunea că nu sunt în stare să văd situaţia în complexitatea ei, dar că el putea.

— Biata de tine, spuse Oliver, încercând în continuare să şi-l închipuie pe Tiger vorbind nedesluşit

— Bineînţeles, nu am putut *găsi* nici un blestemat de mărunţiş. Monedele pentru aparatele de parcare erau în maşină. Maşina mea era la subsol. Sincer vorbind, credeam că respectabilul tău tată începuse să se scrântească… nu-i aşa, iubitule? Arăţi de parcă ai fi înghiţit ceva.

Oliver nu înghiţise nimic. Punea evenimentele cap la cap în mintea lui şi nu reuşea să le înţeleagă rostul. Calcula că trecuseră doar câteva minute de când Tiger primise scrisoarea lui Evgheni în care îi cerea două sute de

milioane de lire sterline. Totuşi, când Gupta l-a văzut părăsind Curzon Street, Tiger părea cu capul pe umeri. Iar Oliver se întreba ce putuse să se întâmple între Curzon Street şi Kat pentru ca tatăl său să intre în panică şi să vorbească aiurea.

— Aşa că ne-am învârtit prin casă timp de zece minute, eu în chimono, căutând mărunţiş. Îmi doream să fiu din nou în pat cu o cutie plină cu monede de 10 pence pentru contorul de gaz. N-am adunat decât două lire. Dar nu ajungeau pentru a da telefon în străinătate. Bineînţeles, nu spusese că era vorba de străinătate, înainte de a termina cu căutatul. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus eu, trimite-l pe Mattie la chioşcul de ziare să cumpere câteva cartele de telefon. Nici asta nu îi convenea Nu putea avea încredere în portari. Prefera să şi le cumpere singur. Aşa că a plecat, şi nu mi-a spus nici măcar o dată Mamă. Mi-au trebuit *ore întregi* să adorm din nou şi să te visez. Trase adânc din ţigară, apoi oftă nemulţumită. Şi, tu porţi toată vina, n-o să-ţi facă plăcere ce-ţi spun, nu-i vorba doar de Mirsky şi familia Borgia. Ne-am, aliat toţi împotriva lui, toţi îl trădăm, dar tu l-ai trădat cel mai mult. Am fost chiar geloasă. L-ai trădat?

— Cum?

— Dumnezeu ştie, iubitule. Spunea că ai lăsat o urmă şi că aceasta l-a dus direct la sursă, iar sursa erai tu. Pentru prima oară în viaţă auzeam că urmele au surse, mă rog, aşa spunea el.

— Nu a spus cui trebuia să-i dea telefon?

— Desigur că nu, iubitule. Eu nu sunt de încredere, nu-i aşa?

Îşi flutura micuţa agendă electronică, deci era evident că nu ştia numărul pe dinafară.

— Dar era un număr din străinătate.

— Aşa a spus.

Era ora prânzului, gândi Oliver.

— Unde este chioşcul de ziare? întrebă el.

— Ieşi pe uşă, o iei la dreapta şi peste cincizeci de metri te trezeşti în faţa lui. Te crezi Hercule Poirot, iubitule? *Spunea* că ai fi Iuda Iscarioteanul. În ce *mă* priveşte, cred că eşti formidabil, iubitule, adăugă ea.

— Încep să-mi dau seama de situaţie, spuse el. Era o imagine pe care nici nu o visase până acum: un Tiger înnebunit, iraţional şi fugar, înghesuit într-o cabină telefonică în raglanul său maro şi cu pantofii lustruiţi, în timp ce amanta lui se ducea din nou la culcare. A avut o confruntare dură cu cineva de Crăciun, spuse el. O mână de oameni au încercat să-i facă o porcărie. S-a dus la Zürich cu avionul şi i-a făcut praf. Asta îţi spune ceva?

— Vag, spuse ea căscând. Avea de gând să-l pună pe Randy pe liber. Avea mereu de gând să-l dea afară. Toţi sunt nişte escroci, inclusiv Mirsky.

— Şi Evgheni?

— Evgheni e şovăielnic. Se lasă prea mult influenţat.

— De cine?

— Dumnezeu ştie, iubitule. Cum e băutura?

Oliver îşi bău paharul cu Martini. Katrina fuma şi îl privea în timp ce îşi masa gânditoare unul din picioarele goale cu celălalt picior.

— Tu eşti cel care i-ai scăpat printre degete, nu-i aşa, băiat rău ce eşti? spuse ca cu un aer meditativ. Nu vorbeşte niciodată despre tine, ştiai? Doar când este excitat. Nu *excitat* în sensul acela al cuvântului, pentru că asta se întâmplă doar în anii bisecţi. Mai întâi ai plecat într-un concediu de studii în străinătate, te întorci şi aduci

clientelă străină ca apoi să pleci la studii din nou. Continuă să fie mândru de tine, în felul său. Crede doar că eşti un trădător şi un rahat.

— Probabil că va apărea în câteva zile, spuse Oliver.

— O, dacă este singur, vine el *fugind* înapoi. Nu poate *ţine piept* propriei sale companii, n-a putut niciodată. Acesta este motivul pentru care bărbaţii îşi iau câte o amantă. Nu obţine destul de la *mine* ca să se menţină în formă. Sau viceversa, ca să fiu sinceră. Poate că are nevoie de o schimbare a regulilor de joc. În privinţa numărului de lovituri reuşite la vârsta lui. În privinţa numărului de lovituri reuşite la vârsta mea, dacă stau să mă gândesc. Îl împinse cu vârful piciorului din nou, de data aceasta mai aproape de vintre. *Tu* ai vreo drăguţă, iubitule? Una care să ştie cum să te înnebunească?

— Sunt cu fundul în două luntri, ca să spunem aşa.

— Nina aia drăguţă a venit să mă vadă într-o zi, la Craddle. Nu putea înţelege de ce i-ai spus lui Tiger că aveai de gând să te însori cu ea şi de ce ei nu i-ai spus-o niciodată.

— Da, bine, îmi pare rău.

— Nu te scuza faţă de *mine,* iubitule. Ce s-a întâmplat cu ea? Nu era destul de vioaie la pat? Avea un trup nemaipomenit, după cât mi-am dat eu seama. Un cur de milioane. Şi nişte coapse numai bune de încolăcit. Mă făcea să-mi doresc să fiu bărbat.

Oliver se trase şi mai departe de ea.

— Nadia spune că Mirsky a fost adesea prin preajmă, spuse el schimbând subiectul. A apărut la Nightingales, jucând şah cu Randy. *Trebuie să obţii tot ce poţi despre Mirsky,* îi ordonase Brock.

— Nu este unicul lucru pe care îl joacă, crede*-mă,*

iubitule. M-ar juca şi pe *mine* dacă ar avea ocazia. Nu că n-ar fi încercat. Este mai rău decât Bernard. Printre altele, nici nu avem voie să-i spunem Mirsky. Paşaportul lui este schimbător. Nu mă surprinde.

— Cum îi spuneţi?

— Doctor Münster din Praga. Doctor în cine ştie ce. Eu sunt secretara sa particulară, în cazul în care nu ştii acest lucru. Are domnul doctor Münster nevoie de un elicopter care să-l ducă la Nightingales? Să se ocupe bătrâna Kat. Are nevoie domnul doctor Münster de apartamentul nupţial de la Grand Ritz Palace? Să-l reţină bătrâna Kat. Are domnul doctor Münster nevoie de trei boarfe şi de un violonist orb pentru ziua de ieri? Kat va face pe peştele pentru el, fără probleme. Cred că este prea fierbinte pentru Fecioara de Gheaţă.

— Mi s-a părut că Tiger spunea că Mirsky a făcut parte din complotul împotriva lui.

— Aşa a spus luna *asta,* iubitule. Luna trecută era Arhanghelul Gavril. Apoi, hodoronc-tronc, Mirsky a fost trecut în tabăra băieţilor răi şi Evgheni socotit un bătrân destul de prost ca să aplece urechea la un polonez linguşitor, iar Randy jigodia care i-a băgat chestiile astea în cap... Şi, după cât ştiu eu, ai făcut şi tu asta, nu-i aşa? Unde locuieşti acum, iubitule?

— Mai ales la Singapore.

— Voiam să spun în seara aceasta.

— Ea Camden. O cunoştinţă de la Facultatea de Drept.

— Prieten sau prietenă?

— Prieten.

— Nu e o mare pierdere? Doar dacă nu eşti un Randy, ceea ce *cu siguranţă* nu eşti. Oliver era gata-gata să izbucnească în râs, dar îi surprinse privirea, care avea o

strălucire diferită, mai întunecată. Este un pat liber aici, dacă vrei. Al meu. Satisfacţie garantată, spuse ea.

Oliver medită la această propunere şi îşi dădu seama că nu-l surprindea deloc.

— Presupun că trebuie să arunc o privire prin cuibuşorul lui, obiectă el, ca şi cum aceasta ar fi fost un obstacol. Să aflu dacă sunt acolo nişte documente sau alte lucruri de interes, înainte ca să o facă altcineva.

— Poţi să arunci o privire prin cuibuşorul *lui,* apoi să te întorci în cuibuşorul *meu.* Poţi?

— Doar că nu am cheile de la apartamentul lui, explică el, zâmbind jalnic.

Stăteau alături în lift, şold lângă şold. Cheile ei erau prinse într-un inel de păr de elefant. Îi luă palma şi le puse în ea, apoi îi îndoi degetele peste chei. Îl trase către ea şi-l sărută. Continuă să-l sărute şi să-l dezmierde până când acesta îi răspunse la îmbrăţişare. Sânii îi erau goi sub cămaşa lui Tiger. Îşi trecu limba uşor peste a lui, în timp ce mâinile îi alunecau şi se plimbau în partea de jos a şliţului. Îi luă mâna, i-o desfăcu şi alese o cheie pe care o introduseră şi o suciră împreună în broască. Introduseră o a doua cheie. Liftul urcă, se opri şi uşile se deschiseră către un coridor de sticlă de pe acoperiş, ca un vagon de tramvai staţionat, cu coşurile de o parte şi luminile Londrei de partea cealaltă. Fără să scoată o vorbă, Kat alese o cheie lungă, de alamă şi alta de lângă ea, pe care le aranjă sugestiv între degetul mare şi arătătorul lui, una îndreptată înainte şi alta în sus către ţinta lor imaginară. Îl sărută din nou şi cu mâna pe fundul lui îl mână pe coridor spre o uşă de mahon prevăzută cu lămpi de veghe de o parte şi de alta.

— Grăbeşte-te, îi murmură ea. Promiţi?

Lăsă liftul să plece, apoi, pentru a fi sigur, apăsă pe buton şi îl rechemă, aşteptând ca acesta să se reîntoarcă gol. Îşi scoase un pantof şi îl fixă între uşi pentru a bloca liftul, căci ştia că dintre cele trei care operau în clădire, acesta era unicul ce servea mansarda. De aceea unica persoană care în mod logic putea să-şi dorească să urce la această oră, în afară de Tiger, era Katrina, care s-ar fi putut decide în cele din urmă să-i ţină companie. Cu cheile în mână, cu un picior încălţat şi cu altul desculţ, înainta şontâcăind pe coridor. Uşa de mahon cedă imediat şi Oliver păşi într-o locuinţă londoneză bărbătească din secolul optsprezece, construită cu cincisprezece ani în urmă pe terasa acoperişului. Oliver nu dormise niciodată aici, nu râsese niciodată, nu se spălase niciodată, nu făcuse dragoste şi nici nu se jucase. Uneori, în serile de singurătate, Tiger îl ruga pe Oliver să-l întovărăşească şi stăteau amândoi privind programe de televiziune ce ar fi tâmpit pe oricine, după ce sugeau fiecare prea multe ultime pahare înainte de culcare. Singurele amintiri pe care le mai avea din acest loc erau o seară când Tiger tuna şi fulgera împotriva autorităţilor municipale, care îi refuzaseră cererea de a construi platformă de aterizare pentru elicopter, şi petrecerile de artă pe care le dădea Katrina pentru toţi prietenii pe care Tiger nu-i avea:

— Oliver! Nina, veniţi aici, vă rog! Oliver, mai spune-ne o dată gluma aia cu scorpionul care voia să treacă Nilul. Dar nu repede. Înălţimea sa vrea să şi-o noteze...

— Oliver! Îţi răpesc o clipă, dragule, dacă te pot despărţi de încântătoarea ta însoţitoare! Explică Excelenţei Sale încă o dată bazele legale ale proiectului pe care ni l-ai prezentat atât de fluent azi dimineaţă. Întrucât nu este nimic oficial, poate vei folosi o terminologie mai puţin

tehnică...

Stătea în picioare în hol, simţind o durere puternică între picioare după mângâierile lui Kat. Înaintă în locuinţă simţind că-i arde tot corpul. Încăperile îi păreau necunoscute şi nu mai ştia drumul, dar aceasta era din vina Katrinei. O luă la stânga şi trecu printr-un salon, o cameră de biliard şi un birou. Se reîntoarse în hol şi scotoci prin pardesie şi trenduri, în căutarea bucăţelelor de hârtie ale lui Tiger, atât de preţioase pentru Brock. Ceva părea să fi fost scris de mâna lui Tiger pe un carnet de notiţe aflat lângă telefon. Râvnind încă la Katrina, strecură carnetul în buzunar. Într-una din camere observase ceva, dar nu-şi mai amintea unde. Rătăci prin salon, aşteptând să-i vină inspiraţia, încercând să scape de amintirea sânului lui Kat cuibărit în palma sa şi a apăsării muntelui lui Venus pe coapsa lui. Nu, nu era camera aceasta, gândi el, trecându-şi degetele prin păr pentru a-şi limpezi mintea. Încearcă în altă parte. Era în drum către sala de biliard, când observă un coş de hârtii, din piele, ascuns între un fotoliu şi o măsuţă joasă şi realiză că îl mai văzuse fără să-şi dea seama însă de importanţa lui. Un plic de hârtie galbenă, căptuşit, gol, dar purtând urmele conţinutului său, oricare o fi fost acela, era singurul lucru din coş. Privirea i se ridică spre cele două uşi ale unui bufet, proiectat în chip de bibliotecă. Erau întredeschise, dezvăluind în secţiune verticală, teancuri de casete audio şi video, precum şi echipament de televiziune. Şontâcăind într-acolo cu un picior încălţat şi altul în ciorap, descoperi luminiţa verde de control ce-i făcea cu ochiul din aparatul video. Pe capacul videocasetofonului era o cutie albă, nemarcată, goală, a unei casete. Mintea lui Oliver se limpezi, dorinţele i se potoliră. Dacă cineva ar fi scris

ELEMENTE SUPLIMENTARE pe cotorul cutiei şi ar fi desenat o săgeată îndreptată în jos către luminiţa verde, legătura nu putea fi mai evidentă. *Elemente suplimentare v-au fost expediate prin curier separat. E.I. Orlov.* Sună telefonul.

Este pentru Tiger.

Este Mirsky care îşi spune Minister.

Este Katrina ca să spună că vrea să urce, dar că liftul este blocat.

Este chelul Bernard, oferindu-şi serviciile.

Sunt portarii care vor să anunţe că vin.

Este Brock ca să-i spună că a eşuat şi că trebuie să renunţe.

Continuă să sune, dar Oliver nu se atinse de el. Apelul n-a fost interceptat de nici un robot. Apăsă pe butonul EJECT, scoase caseta, o introduse în cutia albă, iar cutia în plicul galben căptuşit. Pe etichetă scria „Domnului Tiger Single”. Scris la maşina electronică. A SE ÎNMÂNA PERSONAL, dar fără menţionarea curierului sau a expeditorului. Şontâcăi către hol şi se alarmă văzând o fotografie de-a lui, când era mai tânăr, îmbrăcat în robă şi cu perucă de avocat. Apucă o geacă de piele din rândul de haine şi o aruncă peste umăr, vârând plicul sub braţ şi folosind geaca pentru a-l disimula. Scoase pantoful dintre uşile liftului, îl încălţă, intră în lift şi, după o clipă de ezitare ruşinoasă, apăsă butonul pentru parter. Liftul cobora cu viteza lui obişnuită. Trecu de etajele XII şi de XI şi, când ajunse la X, se ghemui în colţ pentru ca ea să nu-l poată vedea prin geam când trecea în dreptul palierului de la VIII. Dar cu ochii minţii o vedea întinsă goală şi superbă pe patul pe care îl împărţea cu Tiger şi pe care îl numea liber. În holul imobilului, Mattie îi luase lui Joshua

exemplarul din *Mail on Sunday*.

— Daţi-i asta, vă rog, domnişoarei Altremont, îi spuse Oliver, înmânându-i cheile lui Kat.

— La timpul potrivit, spuse Mattie, fără să-şi ridice ochii de pe ziar.

Ieşind pe trotuar, dădu colţul la dreapta şi înaintă cu paşi vioi pană ajunse la chioşcul de ziare şi tutun al lui Mohammad. „Deschis la orice oră.” Nu departe de el, lângă balustradă, erau trei cabine telefonice. Auzi claxonul sâcâitor al unei maşini chiar în spatele lui şi se întoarse rapid, temându-se pe jumătate să nu fie Katrina în automobilul Porsche al Casei Single. Era Aggie, făcându-i semne cu mâna din spatele volanului unui Mini verde.

— Glasgow, îi suflă el, lăsându-se recunoscător în scaunul de lângă ca. Şi dă-i viteză!

Camera de zi a casei din Camden era un fel de sală de proiecţie, ce mirosea a sandviciuri uscate şi a trupuri ale căror suflete trecuseră în Lumea celor Drepţi. Brock şi Oliver erau aşezaţi pe o canapea care ciupea. Brock se oferise să se uite singur, însă Oliver nu-l luă în seamă. Un întreg şir de numere se scurgea de sus în jos pe ecran. Un film erotic, gândi Oliver, amintindu-şi mâinile lui Kat pe trupul lui: exact ce-mi trebuia. Apoi îl văzu pe Alfred Winser legat, îngenuncheat pe coasta unui deal plin de pietre, şi un înger mascat, îmbrăcat într-un trenci alb, care-i lipise de tâmplă ţeava lucitoare a unui automat. Auzi glasul fârnâit al lui Hoban explicându-i lui Alfie de ce trebuia să i se zboare creierii. Iar tot ceea ce i-a mai putut veni în minte după aceea fu Tiger în raglanul său maro, singur în apartamentul său de la mansardă, văzând şi auzind aceleaşi lucruri înainte de a se duce la etajul VIII

pentru a o trezi pe Kat. În bucătărie, echipa asculta discursul monoton al lui Hoban, bând ceai şi privind către peretele despărţitor. Voi toţi veniţi la reluare, le spusese Brock. Bărbaţii stăteau fără să scoată un cuvânt, aproape unii de alţii. Aggie şedea mai departe, cu ochii închişi şi cu încheieturile degetelor lipite de dinţi, amintindu-şi cum imita ciripitul păsărelelor cu frunze de iarbă ca să-l distreze pe Zach.

Brock simţi o plăcere nespusă să-l dea jos din pat pe Massingham în miez de noapte. Plimbându-se pe micul debarcader, se consola auzindu-l ţipând, în timp ce Carter şi Mace îl trezeau din somn fără să-l zguduie prea tare. Iar când l-au târât din dormitor, arătând ca un condamnat gătit spre amuzamentul mulţimii într-un halat lălâu, papuci şi o pijama cu dungi hidoasă, clipind şi implorând cu ochii lui uluiţi, şi având câte un temnicer de fiecare parte, Brock îşi spuse cu răutate în gând „Aşa-ţi trebuie!”, înainte de a-şi compune o mină perfect birocratică, lipsită de expresie.

— Scuză-mă pentru deranj, domnule. Mi-a parvenit o informaţie pe care cred că trebuie să ţi-o împărtăşesc. Domnule Mace, fii amabil şi adu un casetofon. S-ar putea ca domnul ministru să dorească să o asculte personal.

Massingham nu se clinti. Carter făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el. Mace plecă în căutarea unui casetofon. Massingham stătea cuminte.

— Vreau să vină avocatul meu, spuse el. Nu mai scot nici un blestemat de cuvânt până nu primesc asigurări în scris.

— După cum arăţi, domnule, ar fi mai bine dacă te-ai pregăti pentru o viaţa de călugăr trapist.

Brock deschise uşa, fără teatralism, către camera de zi de la mansardă. Massingham mărşăluia în faţa lui,

ignorându-l. Fiecare se aşeză în scaunul în care şedea de obicei. Mace aduse un casetofon şi îl porni.

— Dacă l-ai chinuit pe William..., începu Massingham.

— Nu l-am chinuit. Nimeni nu l-a chinuit. Vreau să vorbesc cu dumneata despre riscuri. Îţi aminteşti de riscuri?

— Îmi amintesc al dracului de bine..

— În regulă, întrucât cabinetul particular al ministrului îmi dă motive de mare supărare. Cei de acolo cred că ascunzi ceva.

— Bagă-i în mă-sa.

— Nu asta doresc, mulţumesc, domnule. E ora prânzului. Tiger Single pleacă din Curzon Street şi dispare. Dar dumneata părăsiseşi deja clădirea. La orele unsprezece în dimineaţa aceea ai ieşit din birou şi te-ai întors la domiciliul dumitale din Chelsea. De ce?

— Este cumva o infracţiune?

— Depinde de motiv, domnule. Ai rămas acolo zece ore, până la 21,05, când ai solicitat protecţie. Confirmi acest lucru?

— Bineînţeles, *confirm acest lucru.* Este exact ceea ce *ţi*-am spus.

Cuvintele îndrăzneţe ale lui Massingham dezminţeau comportamentul său, care era din ce în ce mai nervos.

— Ce te-a determinat să pleci acasă în dimineaţa aceea?

— Eşti *total* lipsit de imaginaţie? Winser fusese asasinat, vestea se aflase, la birou era o adevărată nebunie, telefoanele zbârnâiau fără încetare. Trebuia să dau de *o serie* de oameni. Aveam nevoie de linişte. Unde aş fi putut-o găsi în altă parte decât acasă?

— Unde ai primit telefoanele de ameninţare, spuse Brock, gândindu-se că mincinoşii spun câteodată adevărul.

La orele paisprezece în aceeaşi zi ai primit un pachet prin curier. Ce era în pachet?

— Nimic.

— Vrei să repeţi, domnule?

— Nu am primit nici un pachet. Ca atare nu era nimic în el. Este o minciună.

— L-a primit cineva din casă. Şi a semnat de primire.

— Dovedeşte-o. Nu poţi. Nu poţi găsi serviciul respectiv de curierat. Nu am semnat niciodată pentru el, nu l-am atins niciodată. Întreaga poveste este o ficţiune. Şi dacă îţi închipui că William a semnat ceva, ai greşit adresa.

— Nu am sugerat nici o clipă că ar fi fost William, domnule. Dumneata ai spus-o.

— Te avertizez: nu-l amesteca pe William în chestia asta. A fost la Chichester încă de dimineaţă, de la orele zece. A avut repetiţii toată ziua.

— Ce fel de repetiţii, dacă îmi pot permite să întreb?

— *Visul unei nopţi de vară.* Eduardian. El e Puck.

— La ce oră a ajuns acasă?

— Nu înainte de şapte seara. „Du-te, pleacă, pleacă”, i-am spus eu. „Ieşi din casă, nu este sigură!” Nu a înţeles, dar s-a dus.

— Unde?

— Vezi-ţi de treaba dumitale.

— A luat ceva cu el?

— Bineînţeles. Şi-a împachetat lucrurile. L-am ajutat. Apoi i-am chemat un taxi. Nu ştie să conducă. A luat lecţii cu duiumul, dar nu e de el.

— A luat pachetul cu el?

— Nu a fost nici un pachet, spuse el, cu un glas rece ca de gheaţă de data aceasta. Pachetul tău este un căcat, domnule Brock. Nu există şi nu va exista niciodată.

— La orele paisprezece fix, o vecină a văzut un curier venit cu motocicleta, care a urcat scările până la uşa dumitale cu un pachet în mână şi a coborât fără el. Nu a văzut cine a semnat de primire, căci uşa era blocată cu lanţul.

— Vecina este o mincinoasă.

— Suferă de poliartrită şi nu-i scapă nimic din ceea ce se întâmplă pe stradă, îi replică Brock cu o răbdare de înger. Şi va constitui o martoră foarte preţioasă. A acuzării.

Massingham îşi examina dezaprobator vârful degetelor, ca şi cum ar fi vrut să spună: „ia te uită în ce hal au ajuns!"

— Presupun că *puteau* fi cărţi de telefon sau ceva de genul acesta, specula el, oferind o explicaţie care ar fi putut să le fie utilă amândurora. Aia de le Telecom apar la cele mai ciudate ore. S-ar *putea* să fi semnat pentru primirea lor şi să nu-mi fi dat seama. Dată fiind starea în care mă aflam. Este posibil.

— Nu vorbim despre cărţi de telefon. Vorbim despre un plic galben căptuşit, cu o etichetă albă adezivă. Cam de dimensiunea aceasta, spuse el, apoi se uită de jur-împrejurul încăperii, fără să se grăbească, până când privirea îi ajunse la televizor şi la videocasetofon. De dimensiunea acelor cărţi broşate. Massingham întoarse capul pentru a le privi. Putea să fie şi o *casetă,* continuă Brock, ca şi cum de-abia atunci îi venise ideea. Una din şmecheriile de pe raftul de acolo. Arătând în culori minunate asasinarea prin împuşcare a colegului dumitale, răposatul Alfred Winser. Nici un răspuns, în afară de privirea încăpăţânată, cea pe care o avusese în momentul în care Brock îl menţionase pe William. Însoţită de un mesaj, continuă Brock. Filmul era destul de şocant, dar mesajul a fost şi mai rău. Am dreptate?

— Ştii că ai.

— A fost atât de şocant că, înainte de a solicita protecţia Direcţiei Regale a Vămilor, ai încropit o poveste de adormit copiii ce nega existenţa casetei, pe care i-ai dat-o lui William cu instrucţiunea de a o arde şi de a împrăştia cenuşa în lung şi-n lat, poate că nu i-ai spus chiar aşa, dar sensul ăsta era.

Massingham se ridică în picioare.

— *Mesajul,* aşa cum îţi place să-i spui, declară el, vârându-şi mâinile în halatul inform şi aruncându-şi capul pe spate, nu a fost nici un mesaj. Era o adunătură de minciuni care mă descriau în cele mai negre culori. Practic mă făceau răspunzător de moartea lui Winser. Mă acuzau de toate crimele de sub soare, fără nici cea mai mică dovadă care să susţină afirmaţiile. Înaintă teatral către Brock, care era aşezat pe scaun. Cu genunchii la nivelul bărbiei lui Brock, îi vorbi de sus în jos. Chiar îţi închipui că veneam în pragul uşii *voastre,* gazdele mele, Direcţia Regală a Vămilor, nici mai mult nici mai puţin, arătând ca permis de intrare un document absolut defăimător… o înregistrare… care mă descrie drept superticălosul tuturor timpurilor? Trebuie să fii nebun.

Brock nu era nebun, dar începea să-şi aprecieze adversarul.

— Pe de altă parte, domnule Massingham, dacă ceea ce afirmă detractorii dumitale este adevărat, ai avea două motive puternice şi nu doar unul să distrugi dovada, nu-i aşa? Asta a făcut el, William al dumitale, a distrus dovada?

— Nu era nici o dovadă, aşa că nu a distrus nimic. Era o minciună, merita să fie distrusă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Brock şi Aiden Bell stăteau alături cu câte o ceaşcă de ceai în mână în camera ofiţerilor din casa de pe malul apei,

după o vizionare de noapte a casetei cu execuţia lui Winser. Erau orele două.

— Pluton ştie ceva important despre care eu nu ştiu nimic, spuse Brock, repetând mărturisiră făcută lui Tanby. Acel ceva mă fixează. Este ca o bombă gata să explodeze undeva. Pot să simt mirosul fitilului arzând, dar nu o voi vedea până când nu mă aruncă în aer. Apoi, aşa cum părea să se întâmple mereu în zilele acelea, ajunseră să vorbească despre Porlock. Comportarea lui la întruniri: arogantă. Modul lui de viaţă: ostentativ. Presupusele lui surse importante din lumea interlopă, care în realitate erau partenerii lui de afaceri: strigătoare la cer. Pune la încercare răbdarea lui Dumnezeu, spuse Brock, citând-o pe Lily. Vede cât de sus poate să zboare înainte ca zeii să-i reteze aripile.

— Adică să i le topească, obiectă Bell. Lily se gândea la Icar.

— Bine, să i le topească. Care-i diferenţa? acceptă Brock ţâfnos.

CAPITOLUL 13

Căsătoria forțată a fost aranjată doar după dezbateri prelungi între Brock şi planificatori, şi nu între părţile propriu-zise. Luna de miere, s-a decis fără întârziere, trebuia să aibă loc în Elveţia, dat fiind că spre Elveţia i-a fost luată urma lui Tiger Single, alias Tommy Smart, după plecarea sa din Anglia. Sosind la Heathrow seara târziu, Smart-Single şi-a petrecut noaptea la hotelul Hilton-Heathrow, luând o cină frugală în cameră, prinzând a doua zi dimineaţa prima cursă către Zürich. Plătise cu bani gheaţă peste tot. Dăduse un telefon tot la Zürich de la o cabină telefonică din Park Lane, interlocutorul său fiind identificat drept o firmă de drept internaţional, ce avea de mult legături cu tranzacţiile din străinătate ale Casei Single. O echipă de sprijin formată din şase membri avea să urmărească tot timpul cuplul, asigurând acoperirea contrainformativă şi comunicaţiile.

Hotărârea de a-i însoţi pe Oliver şi pe Aggie în căsnicie nu a fost luată uşor. Brock a fost iniţial de părere că Oliver va continua să procedeze în străinătate aşa cum făcuse acasă: oficial singur, cu o echipă care să-l supravegheze şi cu Brock însuşi prezent la chemare pentru a-i asculta raportul şi pentru a-i şterge lacrimile. Brock a ajuns la

concluzia contrarie doar după ce s-a luat în discuţie prima variantă a planului: câţi bani ar trebui Oliver să aibă asupra sa? Ce paşaport? Ce cărţi de credit? Sub ce nume? Va călători echipa cu aceleaşi avioane ca Oliver şi va trage la aceleaşi hoteluri, sau va trebui să se ţină la distanţă? Are sufletul greu, îi spuse el lui Bell cu stângăcie. Pur şi simplu nu pot să-mi imaginez, Aiden. Ce să-ţi imaginezi? Nu-l pot vedea pe Oliver pe cont propriu, spusese Brock, în străinătate, cu un paşaport fals şi cu cărţi de credit false, cu un teanc de bani în buzunar şi un telefon în funcţiune pe noptieră. Nici măcar cu un întreg regiment de gărzi de corp pe stradă, sau în taxiul din spatele lui, sau la mesele alăturate, sau în dormitoarele aflate de fiecare parte a camerei lui. Dar atunci când Aiden Bell l-a întrebat insistent care îi erau motivele, Brock s-a pierdut, ceea ce nu-l caracteriza.

— Trucurile lui blestemate, spusese el.

Bell l-a înţeles greşit. Ce *trucuri* pusese la cale Oliver, întrebase el cu severitate, pe care Brock nu le raportase? Bell era un fost agent în Irlanda. Un spion rămânea pentru el un spion. Îl plăteai pentru ceea ce merita şi îl părăseai când nu mai făcea faţă. Dacă te trăgea pe sfoară, îl rezolvai în linişte pe o stradă lăturalnică.

— Mă refeream la trucurile lui de prestidigitator, îi explică Brock, sunându-i până şi lui prosteşte ceea ce spusese. Veşnica sa confuzie, faptul că nu ajunge niciodată la o concluzie sau la o concluzie pe care să ţi-o împărtăşească. Încercă din nou. Sunt orele interminabile în care stă pe pat în dormitor. Amestecând cărţile de joc. Făcând jonglerii. Modelând nenorocitele alea de baloane. Nu am avut încredere în el niciodată, dar acum nu-l mai înţeleg deloc. Nemulţumirile sale merseră şi mai departe.

De ce nu mă mai întreabă despre Massingham? continuă el, ridiculizându-şi propriile invenţii: „Caută să se pună bine cu lumea? Cutreieră planeta? Calmează clienţii?” Ce fel de poveste de acoperire este aceasta ca să-l prostească pe un om de inteligenţa lui Oliver?

Nici acum, Brock nu reuşi să ajungă la miezul tulburării sale. Voia să spună că avusese loc o schimbare totală în Oliver. O siguranţă de sine pe care nu o avusese cu câteva zile în urmă. Brock a simţit-o după vizionarea casetei, când se aşteptase ca Oliver să se tăvălească pe jos, să ameninţe că se retrage la mănăstire sau altă prostie de genul acesta. În schimb, el a rămas senin, stând liniştit pe canapea după ce s-au aprins luminile, de parcă ar fi văzut un episod din *Vecinii.*

— N-a fost Evgheni cel care l-a omorât. A fost Hoban, acţionând de unul singur, declarase el cu un fel de fudulie înverşunată. Iar această convingere era atât de puternică în mintea lui Oliver, atât de încurajatoare cumva pentru el că, atunci când Brock a propus să se pună caseta a doua oară, ca să o vizioneze şi membrii echipei - care au urmărit filmul într-o tăcere tensionată, cu chipuri palide şi hotărâte - Oliver s-a manifestat doar pe jumătate dispus să o mai vadă şi cu ei, doar pentru a dovedi că are dreptate, până când, sub privirea dojenitoare a lui Brock, se ridică, se întinse şi plecă alene către bucătărie, unde îşi pregăti o ciocolată fierbinte, pe care să o ia sus la el în dormitor.

Pentru ceremonie, Brock alesese sera, conştient permanent de prezenţa florilor.

— Veţi călători în calitate de soţ şi soţie, le spuse el celor doi. Ceea ce înseamnă că veţi împărţi aceeaşi periuţă de dinţi, acelaşi dormitor şi acelaşi nume. Este foarte important, Oliver. Ne-am înţeles, nu-i aşa? Pentru că nu

vreau să vă văd întorcându-vă acasă cu ambele braţe rupte. Mă auziţi?

Oliver îl auzea şi nu-l auzea. La început s-a încruntat, după aceea a făcut pe evlaviosul, părând că reflectează dacă un astfel de aranjament era compatibil cu înaltele sale principii morale, ca apoi să arboreze un zâmbet tâmp şi să murmure:

— Cum spui tu, şefule.

Aggie roşi, ceea ce îl zgudui puternic pe Brock. Căsătoriile de formă, platonice, erau un lucru obişnuit pentru membrii echipei aflaţi în misiuni în străinătate. A trimite fete cu fete şi băieţi cu băieţi sărea prea tare în ochi. Aşa că de ce dracu' această tulburare virginală? Brock hotărâse acest lucru deoarece Oliver nu era un membru propriu-zis al echipei şi se mustra că nu o luase deoparte pentru a-i ţine o predică premaritală. Nu luase în calcul dragostea şi capriciile ei. Poate că fusese prea mult victima credinţei, împărtăşite de Oliver, că orice fată care se îndrăgostea de el este prin definiţie o handicapată. Iar Aggie - cu toate că Brock nu i-ar fi spus acest lucru nici până la sfârşitul lumii - departe de a fi handicapată, era pur şi simplu cea mai bună şi cea mai raţională femeie pe care o întâlnise în cei treizeci de ani de serviciu ai săi.

O oră mai târziu, conducând o pereche de analiste de vârstă mijlocie ale Hydrei către camera lui Oliver, pentru a-i spune câteva vorbe înţelepte la despărţire, Brock îl găsi, în loc să-şi facă bagajele, stând în picioare lângă pat, în cămaşă, făcând jonglerii cu bilele lui - pungi cusute, din piele, umplute cu nisip sau cu altceva. Jongla cu trei, iar când cele două femei l-au aplaudat, a adăugat o a patra. Apoi, timp de trei clipe minunate, a reuşit să facă numărul cu cinci dintr-o dată.

— Doamnelor, tocmai aţi fost martorele unui record personal, spuse el cu glas lătrat de prezentator. Nathaniel Brock, dacă poţi face asta cu cinci, de zece ori la rând, eşti omul meu, fiule. Ce naiba nu este în regulă cu băiatul ăsta? se întrebă din nou Brock. Practic este *fericit.* Şi vreau să o sun pe Elsie Watmore, îi spuse Oliver lui Brock după plecarea femeilor, întrucât Brock ordonase să nu se telefoneze din Elveţia. Aşa că Brock îl conduse la telefon şi rămase cu el până la sfârşitul convorbirii.

Căsătoria o dată hotărâtă, Brock se gândi o mulţime la numele pe care trebuia să-l poarte cuplul. Soluţia evidentă era ca Aggie să devină Heather, iar Oliver să rămână Hawthorne. Cărţile de credit, permisele de conducere şi înregistrările oficiale vor corespunde astfel unele cu altele, ca să nu mai menţionăm teoreticul trect al lui Oliver în Australia. Oricine ar dori să-i verifice va da de o grămadă de date ce se coroborau între ele, iar dacă nu, se va lovi de un perete. Dacă se împiedicau cumva din cauza divorţului, la dracu' cu ei: Oliver şi Heather erau din nou împreună. Împotriva acestei soluţii, exista faptul operaţional indiscutabil că numele Hawthorne trebuia considerat ca scos din circuit, nu numai faţă de Tiger, ci şi faţă de persoane necunoscute. În mod neobişnuit, Brock acceptă compromisul. Oliver şi Aggie vor avea fiecare câte două paşapoarte operative, nu unul singur. Vor fi mai întâi Oliver şi Heather Single, animator de spectacole pentru copii şi, respectiv, casnică, cetăţeni britanici, căsătoriţi. În al doilea rând vor fi Charmian şi Mark West, realizator de materiale publicitare şi gospodină, americani, rezidenţi în Marea Britanie. Aceste din urmă două identităţi fiind aprobate în prealabil pentru folosirea lor în operaţiuni de scurtă durată în afara Statelor Unite. Utilizarea cărţilor de

credit, a permiselor de conducere şi a adreselor familiei West restricţionată. Decizia în legătură cu ce paşaport urma să fie folosit depindea de caracteristicile fiecărei situaţii. Lui Aggie aveau să i se emită cecuri de călătorie pe ambele nume şi trebuia să răspundă de păstrarea în siguranţă a paşapoartelor ce nu se foloseau în momentul respectiv. Urma să aibă grijă de toţi banii lichizi şi să efectueze plăţile.

— Vrei să spui că n-ai încredere în mine nici pentru *menaj*? se smiorcăi Oliver, maimuţărindu-se că ar protesta. În cazul acesta nu mă căsătoresc cu ea. Returnaţi cadourile.

Aggie nu a gustat deloc gluma, observă Brock. Strângându-şi buzele şi strâmbând din nas, ca şi cum lucrurile ar fi luat-o razna. Tanby îi conduse la aeroport. Echipa le făcu cu mâna, toţi membrii ei în afară de Brock, care îi urmărea de la o fereastră de sus.

Castelul se înălţa pe coama împădurită a dealului Dolder, acolo unde se afla de o sută de ani şi mai bine. Era o fortificaţie medievală cu foişoare acoperite cu ţigle verzi, cu obloane dungate, cu ferestre cu şipci verticale şi un garaj dublu, precum şi cu un câine roşu feroce, rânjit, desenat în mod comic, şi o plăcuţă de alamă pe stâlpul de granit al porţii, pe care scria LOTHAR, STORM & CONRAD, Anwälte. Dedesubt se putea citi: *Avocaţi, Consiliere Juridică şi Financiară.* Oliver se îndreptă alene către porţile de fier şi apăsă butonul soneriei. Privind în jos printre copaci, văzu cioburi din Lacul Zürich şi un spital de copii, având pictate pe ziduri familii fericite, iar pe acoperiş staţiona un elicopter. Pe o bancă, de partea cealaltă a drumului, stătea Derek în haine studenţeşti,

scăldându-se în razele soarelui şi ascultând un Walkman „aranjat”. Într-o maşină Audi, parcată sus pe deal, cu un drăcuşor fioros atârnat la lunetă, stăteau două fete cu părul lung, dar nici una din ele nu era Aggie.

— Eşti nevasta lui şi faci ceea ce fac nevestele atunci când bărbaţii sunt la muncă, îi spusese Brock ca să audă şi Oliver, atunci când ea insistase să fie inclusă în echipa de supraveghere. Umbli creanga, citeşti, mergi la cumpărături, vizitezi galeriile de artă, te duci la cinematograf, la coafor. Ce te face să zâmbeşti? Nimic, spusese Oliver. Broasca porţii bâzâi. Oliver purta o geantă diplomat neagră, conţinând dosare fictive, o agendă electronică, un telefon celular şi alte jucării pentru oamenii mari. Una dintre acestea - nu ştia prea bine care - folosea şi drept radiomicrofon.

— Domnule Single, *Oliver!* Cinci ani. *Dumnezeule!* Grăsuţul domn Conrad îl primi cu entuziasmul reţinut al unui participant la o înmormântare, ţâşnind din biroul său cu bărbia ridicată şi cu braţele durdulii larg desfăcute, apoi reducând gestul la o strângere de mână de compasiune, pe care o completă acoperind cele două mâini drepte ale lor cu palma lui stângă pufoasă. Ce *şocant... bietul* Winser... o adevărată *tragedie,* boci el. Nu te-ai schimbat deloc. În nici un caz nu eşti mai mic! Şi nici mai gras din cauza acelor *excelente* mâncăruri chinezeşti. Acestea fiind spuse, doctorul Conrad îl luă de braţ pe Oliver şi îl conduse, trecând pe lângă Frau Marty, asistenta lui, pe lângă alţi asistenţi şi alte uşi ce duceau la alţi parteneri, într-un birou lambrisat, unde o curtezană somptuoasă, goală, îmbrăcată doar în ciorapi negri, se arăta din rama aurită în toată splendoarea ei, în centrul scenei, deasupra unui cămin gotic de piatră. Îţi place?

— E grozavă.

— Puţin cam *risqué* pentru unii dintre clienţii mei, ca să spun adevărul. Am o contesă care locuieşte la Tessin şi pentru ea o schimb cu un Hodler. Îmi plac foarte mult impresioniştii. Dar îmi plac şi femeile care nu îmbătrânesc. Micile confidenţe care te fac să te simţi special, îşi aminti Oliver. Pălăvrăgeala chirurgului avar înainte de a le ciopârţi. Te-ai căsătorit între timp, Oliver?

— Da, răspunse el, gândindu-se la Aggie.

— E frumoasă?

— Mie aşa mi se pare.

— Şi nu e bătrână?

— Douăzeci şi cinci.

— Brunetă?

— Un fel de blond-cenuşiu, îi răspunse Oliver cu misterioasă modestie. Între timp, urechea sa interioară îi era bombardată de către Tiger în mod dezgustător de elogios cu privire la bravul nostru doctor: magicianul nostru de peste hotare, Oliver, cel mai mare nume în materie de societăţi anonime, singurul om din Elveţia care te poate conduce legat la ochi prin legile fiscale ale unui număr de douăzeci de ţări diferite.

— Vrei cafea... filtru, espresso? Avem un aparat acum... totul se face cu aparate în ziua de astăzi! Fără cofeină? *Zwei Filterkaffee bitte, Frau Marty,* cu otravă te rog!... Zahăr?... *Zucker nimmt er auch!...* În curând şi noi avocaţii vom fi nişte maşini. *Und kein Telefon, Frau Marty,* nici dacă sună Regina, *Tschüss!* Toate acestea au fost debitate în timp ce îl poftea pe Oliver să se aşeze pe un scaun din faţa lui; scoase apoi o pereche de ochelari din buzunarul unei haine tricotate, pe care o purta pentru a sublinia lipsa lui de formalism; îi lustrui cu o bucăţică de piele de

căprioară pe care o scoase dintr-un sertar, se plecă în faţă şi, ridicând ochii peste rama neagră a ochelarilor, îl supuse pe Oliver unei a doua examinări penetrante în timp ce se lamentă din nou în legătură cu decesul lui Winser. Pretutindeni în lume, ce să mai zici? Nimeni nu mai este în siguranţă, nici măcar în Elveţia.

— Îngrozitor, îl aprobă Oliver.

— Cu două zile în urmă, la Rapperswil, continuă Dr. Conrad, cu privirea sa intensă fixată dintr-un motiv oarecare asupra cravatei lui Oliver - o cravată nouă, cumpărată de Aggie la aeroport, căci nu-l mai suporta nici o clipă în plus cu chestia aia portocalie la gât, pătată cu supă - o *femeie respectabilă* a fost împuşcată de un băiat foarte normal, ucenic dulgher. Soţul ei era director adjunct la o bancă.

— Înfiorător, îl aprobă Oliver din nou.

— Poate că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu bietul Winser, sugeră Dr. Conrad, coborând glasul pentru a împrumuta teoriei sale mai multă clandestinitate. Avem *mulţi* turci în Elveţia. În restaurante, şoferi de taxi. Se comportă *bine,* de fapt, în general, până acum. Dar fii atent! Nu se ştie niciodată.

Într-adevăr, nu se ştie, repetă cu convingere Oliver, şi îşi puse servieta pe birou, deschizând încuietorile ca un preludiu al dorinţei de a trece la treabă, având grijă, în acelaşi timp, să plaseze încuietoarea din dreapta în poziţia de transmisie.

— Şi salutări de la Dieter, spuse Dr. Conrad.

— Fir-ar să fie, Dieter. Ce face? Fantastic, trebuie să-mi dai adresa lui! Dieter, sadicul cu părul bej, îşi aminti el, care m-a bătut la ping-pong cu 21 la 0 în mansarda casei Doctorului Conrad din Küsnachl, o casă ţopească de

milionar, în timp ce taţii noştri vorbeau despre amante şi bani la un pahar de coniac, întinşi pe şezlonguri la soare.

— Mulţumesc, bine, Dieter are acum *douăzeci şi cinci de ani,* este la Yale, la Facultatea de Management, speră să nu-şi mai revadă părinţii *niciodată.* O să-i treacă *de fapt,* spuse Dr. Conrad cu mândrie. Urmă o pauză penibilă în care Oliver nu îşi amintea numele soţiei lui Conrad, deşi fusese clar scris de mâna lui Aggie pe bileţelul pe care i l-a dat la plecarea de la hotel şi care se mai cuibărea încă la pieptul său. Charlotte este şi era foarte bine, spuse Dr. Conrad fără să fie întrebat, scoţându-l astfel din încurcătură. Luă din birou un dosar subţire şi îl puse în faţa sa, apoi îşi întinse coatele şi apucă marginile cu vârfurile degetelor ca să se asigure că nu va zbura. Atunci îşi dădu Oliver seama că mâinile doctorului Conrad tremurau şi că picături unsuroase de sudoare apăruseră ca o nedorită pedeapsă pe buza de sus.

— *Deci,* Oliver, spuse Conrad, îndreptându-se în scaun şi începând, de fapt, discuţia. Îţi voi pune o întrebare, da? O întrebare *impertinentă,* dar suntem prieteni vechii, aşa că nu te superi. Suntem avocaţi. Unele întrebări trebuie puse. Nu înseamnă că trebuie date întotdeauna *răspunsuri,* poate, dar întrebările trebuie puse. Nu te superi?

— Absolut deloc, răspunse politicos Oliver.

Conrad îşi ţuguie buzele transpirate şi se încruntă din cauza unei concentrări exagerate.

— *Pe cine primesc eu astăzi?* În ce calitate? Oare îl primesc pe *fiul îngrijorat* al lui Tiger? Să fie Oliver, *reprezentantul pentru Asia de Sud-Est* al Casei Single? Sau *strălucitul student* specializat în limbi orientale? Este prietenul domnului Evgheni Orlov? Sau un confrate avocat, venit să discute aspecte *legale…* şi, dacă este aşa, cine este

clientul său? Cu cine am onoarea să discut în această după-amiază?

— Cum m-a descris tatăl meu? propuse Oliver, ocolind adevărul. Fiecare întrebare este o ameninţare pentru tine, gândi el, urmărind mâinile agitate ale doctorului Conrad, împreunându-se şi desfăcându-se. Fiecare gest reprezintă o decizie.

— De fapt, nu te-a descris. A spus *doar* că vei veni, răspunse doctorul Conrad îngrijorat. Că vei veni şi, atunci când vei veni, să-ţi spun ceea ce este necesar.

— Necesar? Pentru ce?

Conrad încercă să pară amuzat, dar frica îi îngheţa zâmbetul.

— Pentru *supravieţuirea* lui.

— A *spus* el asta? Cu aceste cuvinte? Supravieţuirea lui?

Sudoarea i se răspândise lui Conrad spre tâmple.

— Poate salvare. Salvare sau supravieţuire. Altceva nu mi-a mai spus cu privire la Oliver. Poate că am uitat. Aveam chestiuni importante de discutat. Trase adânc aer în piept. Deci. Cine eşti astăzi, Oliver? repetă el cu glasul lui tărăgănat. Răspunde-mi la întrebare, te rog. Sunt într-adevăr *foarte* curios să ştiu.

Frau Marty aduse cafea şi biscuiţi zaharaţi. Oliver aşteptă ca Frau Marty să plece, apoi, calm, fără să spună vreo minciună deplasată, repovesti Evanghelia după Brock, aşa cum i-a spus-o şi lui Kat, până ajunse la punctul sosirii sale în Anglia. După ce am cercetat situaţia şi am vorbit cu personalul, mi-am dat seama că cineva trebuia să preia prăvălia şi era mai bine ca acela să fiu eu. Nu aveam experienţa lui Winser sau cunoştinţele sale juridice. Dar eram celălalt partener, mă aflam la faţa locului, îi cunoşteam metodele de lucru, ale lui şi ale lui Tiger. Ştiam

unde sunt îngropate cadavrele. Ochii lui Conrad se lărgiră pentru a înregistra teroarea. Vreau să spun că eram familiarizat cu treburile interne ale firmei, explică Oliver cu amabilitate. Dacă nu preluam responsabilităţile lui Winser, cine altcineva avea să o facă? Stătea drept în scaun. Deplin stăpân pe propriile sale ficţiuni, privi cu îndrăzneală în jos către Conrad, căutând aprobarea acestuia, obţinând un semn cu capul care nu-l angaja cu nimic. Problema mea este că nu a mai rămas nimeni la firmă pe care să-l pot consulta şi nu există aproape nimic notat. În mod deliberat, Tiger a dispărut. Jumătate din personal şi-a luat concediu de boală...

— Dar domnul Massingham? îl întrerupse Conrad, cu un glas epurat de orice inflexiune.

— Massingham se află într-un turneu cu opriri dese în tot felul de orăşele pentru a da asigurări investitorilor. Dacă îl opresc din ceea ce face aş putea da exact impresia pe care încercăm să o ştergem. În plus, Massingham nu este de prea mare folos în materie de chestiuni legale. Trăsăturile lui Conrad nu trădau decât disconfort preţios. Mai este şi problema stării de spirit a tatălui meu, a sănătăţii, oricum vrei să-i spui... Îşi permise o ezitare decentă. A fost într-o stare de mare tensiune încă de dinainte de Crăciun.

— Tensiune, repetă Dr. Conrad.

— Poate rezista la o mulţime de lucruri, aşa cum poţi şi tu, sunt sigur, dar este mai grav dacă suferi în schimb o depresie nervoasă. Cu cât un om este mai dur, cu atât rezistă mai mult. Dar pentru cine îl cunoaşte, semnele sunt evidente. Omul încetează să mai funcţioneze la toată capacitatea.

— Poftim?

— Nu mai acţionează raţional. Şi nu-şi dă seama de acest lucru.

— Eşti psiholog?

— Nu, dar sunt fiul lui Tiger, partenerul lui, cel mai mare admirator al său şi, aşa cum spuneai, se bizuie pe ajutorul meu. Iar tu eşti avocatul lui. Dar chiar şi acest lucru, dacă ar fi să judecăm după rigiditatea expresiei lui Conrad, reprezenta mai mult decât era el pregătit să recunoască. Tatăl meu este disperat. Am vorbit cu cei care au fost cel mai aproape de el în orele premergătoare dispariţiei sale. Singurul lucru pe care l-a dorit era să vorbească cu Kaspar Conrad. Cu tine. Tu trebuia să fii acela înainte de a vorbi cu orice altcineva de pe lume. A ţinut în secret vizita lui aici. Până şi faţă de mine.

— Atunci de unde ştii că a venit să mă vadă, Oliver?

Oliver reuşi să nu audă această întrebare neplăcut de perspicace.

— Trebuie să ajung urgent la el. Să-i dau întreg ajutorul posibil. Nu ştiu unde este. Are nevoie de mine. Fă-l pe Conrad să-ţi spună povestea de Crăciun, îi spusese Brock. De ce l-a vizitat Tiger de nouă ori numai în decembrie şi ianuarie? Cu câteva luni în urmă, tatăl meu a avut o problemă majoră. Mi-a scris, plângându-se de existenţa unei conspiraţii ce urmărea să-l debarce. Mi-a spus că singura persoană în afară de mine în care putea avea încredere erai tu: „Kaspar Conrad este omul nostru”. Împreună aţi câştigat. I-aţi bătut. Cine or fi fost ei. Tiger era în al nouălea cer. Cu vreo două săptămâni în urmă, lui Winser i se zboară creierii şi din nou tatăl meu aleargă la tine. Apoi dispare. Unde s-a dus? Trebuie să fi spus unde se duce. Care este următoarea sa mişcare?

CAPITOLUL 14

Este o reluare, gândi Oliver, atunci când Conrad începu să vorbească. Suntem cu cinci ani în urmă şi Tiger stă în picioare exact în faţa acestui birou, iar eu sunt plasat cuminte şi ascultător în umbră, sătul după cina luată de tată şi fiu, cu ruladă de viţel şi *Rösti,* udată cu vinul roşu al casei, la Kronenhalle, cină urmată de plăcerile mai intime oferite de minibarul din apartamentul meu de la hotel. Tiger îşi ţine unul din discursurile sale „asupra stării naţiunii” şi, ca de obicei, eu sunt naţiunea:

— Kaspar, prietene, permite-mi să ţi-l prezint pe Oliver, fiul meu, nou-înscăunatul nostru partener şi de astăzi preţiosul tău client Avem instrucţiuni pentru tine, Kaspar. Eşti gata să le primeşti?

— Când este vorba de tine, Tiger, sunt desigur gata pentru orice.

— Parteneriatul nostru este un aranjament reciproc avantajos, Kaspar. Oliver deţine cheia tuturor secretelor mele, iar eu i le cunosc pe ale lui. De acord? S-a înţeles?

— De acord şi am înţeles.

Şi au plecat să ia dejunul la Jacky’s.

S-au scurs trei luni de atunci şi de data aceasta suntem o întreagă ceată: Tiger, Mihail, Evgheni, Winser, Hoban,

Shalva, Massingham şi cu mine. Participăm la o adevărată sărbătoare a prieteniei însufleţită cu cafea, urmată de un banchet mai substanţial la Dolder Grand, aflat la câţiva paşi mai încolo. Cu o seară în urmă, în Chelsea, am făcut dragoste cu Nina, iar umărul ascuns în mâneca elegantei mele cămăşi de la Turnbull & Asser îmi este sfâşiat de urme de dinţi. Evgheni este tăcut şi probabil doarme. Mihail priveşte veveriţele prin fereastră, dorindu-şi să le poată împuşca. Massingham visează la William, Hoban ne urăşte pe toţi, iar Kaspar Conrad descrie armonia perfectă. Trebuie să fim ca unul... sau aproape. O singură societate offshore cu răspundere limitată... sau aproape. Vom fi acţionari privilegiaţi... sau aproape, cu toate că unii dintre noi vor fi mai privilegiaţi decât ceilalţi. Astfel de diferenţe minore apar şi în cele mai bune şi mai fericite familii. Vom avea eficienţă fiscală, adică nu vom plăti nici un fel de impozite. Vom fi o firmă offshore, înregistrată în Bermude şi Andorra, şi vom fi beneficiarii aproape egali ai unui arhipelag de societăţi ce se întind din Insula Guernsey până în Grand Cayman şi Lichtenstein, iar Dr. Conrad, marele jurist internaţional, va fi confesorul nostru, trezorierul şi navigatorul şef al companiei, ce va conduce mişcarea capitalului şi venitului nostru în conformitate cu instrucţiunile pasive, anonime, transmise lui din timp în timp de către Casa Single. Totul merge ca uns - până la dejun mai sunt doar câteva paragrafe de ascultat din strălucita prezentare de lucru a doctorului Conrad - când, spre stupefacţia lui Oliver, Randy Massingham introduce un vârf de pantof elegant în mijlocul acestei maşinării complicate, contestabile, nefamiliare şi, de la locul său ales, de mare influenţă, între Hoban şi Evgheni, lălăie:

— Kaspar, sunt sigur că pare că aş vorbi împotriva

interesele Casei Single. Dar nu ar fi *niţeluş* mai democratic dacă instrucţiunile noastre către splendida ta persoană ar fi dezbătute de către Tiger *împreună* cu Evgheni, şi nu transmise ţie direct doar de către incomparabilul meu Preşedinte? Este doar o încercare de a preîntâmpina eventualele fricţiuni, Ollie, explică Massingham într-un *aparté* neruşinat de relaxat. Mai bine să aplanăm diferendele noastre acum, decât să ne facă necazuri mai târziu. Îmi urmăreşti raţionamentul?

Oliver îl urmărea fără nici un fel de efort. Massingham juca pe toate fronturile şi făcea pe Băiatul-Cumsecade-şi-Serviabil în timpul acesta. Dar nu era destul de isteţ pentru Tiger, care îl luă prin surprindere aproape înainte de a termina ceea ce avea de spus:

— Randy, trebuie să-ţi mulţumesc nespus pentru prezenţa ta de spirit, previziunea şi - îndrăznesc să spun - curajul tău de a scoate în evidenţă, înainte ca să se întâmple ceva, o chestiune vitală. *Da,* trebuie să avem un parteneriat democratic. *Da,* în privinţa împărţirii puterii, nu doar în principiu, ci şi în practică. Cu toate acestea, noi nu vorbim despre putere aici. Vorbim despre o voce unică şi clară, despre un ordin unic şi clar ce i se transmite doctorului Conrad. Acesta nu poate primi ordine de la Turnul Babel! Nu-i aşa, Kaspar? Nu poate primi ordine de la un comitet, chiar de la un comitet atât de armonios ca al nostru! Kaspar, spune-le că am dreptate. Sau că nu am dreptate. Nu mă supăr.

Bineînţeles că avea dreptate şi va avea dreptate până la Dolder Grand.

Kaspar Conrad vorbea despre curteni falşi. Despre curteni conspiratori. Curteni care se înhăitau unii cu alţii şi

se întorceau împotriva binefăcătorului lor. Teama doctorului Conrad faţă de ei devenise palpabilă şi se mărise din cauza indignării. Curteni ruşi. Curteni polonezi. Curteni englezi. Vorbea eliptic şi uneori în şoaptă, ochii săi de purceluş devenind mai mari şi mai rotunzi. Curtenii săi erau curteni anonimi, angajaţi în conspiraţii anonime, în care el, personal, era absolut neimplicat, pe cuvântul său de onoare. Cu toate acestea, curtenii apăreau, iar căpetenia lor de Crăciunul acesta era Dr. Mirsky, „care, îţi pot spune, strict confidenţial, are o reputaţie *teribilă* şi o nevastă *frumoasă,* cu picioare lungi, dacă *este* nevasta lui, pentru că, atunci când ai de a face cu Dr. Mirsky, care este polonez, nu poţi niciodată să fii sigur”. Răsuflă adânc, scoase o batistă albastră de mătase şi îşi tamponă fruntea asudată.

— Îţi voi spune ceea ce pot, Oliver. Nu îţi voi spune *tot,* dar îţi voi spune maximum ce poate fi spus ca să nu contravină conştiinţei mele profesionale. Accepţi?

— Voi fi nevoit să accept.

— Nu voi înflori, nu voi specula, nu voi accepta întrebări suplimentare. Chiar dacă unele persoane s-au comportat *absolut* ruşinos. Aşa. Suntem jurişti. Suntem plătiţi să respectăm instrumentele legale. Nu suntem plătiţi să demonstrăm că negru este negru şi că alb este alb. Îşi şterse din nou fruntea. Poate că Dr. Mirsky nu este *locomotiva* acestui tren, sugeră el în şoaptă.

Nemaiînţelegând nimic, Oliver aprobă inteligent din cap.

— Poate că locomotiva este în *spate*.

— Poate, fu de acord Oliver, tot atât de buimăcit.

— Este un lucru ştiut de toată lumea - şi nu trădez secrete profesionale spunând-o - că de doi ani încoace, anumite lucruri nu au mers bine deloc.

— Pentru Single?

— Pentru Single, pentru anumiţi clienţi. Atâta vreme cât clienţii fac bani, Casa Single îi administrează. Dar dacă anumiţi clienţi nu fac ouă? Atunci Casa Single nu are ce fierbe.

— Bineînţeles.

— Este logic. Unele ouă se sparg. Înseamnă un dezastru. Un instantaneu dezgustător al capului lui Winser explodând ca un ou. Clienţii Casei Single sunt şi clienţii mei. Aceşti clienţi au numeroase interese. Nu ştiu precis care sunt aceste interese, nu este treaba mea. Dacă mi se spune că este vorba de export, export este. Dacă mi se spune că este industria turismului, industria turismului este. Dacă mi se spune că este vorba de minerale preţioase, de materii prime, de aparatură tehnică şi electronică, accept şi asta îşi tampona buzele. Numim aceasta multilateralitate. Da?

— Da. Vorbeşte clar, îl îndemnă Oliver. Hai, dă-i drumul, spune ce-ai de spus, orice ar fi.

— Parteneriatul era puternic, atmosfera era bună, clienţii erau fericiţi aşa cum erau şi curtenii. *Care* curteni? Un instantaneu al lui Massingham în pantaloni colanţi, jartiere galbene şi un pieptar de Malvolio. S-au obţinut sume substanţiale de bani, profiturile au crescut, industria turismului a înflorit, au prosperat oraşe, sate, hoteluri, ceea ce s-a întâmplat şi cu import-exportul, nu ştiu care anume. Structurile erau excelente. Nu sunt prost. Nici tatăl tău nu este. Am avut grijă. Am fost pedanţi şi în aceeaşi măsură practici. Accepţi acest lucru?

— Absolut.

— *Până într-o zi*. Conrad închise ochii, trase aer în piept, dar ţinu un deget ridicat în aer. La început au fost doar

mici complicaţii. Controale din partea unor autorităţi *nesemnificative.* În Spania. În Portugalia. În Turcia. În Germania. În Anglia. Orchestrate? Nu ştiam. Acolo unde înainte exista *acceptare,* a apărut acum *suspiciune.* Conturi bancare îngheţate în aşteptarea încheierii investigaţiilor. Misterios. Tratative suspendate fără explicaţii. S-a operat o arestare, absolut injustă, după părerea mea. Degetul coborî. Incidente izolate. Dar, pentru unele persoane, nu chiar atât de izolate. Prea multe întrebări, prea puţine răspunsuri. Prea multe accidente ce nu s-au dovedit până la urmă a fi coincidenţe. Alte tamponări cu batista de mătase. Sudoarea apărea ca picăturile de rouă. Sudoare ca nişte lacrimi de frică pe pungile de sub ochi. Acestea nu sunt companiile *mele,* Oliver. Eu sunt avocat, *nu* comerciant. Pe mine mă interesează *actele,* nu ceea ce este în *barcă.* Nu eu *încarc* barca respectivă. Nu desfac fiecare banană ca să văd dacă este banană sau altceva. Eu nu întocmesc… cum îi zice… lista de încărcături… *Manifestul?*

— Asta-i cuvântul. Manifest.

— Mă rog. Eu îţi vând o cutie, nu sunt răspunzător de ceea ce pui în cutie. Îşi şterse ceafa cu batista. Vorbea mai repede, i se tăia respiraţia. Eu asigur consultanţă, pe baza informaţiilor care mi se dau. Cer un onorariu şi bună ziua. Dacă informaţiile nu sunt corecte, cum pot fi eu făcut răspunzător? Pot să fiu *dezinformat.* A fi dezinformat nu este o *infracţiune.*

— Nici măcar de Crăciun, spuse Oliver, suflându-i.

— Aşa, de *Crăciun,* aprobă Conrad, trăgând o rapidă gură de aer în piept. Crăciunul trecut. De fapt, cu cinci zile înainte. La douăzeci decembrie, Dr. Mirsky mi-a trimis prin curier, din senin, un ultimatum de şaizeci şi opt de pagini.

Un *fait accompli* pentru a fi supus imediat atenţiei tatălui tău, clientul meu. „Semnaţi aici şi returnaţi fără întârziere etc., termen ianuarie 20.”

— Ce cerea?

— De fapt, transferul întregului complex de companii, *intact,* în mâinile companiei Trans-Finanz Istanbul, o societate *nouă,* offshore, fireşte, acum şi *companie-mamă* a societăţii Trans-Finanz Viena, în urma unei complicate manipulări a acţiunilor, gândită de Dr. Mirsky şi alţii, Dr. Mirsky fiind nominalizat drept Preşedinte al acestei companii, Director General şi Director de companie. Vorbea cu o rapiditate uluitoare. Cine îl nominalizase? Aceasta este altă problemă. Anumiţi curteni ai tatălui tău - curteni *necredincioşi,* aş spune - deţin de asemenea acţiuni la această nouă companie. Şocat de propria sa relatare, Conrad îşi tamponă fruntea, apoi continuă. *Tipic,* de fapt. O mentalitate tipic poloneză. De Crăciun, nimeni nu dă atenţie, toată lumea face cozonaci, cumpără daruri pentru membrii familiei, semnaţi aici imediat. Glasul începu să-i tremure, dar nu-şi pierdu incisivitatea. Dr. Mirsky *nu* este o persoană de încredere, de fapt, mărturisi el. Am mulţi prieteni în Zürich. El nu este deloc corect. Iar acest Hoban..., continuă el scuturând din cap.

— Cum să se transfere? Este o reţea enormă. E ca şi cum ai încerca să transferi metroul din Londra.

— Aşa este! *Genau.* Exact. Metroul din Londra, perfect. Curajosul deget se înălţă din nou, în timp ce cu mâna cealaltă, Conrad apucă un dosar din care scoase un document gros, legat în pânză roşie, şi-l lipi de stomac. Îmi pare bine că ai venit, Oliver. Sunt foarte încântat. Te exprimi foarte bine. Ca şi tatăl tău. Întorcea paginile, oferind o versiune cu tragere rapidă a conţinutului

acestuia: ...toate acţiunile şi activele controlate de Casa Single, în numele unor anumiţi clienţi, urmează să fie transferate fără întârziere sub controlul companiei Trans-Finanz Istanbul Offshore... aceasta este de fapt un furt... toate operaţiunile din străinătate să fie administrate *complet* de către Dr. Mirsky, soţia şi căţelul lor, potrivit hotărârii lor - poate că de la Istanbul, nu ştiu, poate că de pe vârful Matterhorn... de ce un rus să fie reprezentat de către un polonez în Turcia? Casa Single trebuie să renunţe la toate drepturile de semnatari, ascultă te rog..., *întreaga* autoritate asupra *tuturor* afacerilor companiei trebuie redefinită, bineînţeles pentru a exclude Casa Single... aceasta urmând să fie înlocuită de anumiţi curteni încântaţi, alegerea acestor curteni încântaţi rămânând la discreţia domnilor Evgheni şi Mihail Orlov sau a *persoanelor numite de el,* care vor fi, bineînţeles, anumiţi curteni încântaţi, deja identificaţi în ultimatum... Este un puci, de fapt. O lovitură de palat, de la cap la coadă.

— Şi dacă nu renunţă? întrebă Oliver. Dacă Tiger refuză? Dacă refuzi tu? Ce se întâmplă?

— Ai perfectă dreptate să întrebi acest lucru, Oliver! Este o întrebare absolut logică, după părerea mea! *Dacă nu.* A fost un şantaj. *Dacă,* totuşi, Casa Single *nu* este de acord cu planul general al lui Mirsky, anumiţi curteni anonimi vor refuza pe loc *orice* fel de colaborare, ceea ce va avea, fireşte, un efect paralizant asupra activităţii Casei. Aceşti curteni vor considera *toate* articolele acordului drept *nule,* iar dacă îi dăm în judecată, aceştia vor *contraataca,* acuzând neloialitate, administrare incompetentă, abuzuri şi mai ştiu eu ce. *În plus...* este doar o intuiţie, dar aluzia se poate citi în ultimatum printre rânduri - îşi lovi nasul lucios pe o parte cu vârful

arătătorului, pentru a arăta că are un miros fin, în timp ce vorbele i se prăvăleau din gură din ce în ce mai repede -, regretă foarte mult dar, în cazul în care Casa Single nu se conformează, anumite informaţii negative privind activitatea în străinătate a acesteia ar putea fi înaintate atât autorităţilor internaţionale, cât şi celor naţionale. Este absolut dezgustător. Un polonez să ameninţe un englez, în Elveţia.

— Şi cum aţi acţionat, tu şi Tiger, ce aţi făcut în faţa acestui ultimatum?

— A vorbit cu ei.

— Tata?

— Bineînţeles.

— *Cum* a vorbit cu ei?

— De acolo de unde stai tu - indicând telefonul ce se afla între ei - de aici, de câteva ori. Pe spezele mele. Nu contează. Uneori câteva ore în şir.

— Cu Evgheni?

— Corect. Cu Orlov senior, răspunse el, începând să vorbească într-un ritm mai normal. Tatăl tău a fost strălucitor, încântător, de-a dreptul, dar ferm în acelaşi timp. S-a jurat. Efectiv, pe Biblie, avem un exemplar aici, fireşte. Frau Marty i-a adus Biblia. „Evgheni, îţi jur solemn, nimeni nu te-a trădat, nu a existat nici o indiscreţie din partea Casei Single, toate acestea sunt scorneli murdare din partea lui Mirsky şi a curtenilor anonimi”. Cred că domnul Evgheni este foarte influenţabil. Când încoace, când încolo, ca un pendul. Tatăl tău a făcut şi el unele concesii. Erau necesare. Se va încheia acest acord, se va anula altul, totul trebuia văzut ca un pachet. Dar chiar şi în acest pachet exista o situaţie familiară, foarte fragilă, de natură umană, şi anume un bătrân care nu ştia cărui glas

să-i dea ascultare. Orlov senior închide telefonul şi ce vede? Curteni. Fiecare cu un pumnal ascuns la spate. Kaspar Conrad duse pumnul la spate demonstrativ. Cât va dura acordul? Nu prea mult, cred eu. Doar până ce bătrânul se răzgândeşte din nou sau până apare un nou dezastru.

— Şi s-a întâmplat, sugeră Oliver, în cursul unei noi tăceri tensionate, întreruptă doar de cuvântul „Dumnezeule”, şoptit de câteva ori de către un Dr. Conrad temporar epuizat. Oliver reluă: Autorităţile au urcat la bordul navei *Tallinnul Liber*, a urmat un schimb de focuri, câteva zile mai târziu Winser a fost împuşcat, tatăl meu a intrat în panică şi a alergat aici pentru a stinge focul.

— În privinţa acestui foc, era imposibil.

— De ce?

— Era prea fierbinte. Avansase prea mult. Devenise prea primejdios.

— De ce?

— În primul rând exista acel *incident* - o navă arestată, materiale confiscate, morţi printre membrii echipajului, unii poate chiar *capturaţi,* nu ştim - acestea sunt probleme ce nu pot fi trecute cu vederea, chiar dacă nu intrau *în nici un fel* în responsabilităţile tatălui tău, ca să nu mai vorbim de ale mele. Acelaşi lucru se poate spune şi despre conţinutul încărcăturii...

— Şi în al doilea rând?

— Lipsa oricărui răspuns.

— Poftim?

— Nimeni nu ne-a dat nici un răspuns. Literalmente.

— De unde? De la cine?

— Toate posturile telefonice, faxurile, birourile. De la Istanbul, Moscova, Sankt Petersburg. Trans-Finanz de aici,

Trans-Finanz de acolo, posturi particulare, posturi publice. Nici un răspuns pozitiv, de nicăieri.

— Vrei să spui că fuseseră decuplate?

— Era ca un zid, răspunse domnul Conrad ridicând din umeri epuizat. Domnul Evgheni Orlov *nu* era disponibil, *nici* fratele său. *Nu* se ştia unde se află, *nu* putea fi contactat. Am fost informaţi că ceea ce fusese de comunicat Casei Single fusese deja *comunicat,* că nu mai era nevoie acum decât ca numita Casă Single să-şi respecte *obligaţiile* financiare sau să suporte *consecinţele.* Amin şi mulţumesc.

— Cine s-a referit la partea aceasta - la consecinţe - cine a spus-o?

— Domnul Hoban de la Viena a spus-o, doar că nu era în Viena. Era undeva, nu ştiu unde, vorbea de la un celular, poate dintr-un elicopter, poate dintr-o crevasă, poate de pe lună. Astea sunt comunicaţiile moderne.

— Şi Mirsky?

— Dr. Mirsky nu putea fi nici el contactat. Se ridicase acelaşi zid, tatăl tău era convins de acest lucru. Doreau să ridice un zid al tăcerii în jurul lui. Presiune şi frică. O bine cunoscută combinaţie. Şi foarte eficace. Şi asupra mea îşi pierdea curajul văzând cu ochii. Îşi tampona colţurile gurii şi ridica din umeri şi, ca orice jurist conştiincios, vedea forţa argumentelor părţii opuse chiar dacă protesta împotriva monstruozităţii lor. Ascultă. Nu este nerezonabil. Au suferit o mare pierdere, Single le asigură un serviciu, serviciul nu a fost poate pe deplin satisfăcător, ca atare consideră Casa Single responsabilă şi caută să obţină compensaţii. Obiectiv vorbind, aceasta este o practică comercială normală. Uită-te la America. Eşti muncitor, îţi rupi un deget la nu ştiu ce maşinărie, o sută de milioane de

dolari, vă rog. Casa Single va plăti, sau nu va plăti. Poate că va plăti parţial. Poate vor avea loc negocieri.

— Tatăl meu ţi-a dat instrucţiuni să negociezi?

— A fost imposibil. Ai auzit. Nici un răspuns. Cum poţi negocia cu un zid? Se ridică în picioare. Am fost sincer cu tine, Oliver, poate prea sincer. Nu eşti doar jurist, eşti şi fiul tatălui tău. Şi acum, la revedere. Succes. Baftă, cum spunem noi.

Oliver rămase neclintit pe scaun, ignorând mâna întinsă a lui Conrad.

— Şi ce s-a întâmplat? A venit aici. A dat telefon. Nu a primit răspuns. Ce aţi făcut?

— Avea alte angajamente.

— Unde locuia? Se făcuse seară. Te-ai deranjat măcar să-l inviţi? Unde s-a dus? Ai fost avocatul lui timp de douăzeci de ani. Ce-ai făcut, l-ai aruncat pur şi simplu în noapte?

— Te rog. Devii sentimental. Eşti fiul lui. Dar eşti şi avocatul lui. Ascultă, te rog. Oliver asculta, dar fu nevoit să aştepte niţel. Iar mesajul, atunci când veni, fu punctat de gâlgâieli grele, dureroase. Am şi eu problemele mele. M-au abordat Baroul avocaţilor din Elveţia, alte autorităţi, printre care şi poliţia. Nu mă acuză, dar nu sunt respectuoşi şi se apropie din ce în ce mai mult. Îşi linse buzele, le ţuguie. Am fost nevoit să-l informez cu regret pe tatăl tău că aceste probleme depăşeau competenţele mele profesionale. Dificultăţi cu băncile, probleme fiscale, conturi îngheţate, poate, toate aceste chestiuni le puteam discuta. Dar marinari morţi, încărcături ilegale, un jurist mort şi poate nu doar unul, acestea mă depăşeau. Te rog.

— Vrei să spui că l-ai lăsat baltă pe tatăl meu în calitate de client? Că l-ai trimis la plimbare? Pa şi pusi?

— Nu am fost dur cu el, Oliver. Ascultă-mă. Nu am fost lipsiţi de inimă. Frau Marty l-a condus cu maşina la bancă. Dorea să meargă la bancă. Voia să ştie ce carte putea să joace. Acestea au fost cuvintele lui. M-am oferit să-i împrumut bani. Nu prea mulţi, nu sunt bogat, poate câteva sute de mii de franci. Am însă prieteni care sunt mai bogaţi. Ar fi putut şi ei să-l ajute. Era murdar. Un palton vechi maro, o cămaşă murdară. Ai dreptate. Nu era el însuşi. Nu-l poţi sfătui pe un om care nu este el însuşi. Ce faci?

Neridicându-se de pe scaun, Oliver se juca nervos cu servieta. După ce s-a jucat cât a avut chef, s-a ridicat, a ocolit tropăind biroul şi a apucat o bucată bună din haina şi din pieptul cămăşii lui Conrad, cu intenţia de a-l lipi de primul perete şi de a-l ridica de subsuori, punându-i câteva întrebări în plus. Dar era mai uşor să-şi imagineze acest act, decât să-l ducă la bun sfârşit. Aşa cum i-a plăcut întotdeauna lui Tiger să spună, nu am instinct de ucigaş. Aşa că îi dădu drumul lui Conrad şi-l lăsă să cadă grămadă pe podea, tremurând şi gemând. Drept consolare se servi cu dosarul ce conţinea ultimatumul de Crăciun al lui Mirsky, de şaizeci şi opt de pagini, şi îl strecură în servietă printre dosarele false. După aceasta, aruncă o privire prin sertarele biroului, dar singurul lucru care îi atrase atenţia era un revolver Service greoi, probabil o relicvă din zilele eroice ale lui Conrad în Armata Elveţiană. Se îndreptă către anticameră, unde Frau Marty dactilografia conştiincios şi, după ce închise uşa în urma lui, se aplecă curtenitor peste birou.

— Voiam să-ţi mulţumesc ca l-ai condus pe tata la bancă, îi spuse el.

— O, pentru *foarte* puţin.

— N-a spus din întâmplare unde se ducea după aceea, nu-i aşa?

— Nu mi-a spus, din păcate.

Cu servieta în mână, străbătu cu paşi mărunţi aleea, ajunse la trotuar şi începu să coboare dealul. Derek îl ajunse din urmă. După-amiaza era umedă şi caldă. Coborâră o alee pietruită, abruptă, destul de lată să încapă o maşină. Oliver mergea cu paşi mari, ameţit, tocurile pantofilor intrându-i printre pietre. Trecea pe lângă vile mici şi chipuri cunoscute. Într-o grădină o văzu pe Carmen pe un leagăn, în rochiţa ei albă de sărbătoare, împinsă de Sammy Watmore. În curtea vecină, Tiger tundea iarba, sub privirile lui Jeffrey, mort, cu pletele aurii în vânt. Zoia, dezbrăcată, îi făcea semn cu mâna, de la fereastra unei mansarde. La stânga se deschidea o străduţă. Se angajă pe ea şi alergă o bucată de vreme, urmat de Derek. Ajunse la un drum larg şi văzu automobilul Audi galben aşteptându-l într-un loc de parcare de lângă staţia de tramvai. Portiera din spate se deschise. Derek sări înăuntru în urma lui. Numele alese pentru fete erau Pat şi Mike. Pat era acum brunetă, iar Mike, care stătea pe scaunul de lângă ea, purta o eşarfă pe cap.

— De ce ai închis microfonul, Ollie? îl întrebă Mike peste umăr în timp ce maşina rula.

— Nu l-am închis.

Coborau dealul spre lac şi spre oraş.

— Ba l-ai închis, când erai pe punct de plecare.

— Poate că l-am zgâlţâit sau cine ştie ce, răspunse Oliver cu acea legendară lipsă de precizie. Conrad mi-a dat să citesc un document, îi spuse el lui Derek, înmânându-i servieta.

— Când a făcut asta? insistă Mike din faţă, neslăbindu-l

cu privirea pe Oliver prin retrovizor.

— Ce să fac?

— Când ţi-a dat documentul?

— L-a împins către mine, răspunse Oliver, tot atât de vag. Nu-i prea venea să recunoască. L-a lăsat baltă pe Tiger.

— Am auzit partea asta.

L-au condus până la malul lacului, acolo unde începe Bahnhofstrasse, unde a coborât.

CAPITOLUL 15

Oliver nu era total prezent în înaintarea sa prin culoarele băncii. Zâmbea şi minţea, zâmbea şi strângea mâini, şedea şi stătea în picioare, zâmbea şi se aşeza din nou. Aştepta să apară semne de panică sau de agresiune din partea gazdelor sale, dar nu apărură. Furia crescândă, care l-a călăuzit pe parcursul întâlnirii cu Conrad, făcuse loc acum unei apatii de om drogat. Purtat dintr-un birou panelat cu lemn de tec într-altul, ascultând logosuri despre ultimele schimbări spectaculoase referitoare la vechi cunoştinţe pe care de-abia şi le amintea - Herr Cutare preluase Departamentul împrumuturi, dar îi transmite complimentele sale, Frau Dr. Cutare Else este acum director regional pentru Glarus şi va fi mâhnită că nu l-a putut întâlni - Oliver plutea într-o stare de conştientă intermitentă ce-i reamintea de salonul de reanimare în care fusese instalat după operaţia de apendicită. Era un nimeni, făcând ceea ce îi poruncea fiecare. Era ca o dublură care nu învăţase rolul.

Din holul mare al băncii, urcase într-un ascensor de oţel, decorat cu satin, ce nu avea butoane. Fu întâmpinat de un bărbat cu părul morcoviu, pe care îl chema Herr Albrecht, şi pe care îl confundă iniţial cu unul dintre numeroşii săi

directori de şcoală:

— Suntem atât de încântaţi să vă vedem din nou printre noi, domnule Single, după atâţia ani şi atât de curând după vizita tatălui dumneavoastră, spuse Herr Albert când îşi strânseră mâinile.

Şi ce mai făcea tatăl meu? Sau l-aţi lăsat baltă aşa cum a făcut ticălosul ăla de Conrad? răspunse Oliver. Dar, evident, aceste întrebări fuseseră puse doar în gând, dat fiind că următorul lucru de care fu conştient a fost că era purtat în josul unui fluviu de covor albastru, alături de o matroană amabilă, în drumul său către Herr Dr. Lilienfeld, care va face o fotocopie a paşaportului dumneavoastră, în conformitate cu noile dispoziţii.

— Cât de noi?

— *O, foarte* noi. În plus, nu aţi mai fost de foarte mult timp pe aici. Trebuie să ne asigurăm că sunteţi aceeaşi persoană.

— Şi eu, gândi Oliver.

Herr Dr. Lilienfeld a cerut un nou specimen de semnătură, întrucât nu dispunea decât de cel dat cu cinci ani în urmă, când era mai tânăr, iar scrisul său era mai îngrijit. Dacă i s-ar fi cerut probă de sânge, Oliver ar fi dat-o şi pe aceea. Dar atunci când amabila matroană l-a adus înapoi la directorul Albrecht, Tiger era aşezat în acelaşi scaun din lemn de trandafir pe care îl ocupase el însuşi cu câteva minute în urmă. Arăta cam aşa cum se aşteptase Oliver, nespălat şi îmbrăcat cu raglanul maro. Dar Herr Albrecht i se adresă lui Oliver, nu lui Tiger, în timp ce preţurile mondiale se adunau şi dispăreau pe monitoarele instalate pe peretele din spatele lui. Herr Stämpfli, spiriduşul cu ochii rotunzi, nu Tiger, ieşi din umbră pentru a se prezenta drept oficialul care răspundea acum de

familia lărgită a conturilor Single. Totul era satisfăcător, îl asigură Herr Stämpfli. Autorizaţia originală era încă valabilă - era pe vecie - şi desigur, continuă el cu un zâmbet linguşitor, Oliver nu avea nevoie de autorizaţie pentru a-şi examina contul *personal* care, Herr Albrecht era încântat să raporteze, era perfect sănătos.

— Bine. Grozav. Mulţumesc. Excelent.

— Există totuşi un mic *inconvenient,* mărturisi Herr Albrecht, directorul de şcoală, pe deasupra începutului de chelie a lui Herr Stämpfli, pronunţându-l „inconfenient”. Aţi solicitat copii după toată corespondenţa. Regret, dar autorizaţia dumneavoastră nu vă permite să primiţi copii. Nici o corespondenţă bancară nu poate părăsi banca, decât cu permisiunea scrisă de domnul Single Senior. Acest lucru este consemnat în instrucţiuni şi suntem obligaţi să respectăm restricţia.

— Mă aştept totuşi să pot lua note.

— Tatăl dumneavoastră se aştepta să vă aşteptaţi la acest lucru, spuse grav Herr Albrecht.

Aşa a fost sorocit, gândi Oliver. Nu trebuie să mă îngrijorez. Fluviul de covor era de data aceasta portocaliu. Herr Stämpfli se strecură lângă Oliver, ca un temnicer zăngănindu-şi cheile.

— A luat tatăl meu documente? întrebă Oliver.

— Tatăl dumneavoastră are un simţ al securităţii deosebit de dezvoltat. Dacă i s-a permis să le ia, fireşte că le-a luat.

— Fireşte.

Încăperea era o capelă mortuară. Lipsea doar cadavrul lui Tiger. Flori artificiale, o masă lustruită pentru cel dispărut. Tăvi cu copii la imprimantă, perforate, după documentele private ale celui drag. Teancuri de extrase de

cont în dosare din imitaţie de piele prinse în şine de alamă. Un capsator, o cutie de plastic cu ace cu gămălie, agrafe, elastice şi carneţele de notiţe. Un teanc de cărţi poştale ilustrate gratuite, reprezentând un ţăran din Engadine fluturând drapelul elveţian pe vârful unui munte verde, ce îi reamintea lui Oliver de Bethlehem.

— Vă place cafeaua, domnule Oliver? intonă Herr Stämpfli, oferindu-i ultimul ospăţ pe pământ.

Herr Stämpfli locuia în Solothurn. Era divorţat, ceea ce regreta, dar soţia lui hotărâse că ar prefera companiei sale solitudinea, aşa că ce putea să facă? Avea o fiică, pe care o chema Alouette şi locuia cu el, cam grăsuţă, dar avea doar doisprezece ani şi cu gimnastică s-ar putea să mai slăbească. Erau orele cinci după-amiaza şi banca se închidea, dar Herr Stämpfli se simţea onorat să rămână până la opt dacă i-ar cere Oliver, nu avea nimic special de făcut şi serile treceau greu pentru el.

— Alouette nu se supără dacă întârziaţi?

— Alouette joacă baschet, interveni Herr Stämpfli. Marţea joacă întotdeauna baschet până la orele nouă.

Oliver scria, citea şi bea prea multă cafea. Toate deodată. Era Brock. Îl vreau pe chelul Bernard şi pe asociaţii săi murdari. Era Tiger, proprietarul „conturilor satelit”, care erau ataşate pe rând, picătură cu picătură, contului-mamă al companiei Single Holdings Offshore. Era Oliver din nou, autorizat pe vecie să exercite toate prerogativele cu care fusese investit partenerul şi tatăl său. Era chelul Bernard, deţinătorul unei fundaţii din Lichtenstein, numită Dervish, ce valora treizeci şi unu de milioane de lire sterline şi al unei companii, ce se numea Skyblue Holdings din Antigua. Bernard crede că este imun la gloanţe, spunea Brock. Bernard crede că poate merge

pe apă, continuă el, şi dacă fac după cum mă taie capul, se va da la fund pentru tot restul vieţii lui jegoase. Era Skyblue Holdings şi holdingul nu consta doar dintr-o singură vilă, ci din paisprezece, fiecare proprietatea unei societăţi deţinătoare diferite, cu nume tâmpite, ca Janus, Plexus sau Mentor. Bernard este casierul-şef, spusese Brock, Bernard este cel mai mare cap al Hidrei. Din nou Brock, vorbind despre nu-prea-perfecţii funcţionari ai statului, angajându-se pentru a primi o a doua pensie. Era Oliver, fiul lui Tiger, scriind cu răbdare şi lizibil, sub privirea liniştitoare a lui Herr Stämpfli. Avea doisprezece ani şi se afla la un examen, iar cel care îl supraveghea era domnul Ravilious, nu Herr Stämpfli. Era Alouette la Solothurn, jucând baschet până la orele nouă ca să mai slăbească. Dând o pagină, ajungea în Antigua, a doua, în Lichtenstein, o a treia, în Grand Cayman. Era în Spania, Portugalia, Andorra şi nordul Ciprului, scriind. Era proprietarul unui lanţ de cazinouri, hoteluri, sate de vacanţă şi discoteci. Era Tiger, făcând totalul activelor sale, urmărind cât mai lipsea până la două sute de milioane de lire sterline. Răspuns: mai lipseau o sută nouăzeci de milioane, după calculele mentale ale lui Tiger. „Cont de lichidităţi”, citi el. Nici un titlu, doar un număr cu şase cifre, şi literele TS în capul paginii. Valoarea curentă: şaptesprezece milioane de lire în diverse devize. Două debite înregistrate în ultimele două săptămâni: unul de cinci milioane şi treizeci de lire sterline, marcat *Transfer,* şi altul de cincizeci de mii de lire sterline, datat şi marcat *Purtător.*

— Tatăl meu a retras suma aceasta în bani lichizi?

— Da, confirmă Herr Stämpfli. Herr Stämpfli l-a ajutat personal să pună banii în sacoşa sa de voiaj.

— În ce monedă?

— Franci elveţieni, dolari, lire turceşti, răspunse Herr Stämpfli ca un ceas elveţian şi adăugă mândru: Eu i-am adus şi i-am înmânat personal.

— Puteţi să-mi aduceţi şi mie?

Întrebarea, care îl surprinse pe Oliver, se dovedi că i-a fost inculcată de doi factori externi. Primul, a dat peste propriul său cont înregistrat cu număr (practică bancară în Elveţia) şi a descoperit că valora trei milioane de lire. Cel de-al doilea, resentimentele sale faţă de faptul că Brock nu-i permisese să aibă bani asupra lui atunci când se afla în străinătate, cu implicaţia insultătoare că ar putea încerca să facă un salt spre libertate, un curs al acţiunii la care a meditat în repetate rânduri în ultimele trei zile.

Herr Stämpfli nu avea voie să-l lase singur pe Oliver cu hârtiile. În mod foarte ceremonios, îi telefonă casierului de noapte şi emise un ordin de plată pe numele lui Oliver în valoare de treizeci de mii de dolari SUA, în hârtii de o sută, vreo două mii de franci elveţieni şi „o, şi ceva bani turceşti, aşa cum i-aţi dat tatălui meu”. Apăru o vestală, înarmată cu un teanc de bani şi o chitanţă. Oliver semnă de primire şi distribui bancnotele în încăpătoarele buzunare ale costumului său de la Hayward. Nici un magician nu ar fi putut face acest lucru mai discret. Pentru a sărbători realizarea sa, luă una dintre ilustratele băncii cu poza stegarului, mâzgăli un mesaj vesel pentru Sammy înainte de a o vârî şi pe aceasta în buzunar. Se reîntoarse la cifre. Bătu de orele şapte înainte de a-şi pierde curajul.

— Nu vreau să o fac pe Alouette să aştepte, îi mărturisi el lui Herr Stämpfli, râzând sfios.

Trase cu grijă din blocnotes preţioasele pagini pe care le scrisese, iar Herr Stämpfli scoase un plic voluminos şi îl

ţinu deschis pentru ca Oliver să poată introduce foile. Apoi Herr Stämpfli îl escortă pe Oliver în josul scării maiestuoase, până la uşa de la intrare.

— A spus cumva tatăl meu unde avea de gând să se ducă de aici?

Herr Stämpfli negă din cap.

— Cu lirele, poate pleca în Turcia.

Afară, Derek îl aştepta în semiîntuneric.

— Vă schimbaţi pălăriile, îl anunţă el, în timp ce se îndreptau către un taxi parcat mai încolo. Ordinul lui Nat. Sunteţi domnul şi doamna West şi locuiţi în cuibuşorul comis-voiajorilor în cealaltă parte a oraşului.

— De ce?

— Copoi.

— Ai cui?

— Nu se ştie. Ar putea fi elveţieni, ar putea fi ai oamenilor lui Hoban, ar putea fi Hydra. S-ar putea să te fi aranjat Conrad.

— Ce-au făcut?

— Au urmărit-o pe Aggie, au cercetat la hotel, ţi-au adulmecat izmenele. Ăsta e ordinul. Băgaţi capul la cutie, nu ieşiţi la lumină şi vă urcaţi mâine dimineaţă în primul avion spre casă.

— La *Londra*?

— Ţânţarul solicită o pauză. Ce-ai vrea să facă? Să te lege de un copac şi să aştepte lupii?

Aşezat în taxi lângă Derek, Oliver privea luminile de pe malul lacului. În holul unui bloc înalt, care mirosea a supă de câteva zile, Derek vorbi cu camera 509 de la telefonul interior, în timp ce Pat şi Mike studiau panoul cu anunţuri. Profitând de o clipă de neatenţie a acestora, Oliver scoase ca un magician din buzunar ilustrata pentru Sammy, scrise

pe ea „expedierea în contul camerei 509”, acolo unde ar fi trebuit să fie timbrul, şi o aruncă în cutia poştală a hotelului.

— Te aşteaptă, îi murmură Derek, îndreptându-l pe Oliver către lift. N-aş vrea să fiu în pielea ta.

Un pat dublu, într-un dormitor foarte mic. Patul era mic şi pentru doi amanţi mititei, darămite pentru doi străini, înalţi, căsătoriţi, hotărâţi să nu se atingă unul de celălalt. Camera era dotată cu un minibar şi un televizor. La piciorul patului erau înghesuite două fotolii mititele, iar tăblia patului avea o deschizătură de automat pentru doi franci, dacă doreai un masaj terapeutic. Ea despachetase bagajele amândurora. Costumul lui de rezervă se afla în dulap. Îşi dăduse cu un parfum plăcut. Oliver nu o asociase niciodată cu parfumurile, mai curând cu aerul liber. Toate acestea le stabilise, înainte de a se aşeza pe marginea patului, cu spatele la ea, în timp ce Aggie stătea în picioare în faţa chiuvetei din baie, refăcându-şi machiajul. Îl adusese cu el ratonul Rocco. Şi-l trecu peste umeri, nedezbrăcându-şi sacoul din cauza banilor din buzunare.

— Se poate vorbi aici? întrebă el.

— Doar dacă nu eşti paranoic, îi răspunse ea prin deschizătura uşii, în timp ce el deşerta discret banii din sacou. Îşi descheie nasturii de la cămaşă şi se apuca să vâre hârtiile cu notiţe sub centură.

— Toţi s-au aliat împotriva lui. Doar Evgheni este de partea sa. Nici eu nu sunt, se plânse el, strecurând un teanc de sute la spate sub centură.

— Şi ce-i cu asta?

— Îi sunt dator.

— *Ce* îi eşti dator?

Oliver ghici că-şi mânca rujul de pe buze, pentru că glasul ei semăna puţin cu al lui Heather.

— Oliver, *nu* ne putem îndatora *tuturor.*

— Tu poţi, spuse el. Toţi banii erau sub cămaşă. Îşi scoase sacoul şi îl puse pe Rocco din nou la treabă. Te-am văzut. Eşti ca o infirmieră care face de gardă. Toţi sunt pacienţii tăi.

— Nu am auzit prostie mai mare. Dar îl pierdu pe *r,* din cauză că făcea ceva, nu se ştie ce, cu buzele. Şi nu mai bâţâi animalul acela către mine, pentru că te înjoseşti şi mă enervează.

Prima noastră ceartă conjugală, gândi Oliver, mângâind boticul lui Rocco şi strâmbându-se la el. Ea ieşi din baie. Intră în locul ei, închise uşa în urma lui şi o încuie. Scoase banii de la brâu şi îi ascunse în spatele bazinului. Trase apa şi deschise robinetele. Se întoarse în dormitor şi umblă după o cămaşă curată. Ea deschise un sertar şi îi dădu o cămaşă nouă, ce se potrivea cu cravata pe care i-o cumpărase la Heathrow.

— Când ai luat-o?

— Ce altceva aş putea face toată ziua?

Îşi aminti de copoi şi îşi închipui că asta o preocupa.

— Cine te-a urmărit? întrebă el îngrijorat.

— Nu ştiu, Oliver, şi nu i-am văzut eu, aşa că n-am avut cum să-i întreb. Echipa i-a văzut. Nu ţine de rolul meu, să acţionez ca şi cum aş şti că sunt supravegheată.

— Da, ai dreptate. Da, desigur. Scuză-mă. I se păru o prostie să se întoarcă în baie pentru a-şi pune o cămaşă nouă. În plus, este indicat să arăţi spectatorilor că nu ai nimic ascuns în mânecă atunci când nu ai. Îşi scoase peste cap cămaşa de pe el şi-şi trase burta în timp ce rupea celofanul, căutând neîndemânatic acele cu gămălie ce

prindeau cămaşa nouă de cartonul dinăuntru. Ar trebui să tipărească pe pachet câte ace sunt puse, bombăni el, atunci când ea îi luă cămaşa şi termină treaba. Te-ai putea înţepa, când o tragi peste cap.

— Sunt butoni simpli, spuse ea. Aşa cum îţi plac ţie.

— Nu prea mă dau în vânt după chestii care îţi prind mâinile, explică el.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Mi-am dat seama.

Îşi puse cămaşa şi se întoarse cu spatele la ea când îşi trase fermoarul de la şliţ pentru a îndesa în pantaloni poalele cămăşii. Nu s-a priceput niciodată prea bine să-şi înnoade cravata şi îşi aminti cum insista Heather să-i facă un nod dublu, o şmecherie cu care marele magician nu se descurcase niciodată. Apoi se întrebă de câţi bărbaţi o fi avut nevoie Heather ca să înveţe şmecheria, sau dacă Nadia îi înnoda cravatele lui Tiger, sau i le înnoda Kat, şi dacă Tiger purta cravată în momentul de faţă, sau dacă, de pildă, se spânzurase cu ea sau fusese spânzurat, sau dacă i-au fost zburaţi creierii în timp ce o purta, pentru că gândurile săreau în capul lui Oliver ca o minge de cauciuc şi nu putea face altceva decât să acţioneze firesc, să fi el însuşi, încântător ca întotdeauna şi să ia una dintre acele broşuri cu mersul trenurilor sau al avioanelor pe care le zărise pe rafturile de la Recepţie.

Masa lor se afla într-o nişă intimă, cu clopoţei atârnaţi deasupra capetelor lor. În restul salonului, oameni în costume cenuşii, care se puteau schimba între ei, mâncau lipsiţi de expresie. Pat şi Mike se aşezaseră singure lângă perete, dezbrăcate pe ascuns de o sută de ochi bărbăteşti singuratici. Aggie comandă friptură de vacă şi cartofi prăjiţi. Şi mie la fel. Dacă ar fi comandat tochitură cu ceapă, el ar fi spus că doreşte acelaşi luciu. Micile decizii îl

ocoleau. Comandă un sfert de Dole. Aggie nu voia să bea decât apă minerală: acidulată, îi spuse ea chelnerului, dar nu te lua după mine, Oliver.

— Pentru că eşti de serviciu? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Că stai pe uscat. Ea îi răspunse, dar el nu băgă de seamă. Eşti inimoasă, îi spuneau ochii lui. Chiar în lumina asta albă, bolnăvicioasă, eşti absurd de frumoasă, radiezi sănătate, străluceşti. Cam grea viaţă, se plânse el.

— Ce e atât de greu?

— Să fii o persoană toată ziua şi alta seara. Nu mai sunt sigur cine trebuie să fiu.

— Fii tu însuti, Oliver. Măcar o dată.

— Da, bine, spuse el, trecându-şi mâinile prin păr. N-a prea rămas cine ştie ce din mine. Nu, după ce Tiger şi Brock m-au terminat.

— Oliver, dacă ai de gând să continui să vorbeşti aşa, cred că voi mânca singură.

Se opri un timp, apoi încercă din nou, punând întrebările pe care tânărul stăpân obişnuia să le pună personalului feminin de toate gradele de la Casa Single la petrecerea de Crăciun: care erau ambiţiile ei mai mari, cum ar dori să se vadă peste cinci ani, dacă dorea copii sau o carieră, sau amândouă.

— Ca să-ţi spun adevărul, Oliver, n-am nici cea mai mică idee, răspunse ea.

Masa se încheie în sfârşit, ea semnă nota de plată şi el o privi: Charmian West. Îi propuse să bea la bar un ultim păhărel înainte de culcare, barul fiind de partea cealaltă a biroului de Recepţie. Mă strecor pe lângă Recepţie şi am scăpat de pericol, gândea el. Bine, spuse ea, hai să luăm un păhărel la bar. Poate că îi convenea o mică amânare,

înainte de a se întoarce în cameră.

— Ce naiba cauţi? întrebă ea.

— Haina ta. Heather purta întotdeauna o haină când ieşeau în oraş. Îi plăcea cum i-o ţinea ca să o îmbrace sau să o dezbrace, ca apoi să o atârne în cuier până plecau în altă parte.

— De ce naiba mi-ar trebui o haină din dormitor până în sufragerie şi înapoi?

Desigur că nu. Ce prost sunt! La Recepţie, Aggie întrebă dacă erau mesaje pentru familia West. Nu erau, dar, în momentul când şi-au reluat drumul către bar, Oliver avea în buzunarul stâng al sacoului un teanc de orare ale trenurilor şi avioanelor, luate fără să-l vadă nimeni. Din dragoste nu poţi păţi nimic rău, dimpotrivă. La bar, Oliver comandă coniac, iar ea un alt pahar cu apă minerală şi, de data aceasta, când ea semnă nota de plată, el făcu un banc ambiguu despre cum este să fii un bărbat întreţinut, dar ea nici măcar nu zâmbi. În lift, unde au fost singuri, Aggie a păstrat distanţa: ea nu era Katrina. În dormitor, în care a intrat înaintea lui, ea aranjase totul. El era mai mare decât ea, aşa că va dormi în pat. Cele două fotolii vor fi suficiente pentru ea. Va lua pilota şi două perne, iar Oliver rămânea cu cearşaful, cuvertura în carouri şi va beneficia primul de baie. I se păru că vede un licăr de regret în ochii ei şi se întrebă dacă jucându-şi rolul hărăzit, în loc să-şi urmărească propriul program, aranjamentele în privinţa culcării nu ar fi fost cumva mai conciliatoare. Îşi scoase cămaşa, dar păstră pe el pantofii şi pantalonii. Îşi agăţă sacoul în dulap, scoase orarele, le ascunse sub braţ, îşi aruncă un halat de baie peste umăr, îşi luă trusa de toaletă şi, mormăind ceva despre un duş dimineaţa, îşi târşâi picioarele până în baie şi încuie uşa. Se aşeză pe toaletă

studiind orarele. Scoase bancnotele din spatele bazinului şi le băgă în trusă, înainte de a bălăci apa demonstrativ şi a se spăla pe dinţi, adăugând ultimele retuşuri la planul său. Prin uşă, auzi sunetele marţiale ale fanfarei ce anunţau emisiunea de ştiri a televiziunii americane.

— Dacă e Larry King, închide nenorocitul ăla de televizor! strigă el bravând.

Îşi clăti faţa, spălă chiuveta, ciocăni la uşă şi auzi „Intră”. Se reîntoarse în dormitor şi o găsi înfofolită până la gât într-un halat de baie şi cu părul strâns sub o cascheta. Aggie intră în baie, închise uşa şi o încuie. Pe ecranul televizorului se transmiteau dezastre din Africa neagră, oferite prin amabilitatea unei femei foarte machiate, purtând o vestă antiglonţ. Oliver aşteptă degeaba să audă apa curgând. Uşa se deschise şi, fără să-i arunce nici o privire, ea îşi luă pieptenul şi peria de păr, se reîntoarse în baie şi încuie uşa din nou. Auzi duşul curgând. Oliver îşi puse din nou cămaşa, lăsă să cadă trusa de toaletă într-o sacoşă de pânză, peste care îl aruncă pe Rocco, şosete, chiloţi, câteva cămăşi, bilele şi baloanele. Duşul curgea în continuare. Simţindu-se în siguranţă, îşi puse sacoul, apucă sacoşa şi se îndreptă în vârful picioarelor către uşă. Trecând pe lângă pat, se opri pentru a-i scrie câteva cuvinte pe carneţelul de lângă telefon: *Iartă-mă, trebuia să fac acest lucru. Te iubesc, O.* Simţindu-se mai bine, puse mâna pe clanţă, o apăsă, sperând că dezastrele din jungla africană vor acoperi zgomotul. Uşa cedă, se întoarse pentru a arunca o ultimă privire în cameră şi o văzu pe Aggie, fără cascheta de baie, urmărindu-l din cadrul uşii.

— Închide uşa încetişor.

O închise.

— Unde mă-ta credeai că te duci? Vorbeşte încet.

— La Istanbul.

— Cu avionul sau cu trenul? Te-ai hotărât?

— Nu chiar. Dorind să scape de privirea ei aspră, se uită la ceas. E un tren la douăzeci şi două şi treizeci şi trei de la Zürich, care ajunge la Viena cam pe la opt dimineaţa. Aş putea prinde zborul Viena-Istanbul de la zece şi treizeci.

— Altceva?

— Douăzeci şi trei fix către Paris şi nouă cincizeci şi cinci de la Charles de Gaulle.

— Cum socoteşti că vei ajunge la gară?

— Cu tramvaiul sau pe jos.

— De ce nu cu taxiul?

— Şi cu taxiul, dacă găsesc unul liber. Depinde.

— De ce nu iei avionul de la Zürich?

— Cred că trenurile sunt mai anonime, cam aşa ceva. Sau iau avionul din altă parte. Oricum, aş avea de aşteptat până dimineaţă.

— Nemaipomenit de deştept. Îl ai pe Derek vizavi, de cealaltă parte a coridorului, iar pe Pat şi Mike între dormitorul nostru şi lift. Te-ai gândit la asta?

— Credeam că dorm.

— Şi crezi că cei de la hotel vor fi încântaţi, văzându-te că te strecori pe lângă Recepţie cu un geamantan în mână la orele acestea din noapte?

— Oricum te-ar fi pus pe tine să achiţi nota de plată, nu-i aşa?

— Şi cu ce bani pleci? Dar înainte de a aştepta răspunsul continuă: Nu-mi spune. Ai scos bani din bancă. Asta ai ascuns în baie.

— Plec oricum, spuse el, scărpinându-se în vârful capului. Ţinea mâna pe clanţă şi stătea drept cât era de

lung, sperând să arate tot atât de hotărât pe cât era, pentru că ştia că, dacă ea ar încerca să-l oprească - trezind fetele şi pe Derek, de pildă - avea de gând să o împiedice cumva. Întorcându-se cu spatele la el, îşi scoase halatul şi, pentru o clipă minunat de goală, începu să se îmbrace. Lui Oliver îi trecuse prin cap, prea târziu, ca întotdeauna, că o fată care îşi propune să rămână castă peste noapte pe două fotolii, îşi lua pijamaua sau cămaşa de noapte în baie pentru a apărea decentă, dar Aggie nu procedase aşa.

— Ce faci? o întrebă el, rămânând eu gura căscată ca un tâmpit.

— Vin cu tine. Ce crezi că fac? Nu eşti în siguranţă nici când treci singur drumul.

— Şi cu Brock cum rămâne?

— Nu sunt măritată cu Brock. Pune sacoşa aia pe pat şi lasă-mă să fac bagajul cum trebuie.

O urmări făcând bagajul ca lumea. O urmări adăugând lucruri de-ale ei, nu pe toate, ca să aibă o singură valiză amândoi. O urmări cum pune restul lucrurilor ei într-o a doua sacoşă „ca să fie pregătită pentru Derek când se va scula mâine dimineaţă”, îi spuse ea în şoaptă şi Oliver observă că nu o supăra peste măsură gândul că i-ar putea provoca necazuri lui Derek. Tropăi fără rost prin cămăruţă, în timp ce ea se duse din nou la baie. O auzi prin peretele subţire ca hârtia cerând un taxi de la telefonul de acolo şi cerând la Recepţie să i se pregătească nota de plată, întrucât trebuiau să plece imediat. Se întoarse în încăpere, spunându-i în şoaptă să o urmeze cu valiza şi să nu tropăie de colo-colo. Apăsă clanţa fără zgomot, ceea ce lui nu i s-ar fi întâmplat. Pe culoar, vizavi, se afla o uşă pe care scria „Ieşire de serviciu”. Aggie o deschise şi îi făcu semn să o urmeze. Coborâră o scară urâtă de piatră, care i-o reaminti

pe cea din spatele imobilului din Curzon Street. O urmări cum plăteşte nota de plată la Recepţie şi o văzu făcând mişcarea aceea ciudată din coapse pe care o făcuse în grădina de la Camden, când îşi lăsase greutatea pe un picior şi scosese şoldul celălalt în afară. Observă că nu-şi strânsese părul şi chiar aşa, sub lumina îngrozitoare ce se proiecta din tavan, reuşi să şi-o închipuie călărind, urcând o viroagă şi făcând reclamă pentru haine de ploaie, în timp ce pescuia somon la muscă.

— A venit taxiul, Mark? întrebă ea peste umăr, în timp ce semna.

Iar Oliver, dat fiindcă visa în continuare, se uită de jur-împrejur ca să-l vadă pe Mark, din dorinţa de a fi util, înainte de a-şi aminti cine era acesta.

Au rulat în tăcere. Ajunşi la gară, a păzit valiza şi a controlat numărul peronului în mai multe rânduri, pentru că l-a uitat de câteva ori în timp ce ea cumpăra biletele. Şi dintr-o dată, iată-i, o altă pereche, domnul şi doamna West, împingând valiza comună pe peron, în căutarea cuşetei lor.

CAPITOLUL 16

Până în scara aceea, Brock se bizuise pe jocul prelungit de a-l ţine pe Massingham în faţa mesei, intrând neanunţat, la cele mai nepotrivite momente din zi sau din noapte, punând rapid câteva întrebări eliptice şi neformulând în mod evident altele, în timp ce îi dădea pe la nas cu promisiunile. Da, domnule, imunitatea dumneavoastră este pe cale să vină; nu, domnule, nu-l vom hăitui pe William. Dar, între timp ne puteţi ajuta în această problemă neînsemnată? Orice doar să-l ţin de vorbă, îi spuse el lui Aiden Bell, orice ca să-l ţin în priză până ne parvine informaţia.

— De ce nu-l faci să dea cu capul într-o uşă, ca să nu-ţi mai pierzi timpul cu el? îl întrebă Bell.

— Pentru că se teme de lucruri mai importante decât noi, replica Brock. Pentru că îl iubeşte pe William şi ştie unde este ascunsă bomba. Pentru că este un cameleon loial pe ici pe colo, iar aceştia sunt cei mai răi. Pentru că nu înţeleg de ce a venit la noi, sau de ce se ascunde. Sau de ce pragmaticii fraţi Orlov s-au apucat de omoruri rituale la vârsta lor înaintată.

În seara aceasta, totuşi, Brock ştia că i-o luase cu un pas înainte lui Massingham şi dădu dispoziţii în consecinţă, cu

toate că a făcut-o cu aceeaşi misterioasă lipsă de încredere, care înrăise întâlnirile lor: ceva nu se potrivea, lipsea ceva. Ascultase convorbirea lui Oliver cu Dr. Conrad, codificată digital de către Consulatul Britanic din Zürich în aceeaşi după-amiază. Citise notele luate de Oliver de la bancă şi, cu toate că ştia că vor trece câteva luni bune până când analiştii vor reuşi să stoarcă şi ultimele picături din ele, Brock văzuse cu ochii lui Oliver dovada vie, chiar, dacă nu se îndoise niciodată, că totuşi Casa Single plătea onorarii, imense Hydrei şi că Porlock era trezorierul acesteia şi responsabilul cu operaţiuni financiare ale acesteia. Brock purta sub braţ ultimatumul de şaizeci şi opt de pagini dat de Dr. Mirsky, trimis pe furiş înapoi la Londra cu ultimul avion din acea zi şi care se afla acum într-un plic oficial cafeniu, purtând sigiliul Direcţiei Regale a Vămilor. Dădu fără întârziere prima lovitură, aşa cum plănuise să facă, punând prima întrebare înainte de a se aşeza.

— Unde ţi-ai petrecut Crăciunul, domnule? întrebă el, folosind cuvântul „domnule” ca pe un cuţit de tranşat carne.

— La schi, în Munţii Stâncoşi.

— Cu William?

— Bineînţeles.

— Unde era Hoban?

— Ce are el de-a face cu această chestiune? Cu familia lui, îmi imaginez.

— Ce familie?

— Cu rudele nevesti-sii, probabil. Nu cred că ar mai avea rubedenii din partea lui. Mi-l închipui mai curând orfan, răspunse Massingham fără vlagă, pentru a contracara, în mod deliberat, graba lui Brock.

— Deci Hoban se afla la Istanbul. Cu fraţii Orlov. Hoban s-a aflat la Istanbul de Crăciun. Nu-i aşa?

— Presupun. Nu poţi fi sigur niciodată când este vorba de Alix. Seamănă cu o apă stătătoare, dacă aşa se spune. Se infiltrează adânc.

— Dr. Mirsky a fost şi el la Istanbul în zilele de Crăciun, sugeră Brock.

— Ce coincidenţă uluitoare! La o populaţie de două ori mai mare ca aceea a Londrei, cred că s-au călcat efectiv pe picioare.

— Te surprinde dacă îţi voi spune că Dr. Mirsky şi Alix Hoban sunt prieteni vechi, de pe vremuri?

— Nu în mod special.

— Care crezi că a fost natura relaţiei lor… pe vremuri?

— Ei bine, nu au fost amanţi, dragă, dacă asta sugerezi.

— Nu. Sugerez că erau legaţi de alţi factori şi te întreb care erau acei factori.

Nu-i place, înregistră Brock, se înviorează. Încearcă să câştige timp. Ochii îi sunt aţintiţi asupra plicului de pe masă. O luăm de la început. Îşi umezeşte buzele. Mă întreb cât ştie nenorocitul ăsta şi cât de mult trebuie să-i spun?

— Hoban era un *aparatcik* sovietic ambiţios, recunoscu Massingham, după deliberare. Mirsky era o creatură cam de acelaşi fel în Polonia. Făceau afaceri împreună.

— Când spui *aparatcik,* la ce fel de aparat te referi?

— Un pic de ici, un pic de colo, răspunse Massingham ridicând dispreţuitor din umeri. Mă întreb dacă ai abilitate pentru astfel de lucruri, adăugă el insolent.

— Deci Informaţii. Făceau parte din Serviciile de Informaţii ale ţărilor respective. Unul sovietic, altul polonez.

— Hai să le spunem tehnocraţi, propuse Massingham,

încercând din nou să-l pună la punct pe Brock.

— În timpul şederii dumitale la Moscova, la Ambasada britanică, nu erai unul dintre cei care aveau legături pe uşa din dos cu Serviciile de Informaţii sovietice?

— Am făcut unele sondaje. *Foarte* neoficiale şi chiar *foarte* romantice, dar mai ales *teribil* de secrete. Căutam să găsim un teren comun. Obiective de interes potenţial. Cum am putea avansa, mână în mână. Mă tem că asta este tot ce mi se permite să-ţi spun.

— Ce fel de obiective?

— Terorism. Acolo unde ruşii nu-l finanţau, bineînţeles.

Massingham se amuza.

— Crime?

— Atunci când nu erau implicaţi.

— Droguri?

— Nu reprezintă infracţiuni?

— *Dumneata să-mi spui acest lucru,* îi replică Brock şi spre marea lui plăcere îşi închipui că marcase un punct, dat fiind că Massingham îşi lipise degetele de buze pentru a şi masca gura, iar privirea îi alunecase către rafturile cu cărţi. Nu era Alix Hoban unul dintre sovieticii de la care luai pulsul? întrebă el.

— Aceasta chiar ca nu este treaba ta. Este un lucru pentru care trebuie să cer aprobate de la foştii mei şefi. Îmi pare rău. Nu pot continua să discut aceasta problemă.

— Foştii dumitale şefi nu ar vorbi cu dumneata nici dacă i-ai plăti. Întreabă-l pe Aiden Bell. A fost Hoban în echipa sovietică sau nu?

— Ştii al dracului de bine ca a fost.

— Care era specialitatea lui?

— Crima.

— Crima *organizată?*

— E un oximoron, dragule. Crima este *dezorganizată* prin definiţie.

— Era implicat în bandele criminale sovietice?

— Le *acoperea.*

— Vrei să-mi spui că era pe statele lor de plată.

— Nu fi atât de pudic. Ştii foarte bine cum se joacă jocul acesta. Este un „îţi dau, îmi dai” între atacant şi portar. Toată lumea trebuie să primească ceva sau nu mai există nici un târg.

— Mirsky era şi el pe acolo la vremea aceea?

— Pe acolo pe unde?

— Pe lângă tine şi Hoban. Fusese un gest inspirat din partea lui Brock. Nu-l plănuise, nici nu se gândise să-l facă până în clipa aceea. Ridică plicul şi-l desfăcu. Scoase documentul legat în roşu şi îl aruncă înapoi pe cutie. Apoi mototoli plicul şi îl aruncă cu mare precizie în coşul de hârtii ce se afla în partea cealaltă a încăperii. Şi, pentru o clipă, dosarul roşu străluci ca focul în camera întunecată. Te întrebam dacă ai făcut cunoştinţă cu Dr. Mirsky în timpul şederii dumitale la Moscova la sfârşitul anilor ’80, îi reaminti Brock lui Massingham.

— L-am întâlnit de vreo două ori.

— De două ori.

— Eşti prea încuiat. Mirsky participa la conferinţe. Eu participam la conferinţe. Asta nu înseamnă că ne hârjoneam în orele de masă.

— Iar Mirsky reprezenta Serviciile de Informaţii poloneze.

— Dacă vrei ca treaba să pară mai importantă decât este, da.

— Ce făceau Serviciile de Informaţii poloneze la conferinţele neoficiale dintre ofiţerii de informaţii britanici

şi ruşi?

— Discutau despre cum s-ar putea discuta despre colaborare. Prezentau punctul de vedere polonez. Aflam părerea cehilor, a ungurilor, a bulgarilor, *încurajam* toate acestea, Nat. Nu avea nici un rost să prezentăm poziţia noastră sateliţilor decât dacă sovieticii le dăduseră undă verde, nu-i aşa? Aşa că de ce să nu scurtcircuităm sistemul şi să-i avem pe sateliţi de partea noastră de la bun început?

— Cum i-ai cunoscut pe fraţii Orlov?

Massingham lăsă să-i scape un ţipăt de batjocură.

— Asta s-a întâmplat mulţi ani mai târziu, prostule!

— Şase. Făceai pe proxenetul pentru Casa Single. Tiger îşi dorea reţeaua Orlov, aşa că ai mijlocit şi chestia asta. Cum? Prin Mirsky sau prin Hoban?

Privirea cercetătoare a lui Massingham alunecă din nou spre dosarul roşu de pe cutie, apoi se reîntoarse la Brock.

— Hoban.

— Hoban era însurat cu Zoia atunci?

— S-ar putea să fi fost, răspunse el ursuz. Cine mai crede în căsătorie în zilele noastre? Alix pusese ochii pe fetele lui Evgheni şi nu-i păsa pe care o căpăta. Ginerele prosperă şi el, adăugă Massingham chicotind stânjenit.

— Iar Hoban l-a prezentat pe Mirsky celor doi fraţi.

— Probabil.

— A obiectat cumva Tiger faţă de intrarea lui Mirsky în joc?

— De ce să obiecteze? Mirsky este deştept foc, era un avocat polonez răsfăţat, ştia dedesubturile tuturor „gheşefturilor”, avea o organizaţie de prima mână. Dacă fraţii căutau deschideri către Vest, Mirsky era omul lor. Cunoştea băieţii din porturi. Era din Gdansk, un

deschizător de uşi. Ce-şi putea dori mai mult Evgheni?

— Te referi la Hoban, nu-i aşa?

— De ce? Era încă operaţia Orlovilor.

— Dar Hoban era cel care o conducea. Era un spectacol Hoban-Mirsky, atunci când te-ai aplecat tu asupra afacerii. Evgheni era şef doar cu numele. Hoban, *Massingham* şi Mirsky, ăştia erau şefii adevăraţi, încheie Brock, arătând acuzator cu degetul către dosarul roşu. Eşti un nemernic, domnule Massingham. Eşti băgat până-n gât. Nu eşti doar un spălător de bani. Eşti un jucător de prima line în cel mai murdar joc de pe pământ Domnule.

Mâinile îngrijite ale lui Massingham tremurau. Pentru a doua oară în tot atâtea minute, îşi drese glasul.

— Nu este deloc adevărat. Este o denaturare crasă. Relaţia era Tiger-Evgheni în privinţa banilor şi Hoban-Mirsky în privinţa încărcăturilor. Totul se desfăşura prin scrisori predate personal de curieri şi nu le-am văzut niciodată. Nu erau decât pentru ochii lui Tiger.

— Pot să te întreb ceva, Randy?

— Nu, dacă încerci să-mi pui în cârcă toată afacerea.

— S-a întâmplat vreodată, să zicem, de pildă, la începutul începuturilor, când Hoban te-a dus sus de tot, sau când te-a dus Mirsky, sau când i-ai dus tu şi când v-aţi arătat unul altuia regatul, şi când l-ai luat pe Tiger deoparte şi ai făcut acelaşi lucru cu el, sau el te-a luat deoparte, nu contează cine pe cine. S-a întâmplat vreodată ca vreunul dintre voi, oricare, să menţioneze, cu glas tare, către celălalt, de la om la om, cuvântul *droguri*? Massingham ridică dispreţuitor din umeri, vrând să spună că întrebarea era ridicolă. Ogive? Nucleare sau nu? Materiale fisionabile? Nici asta? Massingham negă din cap de fiecare dată. Heroină?

— Dumnezeule mare, nu!

— Cocaină? Cum se rezolva această problemă dificilă de vocabular, dacă pot întreba? Ce frunză de viţă, dacă pot fi atât de vulgar, ne acoperea ruşinea, domnule?

— Ţi-am spus şi ţi-am răs-spus. Treaba noastră era să aducem operaţia Orlov din partea neagră în partea albă. Noi apăream după ce se consuma faptul. Nu înainte. Acesta a fost târgul.

Brock se aplecă foarte aproape de Massingham şi, aproape ca o favoare, îl imploră:

— Şi atunci ce *căutăm* noi aici, domnule? Dacă eşti atât de cuşer, de ce vrei cu tot dinadinsul să încheiem un târg?

— Ştii al dracului de bine de ce. Ai văzut ce fac ăia. Mi-o vor face şi mie.

— *Ţie.* Nu lui Tiger. De ce *ţie?* Ce ai făcut din ce nu a făcut Tiger? Ce ştii din ceea ce nu ştie Tiger? Ce este atât de *cumplit* în legătură cu tine ca să fii atât de înfricoşat?

Nici un răspuns. Brock aşteptă, dar răspunsul întârzia. Furia, care îl cuprinsese ajunsese la paroxism. Îi venea să-l omoare. Dacă Massingham era îngrozit, să fie şi mai îngrozit. Să vadă cu ochii lui cum se alege praful de întreaga lui viaţă.

— Vreau cartea neagră, spuse Brock. Lista lui Tiger cu persoanele suspuse. Nu polonezi corupţi de la Gdansk sau germani de la Bremen, sau olandezi de la Rotterdam. Îmi plac, dar nu mă excită. Vreau britanici dubioşi. Indigeni, cu multă putere de care fac abuz. Oameni ca tine. Cu cât sunt mai sus, cu atât îi vreau mai mult. Îmi vei spune că Tiger îi ştia, dar tu nu. Iar eu îţi voi spune că nu cred o vorbă din ceea ce afirmi. Cred că ai fost economicos cu adevărul şi că speri ca eu să fiu generos cu imunitatea. Nu vom fi. Nu îmi să în fire. Nu mai fac un pas înainte pe Calea Imunităţii

dacă nu-mi dai acele nume şi numere de telefon.

Într-un nou spasm de frică şi furie, Massingham se eliberă de privirea sarcastică a lui Brock.

— Tiger este isteţul cu şcoala străzii, nu eu! Tiger este apărătorul escrocilor, prietenul poliţiei. Unde i-au dat dinţii de lapte? La Liverpool, printre imigranţi şi drogaţi. Cum a făcut primul milion? Cu proprietăţi imobiliare, mituind funcţionarii consiliului municipal. Nu are rost să dai din cap, Nat! Acesta este adevărul!

Brock însă îşi schimbase deja terenul de acţiune.

— Vezi, mă tot întreb, domnule Massingham: *de ce?*

— De ce, ce?

— De ce a venit domnul Massingham la mine? Cine l-a trimis? Cine trage sforile în spatele acestei afaceri? Apoi, o păsărică s-a aplecat peste rămurică şi mi-a spus: Tiger. Tiger doreşte să afle ce ştiu şi cum am ajuns să ştiu. Şi de la cine. Aşa că îşi trimite impresionantul şef de Stat Major la mine, care pozează în supus britanic speriat, în timp ce el stă cu burta la soare în cine ştie ce paradis fiscal, unde nu se aplică legea extrădării. În cazul acesta, dumneata eşti fraierul, domnule Massingham, care pică pentru faptele altuia. Pentru că, dacă nu-l pot avea pe Tiger, te am pe dumneata!

Dar Massingham îşi regăsi cumpătul. Un zâmbet de neîncredere apăru pe buzele lui strânse.

Şi dacă Tiger Single nu a fost cel care mi te-a băgat pe gât, atunci au făcut-o fraţii Orlov, continuă Brock, încercând să vorbească pe un glas triumfător. Acei geambaşi de cai pseudo-georgieni nu s-au dat niciodată în lături de la şmecherii. Asta e sigur.

Zâmbetul lui Massingham se lărgi totuşi.

— De ce s-a mutat Mirsky la Istanbul? întrebă Brock,

dând un brânci iritat dosarului roşu, care alunecă de partea cealaltă a cutiei.

— Pentru a-şi păzi sănătatea, dragule. Zidul Berlinului se prăbuşea. Nu voia să-l lovească vreo cărămidă în cădere.

— Am auzit că se vorbea de punerea sa sub acuzare.

— Să spunem doar că îi pria clima turcească.

— Deţii din întâmplare acţiuni la Trans-Finanz Istanbul? întrebă Brock. Tu şi firma ta internă sau străină aveţi vreun interes acolo?

— Invoc Amendamentul V, spuse Massingham.

— Noi nu avem aşa ceva, îi răspunse Brock şi, după acest schimb de cuvinte, între anchetator şi subiectul său interveni unul dintre acele misterioase armistiţii, ce sunt urmate mai târziu de noi lupte şi mai intense. Vezi, Randy, pot înţelege faptul că-l trădezi pe Tiger, nu-mi vine greu deloc. Dacă *eu* aş lucra pentru Tiger, l-aş trăda la stânga şi la dreapta. Pot înţelege că te-ai înhăitat cu o pereche de ticăloşi, membri ai fostei lumi a Informaţiilor sovietice. Nimic din acestea nu mă deranjează. Pot înţelege faptul că Hoban şi Mirsky îl forţează pe Evgheni să-l scoată pe Tiger din joc şi că ai mai dat şi tu o mână de ajutor, ca să nu zic mai mult. Dar când acest lucru a *eşuat,* şi nu a mai venit Moş Crăciun, *ce dracu' s-a întâmplat după aceea?* Era atât de aproape! Îl putea simţi! Se afla în cameră. De partea cealaltă a cutiei. Se afla în interiorul capului lui Massingham, rugându-se să iasă afară, până când, în ultimul moment, se răzgândi şi o luă la goană înapoi pentru a fi în siguranţă. Foarte bine, *Tallinnul Liber* a fost înhăţat, fu de acord Brock, continuând încercarea sa de a se impune prin mistificare. Ghinion. Orlovii au pierdut câteva tone de droguri şi câţiva oameni pe deasupra. Se mai întâmplă. Li s-a ştirbit şi din reputaţie. Au avut loc

prea mute *Tallinuri Libere.* Cineva trebuia pedepsit. Trebuiau cerute daune. Care este însă locul *dumitale* în această chestiune, domnule Massingham? De ce parte eşti, în afară de propria-ţi parte? Şi ce naiba te ţine aici, înghiţind toate insultele mele?

Cu toate că Brock a revenit de mai multe ori cu această întrebare, punându-i-o lui Massingham în vreo duzină de feluri diferite, cu toate că a împins documentul de şaizeci şi opt de pagini către el şi l-a făcut să citească, negru pe alb, dovada ticăloşiei sale şi cu toate că Massingham, când grosolan, când impertinent, răspundea unui şir de întrebări mai puţin presante inspirate de vizitele lui Oliver la Dr. Conrad şi la bancă, Brock s-a reîntors la biroul său din Strand cu un sentiment şi mai puternic decât înainte, un sentiment de eşec şi de frustrare. Tărâmul Făgăduinţei este încă acolo departe şi necucerit, i-a spus el pe un ton amarnic lui Tanby, care l-a sfătuit că ar fi mai bine să tragă un somn bun. Dar Brock nu l-a ascultat L-a sunat pe Bell, cu care a trecut din nou în revistă tot ceea ce s-a întâmplat. A dat telefoane câtorva dintre ciripitorii săi din locuri îndepărtate. Şi-a sunat soţia şi a ascultat cu recunoştinţă, simţind că-l reconfortează, opiniile ei aiurite despre ceea ce ar trebui făcut cu irlandezii din Nord. Nici unul dintre aceste dialoguri nu l-a apropiat mai mult de spargerea codului lui Massingham. A moţăit puţin şi s-a trezit brusc, cu telefonul deja la ureche.

— Apel pe linie sigură de la Derek din Zürich, domnule, i-a spus Tanby cu glasul lui lugubru şi tărăgănat. Însurăţeii au zburat din cuib. N-au lăsat nici o adresă unde ar putea fi găsiţi.

CAPITOLUL 17

Vârful dealului era o mare vrăjită deasupra negurii. Domurile moscheilor pluteau pe această mare ca nişte broaşte ţestoase ce se îmbăiau în soare. Minaretele păreau nişte ţinte verticale de la poligonul din Swindon. Aggie opri motorul Fordului închiriat şi ascultă cum murea şuieratul aerului condiţionat. Undeva, la picioarele ei, se afla Bosforul, dar nu îl putea vedea din cauza ceţii groase. Lăsă geamul pentru a respira puţin aer curat. Un val de căldură se ridică spre ea din asfalt, cu toate că începuse să se însereze. Duhoarea ceţii, amestecată cu fum, se combina cu miresmele ierbii ude de primăvară. Ridică geamul şi îşi reluă veghea. Nori cenuşii de ploaie se adunau oportun deasupra ei. Ploua. Porni motorul şi dădu drumul la ştergătoarele de parbriz. Ploaia se opri, norii deveniră trandafirii, pinii din jurul ei se înnegriră până când conurile arătară ca nişte muşte durdulii prinse în dantela acelor. Lăsă din nou geamul. De data aceasta maşina se umplu cu parfum de lămâie şi de iasomie. Auzi greierii şi orăcăitul unei broaşte de apă sau al unei broaşte râioase. Văzu ciori cu pieptul cenuşiu stând în poziţie de drepţi pe cablul de deasupra capului ei. O explozie celestă o aruncă din scaun. În înaltul cerului izbucniră scântei care se

rătăciră în vale, înainte ca ea să-şi dea seama că, la o casă din apropiere, se dădea o petrecere cu focuri de artificii. Scânteile dispărură şi întunericul deveni mai adânc.

Purta blugi şi o geacă de piele, aceleaşi haine în care fugise de la hotelul din Elveţia. Nu avea armă pentru că nu luase nici un contact cu familia lui Brock. Nu i se livrase la hotel nici un pachet în ambalaj de cadouri, nu i se strecurase nici un plic gros pe sub grilajul Secţiei Vize, care să fie însoţit de un ordin morocănos: „Semnaţi aici, doamna West”. Nimeni pe lume, în afară de Oliver, nu ştia unde se afla, iar liniştea de aici, din vârful dealului, semăna cu liniştea care se lăsase în viaţa ei. Era neînarmată, îndrăgostită şi în primejdie. Se uita în josul unei coaste singuratice de deal turcesc la o pereche de porţi de fier încadrate într-un zid protejat împotriva proiectilelor, aflat la vreo sută de metri mai jos. În spatele zidului se vedea acoperişul plat al fortăreţei ultramoderne, de cărămidă ce aparţinea doctorului Mirsky, deşi pentru ochii experimentaţi ai lui Aggie nu reprezenta decât locuinţa unui avocat scrântit, cu flori roşii şi lumini de siguranţă, fântâni şi camere video, câini alsacieni şi statui, precum şi doi bărbaţi zdraveni în pantaloni negri, cămăşi albe şi veste negre, care nu făceau nimic special în grădina din faţă. Şi undeva, în interiorul fortăreţei, se afla iubitul ei.

Ajunseseră aici după o vizită lipsită de succes la birourile foarte legale ale doctorului Mirsky, deschise în centrul oraşului.

— Domnul doctor nu este astăzi aici, îi informă o fată frumoasă din spatele unui birou de primire mov. Aţi putea să-mi lăsaţi numele, dumneavoastră şi să reveniţi mâine.

Nu lăsară nici un nume, însă, ajunşi pe trotuar, Oliver îşi

pipăi buzunarele până dădu de o bucăţică de hârtie pe care era notată adresa de acasă a doctorului Mirsky, memorată de el după ce se uitase pe furiş în dosarul furat din biroul doctorului Conrad. Au oprit împreună un domn bătrân, care a crezut că sunt germani şi continua să strige *„Dahin, dahin”*, în timp ce le arăta direcţia în care trebuie să o ia. Pe deal fură îndrumaţi de alţi domni venerabili, până când, pe neaşteptate, nimeriră *chiar* pe drumul particular şi trecură *chiar* pe lângă fortăreaţa căutată, atrăgând atenţia câinilor, a gărzilor de corp şi a camerelor video.

Aggie ar fi dat orice să intre în casă cu Oliver, dar el nu dorea acest lucru. Voia o întrevedere între patru ochi, de la jurist la jurist, spusese el. I-a cerut să parcheze o sută de metri mai încolo şi să aştepte. Îi reaminti că îl căutau pe tatăl lui şi nu pe al ei. Şi, oricum de ce folos poţi să fii, cu sau fără armă, aşezată acolo ca o floare agăţătoare? Este mult mai bine să stai şi să aştepţi să vezi dacă ies şi dacă nu, strigi cât te ţine gura. Îşi ia în mână propria-i viaţă, gândi ea. Şi pe a mea. Nu ştia dacă este alarmată sau mândră, sau şi una şi alta.

Parcase pe un teren de casă viran, lângă o camionetă roz pe care era pictată o sticlă de limonadă şi lângă o jumătate de duzină de gărgăriţe Volkswagen, toate goale. Ar trebui să aibă o instalaţie de supraveghere deosebit de sofisticată, gândi ea, sau un gardian foarte deştept ca să mă repereze la distanţa aceasta. Oricum, pe cine interesa o femeie singură într-o maşină cafenie, fără antene, vorbind în amurg la un celular? Nu că ar fi vorbit. Nicidecum. Asculta unul câte unul mesajele lui Brock. Nat, stăpân pe el, ca un bun căpitan pe mare în timp de furtună, nu-i făcea nici reproşuri, nici nu se agita: „Charmian, tot eu sunt, tatăl tău, aş vrea să ne suni imediat după ce primeşti

mesajul acesta, te rog… Charmian, trebuie să avem veşti de la tine, te rog… Charmian, dacă nu poţi lua legătura cu noi dintr-un motiv sau altul, te rog contactează-l pe unchiul tău… Charmian, vrem să vă vedem pe amândoi acasă cât de curând posibil, te rog.” Unchi în acest limbaj codificat era reprezentantul britanic local.

În timp ce asculta, privirea ei ageră scană porţile de fier, copacii şi gardurile vii ale grădinilor din jur, precum şi luminile ce sfredeleau negura albastră-cenuşie. O dată mesajul lui Brock încheiat, ascultă vocile contradictorii ale personalităţii ei complexe încercând în acelaşi timp să evalueze ce îi datora lui, ce îi datora lui Oliver şi ce îşi datora sieşi, cu toate că în privinţa celor din urmă, erau de fapt o singură datorie, dat fiind că de fiecare dată când se gândea la Oliver, el se afla din nou în braţele ei râzând şi dând din cap cu neîncredere, cu sudoarea curgându-i şiroaie din cauza căldurii înăbuşitoare din vagonul de dormit, arătând atât de voios, de lipsit de griji şi de plin de entuziasm încât a simţit că întreaga ei viaţă şi-o petrecuse încercând să-l scoată din închisoare şi că, dacă l-ar abandona, ar însemna să-l bage înapoi în închisoare fără putinţă de scăpare. Serviciul avea un birou de mesaje operative, iar Aggie ştia numărul pe dinafară. Omul din ea dispus la compromis se gândea să sune şi să spună că Oliver şi Aggie erau în viaţă, că erau bine şi că nimeni nu trebuie să se îngrijoreze. O parte mai puternică din ea ştia că fie şi cel mai mic mesaj însemna o trădare.

Noaptea se lăsase de-a binelea şi smogul se ridicase, luminile de siguranţă proiectau un con alb peste fortăreaţă, iar farurile maşinilor de pe podurile aruncate peste Bosfor erau ca nişte coliere mişcătoare pe fondul întunecat al apei. Aggie descoperi că se ruga şi că

rugăciunea nu-i micşora forţa de observaţie. Îşi adună puterile. Porţile se deschiseră şi, de o parte şi de alta a lor, apăru câte o vestă neagră. O pereche de faruri urca dealul către ea. Le văzu trecând de la faza lungă la faza de întâlnire şi auzi fanfara îndepărtată a unui claxon. Maşina viră către poarta de intrare şi Aggie identifică un Mercedes argintiu, înainte ca porţile să se închidă după el. Era condus de şofer. Un bărbat voluminos era aşezat pe bancheta din spate, dar era prea departe şi l-a văzut prea puţin pentru a-l recunoaşte pe Mirsky, pe care îl ştia din fotografiile care i se arătaseră la Londra, aflată acum la milioane de kilometri depărtare.

Oliver apăsă butonul interfonului şi, spre nedumerirea sa, auzi un glas de femeie, ceea ce îi reaminti că, atunci când eşti obsedat de o femeie, toate celelalte femei devin fire inconştiente ce duc la ea. Îi vorbi întâi în turceşte, dar îndată ce el i se adresă în engleză, o întoarse şi ea într-o euro-americană, spunând că soţul ei nu era acasă şi că de ce nu încearcă să-l găsească la birou. Oliver îi răspunse că încercase fără succes la birou, că i-a luat mai mult de o oră să găsească până la urmă casa, că era un prieten de-al doctorului Conrad, că avea de transmis mesaje confidenţiale doctorului Mirsky, că şoferul lui rămăsese fără benzină şi că, probabil, doamna Mirsky i-ar putea sugera o oră la care soţul ei ar reveni acasă. Îşi dădu seama că ceva din glasul lui, când a înşirat toate acestea, a sensibilizat-o, un fel de amestec de autoritate cu o undă de flirt rămasă de la dragostea pe care a făcut-o cu Aggie, întrucât următoarea ei întrebare a fost „Sunteţi american sau englez?”, rostită cu un tors relaxat, de post-coitus.

— Englez până în măduva oaselor. Mă descalifică acest

lucru?

— Sunteţi un client al soţului meu?

— Nu încă, dar am intenţia să devin, de îndată ce mă va accepta, răspunse el cu toata inima, după care ea, timp de câteva secunde, nu mai rosti nici un cuvânt.

— De ce nu intraţi să beţi un suc de lămâie până apare Adam? îi sugeră ea.

Curând, un bărbat în vestă neagră trase una din porţile de fier rulante, atât cât să lase să treacă un om, în timp ce un al doilea striga în turceşte la cei doi alsacieni să nu mai latre. Judecând după expresia de pe chipul celor doi bărbaţi, Oliver putea să fi aterizat din spaţiul cosmic, pentru că priveau mânioşi şi nedumeriţi în susul şi în josul drumului, apoi către pantofii lui fără urmă de praf. Ca urmare, Oliver arătă cu degetul gros spre picioarele dealului şi le spuse râzând, „Şoferul a plecat să ia benzină”, sperând că, chiar dacă nu l-au înţeles, vor accepta cel puţin că dăduse o explicaţie. În momentul în care ajunse în faţa ei, uşa de la intrare se deschise. O păzea un vlăjgan cu aspect de boxer în costum negru. Era plin de el, neprietenos, şi avea înălţimea lui Oliver. Îşi strânse pumnii de-o parte şi de alta a trupului, măsurându-l pe Oliver cu privirea.

— Bun venit, spuse el în cele din urmă, înainte de a-l conduce pe Oliver printr-o curte exterioară îngrădită către o a doua uşă, ce ducea la rândul ei spre o grădină cu o piscină luminată şi un patio pavat, luminat feeric, cu arcade din flori în formă de trompetă, având leagăne de trestie, atârnate de grinzi. Pe unul dintre aceste leagăne era aşezată o fetiţă, care aducea cu Carmen când va împlini matura vârstă de şase ani, cu codiţe şi cu doi dinţişori lipsă. Strecurat lângă ea, era un Romeo cu ochi

traşi, negri ca de cărbune, cu doi ani mai mare decât ea, cu trăsături ce-i erau lui Oliver în mod misterios cunoscute, fetiţa mânca îngheţată cu o linguriţă dintr-o farfurie obişnuită. Pe dalele de piatră erau risipite peste tot cărţi de desenat, foarfece de hârtie, creioane colorate şi bucăţele de războinici ce trebuiau asamblaţi. În faţa copiilor era aşezată o femeie blondă, cu picioare lungi, care mai avea câteva săptămâni până să nască. Dr. Conrad a avut dreptate… era frumoasă. Lângă ea, deschis, se afla un volum în limba engleză din *Peter Rabbit* de Beatrix Potter.

— Copii, dânsul este domnul West din Anglia, anunţă ea cu prefăcută solemnitate, în timp ce-i strângea mâna. Faceţi cunoştinţă cu Friedi şi Pavel. Friedi este fiica mea, iar Pavel, prietenul nostru. Tocmai am descoperit că salata verde are efect soporific, nu-i aşa, copii? Iar eu sunt doamna Mirsky… Pavel, ce înseamnă soporific?

Oliver presupuse că era suedeză şi plictisită şi îşi aminti că Heather, începând cu luna a cincea de sarcină, flirtase cu orice bărbat care avea mai mult de zece ani. Friedi, care era Carmen în vârstă de şase ani, zâmbi şi mai luă o linguriţă de îngheţată, în timp ce Pavel îl privea cu atenţie pe Oliver cu nişte ochi care continuau să-l acuze. Pentru ce crimă? Împotriva cui? Unde? Boxerul în costum negru le aduse limonadă cu gheaţă.

— Somnoros, răspunse Pavel în cele din urmă, când toată lumea uitase întrebarea.

Într-un târziu lui Oliver îi căzu fisa: *Pavel, pentru numele lui Dumnezeu! Pavel fiul Zoiei! Acel Pavel!*

— Aţi sosit astăzi? întrebă doamna Mirsky.

— De la Viena.

— Aveţi afaceri acolo?

— Cam aşa ceva.

— Tatăl lui Pavel are şi el o afacere la Viena, spuse ea, rostind cuvintele rar şi clar pentru a se face înţeleasă de copii, dar privindu-l cu admiraţie pe Oliver cu ochii ei mari. *Locuieşte* la Istanbul, dar *lucrează* la Viena, nu-i aşa, Pavel? Este un *mare* comerciant. Toţi sunt comercianţi în zilele noastre. Alix este un *foarte bun* prieten de al nostru, nu-i aşa, Pavel? Îl admirăm *foarte* mult. Sunteţi tot comerciant, domnule West? îl întrebă ea trăgându-şi apatică şalul peste piept.

— Cam aşa ceva.

— Comercializaţi o marfă anume, domnule West?

— Mai ales bani.

— Domnul West comercializează *bani.* Pavel, spune-i domnului West ce limbi ştii... rusa, evident, turca, puţină georgiană, engleză? Îngheţata nu te face *soporific,* Pavel?

Pavel, copilul mohorât de la petrecere, gândi Oliver, identificându-se afectiv cu acesta, după ce îl recunoscuse. De neconsolat ca şi mama lui. Pavel, copilul văduvit, despărţit de ai lui, eternul copil de suflet, un copil de la care vrei să cerşeşti un zâmbet, ai cărui ochi înceţoşaţi se luminează atunci când intri în încăpere şi te fixează cu reproş în momentul în care trebuie să-ţi împachetezi jucăriile şi să pleci. Pavel, memorie tulburată, în vârstă de opt ani, încercând să recupereze o întâlnire înceţoşată cu un monstru nebun numit Poştaşul, din zilele în care Tata-mare şi Mama-mare trăiau într-un castel înconjurat de verdeaţă în afara Moscovei şi aveau o motocicletă pe care o călărea Poştaşul, în timp ce Mămica mă strângea la piept şi îmi acoperea urechea cu mâna.

Aplecându-se brusc de pe scaunul pe care se afla, Oliver se repezi şi apucă o carte de desenat şi o pereche de

foarfece de pe jos şi - cu acordul dat de Pavel cu un semn al capului - trase o pagină dublă de la mijloc. După ce o plie de mai multe ori cu rapiditate, o decupă până reuşi să facă un lanţ neîntrerupt de iepuraşi fericiţi.

— Fantastic! exclamă doamna Mirsky, vorbind înaintea tuturor. Aveţi copii, domnule West? Dacă nu aveţi copii, cum se poate să fiţi atât de îndemânatic? Sunteţi un geniu! Pavel şi Friedi, ce-i spuneţi domnului West?

Pe Oliver însă îl îngrijora mai mult ce avea să-i spună domnul West domnului Mirsky. Şi ce le va spune lui Zoia şi lui Hoban când vor veni să-şi ia băieţelul acasă. Făcu aeroplane şi, spre încântarea tuturor, acestea zburară. Unul ateriză pe apă, aşa că trimiseră un avion de salvare care să-l aducă înapoi, dar aveau să fie pescuite amândouă cu un băţ lung. Făcu o pasăre, dar Friedi nu-l lăsă să o lanseze în zbor, socotind-o prea preţioasă. Scoase o monedă de cinci franci elveţieni din urechea lui Friedi şi era gata-gata să mai scoată una din gura lui Pavel, când un claxon cu ton dublu al unei maşini - ca strigătul unui vânător de vulpi - şi un vesel „Tata!” strigat de Friedi, anunţară că bunul doctor venise acasă.

Zarvă în grădina din faţă, paşi de servitori aferaţi, portiere trântite, lătratul răguşit al câinilor fericiţi şi un şuier liniştitor de saluturi poloneze, în timp ce un bărbat brunet, cu cărare pe mijlocul capului, intră ca vântul în curte, se lepădă de cravată, de sacou, de pantofi, de tot ce avea pe el şi, cu un muget de uşurate, se aruncă tu toată goliciunea lui păroasă în piscină, parcurgând două lungimi de bazin, sub apă. Ieşi din apă ca un urs pe jumătate tuns, apucă un halat multicolor din mâna boxerului, se înfăşură în el, îşi îmbrăţişă mai întâi soţia, apoi fiica, spuse „Bună, Pavlic!” şi îl scărpină prieteneşte pe Pavel în cap înainte de

a se înclina încă o dată în faţa soţiei lui şi deabia apoi, cu nemulţumire vădită, în faţa lui Oliver.

— Îmi cer mii de scuze pentru că am năvălit în felul acesta, spuse Oliver cu cel mai dezarmant glas de lume bună. Sunt un vechi prieten de-al lui Evgheni şi vă aduc salutări din partea doctorului Conrad.

Nici un răspuns, doar vechea privire, mai veche decât cea a lui Pavel cu câteva sute de ani, ascunsă între pleoapele grele.

— Dacă am putea sta singuri de vorbă..., spuse Oliver.

Oliver urmă spatele multicolor şi călcâiele goale ale doctorului Mirsky. Boxerul în costum negru îl urmă pe Oliver. Au străbătut un coridor, au urcat câteva trepte, au intrat într-un birou scund cu ferestre panoramice Polaroid ce dădeau spre crestele întunecate ale dealurilor, pe care licăreau luminiţe ce nu-şi găseau tihna. Boxerul închise uşa şi se propti cu spatele de ea, cu o mână lipită de inimă pe sub veston.

— Bine, spuse Mirsky. Ce aia-a mă-tii vrei?

Vocea lui de bas răsuna ca o salvă de artilerie.

— Sunt Oliver, fiul lui Tiger Single. Sunt partenerul secundar al Casei Single & Single din Curzon Street şi îmi caut tatăl.

Mirsky mormăi ceva în poloneză. Boxerul îşi puse tandru mâinile la subsuorile lui Oliver, le exploră, înainte de a-i pipăi pieptul şi talia. Îl întoarse cu faţa spre el şi, în loc să-l sărute sau să-l arunce pe pat şi să se lupte cu el ca Zoia, îl pipăi între picioare ca şi Kat, continuându-şi mângâierile până jos la glezne. Îi scoase portofelul şi i-l dădu lui Mirsky, apoi paşaportul pe numele West, fleacurile din buzunarele lui Oliver, care, ca de obicei, l-ar fi făcut de râs şi pe un şcolar de doisprezece ani. Mirsky le luă pe toate în

căuşul mâinilor pentru a le lăsa pe birou şi îşi puse la ochi o pereche de ochelari eleganţi. Vreo două mii de franci elveţieni - lăsase restul banilor în valiză - mărunţiş, o fotografie a lui Carmen aşezată pe un măgăruş pe plajă, o tăietură necitită încă dintr-o revistă săptămânală *Abracadabra,* propunând „trucuri noi, lansate recent sub o formă uşor modificată”, o batistă proaspăt spălată pe care i-o dădea cu forţa Aggie. Mirsky ridică paşaportul la lumină.

— De unde mă-ta ai făcut rost de ăsta?

— Massingham, spuse Oliver, amintindu-şi de Nadia la Nightingales şi dorindu-şi o clipă să fie şi el acolo.

— Eşti prieten cu Massingham?

— Suntem colegi.

— Massingham te-a trimis aici?

— Nu.

— Te-a trimis politia britanică?

— Am venit din proprie iniţiativă să-mi caut tatăl.

Mirsky vorbi din nou în poloneză. Boxerul îi replică. Urmă o conversaţie staccato, în care se pare că era vorba de felul în care apăruse Oliver, boxerul fu mustrat şi expediat din cameră.

— Reprezinţi o primejdie pentru soţia şi familia mea, înţelegi? Nu aveai ce căuta aici. Înţelegi?

— Te aud.

— Vreau să ieşi din casa mea. Acum. Să te ferească Dumnezeu, dacă te mai întorci. Ia căcatul ăsta. Nu-mi trebuie. Cine le-a adus aici?

— Am venit cu taxiul.

— De când conduce o nenorocită de femeie un taxi în Istanbul?

Au reperat-o, gândi Oliver, impresionat.

— M-am pricopsit cu ea de la firma de închirieri de maşini de la aeroport. Ne-a luat o oră să găsim casa. Avusese înainte altă comandă, aşa că am rămas fără benzină.

Mirsky privea cu dezgust cum Oliver îşi vâra lucrurile înapoi în buzunare.

— Trebuie să-l găsesc, spuse Oliver, îndesându-şi paşaportul în sacou. Dacă nu ştii unde este, spune-mi pe cineva care ştie. Este băgat în rahat până peste cap. Trebuie să-l ajut. Este tatăl meu.

Din partea cealaltă a grădinii auziră sporovăială veselă a doamnei Mirsky cu copiii, atunci când i-i preda unei servitoare pentru a fi duşi la culcare. Boxerul se întoarse şi păru să raporteze că ceea ce trebuia făcut fusese făcut. Fără tragere de inimă, Mirsky îi dădu alt ordin. Boxerul obiectă, iar Mirsky urlă la el. Boxerul plecă şi se întoarse cu o pereche de blugi, o cămaşă în carouri şi nişte sandale. Mirsky îşi aruncă halatul de pe el, rămase în pielea goală, îşi trase blugii şi cămaşa, se încălţă cu sandalele, spuse „Iisuse Hristoase” şi, cu boxerul ca încheietor de pluton, o luă înaintea lui Oliver pe un coridor din spatele casei, care ducea la curtea din faţă. Un Mercedes argintiu staţiona cu botul spre porţile închise, cu un şofer la volan. Mirsky deschise portiera din partea şoferului, îl trase pe acesta din maşină şi lătră un alt ordin. Boxerul scoase un pistol de la subsuoara stângă şi i-l dădu lui Mirsky, care, cu o mişcare de nemulţumire a capului îl vârî cu patul înainte în betelia pantalonilor. Boxerul îl escortă pe Oliver până la portiera din partea cealaltă şi îl aşeză cu o mişcare rapidă pe scaunul de lângă şofer. Porţile se deschiseră. Mirsky ieşi în drum şi viră în forţă la stânga, apoi rulă în josul dealului către luminile oraşului. Oliver ar fi vrut să se

întoarcă să o vadă pe Aggie, dar nu îndrăzni.

— Eşti prieten bun cu Massingham?

— E un nemernic, spuse Oliver, simţind că nu era momentul să spună adevărul doar pe jumătate. L-a terminat pe tatăl meu.

— Şi ce dacă? Toţi suntem nişte nemernici. Unii nemernici nici măcar nu joacă şah.

Mirsky opri maşina într-un stil revoltător în mijlocul drumului, coborî geamul portierei şi aşteptă. În dreapta lor şerpuia un drum secundar ce ducea la un pâlc de antene de pe vârful dealului. Cerul era îmbăiat în stele, o lună strălucitoare limpezise şaua neagră a orizontului, iar Bosforul clipocea sub ei. Mirsky aştepta în continuare, privind în retrovizoare, dar nici o Aggie nu coborî dealul în spatele lor. Cu o înjurătură mormăită în barbă, Mirsky porni în forţă, ieşi clătinându-se de pe drumul principal şi viră la stânga, luă o curbă în viteză, se hurducă vreo cinci sute de metri pe iarbă şi pietriş şi se opri la o parcare ce nu se vedea de pe drumul principal. În jurul lor se ridicau trunchiuri înalte de copaci. Oliver îşi aminti propriul său loc secret de pe vârful unui deal de la Abbots Quay şi se întrebă dacă acesta era locul secret al lui Mirsky.

— Nu ştiu unde este nenorocitul ăla de taică-tău, e bine? spuse Mirsky pe un ton de complicitate înciudată. Ăsta-i adevărul. Îţi spun adevărul, apoi să faci bine şi să ieşi dracului din viaţa mea, să te ţii departe de casa mea, de nevasta mea, de copiii mei, du-te în afurisita aia de Anglie, mi se rupe unde te duci. Sunt om de casă. Ţin la familie. L-am plăcut pe tatăl tău, e bine? Îmi pare rău că a murit. Aşa că şterge-o acasă, caută-ţi altă dinastie şi uită că l-ai cunoscut vreodată. Sunt un avocat respectabil. Aşa îmi place să fiu. Nu mai sunt escroc, nu, doar dacă este

necesar.

— Cine l-a omorât?

— Poate că nu au făcut-o până acum. Poate că-l vor omorî mâine, la noapte, ce importanţă are? Îl găseşti şi el este mort. Apoi vei fi mort şi tu.

— Cine putea să-l omoare?

— Toţi. Întreaga familie. Evgheni, Tinatin, Hoban, fiecare văr, unchi, nepot, de unde să ştiu eu cine îl omoară? Evgheni a reinventat răfuiala între clanuri, a declarat război întregii specii umane, fără excepţie. Este un om al Caucazului. Toată lumea trebuie să plătească. Tiger, fiul lui Tiger, câinele fiului lui, canarul lui.

— Toate acestea din cauza *Tallinnului Liber?*

— *Tallinnul Liber* a stricat totul. Până la Crăciun, ei bine, am făcut unele lucruri. Massingham, eu, Hoban... ne-au cam obosit greşelile altora, ne-am gândit că venise vremea reorganizării, a îmbunătăţirii securităţii, a modernizării.

— Să scăpaţi de bătrâni, sugeră Oliver. Să preluaţi prăvălia.

— Desigur, spuse Mirsky generos. Să-i terminăm. Aşa e în afaceri, ce-i nou în asta? Am încercat să organizăm o preluare. O lovitură fără vărsare de sânge. De ce nu? Prin mijloace paşnice. Sunt un om paşnic. Am venit de departe. Un copil zdrenţăros din Lvov, am studiat ca să devin bun comunist, am învăţat să regulez în patru limbi la vârsta de paisprezece ani, *magna cum laude* în Drept, ajung mare şi tare la Partid, o trebuşoară care merge bine, mă bucur de mare influenţă, văd cum bate vântul, devin bisericos, mă botez, clienţi graşi. Mă alătur Solidarităţii, dar vindecarea nu este sută la sută, cei noi cred că ar trebui să fiu băgat în închisoare, aşa că vin în Turcia. Sunt fericit aici. Îmi deschid un nou birou de avocatură, mă însor cu o zeiţă.

Poate că m-am cam plictisit de Sfânta Treime. Poate că într-o bună zi trec la islamism. Sunt flexibil şi sunt *paşnic,* repetă el cu emfază. A fi paşnic este astăzi singura soluţie, până când cine ştie ce rus nebun hotărăşte să declanşeze el cel de-al treilea război mondial.

— Unde l-au dus?

— Unde l-au dus. De unde să ştiu? Unde este Evgheni? Unde au dus cadavrul. Unde este Alix? Unde s-a dus Evgheni. Unde este Tiger? Unde l-a dus Alix.

— Al cui cadavru?

— Al lui Mihail! Al cui credeai? Fratele lui Evgheni, Mihail. Ce naiba, ai tărâţe în cap? Mihail, care a fost omorât pe *Tallinnul Liber,* pentru numele lui Dumnezeu. De ce crezi că vrea Evgheni să pornească un război? Tot ceea ce dorea era trupul. A plătit o avere pentru el. „Aduceţi-mi trupul fratelui meu. Într-un sicriu de oţel, cu o mulţime de gheaţă. Apoi voi ucide întreaga lume”.

Oliver observă mai multe lucruri deodată. Că ochii lui vedeau în negativ, nu în pozitiv, aşa că pentru câteva secunde luna strălucea neagră pe un cer alb. Că se afla sub apă, lipsit de glas şi de auz. Că Aggie se întindea să-l prindă, dar el se îneca. Când îşi reveni, Mirsky vorbea din nou despre Massingham.

— Alix îi spune lui Randy despre încărcătură, Randy ciripeşte foştilor săi patroni, nenorocitul ăla de Serviciu Secret Britanic. Foştii săi patroni ciripesc la Moscova. Moscova adună întreaga marină rusească, face un nou Pearl Harbour, omoară patru tipi, capturează o navă, trei tone de marfă de cea mai bună calitate se întorc la Odesa pentru ca băieţii de la Vamă să facă o avere. Evgheni îşi pierde minţile, pune să i se zboare creierii lui Winser. Atât ca preliminarii. Acum se apucă de treabă.

Oliver vorbea înţepat, cu privirea aţintită înainte, printre copaci, către oraş:

— Ce făcea Mihail la bordul *Tallinnului Liber,* când a fost abordat vasul?

— Însoţea încărcătura. O proteja. Îi făcea fratelui său o favoare. Pierduseră prea multă marfă. Se făcuseră prea multe greşeli, prea multe conturi erau îngheţate, prea mulţi bani se duseseră pe apa sâmbetei. Toată lumea era mânioasă. Dădeau vina unii pe alţii. Mihail voia să fie un erou în ochii fratelui său, aşa că se duce pe navă şi îşi ia kalaşnikovul cu el. Marina rusă abordează nava, Mihail împuşcă vreo doi ruşi, tensionează în mod exploziv atmosfera, ăia îl împuşcă la rândul lor, aşa că toată lumea trebuie să plătească. E logic.

— Tiger a venit să te vadă, spuse Oliver, pe acelaşi ton mecanic.

— A venit.

— A venit la Istanbul doar acum câteva zile.

— Poate că a venit, poate ca nu. M-a sunat. La birou. Asta este tot ce ştiu. Nu părea un telefon normal. Nici el nu părea un om normal. Parcă avea prune în gură. Poate era un pistol. Ascultă, îmi pare rău, e bine? Este tatăl tău.

— Ce dorea?

— M-a insultat. Mi-a spus că am încercat să-l fur de Crăciun. „Să te fur? Nu ştiu să te fi furat”, i-am spus eu. „La vremea respectivă aveam sentimentul neplăcut că tu ne furai pe noi. Oricum, ai câştigat, aşa că cui şi ce-i pasă”. Apoi mi-a spus că ar trebui să anulez cererea aceea nebună de două sute de milioane de lire. Vorbeşte cu Evgheni, i-am spus. Vorbeşte cu Hoban. Cererea nu a fost ideea mea Ţipă la client, nu la mine, i-am spus eu. Indivizii ăştia doi au luat-o razna. Apoi mi-a spus: „Dacă apare fiul

meu Oliver, nu vorbi cu el, nu e în toate minţile. Spune-i să nu mai facă nici un pas înainte, spune-i să nu mă urmărească. Spune-i să plece naibii din Istanbul şi să se ascundă într-o gaură de şarpe. Spune-i că gluma a încetat”.

— Nu prea seamănă cu modul de a vorbi al tatălui meu.

— Acesta a fost mesajul lui. Cu cuvintele mele. Este şi mesajul meu. Sunt avocat, redau esenţa. Şi *acum, şterge-o dracului de aici*. Vrei să te duc undeva? La aeroport? La gară? Ai bani? Te duc la o staţie de taxiuri. Porni motorul.

— Cine ţi-a spus că Massingham este un trădător?

— Hoban. Alix ştie o mulţime de lucruri. Mai are încă oamenii lui în Rusia, tipi din sistem. Spioni.

Fără să aprindă farurile, Mirsky eliberă frâna de mână şi îndreptă maşina către drum, lăsând luna să i-l arate.

— De ce ţi-a spus Hoban că Massingham a fost cel care a trădat *Tallinnul Liber?*

— Mi-a spus, de-aia. Să zicem că eram prieteni. Să zicem că am făcut diverse lucruri împreună în vremurile rele, am fost o pereche de spioni, am făcut tot ce-am putut pentru comunism şi am mai făcut şi câte un bănuţ pe de lături.

— Unde este Zoia?

— S-a scrântit rău de tot. Nu te încurca cu ea, mă auzi? Rusoaicele sunt nebune. Alix s-a întors la Istanbul şi a internat-o undeva. Alix îşi neglijează obligaţiile conjugale.

Ajunsese la poalele dealului. Privea tot timpul în retrovizoare, ca şi Oliver, de altfel. Zări Fordul apropiindu-se în spatele lor şi, când Mirsky opri, Oliver o văzu pe Aggie trecând pe lângă ei, cu maxilarul împins înainte şi cu amândouă mâinile ţinând strâns partea de sus a volanului.

— Eşti un tip cumsecade. Sper să nu-ţi mai văd mutra niciodată. Scoase pistolul de la brâu. Îţi trebuie aşa ceva?

— Nu, mulţumesc.

Mirsky parcă exact înainte de sensul giratoriu. Oliver coborî şi aşteptă la bordură. Mirsky ocoli piaţa într-o viteză nebună şi se îndreptă spre casă, fără să-i mai acorde nici o privire lui Oliver. După o pauză convenabilă, apăru Aggie.

— Mihail a fost pentru Evgheni ceea ce este Sammy pentru mine, spuse Oliver, privind în faţă fără să vadă nimic. Parcară la malul apei. Oliver relată tot ceea ce aflase, iar Aggie îl ascultă.

— Cine este Sammy?

— Un băieţel pe care-l cunosc. Mă ajuta la numerele de magie.

Elsie Watmore auzi în somn soneria de la uşă şi după sonerie îl auzi pe răposatul ei soţ, Jack, spunându-i că Oliver era chemat din nou la bancă. După aceea nu a mai fost Jack, ci Sammy, în halat, cu o lanternă aprinsă în mână, spunându-i că doi poliţişti în civil se aflau la intrare, probabil că fusese omorât cineva, iar unul dintre ei era chel. Gândurile lui Sammy deveniseră sângeroase în ultimul timp. Moarte şi dezastre. Nu se mai sătura de ele.

— Dacă sunt în civil, de unde eşti atât de sigur că sunt poliţişti? îl întrebă ea, în timp ce-şi îmbrăca haina de casă. Cam cât este ceasul?

— Au venit cu o maşină de poliţie, răspunse Sammy, coborând scările în urma ei. Scrie POLIŢIA pe ea.

— Nu vreau să stai în preajma mea, Sammy, te rog. Rămâi sus, e mai bine.

— Nu vreau, spuse Sammy.

Alt lucru care o îngrijora: nesupunerea sa, apărută în urmă cu câteva zile, după ce plecase Oliver. Se scăpa în pat şi dorea ca toată lumea să moară în dezastre. Privi prin vizor. Cel care era mai aproape de uşă purta o pălărie

moale. Celălalt avea capul descoperit şi era chel ca un bec, iar Elsie nu mai văzuse niciodată un poliţai chel de-a binelea. Pielea capului îi lucea sub lampa din verandă şi lui Elsie îi trecu prin minte că se ungea cu un ulei special. În spatele lor, parcat imediat după dubiţa lui Oliver pentru magii, se afla Roverul lor alb. Deschise uşa, dar nu îndepărtă lanţul.

— Este ora unu şi un sfert noaptea, spuse ea prin deschizătura uşii.

— Ne cerem scuze, doamna Watmore. *Sunteţi* doamna Watmore, nu-i aşa?

Cel cu pălărie vorbea, cheliosul asculta. Glas de londonez, educat, dar nu atât pe cât şi-ar fi dorit.

— Şi ce dacă sunt? întrebă ea.

— Sunt inspectorul de poliţie Jennings, iar dânsul este comisarul Ames. Îi flutură un cartonaş în învelitoare de celofan, care putea să fie şi un abonament de autobuz. Ne-am prezentat în urma unei informaţii referitoare la o persoană cu care am dori să vorbim înainte ca să se comită o altă crimă. Credem că ne puteţi ajuta în desfăşurarea anchetei.

— E vorba de *Oliver,* mamă! îi suflă Sammy cu un glas înăbuşit, de lângă cotul ei stâng, iar Elsie se întoarse aproape de tot către el şi îi spuse să-şi ţină gura lui tâmpită. Dădu lanţul la o parte şi poliţiştii intrară în hol, unul după altul. E fosta lui nevastă, a pus legea pe urmele lui pentru alocaţie, gândi ea. L-a apucat băutura şi a bătut pe cineva. Îl văzu trântit la pământ pe o parte, aşa cum îl găsise atunci pe podeaua din dormitor, privind către un perete de închisoare.

Poliţistul cu capul acoperit îşi scoase pălăria. Ochi lăcrimoşi de beţiv. Părea ruşinat Dar cel cu chelia lucioasă

nu se ruşina de nimic. Zărise registrul cu evidenţa chiriaşilor, se aplecase peste el şi întorcea paginile, ca şi cum ar fi fost ale lui. Umeri de mardeiaş. Cur prea mic pentru restul trupului.

— Îl cheamă West, spuse comisarul chel, lingându-şi degetul mare şi întorcând o altă pagină. Cunoşti vreun West?

— Presupun că a mai trecut din când în când câte un West. Este un nume destul de comun.

— Arată-i, spuse comisarul, continuând să întoarcă paginile, în timp ce sergentul cu pălărie scoase din portofel un plic impermeabil la grăsimi şi îi prezentă o fotografie a lui Oliver, în care arăta ca Elvis Presley, cu părul ondulat cu drotul şi cu pleoapele umflate, de pe vremea când făcea tot ceea ce evitase până atunci. Sammy stătea pe vârfuri încercând să vadă şi el şi spunea „Eu, eu”.

— Prenume Mark, spuse sergentul. Mark West. Un metru optzeci şi cinci, păr închis.

Elsie Watmore se baza pe instinct şi avea amintirea apelurilor sugrumate ale lui Oliver, care veneau ca nişte mesaje SOS de pe o navă ce se scufunda: *Ce faci, Elsie, ce face Sammy? Eu simt bine, Elsie, nu te îngrijora, mă voi întoarce curând să vă văd.* Sammy schimbă rugămintea repetând „Arată-mi, arată-mi” şi pocnind din degete sub nasul ei.

— Nu este el, spuse ea cu un glas răguşit, ca o declaraţie oficială pe care o exersase prea mult.

— Nu este *cine?* întrebă comisarul chel, îndreptându-se şi întorcându-se brusc către ea. *Cine* nu e cine?

Avea ochi palizi şi goi, o goliciune care o înspăimânta: ştia că oricâte amabilitate ar turna cineva în ei era în van. Ar fi în stare să o privească pe maică-sa murind şi ochii nu

ar arăta altfel, gândi ea.

— Nu-l cunosc pe bărbatul din fotografie, aşa că nu este el, nu-i aşa? spuse ea, înapoindu-i-o. Ar trebui să vă fie ruşine, să treziţi din somn în felul acesta oameni cumsecade.

Sammy nu a mai putut suporta excluderea lui din discuţie. Ieşind din fustele ei, se îndreptă ţanţoş către inspector şi întinse cu curaj braţul.

— Sammy, du-te la culcare, te rog. Vorbesc serios. Mâine ai şcoală.

— Arătaţi-i fotografia, ordonă comisarul, deşi buzele sale rămăseseră nemişcate. De când un comisar dădea ordine unui inspector de poliţie?!

Inspectorul îi dădu lui Sammy fotografia, iar Sammy făcu un întreg spectacol, prefăcându-se că o examinează, întâi cu un ochi, apoi cu amândoi.

— Nu-i nici un Mark West aici, rosti el şi o împinse în mâna inspectorului, ca şi cum ar fi fost un nimic, înainte de a tropăi în sus pe scări pentru a se duce la culcare, fără să se uite înapoi.

— Ce ai de zis de Hawthorne? întrebă comisarul chel, întorcându-se din nou la registru. O. Hawthorne. Cine e ăsta?

— Oliver, spuse ea.

— Adică?

— Oliver Hawthorne. E unul dintre locatarii mei. Este animator de spectacole pentru copii. Unchiul Ollie.

— Este aici acum?

— Nu.

— Unde e?

— S-a dus la Londra.

— În ce scop?

— Dă spectacole. Are un angajament. Un vechi client. Un client special.

— Ce ai de zis de Single?

— Spui mereu „Ce ai de zis?” Nu ştiu ce vrei. Cameră „single”, pentru o persoană? Camerele sunt pentru două persoane. Îşi regăsise furia. Acea furie puternică, furia care îi convenea cel mai mult. Nu aveţi nici un drept. Nu aveţi mandat. Ieşiţi afară.

Deschise uşa şi o ţinu, simţind că i se umflă limba, aşa cum spunea tatăl ei că va păţi dacă minte. Comisarul chel se apropie foarte mult de ea. Duhnea a whisky şi a bere, iar mirosul o plesnea drept în faţă.

— Există vreun locatar al dumitale, bărbat, care să fi fost recent în Elveţia, cu afaceri sau în vacanţă?

— Nu am de unde să ştiu.

— Şi atunci de ce i-ar scrie fiului dumitale Samuel cineva o ilustrată cu un ţăran elveţian, fluturând un drapel pe vârful unui munte, în care spune că se va întoarce în curând acasă şi de ce pe ilustrata respectivă este marcat că plata expediţiei va fi făcută în contul camerei domnului Mark West?

— Nu ştiu. Nu am văzut ilustrata, nu-i aşa?

Ochii goi se apropiau, duhoarea de whisky era mai puternică şi mai caldă.

— Cucoană, dacă mă minţi, ceea ce cred că faci, tu şi băiatul tău cu gura aia mare, o să vă doriţi să nu vă fi născut, spuse comisarul. Apoi îşi puse şapca, îi zâmbi în semn de noapte bună, înainte de a se îndrepta împreună cu colegul său către maşină.

Sammy o aştepta la ea în pat

— Am făcut bine, nu-i aşa, mamă? întrebă el.

— Ei *era* mai speriaţi decât am fost noi vreodată,

Sammy, îl linişti ea, uitând de gramatică şi începând să tremure.

CAPITOLUL 18

Cândva, demult, în focul tinereţii, Nat Brock bătuse un om până ce pe acesta îl podidise plânsul. Lacrimile, atât de neaşteptate, îl tulburaseră pe Brock şi îl ruşinaseră. Intrând în Coteţul lui Pluton la mai puţin de o oră după conversaţia cu Aggie, îşi reaminti acest incident, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când se simţea din nou tentat să bată pe cineva şi jura că va ţine seama de lecţia primită. Carter deschise uşa de oţel şi îşi dădu seama după chipul lui Brock că se pregătea ceva. Mace, înţepenit pe coridor, se lipi respectuos de perete pentru a-i face loc lui Brock să treacă. În josul străzii, Tanby aştepta în taxiul lui banal, cu ceasul pornit şi cu staţia operativă radio pe recepţie. Erau orele douăzeci şi două. Massingham era aşezat într-un fotoliu şi lua cu o furculiţă de plastic din mâncarea chinezească adusă de la restaurant. Se uita la televizor la o mână de ziarişti zâmbăreţi care se felicitau între ei pentru deşteptăciunea lor. Brock scoase televizorul din priză şi îi porunci lui Massingham să se ridice în picioare. Acesta se conformă. Slăbiciunea de pe chipul lui Massingham era ca o pată care în ultimele zile se adâncea după fiecare interogatoriu. Brock încuie uşa şi vârî cheia în buzunar. Nu va putea explica niciodată, ulterior, de ce a procedat aşa.

— Iată care este situaţia, domnule Massingham, spuse el dulce şi calm, aşa cum se hotărâse să fie. Mihail Ivanovici Orlov a fost împuşcat mortal pe *Tallinnul Liber.* Ştiai, dar nu ai găsit de cuviinţă să ne spui.

Pauza făcută nu a fost gândită ca o invitaţie adresată lui Massingham să vorbească, ci mai degrabă pentru a lăsa acuzaţia să-şi facă efectul.

— De ce oare, mă întreb?

Neprimind nici un răspuns în afară de o ridicare din umeri neconvingătoare, continuă:

— Deţin informaţia că Evgheni Orlov vă învinovăţeşte pe tine şi pe Tiger Single, că aţi fi răspunzători amândoi de moartea fratelui său. Ai primit şi tu această informaţie?

— Hoban a făcut-o.

— Poftim?

— Hoban mi-a pus-o în cârcă.

— Aşa a făcut? Şi cum ţi-a parvenit informaţia, dacă pot să-mi permit să întreb?

— Treaba mea, murmură el, după o tăcere prelungită.

— S-a spus oare ceva în sensul acesta în versiunea personalizată a benzii video cu uciderea lui Alfred Winser? Vreun mesaj ajustat sau vreun *post scriptum* ţi-au atras atenţia asupra primejdiei în care te aflai?

— Mi-au spus că eram următorul pe listă. Mihail murise, eu îl trădasem. Eu şi cei pe care îi iubeam, William în mod special, vor plăti cu sânge, spuse Massingham, cu gâtul uscat. A fost o chestie aranjată. Hoban m-a tras pe sfoară.

— După ce l-ai tras tu pe sfoară pe Tiger!

Nici aprobare, dar nici negare.

— Ai jucat plin de entuziasm un rol într-un plan anterior, în jurul Crăciunului, acela de a-l deposeda de bunurile sale pe patronul vostru Single şi de a crea o nouă entitate

controlată de către Hoban, Mirsky şi persoana dumitale. Dai din cap în semn de aprobare, domnule Massingham? Vrei să fii amabil să spui *da?*

— Da

— Mulţumesc. Într-o clipă le voi cere domnilor Mace şi Carter să vină aici şi te voi acuza oficial de comiterea câtorva delicte penale. Printre acestea se vor număra obstrucţionarea justiţiei prin tăinuire de informaţii şi distrugere de dovezi, precum şi pentru uneltire, împreună cu persoane cunoscute şi necunoscute, în vederea importului unor substanţe interzise. Dacă vei colabora acum cu mine, mă voi prezenta în boxa martorilor la procesul tău şi voi pleda pentru reducerea sentinţei draconice ce te aşteaptă. Dacă nu colaborezi cu mine acum, voi prezenta în aşa fel rolul tău în această chestiune, încât să obţin maximum de pedeapsă pentru toate capetele de acuzare şi îl voi aduce în boxa acuzaţilor alături de tine pe William, pentru complicitate înainte şi în timpul comiterii infracţiunii. Voi nega sub jurământ că am declarat cele spuse acum. Ei, cum vrei să fie, domnule Massingham? Da, colaborez, sau nu, nu colaborez?

— Da.

— Da, ce?

— Da, colaborez.

— Unde este Tiger Single?

— Nu ştiu.

— Unde este Alix Hoban?

— Nu ştiu.

— Îl văd cumva pe William în boxă alături de tine?

— Nu, ştii al naibii de bine că nu. Ţi-am spus adevărul.

— Cine a ciripit autorităţilor ruse despre *Tallinnul Liber?* Fii atent cum răspunzi, pentru că nu vei mai avea prilejul

să-ţi schimbi declaraţia.

— Ticălosul m-a băgat în chestia asta, şopti el.

— În cazul de faţă, cine este în ticălosul?

— Ţi-am spus, lua-te-ar naiba, Hoban.

— Aş dori să ştiu raţionamentul care susţine această afirmaţie. Nu văd lucrurile atât de clar cât ar trebui în seara aceasta. Ce se câştiga, din punctul de vedere al lui Hoban şi al tău, prin capturarea de către autorităţile ruseşti a navei *Tallinnul Liber* şi a câtorva tone de heroină superrafinată, ca să nu mai vorbim de uciderea lui Mihail?

— Nu ştiam că Mihail se află *pe* nenorocita aia de navă! Hoban nu mi-a spus. Dacă ştiam că se îmbarcă şi Mihail, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să-i fac jocul!

— În ce mod să-i faci jocul?

— Voia ultima picătură. Un ultim eşec spectaculos dintr-un şir lung. Hoban a făcut-o.

— Dar şi tu.

— Bine, am făcut-o împreună! La sugestia lui. Am considerat că ideea era logică. Am susţinut-o. Am fost un prost. Eşti mulţumit? Capturarea navei *Tallinnul Liber* ar fi fost elementul decisiv şi Hoban ar fi putut să-l rezolve pe Evgheni.

— În ce sens să-l rezolve? Vorbeşte tare, dacă eşti amabil. Nu te aud prea bine.

— Să-l rezolve, adică să-l convingă. Nu ştii englezeşte? Hoban îl are la mână pe Evgheni. Este însurat cu Zoia. Este tatăl unicului nepot al lui Evgheni. Poate să-l joace cum vrea. Dacă *Tallinnul Liber* o dădea în bară, nu mai întâmpina nici o rezistenţă, nu se mai confrunta cu nici o schimbare de atitudine de ultim moment din partea lui Evgheni. Nici măcar Tiger nu ar mai fi fost capabil să-l convingă cu vorbe frumoase.

— Aşadar, ca să fie totul clar, Hoban l-a îmbarcat pe Mihail pe navă şi nu ţi-a spus. Vezi că iar îţi piere glasul.

— L-a îmbarcat, nu l-a îmbarcat, nu ştiu. Mihail s-a hotărât să plece cu nava. Hoban ştia dinainte că încărcătura era compromisă, dar nu l-a oprit să plece.

— Deci, Mihail a fost ucis şi în loc de un puci fără vărsare de sânge, te-ai trezit în cârcă cu o vendetă georgiană sângeroasă, ca la carte.

— A fost o şmecherie. Eu sunt trădătorul, aşa că eu sunt ţinta principală. După cum l-a îmbrobodit Hoban pe Evgheni, Tiger a fost cel care m-a montat să trădez, aşa că am fost băgaţi în aceeaşi oală.

— Iar nu mai înţeleg nimic. *De ce* eşti tu trădătorul? Cum ai ajuns în această situaţie? De ce n-a turnat Hoban *Tallinnul Liber* de unul singur? De ce nu şi-a putut face singur Hoban treaba asta murdară?

— Denunţul a provenit din Anglia. Dacă venea din partea lui Hoban, vechii lui amici de afaceri s-ar fi prins şi Evgheni ar fi aflat.

— Aceasta este logica pe care ţi-a prezentat-o Hoban?

— Da! şi avea noimă. Dacă denunţul venea din Anglia, prin deducţie, provenea de la Tiger. Dacă provenea de la mine, însemna că am acţionat la ordinul lui Tiger. Tiger îl trăgea astfel pe Evgheni pe sfoară. Făcea parte din complotul de compromitere a lui Tiger.

— Dar te compromitea şi pe tine.

— În cazul de faţă, avu el un reviriment, da. Dacă îi făceam jocul lui Hoban, da. Dacă făceam după capul meu, nu.

Îşi recăpătase glasul şi, o dată cu el, un soi de indignare ipocrită.

— Deci ai mers pe mâna lui?

Nici un răspuns. Brock făcu o jumătate de pas către el şi a fost îndeajuns.

— Da. Am mers pe mâna lui. Dar nu ştiam că Mihail se află la bord. Nu ştiam că prin asta Hoban va reuşi să schimbe raportul de forţe în defavoarea noastră. Cum puteam să ştiu?

Brock părea furat de gânduri. Dădea din cap, se ţinea de bărbie, vag aprobator.

— Deci ai fost de acord să torni, spuse el gânditor. *Cum* să torni? Nici un răspuns. Lasă-mă să ghicesc. Domnul Massingham s-a dus la vechii lui prieteni de la ceea ce numim noi Foreign Office. Tăcere. Cunosc persoana? Am spus: cunosc persoana? Massingham nega din cap. De ce nu?

— Cum dracu' puteam eu să descopăr cu ce pleca *Tallinnul Liber* din Odesa? Unde să aud, la cârciumă?! Am auzit întâmplător o convorbire care s-a interferat pe fir? M-ar fi luat ăia la scărmănat pe loc.

— Da, aşa ar fi procedat, fu de acord Brock, după un timp potrivit de reflecţie. Ar fi fost mai curioşi în legătură cu *tine,* decât cu *Tallinnul Liber.* Nu ţi-ar fi convenit deloc, nu-i aşa? Doreai un aliat pasiv, care să nu pună întrebări, nu un ofiţer de informaţii care gândeşte. Aşa că la cine ne-am dus, domnule Massingham?

Brock era acum chiar lângă el, iar comportarea lui era atât de bine chibzuită, încât nu mai era necesar, nici potrivit, ca vreunul dintre ei să depăşească nivelul unui murmur. Strigătul său brusc fu cu atât mai şocant.

— *Domnule Mace! Domnule Carter! Intraţi, vă rog! În pas alergător!*

Probabil că bântuiau de partea cealaltă a uşii, pentru că, văzând că este încuiată şi presupunând că Brock era

ameninţat cumva, au făcut-o praf şi se aflau de-o parte şi de alta a lui Massingham aproape înainte ca Brock să-şi fi încheiat de rostit ordinul.

— Domnule Massingham, reluă Brock. Aş dori să fiţi atât de amabil şi să-mi spuneţi în faţa acestor doi domni: ce autoritate britanică aţi avizat, în mare secret, în legătură cu încărcătura ilegală ce avea să fie găsită la bordul navei care a plecat din Odesa?

— Porlock, şopti Massingham, între două gâfâieli. Tiger a spus... dacă ai vreodată nevoie de ceva, du-te la Porlock... Porlock are o reţea... poate aranja orice... dacă violam pe cineva... dacă William ar fi fost prins luând droguri... dacă cineva şantaja pe altcineva sau dacă voiam ca vreunul să fie îndepărtat... indiferent cum, Porlock va fi cooperant, Porlock era omul lui.

Apoi, spre jena tuturor, începu să plângă, acuzându-l pe Brock cu lacrimile lui. Dar Brock nu avea timp pentru remuşcări. Tanby era în prag cu un mesaj pe care trebuia să-l înmâneze, iar Aiden Bell era în aşteptare, la aeroportul Northolt, cu o mână de oameni foarte duri.

Trecură un pod lung peste apă şi explorau, urmând instrucţiunile contradictorii ale lui Oliver, alt şir de dealuri - aici la stânga, nu, nu, la dreapta... aşteaptă o clipă, la stânga, *aici!* Aggie nu obiecta, îşi dădea toată silinţa să dea frâu liber intuiţiei lui, în timp ce el îşi întindea gâtul înainte ca un ogar mare, adulmecând, încruntându-se şi încercând să-şi aducă aminte. Era trecut de miezul nopţii şi nu mai erau pe drumuri domni bătrâni venerabili. Erau sate, restaurante în vârf de deal, cheflii de noapte în maşini rapide, ce veneau ca săgeata spre ei, de parcă ar fi atacat avioane de vânătoare şi dispăreau în vale. Scobituri negre

de câmpuri goale şi valuri de ceaţă, care îi învăluiau şi îi părăseau.

— O plăcuţă albastră, îi spuse el. Un fel de plăcuţă albastră musulmană, pe care scrie ceva cu o caligrafie îmbârligată şi un trei şi un cinci în alb.

Notase câteva indicaţii aproximative ale adresei şi Oliver stătea cu Aggie umăr la umăr în parcări, studiind cu atenţie o hartă a drumurilor, apoi o hartă a străzilor, vânând prin lista de denumiri geografice - o fi asta, Oliver, ce zici de asta, Oliver? - neprofitând de noua lor intimitate, decât ca să-i ghideze degetul din când în când pe hartă şi o dată ea să-i sărute tâmpla umedă, tremurând de sudoare rece. De la o cabină telefonică se luptă degeaba să găsească o telefonistă, care să ştie englezeşte şi care să le poată da adresa şi numărul de telefon al lui Orlov, Evgheni Ivanovici, sau al lui Hoban, Alix, nume patronimic necunoscut. Dar trebuie să fi fost zi de sărbătoare sau ziua de naştere a cuiva sau zi scurtă pentru telefonistele din Istanbul, căci tot ceea ce a obţinut au fost nişte promisiuni într-o engleză stricată şi invitaţii politicoase de a reveni cu un apel a doua zi.

— Încearcă priveliştea care se vede de la uşile terasei, îl rugă ea, apropiindu-se de un punct de observare turistic şi oprind motorul. Ceva văzut de tine, un reper. Era pe partea europeană. Te-ai uitat la partea asiatică. Ce ai văzut?

Era atât de departe de ea, atât de introvertit! Era acel Oliver din ziua în care l-a văzut pentru întâia oară păşind în casa din Camden, în paltonul lui cenuşiu, rănit, cu privirea aprigă şi neavând încredere în nimeni.

— Zăpadă, spuse el. Ningea. Palate pe malul celălalt. Vase, luminiţe multicolore. O poartă, spuse el, după ce în

mintea sa începuseră să se formeze imagini. O gheretă de portar, se corectă el. În fundul grădinii. Terase şi, tot în fundul grădinii, un zid de piatră cu o poartă şi deasupra această gheretă. O stradă strâmtă pe partea cealaltă. Pietruită. Am străbătut-o pe jos.

— Cine?

— Evgheni, eu şi Mihail. O pauză pentru Mihail. Am făcut turul grădinii. Mihail era mândru de ea. Se bucura că are întindere mare. „Ca la Bethlehem”, nu contenea el să spună. În gheretă era lumină. Locuia cineva acolo. Oamenii lui Hoban. Paznici sau ce-or fi fost ei. Mihail nu le dădea atenţie. S-a încruntat şi a scuipat când i-a zărit la geam.

— Ce formă avea?

— Nu am văzut pe nimeni.

— Nu e vorba de oameni. Ghereta.

— Crenelată.

— Ce naiba vrea să însemne *asta?* întrebă ea pe un ton glumeţ. sperând să-l scoată din ale lui.

— Turnuleţe, dinţi de piatră. Schiţă vag forma gheretei pe parbrizul aburit. Crenelată, repetă el.

— Iar strada era pietruită, spuse ea.

— Ce-i cu ea?

— Putea să fie într-un sat? Bolovanii pavajului îmi sugerează un sat. Strada era luminată dincolo de gheretă, atunci când te-ai uitat din curte spre zăpadă?

— Semafoare, recunoscu el, dar cu gândurile încă foarte departe. Stânga jos faţă de gheretă. Vila plasată într-un unghi format de două drumuri. O uliţă pavată cu bolovani într-o parte, drum ca lumea în cealaltă parte, semafoare la încrucişarea dintre uliţă şi drum. De ce spunea că vorbeşte de parcă ar avea prune în gură? cugetă el, în timp ce ea cerceta harta. De ce şi-a închipuit că voi veni să-l caut?

Presupun că ştia că mă voi duce la Nadia. Ocupă-te de ceea ce avem acum de făcut, îl sfătui ea. Oliver îşi cerceta între timp memoria: erau două drumuri. Un drum de coastă şi un drum de deal. Mihail prefera drumul de pe deal pentru că se putea făli cu talentul lui de conducător auto. Era un magazin de porţelanuri şi un supermarket. Şi o reclamă luminoasă de bere.

— Ce bere?

— Efes. Turcească. Şi o moschee. Cu un minaret vechi, cu o antenă în vârf. Am auzit muezinul.

— Şi ai văzut antena, spuse ea, pornind maşina. Noaptea. Deasupra unui zid cu o gheretă locuită şi o uliţă pietruită, un sat şi Bosforul sub el şi Asia de partea cealaltă, cu numărul treizeci şi cinci. Hai, Oliver. Am nevoie de ochii tăi. Nu mă lăsa baltă, nu e momentul.

— Magazinul de porţelanuri.

— Ce-i cu el?

— Se numea Jumbo Jumbo Jumbo. Am avut imaginea mentală a trei elefanţi într-un magazin de porţelanuri.

Într-o altă cabină telefonică găsiră o carte de telefon jerpelită şi o adresă a magazinului Jumbo Jumbo Jumbo, dar, căutând pe hartă, constatară că strada nu exista sau, dacă exista, i se schimbase numele. Scotociră dealul, croindu-şi drum printre hârtoape, până când Oliver îşi împinse capul în faţă şi o apucă cu mâna de umăr. Ajunseseră la o încrucişare de drumuri. În faţa lor se deschidea o uliţă pietruită. Pe partea stângă a ei se întindea un zid de cărămidă. Cam la jumătatea lui, dinţii negri ascuţiţi ai unui foişor vechi muşcau din cerul înstelat. La dreapta lor, se înălţa o moschee. Pe minaret era chiar şi o antenă, doar că Aggie se întrebă dacă nu era cumva un paratrăsnet. În faţa lor, pe uliţă străluceau două lumini

roşii de semafor. Folosind doar lanternele de poziţie, Aggie înaintă către semafor sub umbra gheretei crenelate. Fereastra arcuită era întunecată. La semafoare, viră la stânga, în susul dealului, trecând pe lângă un indicator ce arăta direcţia către Ankara.

— Fă iar la stânga aici, îi ordonă Oliver. Opreşte. Mai sunt o sută de metri şi urmează o poartă dublă, înaltă, şi o curte. Cu copaci. Casa se află printre copaci.

Parcă prudent pe o margine de drum nisipoasă, evitând cutiile de conserve şi sticlele goale. Stinse farurile. Erau doi îndrăgostiţi în căutare de intimitate. Bosforul se întindea din nou la picioarele lor.

— Intru singur, spuse Oliver.

— Şi eu, spuse Aggie, scotocind în sacul de voiaj pe care îl avea în poală. Scoase celularul şi îl ascunse sub scaunul şoferului. Dă-mi banii turceşti.

Îi dădu un teanc de bani, dar ea îi înapoie jumătate din ei, punând restul sub scaun împreună cu paşapoartele pe numele Single. Scoase cheia din contact, apoi o desfăcu din inel, îndepărtând şi eticheta de închiriere. Se dădu jos din maşină. Oliver coborî şi el. Aggie deschise portbagajul, scoase trusa cu unelte şi din trusă, un şperaclu pe care îl vârî cu capul în jos sub cordon. Închise capota şi se puse pe treabă, cercetând terenul cu o lanternă de mână.

— Am briceagul meu militar, dacă îl vrei, îi spuse el.

— Taci, Oliver.

Se aplecă şi apăru cu o cutie de conserve ruginită, fără capac. Încuie portierele şi, ridicând într-o mână cheia, iar în cealaltă cutia ruginită, îi spuse:

— Vezi astea? Dacă ne pierdem unul de altul sau dăm de necaz, primul care ajunge la maşină o ia. Fără să aştepte.

Puse cheia în cutie, iar cutia lângă partea interioară a

jantei roţii stânga faţă.

— Întâlnire la baza minaretului. Soluţie de rezervă: sala mare a Gării Centrale din doua în două ore, începând cu orele şase dimineaţa. Te-au instruit, Oliver.

— E-n regulă. Mă simt bine.

— Presupunând că ne rătăcim unul de altul. Oricare dintre noi ajunge primul la maşină, îl anunţă cât de repede posibil pe Nat, pe linia directă. Apeşi pe unu şi trimiţi mesajul. Nu uita să apeşi pe *Power* mai întâi, bine? Mă urmăreşti, Oliver? Am senzaţia că vorbesc în vânt. Vino aici.

Îi acoperi urechea cu mâinile.

— Aceasta este o instrucţiune operativă, ţine-o minte pentru tot ceea ce va urma. Oamenii, în marea lor majoritate, când fac un lucru rău, îşi închipuie că sunt eroi, când de fapt sunt nişte javre împuţite. În schimb, tu faci numai lucruri bune şi crezi că eşti un ticălos. Aceasta este marea eroare. Mă auzi, Oliver? Pleacă tu primul, eşti pe teren cunoscut. Să-i dăm bice.

El plecă întâi, ea îl urmă. Drumul era nepietruit, plin de băltoace de la ploaie. Din spatele lui, lanterna lumina drumul. Simţi miros de vulpe sau de viezure şi de rouă. Aggie îşi pusese mâna pe umărul lui. Oliver se opri, se întoarse, nevăzând-o clar în întuneric, dar simţind privirea ei grijulie. Se vede şi în ochii mei, gândi el. Auzi o bufniţă, o pisică, apoi muzică de dans. O vilă ce respira opulenţa apăru sus de tot pe deal, spre dreapta, cu toate luminile aprinse şi o turmă de maşini parcate lângă aleea ce ducea la uşa de intrare. La ferestre, dansau umbrele petrecăreţilor.

— Cine sunt ăştia? întrebă ea în şoapta.

— Milionari escroci.

O dorea cu patimă. Ar fi vrut să ia Orient-Expresul din gara veche a Istanbulului şi să facă dragoste cu ea tot drumul până la Paris. Apoi îşi aminti că Orient-Expresul nu mai ajungea la Istanbul. O bufniţă ieşi din tufişuri, bătând din aripile ei albe, speriindu-l de moarte. Se apropia de porţi, iar Aggie îl urma la un pas. Porţile se aflau la cincisprezece metri depărtare de drum, la piciorul unei rampe abrupte de asfalt. Într-o parte a porţilor era o gheretă de santinelă. Porţile aveau lumini de siguranţă, erau legate cu lanţuri groase, iar deasupra lor se întindea sârmă ghimpată. Pe fiecare stâlp al porţii licărea numărul 35, mare şi alb, pe un fond maur cu desene întortocheate. Trecând în fugă rampa, cu Aggie după el, Oliver ajunse la o intrare mai umilă, pentru personal şi aprovizionare. Fură opriţi de două porţi din tăblii de oţel, de doi metri înălţime, cu ţepuşe pentru tragerea în ţeapă a martirilor creştini. Dincolo de ele se vedea spatele vilei, o amestecătură de ţevi de scurgere, coşuri de fum şi guri de burlan. La nici o fereastră nu se vedea lumină. Aggie cercetă broasca cu lanterna, apoi introduse capătul îndoit al şperaclului în deschizătura dintre cele două porţi, îl mişcă uşor şi îl scoase cu grijă. Dintr-o găurică de lângă broască ieşea un fir electric. Îşi linse degetul, atinse firul şi dădu din cap. Vârî şperaclul la brâul lui Oliver, se lipi cu spatele de perete îşi împreună mâinile, lângă burtă, cu palmele în sus.

— Fă aşa, şopti ea.

Oliver se conformă, ea puse un picior pe palmele lui, dar nu întârzie acolo. Simţi o presiune scurtă la urcarea ei, o văzu zburând peste ţepuşele martirilor şi apoi spre stele. Auzi zgomotul înăbuşit al aterizării şi intră în panică. Cum mă duc după ea? Cum se întoarce? O poartă obişnuită, cât să treacă un om, scârţâi şi cedă. Se strecură prin

deschizătură şi brusc recunoscu drumul. O alee cu dale de piatră ducea de la vilă la zid. Se jucase de-a prinselea aici cu nepoatele lui Evgheni. Un arc butant se profila pe cer, ţevi imense de scurgere zăceau ca nişe tunuri vechi pe potecă. Copiii le foloseau drept trepte. Oliver mergea în faţă, ţinându-se cu o mână de zid pentru a-şi păstra echilibrul. Îşi aminti coridorul glazurat ce ducea la mansarda lui Tiger şi cum şontâcăise pe acolo cu un singur picior încălţat. Ajunseră la partea din faţă a vilei. La lumina lunii, terasele grădinii rămaseră în urmă ca nişte cărţi de joc. La picioarele lor, zidul şi ghereta semănau cu nişte metereze decupate ale unui fort de copii.

Aggie îl înconjură cu braţele şi recuperă şperaclul.

— Aşteaptă aici, îi făcu ca semn.

Oliver nu avea de ales. Ea mergea deja aplecată într-o parte pe lângă faţada clădirii, privind înăuntru prin fiecare uşă de sticlă pe lângă care trecea, ţâşnind ca o pisică, trăgând cu ochiul şi mişcându-se, apoi îngheţând pe loc, înainte de fiecare ocheadă. Îi făcu semn cu degetul să se apropie, aşa că o urmă, conştient de stângăcia lui. Luna răspândea o lumină de zi parţial înnorată. Prima fereastră nu îi era cunoscută. Încăperea era goală. Pe podea erau împrăştiate flori ofilite - trandafiri, garoafe, orhidee - bucăţi de folie de aluminiu. Două scândurele, aşezate în cruce şi prinse în cuie, erau sprijinite într-un colţ. Observă o altă scândurică prinsă ceva mai jos pe cea verticală şi îşi aminti crucea ruşilor ortodocşi. În mijlocul camerei era un şevalet, dar nu văzu nici pensule, nici vopsele. Aggie îi făcu din nou semn să se apropie.

Oliver se deplasă către a doua fereastră, văzu un pătuţ de copil, o noptieră, o veioză, un teanc de cărţi şi un halat mititel atârnat într-un cui. Când ajunse la a treia fereastră,

era cât pe ce să izbucnească într-un râs zgomotos. Piese din preţioasa mobilă de mesteacăn a lui Evgheni erau împinse lângă perete. În centru, la loc de cinste, zăcea, sub o husă, motocicleta BMW, ca un ponei Shetland înveşmântat într-un linţoliu. Dorind să-i atragă atenţia lui Aggie asupra acestei privelişti amuzante, se întoarse pe loc şi o văzu înţepenită, cu spatele lipit de zid şi cu mâinile depărtate, plecându-şi capul de câteva ori pentru a se uita prin fereastra cea mai apropiată de ea, ultima, de altfel. Se furişă lângă ea şi, rămânând de partea cealaltă a aceleiaşi ferestre, se uită în cameră. Zoia şedea în balansoarul lui Tinatin. Purta o rochie neagră lungă, ca acelea de seară, şi cizme negre ruseşti. Avea părul ridicat într-un coc neîngrijit, iar chipul aducea cu propria-i icoană; era descompus, cu ochii mari, duşi în fundul capului. Se uita prin uşa lungă de sticlă, dar cu o privire atât de cruntă şi de pierdută încât Oliver se întrebă dacă vedea ceva în afară de demonii din mintea ei. Pe masa de lângă ea, curgea o lumânare de ceară. Pe genunchi ţinea un kalaşnikov. Arătătorul de la mâna dreaptă îi era chircit pe trăgaci.

La început, Aggie nu a înţeles ce încerca Oliver să-i spună şi a fost nevoit să-i mimeze de câteva ori, mai întâi pe sub braţ, apoi pe deasupra braţului, înainte ca ea să tragă şperaclul de sub cordon, să se lase pe vine şi să-i facă semn să se ghemuiască şi el. Ridică braţele, le legănă, gest imitat de Oliver. Aruncă şperaclul cam un metru şi jumătate peste fereastră, iar el îl prinse cu o singură mână, nu aşa cum voia ea. Cu o serie de gesturi, Oliver încercă să-i spună altceva. Se bătu pe piept şi arătă în direcţia Zoiei, dădu din cap şi ridică degetul gros pentru a o linişti

pe Aggie; suntem prieteni vechi. Făcu semne de domolire cu palmele în jos: procedăm încet. Se arătă pe sine din nou: este numărul *meu* de data aceasta, nu al tău, *eu* intru, tu nu. Îşi lovi tâmpla cu degetul, sfios, pentru a sugera posibila tulburare mintală a Zoiei, apoi se încruntă, semn că se îndoia, clătinând capul la dreapta şi la stânga, punând sub semnul întrebării diagnosticul său vulgar. Reverenţios, se cuprinse cu braţele: am fost iubitul ei, este responsabilitatea mea. Nu avea cum să ştie cât a urmărit Aggie din toate acestea, dar docilitatea ei spunea multe. Privindu-l cu atenţie, îşi sărută vârfurile degetelor şi îi trimise o bezea.

Oliver se ridică în picioare, ştiind că, dacă ar fi fost singur, s-ar fi temut şi s-ar fi simţit dezorientat, dar, mulţumită lui Aggie, vedea lucrurile clar şi nu se îndoia de ceea ce avea de făcut. Ştia că ferestrele erau din geam armat, pentru că Mihail îi demonstrase greutatea lor, arătându-i plin de veselie balamalele consolidate necesare ca să le susţină. De aceea şperaclul improvizat avea să fie nu prima, ci ultima soluţie. Indiscutabil însă era faptul că înmânându-i şperaclul, Aggie l-a lăsat pe el să facă treaba, ceea ce Oliver şi dorise, de fapt. Ideea de a o trimite la luptă pe Aggie pentru el, ideea că Aggie s-ar alege pentru strădania ei cu o salvă de gloanţe trase cu kalaşnikovul şi de a deveni un alt cadavru în calea salvatorului, era mai mult decât putea suporta Oliver. Geamul armat era un lucru. Dar o ploaie de gloanţe proiectate de un pistol-mitralieră de mare viteză la o distanţă de doi metri era cu totul altceva.

Aşadar, îşi vârî şperaclul sub betelie, în stilul lui Aggie, şi, cu mişcări ţepene, puţin aplecat, se apropie de mijlocul ferestrei, apoi se trase mai într-o parte, în aşa fel încât

Zoia să-i poată vedea tot chipul într-un singur ochi de geam şi nu tăiat pe din două. Ciocăni în geamul armat, uşor, apoi mai viguros. Când Zoia ridică ochii şi când păru să-şi fixeze privirea asupra lui, Oliver arboră un zâmbet victorios:

— Zoia. Eu sunt, Oliver. Lasă-mă să intru, îi spuse el destul de tare, cel puţin aşa spera, ca să se audă prin geam.

Deschise ochii încet, larg, apoi, cuprinsă de frenezie, începu să agite arma din poală ca un preludiu al ţintirii ei către Oliver. Bătu cu palmele în geam şi îşi apropie faţa de el, dar nu într-atât încât să-i deformeze caraghios chipul.

— Zoia! Lasă-mă să intru! Eu, sunt Oliver, iubitul tău! strigă el, fără să-şi dea seama în clipa aceea - trebuie spus - că Aggie se afla acolo, dar de spus a spus-o. Şi este clar că Aggie a dorit ca el să spună acest lucru, pentru că, privind-o cu coada ochiului, o văzu dând din cap aprobator. Dar răspunsul Zoiei a fost de animal care aude un sunet de care abia îşi aduce aminte: Îl recunosc, da, aproape că-l recunosc, dar este prieten sau duşman? Se ridicase în picioare, nesigură - el presupuse că nu prea avea de mâncare - dar fără să dea drumul la armă. Şi, după ce îl privi lung pe Oliver o bucată de vreme, se uită cu severitate în jurul camerei, aşteptându-se după cât se pare la un atac prin surprindere din spate, atenţia fiindu-i acaparată totuşi de ceea ce se întâmpla acolo, afară, în faţa ei.

— Poţi să-mi deschizi uşa, te rog, Zoia? Trebuie să intru. Este vreo cheie în broască? Altfel am putea ocoli casa până în faţă şi ne-ai lăsa să intrăm acolo. Eu sunt, Zoia. Eu şi o fată. Îţi va plăcea. Nimeni altcineva, te asigur. Poţi încerca să suceşti cheia? Este o cheie de alamă, după câte îmi

amintesc. Trebuie să o întorci de trei sau patru ori.

Zoia însă stătea tot cu arma în mână şi întorsese ţeava către vintrele lui Oliver. Era atâta amorţeală în mişcarea ei, atâta disperare pe chip, atâta indiferenţă faţă de viaţă şi moarte, că putea tot atât de bine să tragă sau nu. Urmă o pauză lungă, timp în care Oliver nu s-a clintit, Aggie urmărindu-l din culise, iar Zoia încercând să se împace din nou cu ideea existenţei lui, după atâţia ani în care viaţa îi făcuse ce îi făcuse. În sfârşit, cu arma îndreptată în continuare spre el, făcu un pas înainte, apoi încă unul, până când au ajuns un bărbat şi o femeie faţă în faţă, cu un geam între ei, şi a putut să-i cerceteze ochii şi să hotărască ce vedea în ei. Ţinând arma cu dreapta, întinse mâna stângă şi încercă să descuie uşa, dar încheietura mâinii îi era atât de slabă că nu avu puterea să sucească cheia. În cele din urmă, lăsă jos arma şi, după ce îşi netezi părul pentru a-l primi, folosi ambele mâini ca să-i permită să intre. Aggie îl urmă imediat, trecu pe lângă el, ridică kalaşnikovul şi-l cuibări sub braţ.

— Vrei să-mi spui, te rog, cine mai este în casă? o întrebă calm Aggie, ca şi când cele două s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Zoia negă din cap.

— Nimeni?

Nici un răspuns.

— Unde este Hoban? întrebă Oliver.

Zoia închise ochii în semn de renunţare.

Oliver o luă de coate şi o trase spre cl. Îi întinse braţele şi i le puse pe umerii lui, apoi o îmbrăţişă, ţinându-i strâns trupul rece, bătând-o uşor pe spate şi legănând-o, în timp ce Aggie, controlând kalaşnikovul, ca să vadă dacă era încărcat, îl armă, şi ţinându-l de-a curmezişul pieptului, se

furişă în hol pentru prima etapă de inspectare a terenului. Mult timp după plecarea lui Aggie, Oliver o ţinu pe Zoia în braţe, aşteptând-o să se dezgheţe, să se liniştească şi să se încălzească la pieptul lui, să-şi descleşteze mâinile de pe reverele sacoului, să-şi ridice capul şi să-l lipească de obrazul lui. Îi simţi inima bătând pe trupul lui şi tremurul spatelui ei vlăguit, apoi mişcarea coastelor când începu să plângă cu lungi suspine, golindu-şi pieptul val după val de mâhnire. Faţa îi era suptă şi când îi ridică bărbia şi îi lipi tâmpla de obrazul său, simţi pielea alunecând pe os ca la o femeie bătrână.

— Ce face Pavel? întrebă Oliver, sperând că dacă ar putea-o convinge să vorbească despre fiul ei, el ar putea deschide uşa către alte lucruri.

— Pavel este cum îl ştii.

— Unde e?

— Pavel are *prieteni,* explică ea, ca şi cum acest fenomen îl deosebea de alţi copii. Îl vor proteja. Îi vor da de mâncare. Îl vor lăsa să doarmă. Nu va mai avea parte de înmormântări. Vrei să vezi trupul?

— Al cui?

— Poate că nu mai e.

— Al cui trup. Al tatălui meu? L-au omorât?

— Stai că îţi arăt.

Camerele din faţă erau legate prin uşi comunicante. Apucându-i strâns braţul cu amândouă mâinile, îl conduse pe lângă mobila Ecaterinei cea Mare şi pe lângă motocicleta înveşmântată în giulgiu, prin dormitorul gol al lui Pavel, cu flori răspândite pe podea, cu masa pliantă la mijloc şi cu scândurelele prinse în cuie ca să formeze o cruce ortodoxă rusă.

— Aşa este tradiţia noastră, spuse ea, venind lângă

masă.

— Cum este?

— Întâi îl punem într-un coşciug deschis. Este pregătit de către săteni. Aici nu avem săteni, aşa că l-am pregătit noi. E greu să îmbraci un trup ciuruit de gloanţe. I-a fost distrusă şi faţa. Cu toate acestea, am reuşit.

— A cui faţă?

— Lângă trup îi aşezăm lucrurile dragi. Umbrela. Ceasul. Vesta. Pistoalele. Dar îi ţinem înfăţat şi patul lui de la etajul de sus. Îi păstrăm şi locul la masă. Mâncăm pentru el la lumina unei lumânări. Când vecinii vin să-şi ia rămas-bun, îi întâmpinăm cum se cuvine şi bem cu ei pentru sufletul lui. Dar nu avem vecini. Suntem exilaţi. Conform tradiţiei noastre, lăsăm o fereastră deschisă pentru ca sufletul să-şi ia zborul ca o pasăre. Fie ca sufletul lui să fi plecat, deşi era foarte cald afară. Când sufletul părăseşte casa, ceasurile sunt sucite de trei ori faţă de poziţia lor normală, masa se întoarce cu picioarele în sus, se îndepărtează toate florile, iar coşciugul este lovit de uşă de trei ori înainte de a porni pe ultimul drum.

— Trupul lui Mihail, sugeră Oliver, iar ea confirmă spusele lui cu o serie de aplecări lungi şi prevestitoare de rău ale capului.

— Poate că ar trebui să facem şi noi acest lucru, spuse el, ascunzându-şi uşurarea sub o vioiciune voită.

— Poftim?

— Să dăm masa peste cap.

— Nu a fost posibil. După ce au plecat, nu am avut destulă putere să o răstorn.

— Suntem destul de puternici împreună. Lasă-mă pe mine. Vrei să o răstorn eu?

— Îmi amintesc că eşti foarte amabil, spuse ea şi zâmbi

admirativ, în timp ce el plie picioarele mesei, le vârî în lăcaşul lor şi puse masa cu tăblia în jos pe podea.

— Poate că ar trebui să îndepărtăm şi florile. Unde găsesc o mătură? Avem nevoie de o mătură şi de un făraş. Unde ţii măturile?

Bucătăria îi amintea de Nightingales: înaltă, cu căpriori şi mirosind a piatră rece.

— Arată-mi.

Ca şi Nadia, deschise câteva dulapuri înainte de a găsi ceea ce căuta. Ca şi Nadia, bombăni ceva despre absenţa servitorilor. Se întoarseră în camera din faţă, iar ea începu să măture fără precizie florile, în timp ce el îi ţinea făraşul. Oliver îi luă mătura şi o sprijini de perete. O luă în braţe din nou, pentru că începuse din nou să plângă, dar de data aceasta lui Oliver i se păru că vechea lor comuniune o însufleţise şi că lacrimile ei erau purificatoare. Ca să o mântuie, dădu tot ce avea mai bun în el, toate sentimentele sale, empatia şi voinţa sa erau concentrate asupra ei. Era o chestiune de pură disciplină să nu se gândească la nimic altceva decât să o scoată din starea ei cataleptică şi să o readucă la viaţă: pentru că a proceda altfel ar fi însemnat să o dea la o parte şi să o abandoneze lacrimilor şi convulsiilor ei şi să se repeadă la cel de-al doilea dulap de bucătărie din stânga, unde o pungă maro de culoarea paltonului său, cu o etichetă evidentă cu numele „Dl. Tommy Smart”, scris de mâna lui Tiger - o pungă pe care Nadia o numise sacoşă de voiaj - zăcea epuizată printre ghete mucegăite, galoşi şi numere vechi de ziare editate în limba rusă.

— Tatăl meu a fost trădat de timp, declară Zoia, îndepărtându-se de el. Şi de Hoban.

— Cum s-a întâmplat?

— Hoban nu iubeşte pe nimeni, aşa că nu a trădat pe nimeni. Atunci când trădează, este absolut loial lui însuşi.

— Pe cine a mai trădat în afară de tine?

— L-a trădat pe Dumnezeu. Când se reîntoarce, îl voi omorî. Trebuie.

— Cum l-a trădat pe Dumnezeu?

— Nu are importanţă. Nimeni nu are cum să ştie. Lui Pavel îi place foarte mult fotbalul.

— Şi lui Mihail îi plăcea fotbalul, spuse Oliver, amintindu-şi miuţele de pe pajişte şi pe Mihail, cu pistolul în cizmă, sărind după minge. Cum l-a trădat Hoban pe Dumnezeu?

— Nu contează.

— Dar ai de gând să-l omori din cauza asta.

— L-a trădat pe Dumnezeu la meciul de fotbal. Eram acolo. Nu-mi place fotbalul.

— Dar te-ai dus.

— Pavel şi Mihail voiau să se ducă la meci, era stabilit. Hoban făcuse rost de bilete. Cumpărase prea multe.

— Aici, la Istanbul?

— Era o noapte cu lună plină la stadionul Inönü.

Privirea ei rătăci către fereastră. Tremura din nou, motiv pentru care o luă în braţe.

— Hoban obţinuse patru bilete, aşa că se iscase o problemă. Lui Mihail nu-i plăcea Hoban. Nu voia să vină şi el. Dar dacă mergeam şi eu, Mihail nu se putea opune, pentru că Mihail mă iubea. Asta ştia şi Hoban. Nu fusesem niciodată la un meci de fotbal. Îmi era teamă. Pe stadionul Inönü încap treizeci şi cinci de mii de oameni. Nu-i poţi cunoaşte pe toţi. La fotbal există o pauză, la mijlocul meciului. În pauză, echipele se retrag şi discută. Am discutat şi noi. Ne luaserăm la noi pâine şi salam. Pentru

Mihail aveam şi votcă. Evgheni nu-i dădea voie să bea prea multă votcă, dar Hoban adusese o sticlă. Mă aflam la marginea grupului. Pavel stătea lângă mine şi după el era Mihail. După Mihail, venea Hoban. Luminile erau prea puternice. Îmi displăceau.

— Şi aţi discutat, spuse Oliver cu blândeţe, îndemnând-o să continue.

— Cu Pavel am discutat despre fotbal. Îmi explica subtilităţile. Era fericit. Era un lucru rar ca tata şi mama să fie împreună la un eveniment ca acesta. S-a discutat şi despre *Tallinnul Liber.* Îl ispitea de parcă ar fi fost Diavolul. Că va fi o călătorie frumoasă. Drumul de la Odesa prin Bosfor este foarte frumos. Mihail va fi încântat. Va fi un secret faţă de Evgheni. Un dar, o surpriză.

— Mihail a fost de acord să plece?

— Hoban a fost foarte subtil cu el. Diavolii sunt întotdeauna iscusiţi. I-a vârât ideea lui Mihail în cap, a susţinut-o, dar în cursul conversaţiei a avut grijă ca ea să pară că vine de la Mihail. L-a felicitat pentru ideea minunată. S-a întors către mine. Mihail a avut această idee minunată. Va călători la bordul *Tallinnului Liber.* Hoban este un om rău. Este un lucru normal pentru el. În noaptea aceea a fost mai rău decât în mod obişnuit.

— Ai spus acest lucru lui Evgheni sau lui Tinatin?

— Hoban este tatăl lui Pavel.

Se întorseseră în salon; era evident că Aggie, cândva în cursul instruirii ei a acumulat cunoştinţe medicale, pentru că a făcut o supă limpede din câteva cuburi, a bătut două ouă în ea, şi, aşezată lângă braţul Zoiei, a hrănit-o, i-a luat pulsul, i-a ciupit încheieturile mâinilor şi i-a stropit faţa cu apă de colonie luată din baie. Inevitabil, Oliver şi-a amintit-o pe Heather, atunci când el a avut temperatură mare şi

frisoane, numai că pe când Heather avea o forţă nemaipomenită de a-l sluji, Aggie părea răspunzătoare de întregul univers şi, oricât de tulburător ar fi fost acest lucru, era încântat, dat fiind că până acum considerase întotdeauna că era singur din acest punct de vedere.

Luase sacoşa de voiaj a lui Tiger, dar din conţinutul ei nu a aflat nimic, decât că oriunde s-ar fi aflat acesta, ducea lipsă de schimburi curate. Aggie descărcase kalaşnikovul pe care l-a proptit într-un colţ. Adusese lumânări noi, pentru că atât ea cât şi Oliver doreau instinctiv să păstreze atmosfera creată şi nu voiau să o sperie pe Zoia cu brutalitatea luminii electrice.

— Cine eşti tu? o întrebă Zoia.

— Eu? Sunt noua gagică a lui Oliver, răspunse ea, râzând veselă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că o iubesc, îi explică Oliver şi continuă să o privească, în timp ce Aggie o înveli într-o pătură, îi bătu pernele pe care le adusese de sus şi îi mai dădu cu puţină colonie pe frunte. Unde este tatăl meu?

Urmă o tăcere lungă în care Zoia părea că încearcă să-şi reînvie memoria. Dintr-o dată, spre surprinderea lui Oliver, Zoia începu să râdă:

— A fost ridicol, răspunse ea, clătinând din cap amuzată.

— De ce?

— Îl aduseseră pe Mihail. De la Odesa. Îl duseseră mai întâi la Odesa. Apoi Evgheni le-a dat bani să-l trimită aici, la Istanbul. Coşciugul era din oţel. Semăna cu o bombă. Am cumpărat gheaţă. Evgheni a făcut o cruce. Înnebunise. L-am pus pe masă, cu coşciugul, în gheaţă.

— Tatăl meu era aici?

— Nu era.

— Dar a venit aici.

— A fost un teatru întreg, era ridicol spuse ea, râzând din nou. S-a auzit soneria. Nu aveam servitoare. Hoban s-a dus să deschidă uşa, crezând că s-a mai adus gheaţă. Nu era gheaţa, era domnul Tiger Single, în palton. Hoban era foarte încântat. L-a adus în cameră şi i-a spus lui Evgheni: „Vezi. A venit un vecin în cele din urmă. Domnul Tiger Single vrea să aducă un ultim omagiu omului pe care l-a ucis.” Evgheni avea capul prea greu. Nu şi-l putea ridica. Hoban a fost nevoit să-l aducă pe tatăl tău în faţa lui înainte de a-i veni să creadă.

— Cum? Cum adică să-l aducă?

— Uite aşa, spuse ea, ducându-şi braţul la spate cât putu de sus, apoi îşi ridică bărbia şi se strâmbă de durere, simţind-o parcă şi ea.

— Apoi?

— Apoi Hoban l-a întrebat: „Să-l duc în grădină şi să-l împuşc?”

— Unde era Pavel? întrebă Oliver, cuprins de un val de grijă pentru copil, o întrebare total lipsită de obiect

— Mulţumesc lui Dumnezeu, era la Mirsky. Când a sosit trupul lui Mihail, l-am trimis la Mirsky.

— Aşadar, l-au dus pe tatăl meu în grădină.

— Nu. Evgheni a ordonat să nu fie împuşcat. Când ne aflăm în faţa morţilor, ne aflăm în prezenţa lui Dumnezeu. Aşa că l-au legat.

— Cine l-a legat?

— Hoban are oamenii lui. Ruşi din Rusia, ruşi din Turcia. Oameni răi. Nu le cunosc numele. Uneori Evgheni îi dă afară, dar mai târziu uită sau îi pare rău.

— Şi după ce l-au legat? Ce-au făcut apoi cu el?

— L-au obligat să se uite la Mihail întins pe masă. I-au

arătat găurile de gloanţe. Nu-i plăcea să se uite. L-au forţat. Apoi au pus pe cineva să-l păzească şi l-au închis într-o cameră.

— Este un pat de o persoană la mansardă, spuse Aggie. Este ud leoarcă.

— De sânge?

Scutură din cap şi strâmbă din nas.

— Cât timp l-au ţinut în cameră? o întrebă Oliver pe Zoia.

— Poate o noapte, poate mai multe. Poate şase, nu ştiu. Hoban este ca Macbeth. Nu are somn.

— Unde este acum? întrebă Oliver, referindu-se la tatăl său.

— Hoban spunea tot timpul: „Vreau să-l omor, lasă-mă să-l omor, este un trădător”. Dar Evgheni nu avea voinţă. Era distrus. „Luaţi-l mai bine cu noi. Vreau să vorbesc cu el”. L-au adus jos. Cineva îl bătuse, probabil Hoban. L-am bandajat. Era atât de mic. Evgheni i s-a adresat. Te vom lua într-o călătorie, am închiriat un avion, trebuie să-l îngropăm pe Mihail, trupul său nu este îmbălsămat, nu trebuie să te opui, eşti prizonierul nostru, trebuie să mergi cu noi ca un bărbat, altfel Hoban te va împuşca sau te va arunca din avion. Eu n-am auzit. Mi-a relatat Hoban. Poate că a minţit.

— Unde se ducea avionul?

— La Senaki, în Georgia. Era secret. Aveau de gând să-l înmormânteze la Bethlehem. Temur a aranjat totul, de la Tbilisi. Aveau să fie funeralii duble. Atunci când Hoban l-a omorât pe Mihail, l-a omorât şi pe Evgheni. Fireşte.

— Credeam că Evgheni nu este bine primit în Georgia.

— Este o situaţie nesigură. Dacă stă cuminte, dacă nu concurează cu mafiile, este tolerat. Dacă trimite bani

mulţi, este tolerat. În ultimul timp, nu a mai putut trimite mulţi bani. De aceea situaţia este nesigură. Oftă adânc şi închise ochii şi, după câtva timp, îi deschise încet. În curând Evgheni va fi mort, iar Hoban va domni peste toate. Dar nu va fi mulţumit. Atâta vreme cât mai rămâne un singur om nevinovat pe pământ, nu va fi mulţumit. Arboră un zâmbet frumos. Aşa că ai grijă, Oliver. Eşti ultimul nevinovat.

Reacţionând la această relaxare a atmosferei, Oliver se ridică în picioare, se întinse, se scărpină în cap, îşi roti braţele din umeri, îşi arcui spatele şi, în general, făcu toate acele lucruri pe care le făcea după ce stătea prea mult într-o anumită poziţie sau când se gândea la atâtea lucruri dintr-o dată, încât motoarele din trupul său aveau nevoie să-şi mai evacueze din abur. Puse câteva întrebări, pe un ton firesc, ca de pildă, care era celălalt nume al lui Temur şi dacă îşi mai aducea aminte în ce zi au plecat cu avionul. Şi, în timp ce se plimba de colo-colo, notând în minte răspunsurile ei, Oliver nu putu rezista tentaţiei de a face un mic pelerinaj la BMW-ul care se afla în camera alăturată, unde ridică linţoliul şi zâmbi către formele strălucitoare ale motocicletei, observând, prin uşa dintre cele două camere, că Aggie, cu solicitudinea ei neostoită, profita de absenţa lui pentru a-i mai da nişte supă pacientei sale.

Scăpând din raza ei vizuală, se apropie cu paşi uşori de uşa de sticlă, apucă clanţa de alamă şi, atât cât îndrăzni el de uşor, o apăsă până când simţi broasca cedând. Apoi împinse uşile puţin, constatând cu satisfacţie că, la fel ca şi uşile salonului, acestea se deschideau în afară, spre grădină. Fu cuprins pe loc de un sentiment de vinovăţie, care era cât pe ce să-l facă să se întoarcă în salon, fie ca

să-i mărturisească lui Aggie ce făcuse, fie să o invite să vină cu el. Dar nu fu în stare să facă nici unul din aceste lucruri, întrucât, dacă le făcea, nu ar mai fi putut să o protejeze şi, de aceea, ţinând seama de primejdiile implicate de demersul său, aceasta era singura atitudine decentă pe care o putea adopta. Pe furiş, ca un şcolar care trage chiulul, mai privi o dată prin uşa dintre cele două camere şi, asigurându-se că Zoia şi Aggie vorbeau de-ale lor, deschise uşile dinspre grădină, trase husa de pe motocicletă, o coborî de pe cric, se urcă în şa, puse contactul, apăsă demarorul şi, cu un muget pornit parcă din măruntaiele trupului său, zbură în noaptea înstelată şi trecu Puntea Cuceritorului în drumul său către Bethlehem.

CAPITOLUL 19

Oliver iubise motocicletele din momentul în care Tiger decretase că sunt pentru clasa de jos. În somn, visase că pleca departe cu ele, le conferise aripi şi alte puteri magice; în satul vecin cu Nightingales, mersese pe motocicletă în spatele băieţilor fermierilor şi gustase elixirul vitezei; în adolescenţă, visase fete desculţe mergând cu el călare pe şaua din spate. Deşi răspundea multora din visele sale exotice - o lună splendidă, cerul înstelat al nopţii, drumul şerpuitor, liber, către nicăieri - călătoria la Ankara era bântuită de pericolele ce-l aşteptau şi de cele pe care le lăsase în urmă.

Se oprise la Fordul închiriat doar atât cât să-şi ia banii din valiză şi să scrie în grabă un bilet pe care l-a vârât sub ştergător: *Iartă-mă, nu am avut puterea să te târăsc şi pe tine în această afacere, Oliver.* Acest text i se păru atât de nepotrivit, încât şi-ar fi dorit cu ardoare să poată găsi o modalitate de a-i da telefon sau chiar să se întoarcă şi să-şi explice mai bine gestul. Nu se atinsese nici de hainele lor, nici de celularul ei, nici de paşapoartele pe numele Single, nici de restul banilor. Pornise pe drumul spre Ankara pentru că văzuse indicatorul şi pentru că presupusese că primul lucru pe care l-ar face Brock când avea să audă

vestea era să pună sub urmărire toate zborurile cu plecarea din Istanbul. Aceasta nu însemna însă că Ankara era sigură sau că putea să prindă uşor o cursă de la Ankara la Tbilisi. În plus, domnul West nu avea viză georgiană, iar Oliver avea presimţirea că va avea nevoie de aşa ceva. Dar toate aceste griji luate la un loc nu reprezentau nimic faţă de imaginea de care nu putea să scape, închipuindu-şi-l pe Tiger cu braţul răsucit la spate, silit de Alix Hoban să meargă aşa, pe Tiger bătut, Tiger sângerând, Tiger obligat să vadă trupul sfârtecat al lui Mihail, Tiger făcând pe el de groază în timp ce aştepta să fie dus cu forţa la Bethlehem şi împuşcat acolo. Era atât de mic, spusese Zoia.

La început a mers pe autostradă, nu avea de ales. Mergea în viteză, însă hârtoapele au constituit o spaimă continuă. De fiecare parte, curgeau înapoi dealuri negre, întrerupte din când în când de oraşe satelit cu blocuri înalte ca nişte sonde de petrol luminate. Un tunel l-a păcălit. Înainta cu viteză. La ieşire îi apăru brusc în faţă, la înălţimea capului, o bară orizontală albastră cu lumini albe şi numere. Era o barieră la care se încasa taxa de autostradă. Reuşi cumva să frâneze la timp, aruncă o bancnotă de cincizeci de milioane de lire către un individ uimit de la o fereastră şi îşi văzu de drum. De două ori, poate chiar mai des, a fost oprit la puncte de control ale poliţiei de către bărbaţi în salopete galbene din plastic, cu benzi argintii fluorescente de-a curmezişul pieptului. Înarmaţi cu lanterne, îi studiau faţa şi paşaportul căutând trăsături de kurd sau alte nereguli asemănătoare. Într-un rând, înaintând ca bezmeticul, dădu într-o hârtoapă şi motocicleta fu cât pe-aci să-l arunce peste cap. Frânând brusc, se trezi derapând la buza unei râpe imense. Rămas

fără combustibil, făcu autostopul, ca să descopere că staţia de benzină era doar la cinci sute de metri mai încolo, după curbă. Dar aceste chinuri trecură ca un vis şi când se trezi din vis, se afla în faţa biroului de informaţii de la aeroportul din Ankara, spunându-i-se că singura posibilitate de a ajunge la Tbilisi era să se întoarcă la Istanbul şi să prindă avionul care pleca la orele douăzeci în seara aceea, ceea ce însemna peste paisprezece ore. Dar Istanbulul era locul în care o lăsase pe Aggie şi la orele douăzeci în seara aceasta se putea prea bine ca Hoban să fi pus capăt suferinţelor lui Tiger.

Oliver îşi aminti că era bogat şi că adusese cu el o parte din avuţiile sale, că banii, cum îi plăcea lui Tiger să spună, erau cea mai bună unealtă de uz universal din lume. Aşa că se răzleţi de turma pasagerilor, intră în catacombele administrative ale aeroportului şi, cu cinci bancnote de câte o sută de dolari puse pe masa dintre ei, vorbi rar englezeşte cu un domn gras, ce pipăia un şirag de mătănii. În cele din urmă, acesta deschise o uşă şi urlă către un subaltern, care se întoarse cu un individ cu mutră de nebun într-o salopetă verde, murdară, cu aripi pe buzunarul de la piept, numit Faruk. Iar Faruk avea şi pilota un avion de transport, ce se afla acum pentru reparaţii în hangar, dar putea îi gata într-o oră, care se transformase în trei. Faruk accepta să facă zborul pentru doar o mie de dolari, cu condiţia ca lui Oliver să nu-i fie rău în avion şi să nu spună nimănui că Faruk l-a dus la Tbilisi. Oliver aduse vorba de Senaki, dar Faruk nu s-a lăsat tentat nici în ruptul capului, chiar dacă i s-ar mai fi dat încă cinci mii de dolari.

— Senaki prea interzis. Prea mult militari. Abhazia face necaz mare.

O dată contractul încheiat, domnul gras, cu mătănii, se

întristă. Un instinct birocratic bine înrădăcinat i-a şoptit că lucrurile au mers prea uşor şi prea repede.

— Trebuie scrii hârtie, îi spuse el lui Oliver, oferindu-i un teanc de formulare îngălbenite, redactate în limba turcă. Oliver refuză. Domnul cel gras vână şi alte motive ca să-l mai reţină, dar până la urmă cedă.

Zburară, se zguduiră, trecură razant pe deasupra vârfurilor de munte şi, în a doua parte a călătoriei, Oliver, în mod providenţial, a dormit, probabil că şi Faruk, pentru că aterizară cu o bubuitură atât de mare la Tbilisi şi parcurseră pe pistă o distanţă atât de scurtă încât părea că pilotul se trezise dintr-un somn adânc în ultima clipă. La Tbilisi, viza de intrare era obligatorie şi nu te puteai juca cu legea. Nici feldmareşalul de la Serviciul de Imigrare, nici colegul său, amiralul Securităţii, nici unul dintre numeroşii lor aghiotanţi, adjutanţi sau camarazi de la infanteria marină nu puteau nici măcar gândi să-l lase pe Oliver să intre în ţară pentru mai puţin de cinci sute de dolari, bani gheaţă, bancnotele mari nefiind acceptate. Se făcuse seară.

Oliver luă un taxi până la adresa lui Temur şi se trezi în faţa unei uşi cu zece butoane de sonerie, fără nume înscrise alături. Apăsă un buton, apoi altul, apoi le apăsă pe toate dintr-o dată, şi cu toate că era lumină la unele ferestre, nimeni nu coborî, iar când strigă „Temur”, unele lumini se stinseră. Telefonă dintr-o cafenea, însă nu-i răspunse nimeni. Plecă pe jos. Un vânt de nord arctic biciuia Caucazul şi bătea năprasnic în oraş. Casele din lemn scârţâiau şi pârâiau ca nişte nave vechi. Pe străzile lăturalnice, bărbaţi şi femei în pardesie şi căciuli de lână se înghesuiau ca să se încălzească în jurul unor pneuri cărora le dăduseră foc. Se întoarse la casa în care locuia

Temur şi apăsă din nou butoanele soneriilor. Nimic. Plecă iar pe jos, mergând pe mijlocul străzilor pentru că, brusc, îl cuprinsese o frică nejustificată din cauza beznei. Coborî un deal şi, spre uşurarea lui, recunoscu o uşă aurie mozaicată, cu o lumină în faţă, unde se afla vechiul stabiliment de ape minerale. O bătrână îi luă banii şi îl conduse într-o cameră goală, cu faianţă albă pe jos. Un bărbat slăbănog, în pantaloni scurţi, îl muie într-o baie sulfuroasă, îl întinse gol puşcă pe o masă de măcelărie şi îl frecă cu o lufă[1] până când pielea i se înroşi din cap până în picioare. Cu trupul arzând, se duse la o discotecă şi, nereuşind nici de data aceasta să-l trezească pe Temur cu telefonul, întrebă şi fu îndrumat către o pensiune fără nume. Cu toate că se afla la două străzi mai departe, era atât de întuneric afară că fu gata-gata să se rătăcească. Trecu pe lângă un şir de troleibuze fantomatice şi îşi aminti că la Tbilisi troleibuzele se opreau ori de câte ori se întrerupea curentul, ceea ce se întâmpla în mari părţi ale zilei. Bătu la o uşă şi aşteptă, ascultând cum se descuiau broaştele. Apăru un bătrân în halat şi cu un fileu pe cap care îi vorbi în gruzină, însă lecţiile Ninei erau prea departe în trecut. Bătrânul o dădu pe ruseşte, ceea ce fu şi mai rău, aşa că Oliver îşi lipi palmele şi îşi puse capul pe ele, în semn că ar dori un loc de dormit. Bătrânul îl conduse într-o celulă de la mansardă, cu un pat de campanie şi o veioză cu abajur de pergament pe care erau pictate nimfe dansând. Văzu, de asemenea, un lighean lângă care era o bucată de săpun cazon şi ceva care era ori o cârpă de şters faţa, ori un

[1] Plantă anuală din familia cucurbitaceelor, originară din India, cu tulpina lungă, cu numeroase flori galbene și cu fructul de formă alungită care, în unele țări (China, Japonia etc.), se consumă ca legumă sau, după uscare, se folosește ca burete de baie și în industria celulozei (*Luffa cylindrica*).

prosop de baie foarte mic. Toată noaptea auzi sirenele sunând şi tăcând din când în când. Un incendiu? O lovitură de stat? Un asasinat? Sau vreo fetiţă ucisă într-un accident de automobil şi pe care o chema Carmen? Reuşi cumva să doarmă în cămaşă, chiloţi şi şosete, cu restul hainelor îngrămădite pe pat ca să nu-i fie frig. Pielea scorţoasă îl durea şi îl mânca. Auzea vântul scârţâind în streaşina de lemn. Îi era dor de Aggie, se temea îngrozitor pentru Tiger şi îl văzu în vis scâncind, cărat dintr-o parte într-alta a Bethlehemului, iar pe Hoban certându-se cu Evgheni în legătură cu locul cel mai bun unde putea fi împuşcat în cap. Se trezi şi descoperi că îngheţase. Se trezi din nou într-un lac de transpiraţie sulfuroasă. Se trezi pentru a treia oară şi îl sună pe Temur, care răspunse imediat, dovedindu-se un maestru al eficienţei. Un taxi, un elicopter. Nici o problemă, Oliver. Trei mii de dolari, banii jos, vino pe la zece.

— Indivizii aceia te aşteaptă? se interesă Temur.

— Nu.

— Mai bine le-aş spune eu. Ca să nu se enerveze.

Dintre toate lucrurile pe care Brock ar fi putut să i le ordone lui Aggie să le facă în clipa aceea, cel mai rău şi mai rău era, hotărî ea, să stea liniştită şi să aştepte alte instrucţiuni. Dacă i-ar fi ordonat să se arunce în apele Bosforului, dacă ar fi rostit un singur cuvânt serios de reproş, dacă i-ar fi poruncit să se prezinte, rasă în cap şi căzută în dizgraţie, la uşa din dos a Ambasadei Britanice, pentru a fi transportată imediat în Anglia, poate s-ar fi simţit mai puţin umilită. Dar nu s-a ales decât cu câteva propoziţii rostite pe un ton înţelept, reţinut, cu accent de Liverpool: „Unde eşti, Charmian? Poţi să ne vorbeşti fără

probleme? Îţi aminteşti cam la ce oră s-a întâmplat? Bine, stai exact acolo unde eşti, Charmian, şi nu face nici o mişcare până când nu primeşti veşti de la mama sau de la mine...” De aceea stătea de două ore înţepenită într-o cafenea cu acoperiş de tablă, cu bănci goale, printre găini golaşe şi un câine galben, degenerat, pe care îl chema Apollo, care îşi pusese botul pe genunchii ei şi îi făcu ochi dulci până când îi mai cumpără o chiftea de vacă.

Şi toate astea sunt din cauza greşelii mele idioate, nu înceta ea sa-şi spună. Fusese un accident previzibil, pregătit cu încetinitorul, cu consimţământul meu. Aşa că s-a întâmplat. Zărise motocicleta, constatase reacţia lui, îl urmărise purtându-se plin de bunăvoinţă faţă de Zoia, dar ştiuse că în mintea lui clocea ceva. Dar când îl văzu cum o şterge ca un iepure mare şi argintiu peste pajiştea luminată de lună şi dispărând în spatele casei, primul gând care îi trecu prin minte fusese să-i spună, de ce n-ai avut răbdare, ticălosule ce eşti, dacă mai aşteptai o clipă aş fi fost şi eu pe motocicletă cu tine.

Dar acesta fusese un moment de criză, pe care Aggie l-a dominat aşa cum se întâmpla întotdeauna. Făcea tot ceea ce trebuia să facă meticulos şi conştiincios, ca şi cum ar fi fost pe cale să plece în cea mai lungă călătorie a ei şi, dintr-un motiv sau altul, aşa se şi simţea. Alergă la maşină şi citi biletul lui Oliver, care, cum era şi normal, o înfurie, dar îi trecu când îşi aminti glasul lui nicidecum afectat, cu care îi spusese Zoiei: „O iubesc”. Formă numărul direct al lui Brock, dădu de Tanby şi îi comunică minimum posibil pe tonul cel mai calm din lume: „A furat o motocicletă şi se presupune că se îndreaptă spre Georgia. Alte informaţii peste două ore. Terminat”. Se întoarse în fugă la Zoia, a cărei stare de spirit părea să se fi îmbunătăţit după

plecarea lui Oliver, pentru că îşi zâmbea felicitându-se parcă, fapt care în alte împrejurări ar fi putut să o supere teribil pe Aggie. Dar Aggie avea lucruri mai serioase de făcut şi promisiuni de ţinut, chiar dacă numai faţă de ea însăşi. O conduse pe Zoia sus, stătu lângă ea până se spălă şi găsiră împreună o cămaşă de noapte şi un rând de haine de schimb curate pentru a doua zi dimineaţa. Făcându-şi astfel de lucru în folosul Zoiei, Aggie a fost nevoită să asculte frânturi de păreri de o înţelepciune îndoielnică despre Oliver şi ea însăşi, pe care Zoia le rostea cu autoritatea unui alienat mintal. Promiţându-i că îi va urma sfaturile, Aggie se întrebă ce ar mai putea face pentru ea. Un bilet lipit pe perete, pe care era mâzgălit numărul de telefon de acasă al lui Mirsky, îi oferi răspunsul. Formă numărul, dar îi răspunse robotul. Se prezentă drept prietena Zoiei din Noua Zeelandă, care a trecut din întâmplare pe la ea şi, deşi nu dorea să se amestece, nu s-ar putea ca familia Mirsky să aibă cât se poate de urgent grijă de ea? Să o ducă la un doctor sau să o ia la ei câteva zile? Scoase închizătorul din kalaşnikov şi îl puse în geanta ei de umăr, urcă din nou la etaj ca să se asigure că Zoia era în pat şi, spre bucuria ei, o găsi dormind. Plecă în fugă să ia Fordul.

În drumul ei către aeroportul din Istanbul, fusese chinuită de un nou coşmar. S-o fi îndreptat Oliver spre răsărit, către zonele muntoase neprimitoare ale Turciei? Nu reuşea să se gândească decât la el. După ce a predat Fordul la agenţia de închirieri, a mimat o criză de istericale, provocată de remuşcări şi disperare, în aeroport, la Plecări. A interpretat-o cu tot sufletul, ceea nu i-a fost greu. Era Charmian West şi era în culmea disperării, îi spuse ea tânărului cu ochi înţelegători de la

biroul companiei Turkish Airlines. Îi arătă paşaportul şi arboră cel mai atrăgător zâmbet al ei. Ea şi Mark se căsătoriseră exact acum *şase zile,* dar noaptea trecută au avut o ceartă *îngrozitoare, prima* din viaţa lor, şi când s-a trezit dimineaţa, a găsit un bilet în care îi spunea că o părăseşte pentru *totdeauna...* Apăsând cu delicateţe tastele computerului său, funcţionarul îi spuse lucrul de care se temea cel mai mult: plecarea domnului West din Istanbul spre o direcţie oarecare nu apărea pe nici o listă de zbor din dimineaţa aceea. Nu se găsea nici pe vreo listă de rezervări pentru cursele următoare din ziua aceea.

— Foarte bine, spuse Aggie, gândindu-se că nu era bine deloc. Şi dacă a luat autobuzul până la Ankara şi a plecat de acolo?

Dar funcţionarul îşi exprimă destul de sever regretul că listele de zbor de la Ankara ieşeau din sfera romantismului său. Aşa că Aggie se retrase din incinta aeroportului în această cafenea nenorocită, unde, în prezenţa lui Apollo, dădu de pe celular telefonul promis lui Brock. După aceasta, n-a mai avut nimic de făcut decât să aştepte şi să continue să aştepte „până primeşti veşti de la mama sau de la mine”, ceea ce şi făcea în momentul acela.

Ce ar spune mama mea adevărată, ea care nu este niciodată fericită dacă propriile ei interese nu sunt ignorate? *Fă ce vrei cu el, Mary Agnes, atâta timp cât nu-i faci rău...* Iar tatăl meu, un model de perfecţiune al dascălilor scoţieni? *Eşti o fată puternică, Mary Agnes. Ar trebui să-ţi mai temperezi puţin atitudinea faţă de Bărbatul visurilor tale...*

Sună telefonul. Nu era nici mama ei, nici tatăl ei, ci glasul operatoarei de la serviciul central de mesaje telefonice, o femeie cu cincisprezece turaţii pe minut, cu

pretenţii de mare doamnă:

— Mesaj pentru Arhanghel.

Ăsta sunt eu.

— Aveţi reţinut un loc pentru zborul către Oraşul Jucăriilor.

Ăsta e Tbilisi.

— Veţi fi întâmpinată la sosire. Pentru situaţii neprevăzute, apelaţi la unchiul dumneavoastră din localitate.

Uraaa! Aşa comutare a pedepsei mai zic şi eu!

Sărind în picioare, Aggie aruncă un teanc de bani pe masă, îl îmbrăţişă pentru ultima dată cu drag pe Apollo şi cu bucurie în suflet se îndreptă cu toate pânzele sus către Plecări. În drum îşi aminti de închizătorul kalaşnikovului şi de încărcătorul acestuia şi avu atâta minte încât să le arunce într-o ladă de gunoi înainte de a trece prin controlul cu raze X.

La aeroportul Northolt, Brock se urcă în avionul militar de transport camuflat, cu simţământul că în viaţă făcuse bine toate lucrurile neimportante şi le făcuse prost pe toate cele importante. Îl arestase pe Massingham, dar Massingham nu fusese niciodată ţinta sa principală. Îl identificase pe Porlock drept mărul cel putred, dar îi lipseau probele necesare pentru a-l aduce în faţa justiţiei. Pentru acest lucru, avea nevoie de Tiger şi îşi făcu socoteala că şansele de pune mâna pe el erau nule. Atunci când Brock încheiase în dimineaţa aceea o înţelegere cu serviciile de legătură ruse şi georgiene, s-a căzut de comun acord că el îl putea avea pe Tiger, dacă ruşii îi obţineau pe Hoban şi pe Evgheni. Totuşi şansele ca Tiger să mai fie în viaţă în momentul în care Brock ajungea la el erau după

mintea lui zero şi ceea ce îl frământa cel mai mult era că, în încrâncenarea sa de a-l demasca pe tată, îi trimisese şi fiul la pierzanie. Ar fi trebuit să-l ţin din scurt, îşi spuse el. Trebuia să fiu eu însumi acolo, la locul faptei, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ca de obicei, nu învinuia pe nimeni în afară de el însuşi. Ca şi Aggie, simţea că primise semnale evidente şi că nu trăsese nici una din concluziile tot atât de evidente. Eu îl împingeam, iar Tiger îl trăgea. Tiger trăgea însă mai tare decât împingeam eu. Doar iminenţa luptei îl mai consola, perspectiva ca după atâta croşetare, după atâtea mişcări cu schimbări de direcţie şi atâtea calcule de culise, se stabilise o dată şi un loc, se numărau secundele şi se convenise asupra armelor. Cât priveşte riscurile pe care şi le asuma personal, Brock şi Lily le discutaseră în stilul lor, pe ocolite, şi ajunseseră de comun acord la concluzia că Brock nu avea de ales:

— Este vorba de tânărul acela, îi spusese el lui Lily, cu o oră în urmă, la telefon. I-am pus o mare belea pe cap, înţelegi, şi nu sunt sigur că am procedat bine.

— Da? Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat la plimbare şi a intrat într-o companie proastă în contul meu.

— În cazul acesta, trebuie să te duci să-l iei de acolo, nu-i aşa? Nu se cade, nu atunci când este vorba de un tânăr.

— Da, bine, m-am gândit că vei vedea lucrurile în acest fel, Lily, şi îţi sunt recunoscător, îi răspunse el. Pentru că nu este vorba de o treabă uşoară, dacă mă-nţelegi?

— Bineînţeles că nu este. Nimic din ceea ce merită făcut nu este uşor. De când te cunosc, întotdeauna ai făcut ceea ce trebuia, Nat. Nu te poţi opri acum, nu, dacă vrei să rămâi aşa cum eşti. Aşa că pleacă şi fă ceea ce ai de făcut.

Dar avea lucruri mai presante de discutat cu el şi de aceea o iubea atât de mult. Smintita aia de fată a dirigintei de la Poştă a fugit cu Palmer, zidarul, care a lăsat-o pe biata nevastă-sa să se descurce cu toţi copiii ăia. Lily avea de gând să-i zică vreo două lui Palmer când îl va vedea. I-a venit ideea bună să se ducă special la şantierul unde lucra acesta şi să-i spună ce părere avea despre el. În ceea ce o priveşte pe diriginta Poştei, să o arunce pe fiică-sa în braţele celui mai bogat om din sat şi să stea apoi liniştită în spatele geamului antiglonţ al ghişeului, crezând că nimic nu o poate atinge...

— Vezi, ai grijă acum, Lily, o avertiză Brock. Tinerii din ziua de astăzi nu mai sunt atât de respectuoşi ca altădată.

Echipa de intervenţie avea opt membri. Aiden Bell a spus că mai mulţi ar fi dus la îmbulzeală, date fiind problemele de legătură care se ridicau atunci când aveau să ajungă acolo.

— Nu m-ar mira dacă ruşii ar veni cu un obuzier, prezisese el îndârjit. Îmbrăcaţi în uniforme uşoare de luptă, mâzgăliţi pe faţă, cu tenişi negri în picioare şi glugi negre, luaseră loc în fuselajul avionului: trei pe o parte, patru pe cealaltă parte. Pe ultimul îl luăm la bord, când vom schimba barca la Tbilisi, le spusese Bell, omiţând să menţioneze că ultimul era o femeie. Brock şi Bell stăteau separat, un comandament suprem format din două persoane. Brock purta pantaloni negri de dril şi un bluzon pe care scria DIRECŢIA REGALĂ A VĂMILOR, ca o panglică de medalie în dreptul inimii. Refuzase să-şi ia armă. Mai bine mort decât să se confrunte cu o anchetă internă la care să răspundă de ce şi-a ucis unul din propriii săi oameni. În calitate de conducător, Bell avea mai multe dâre de vopsea fluorescentă pe tunică, care nu se vedeau

însă decât cu ochelari speciali. Avionul se zgudui şi mugi, dar avură impresia că nu înaintează deloc până când nu se aflară deasupra norilor în tărâmul nimănui.

— Noi vom face treaba murdară, mârâi Bell, adresându-i-se lui Brock. Tu te ocupi de partea socială.

CAPITOLUL 20

Tractoarele au fost primul lucru pe care îl observă Oliver, când îşi ocupă locul între cei doi tineri în blugi, cu privire dură, care aşteptau la locul de aterizare a elicopterelor. Tractoare agricole de culoare galbenă. Dacă voi avea vreodată nevoie de vreun tractor de culoare galbenă, chiar de două, pot să le împrumut de la Bethlehem şi nici nu-şi vor da seama de lipsa lor, gândi el amuzat Se străduia să se gândească doar la lumea exterioară. Jurase să facă acest lucru. Când se apropiau de pistă, admirase măreţia munţilor. La aterizare, admirase cele patru cătunuri, valea în formă de cruce, corola de aur a munţilor înzăpeziţi. Când a luat-o pe jos, au fost tractoarele. Uită-te la ce pofteşti, îşi spunea el, atâta vreme cât te uiţi în afară, nu înăuntru.

Tractoare abandonate. Tractoare pentru construirea de noi drumuri, ce au încetat brusc a mai fi drumuri şi s-au transformat din nou în câmpii. Tractoare care să niveleze terenul pentru construirea de case, pentru instalarea unor sisteme de irigaţie, a unor conducte de drenaj, pentru defrişarea terenurilor, pentru transportul buştenilor, doar că nu existau case noi, conductele erau stivuite, dar neinstalate, iar buştenii zăceau acolo unde fuseseră tăiaţi.

Tractoare care stăteau înţepenite ca nişte melci pe dârele lipicioase lăsate de ei. Tractoare privind nostalgic către vârfurile strălucitoare. Dar inutile. Nici unul nu se mişca, nicicum, nici măcar cu un duduit. Părăsite în doi timpi şi trei mişcări lângă viile pe jumătate plantate, lângă conductele pe jumătate instalate. Oprite brusc de amortizoare invizibile şi nicăieri cineva care să le pună în mişcare.

Traversară o linie de cale ferată. Buruienile se iţeau din roţile unor basculante părăsite. Caprele se plimbau printre traverse. Este o situaţie nesigură, spunea Zoia. Dacă trimite bani mulţi, este tolerat. În ultimul timp nu a mai putut trimite mulţi bani. De aceea situaţia este nesigură. Din uşile caselor de piatră, oamenii îl priveau cu răutate. Însoţitorii săi nu erau nici ei mai prietenoşi. Băiatul din stânga lui era plin de cicatrice şi se purta ca un om mai în vârstă. Cel din dreapta şchiopăta şi mârâia în ritmul mersului. Amândoi purtau arme automate. Amândoi aveau aerul că ar aparţine unui ordin secret. Îl conduceau la casa de la ţară, dar pe o rută necunoscută. Tranşee, fundaţii inundate şi o pasarelă prăbuşită blocaseră poteca veche. Vacile şi măgarii păşteau în mijlocul unei colonii de betoniere tăcute. Dar când ajunseră la casa de la ţară, văzu că era aşa cum şi-o amintea: treptele roase, veranda de stejar, uşile larg deschise şi acelaşi întuneric înăuntru. Băiatul care şchiopăta îi făcu semn să urce treptele. Oliver urcă în pridvor, ascultând bocănitul picioarelor sale răsunând în aerul serii. Ciocăni la uşa deschisă, dar nu răspunse nimeni. Păşi în întuneric şi rămase pe loc, nemişcat. Nici un sunet, nimic din aroma mâncărurilor gătite de Tinatin. Doar o mucezeală dulceagă, indicând prezenţa recentă a morţilor. Descoperi balansoarul lui

Tinatin, coarnele de băut vin, maşina metalică de gătit. Apoi, căminul de cărămidă şi tabloul cu bătrâna tristă, în rama ei ciobită de gips. Se întoarse în loc. Un pui de pisică sărise de pe balansoar şi îşi arcuia spatele către el, amintindu-i de Jacko, siameza Nadiei.

Strigă: „Tinatin?” Aşteptă. „Evgheni?”

O uşă se deschise încet în fundul camerei şi pe podea se prelinse o rază de soare în asfinţit. În mijlocul acesteia, descoperi umbra cocârjată a unui spiriduş. La momentul potrivit, fu urmată de Evgheni, mai plăpând decât în cele mai negre aşteptări ale lui Oliver, în papuci, cu o haină miţoasă, sprijinindu-se în baston. Părul alb, tuns scurt şi ţepos, luase locul celui şaten şi se răspândise pe obraji şi pe bărbie ca un praf argintiu pufos. Ochii şireţi ai bătrânului, care cu patru ani în urmă licăreau de sub genele duble, erau acum nişte găuri crestate, întunecate. În spatele lui Evgheni, în parte slujitor, în parte diavol, se contura ameninţătoare silueta imaculată a lui Alix Hoban, în haină albă de vară şi pantaloni bleumarin, cu cutia neagră vrăjită a telefonului lui portabil atârnându-i ca o borsetă de încheietura mâinii. Poate, aşa cum insistase Zoia, era într-adevăr Diavolul întrucât, precum Necuratul, nu avea umbră, până când aceasta se plasă lângă spiriduşul lui Evgheni.

Evgheni vorbi primul, iar glasul său era tot atât de ferm şi de fioros ca întotdeauna.

— Ce cauţi aici, Poştaşule? Nu trebuia să vii. A fost o greşeală. Du-te acasă.

Se întoarse pentru a-i repeta furios ordinul lui Hoban, dar nu avu timp, căci Oliver începuse să vorbească.

— Am venit să-mi caut tatăl, Evgheni. Celălalt tată al meu. Este aici?

— E aici.
— Trăieşte?
— Trăieşte. Nu l-a împuşcat nimeni. Nu încă.
— În cazul acesta pot să te salut?
Înaintă curajos, cu braţele ridicate pentru a-l îmbrăţişa. Evgheni era gata să răspundă gestului său, pentru că şopti „Bine ai venit” şi ridică la rândul său mâinile, dar prinse privirea lui Hoban şi le coborî. Capul i se lăsă în jos, şi se dădu înapoi târşâindu-şi picioarele pentru a-i face loc lui Oliver să treacă. Înaintă cu paşi vioi, refuzând să recunoască dispreţul şi, simţind o uşurare după ce aflase că Tiger trăieşte, se uită fericit şi nostalgic de jur-împrejurul camerei până când, mult mai târziu decât ar fi fost normal, privirea îi căzu pe Tinatin, care era cu treizeci de ani mai bătrână, aşezată într-un scaun înalt de răchită, cu mâinile încrucişate în poală, având o cruce la gât, o icoană cu Pruncul Iisus deasupra ei, sugând de la sânul acoperit al Mamei Sale. Oliver îngenunche lângă ea şi îi luă mâna. Chipul ei, observă el, când se apropie să o sărute, fusese redesenat. Linii noi îi brăzdau vertical şi orizontal fruntea şi coborau pe obraji.
— Unde ai fost, Oliver?
— M-am ascuns.
— De cine?
— De mine.
— Nu ne putem ascunde de noi înşine, spuse ea.
Auzi un scârţâit şi se uită în spate. Ajuns lângă o uşă din fund, Hoban o deschisese cu vârful degetelor şi îi făcu semn cu capul lui Oliver să-l urmeze.
— Te vei duce cu el, îi ordonă Evgheni.
Urmându-l pe Hoban, Oliver traversă o curte şi ajunse la un grajd scund de cărămidă, păzit de doi indivizi înarmaţi,

cu aceeaşi mutră urâcioasă ca şi aceia care îl aduseseră aici. Uşa era blocată cu bulumaci de lemn prinşi cu nişte scoabe de fier.

— Păcat că ai pierdut înmormântarea, remarcă Hoban. Cum ai găsit locul acesta? Te-a trimis Zoia?

— Nu m-a trimis nimeni.

— Femeia asta nu este în stare să-şi ţină gura nici cinci minute. Ai mai invitat pe cineva să vină cu tine?

— Nu.

— Dacă ai chemat pe cineva, îl omorâm pe tatăl tău, apoi pe tine. Mă voi implica personal în această operaţiune.

— Sunt convins.

— Ai futut-o?

— Nu.

— Nu, de data asta, nu-i aşa?

Dădu cu pumnul în uşă.

— E cineva acasă? Domnule Tiger, v-am adus un vizitator.

Dar Oliver se repezise deja pe lângă Hoban şi trecu de cei care păzeau grajdul, încercând să desprindă cu mâinile goale bulumacii de lemn. Lovi cu pumnii în uşă, apoi cu picioarele până când aceasta cedă. Strigă „Tată” şi intră cu paşi mari. Mirosea a fân şi a cal. Auzi o chemare tânguitoare, ca a unui invalid ce se trezea din somn, urmată de un foşnet de paie. Erau trei boxe. Toate aşternute cu paie. Într-un cui de lângă cea de-a treia despărţitură, atârna raglanul maro al lui Tiger, iar pe paie zăcea întins pe o parte tatăl său, pe jumătate gol, aşa cum zăcea şi Oliver când era trist, în şosete City negre, chiloţi albi şi o cămaşă Turnbull & Asser jegoasă, cu un guler ce fusese cândva alb, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele în jurul lor, cu faţa înnegrită de vânătăi, cu ochii

umflaţi şi înroşiţi de teama unei lumi în care fusese atât de recent obligat să înceapă o nouă viaţă. Era legat cu un lanţ. Acesta îi strângea picioarele, mâinile, trecând printr-un inel de fier împlântat în stâlpul de lemn. La apropierea lui Oliver, încercă să se ridice în picioare. Nu reuşi, căzu o dată, de două ori, gata de fiecare dată să încerce din nou. Oliver, în loc să păstreze o distanţă respectuoasă ca să nu-l privească de sus în jos, îl apucă de subsuori şi îl ridică, remarcând, ca şi Zoia, ce fiinţă mititică era şi cât de slab apărea de sub cămaşa Turnbull & Asser. Privi chipul ruşinat al tatălui său şi îşi reaminti de soţul înecat al doamnei Watmore, de Jack, deşi îl cunoştea doar din fotografii şi din auzite: a zăcut în apă timp de zece zile, îi mărturisise ea o dată, iar eu am fost nevoită să mă duc la Plymouth să-l identific. Se gândi cum poţi fraterniza cu cei pe care nu doreşti să-i accepţi. Se gândi la Jeffrey mort şi se întrebă cum putea suporta un om care deţinea Nightingales, un apartament luxos la ultimul etaj şi un Rolls-Royce să fie pus în lanţuri, la mâini şi la picioare, într-un grajd în care nu avea vedere la stradă, nici secretară.

— Am văzut-o pe Nadia, spuse el, simţind că trebuia să-i aducă veşti de un fel sau altul. Îţi trimite dragostea ei.

Nu avea idee de ce alesese tocmai această veste, tot ceea ce ştia era că Tiger îl îmbrăţişa cu o fervoare neîntâlnită şi îi dădu un sărut chinuit în unghiul format de obrajii ce se fereau unul de altul. Nici nu reuşiră bine să se apropie că Tiger îl împinse şi spuse în grabă, cu simţ practic, pentru a fi auzit de Hoban:

— Au dat de tine, oriunde oi fi fost tu, nu-i aşa, la Hong Kong sau în altă parte?

— Da. Au dat de mine. La Hong Kong. Am înţeles.

— Nu eram prea sigur unde ai putea fi, înţelegi? Zbori de colo-colo. Niciodată nu ştiu dacă eşti la studii sau dacă te agiţi pentru promovarea afacerilor. Presupun că aceasta este o trăsătură a tinereţii: caracterul evaziv. Poftim?

— Trebuia să fim în contact mai strâns, fu de acord Oliver. Şi către Hoban: Scoate-i lanţul. Tatăl meu vine cu noi în casă.

Văzând zâmbetul dispreţuitor al lui Hoban, Oliver îl apucă de un cot şi, sub privirea paznicilor, îl conduse mai departe pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

— Eşti terminat, Alix, îi spuse el, nebazându-se pe cine ştie ce, în afară de bluf şi supoziţii. Conrad dă totul în vileag poliţiei elveţiene, Mirsky face o înţelegere cu turcii, Massingham s-a pus la adăpost, iar chipul tău este pe toate listele de urmăriţi, ca omul care l-a împuşcat pe Alfred Winser. Nu cred că este cel mai prielnic moment să-ţi mânjeşti mâinile cu alt sânge. S-ar putea ca tatăl meu şi cu mine să fim ultimele jetoane cu care să mai poţi miza.

— Cine eşti tu în această comedie, Poştaşule?

— Sunt un informator împuţit. Te-am trădat autorităţilor britanice cu patru ani în urmă. L-am trădat pe tatăl meu, pe Evgheni şi întreaga echipa de vânătoare. Numai că stăpânii mei îşi ascut cam încet cuţitele. Dar vor ajunge la tine foarte curând, te asigur.

Hoban se sfătui cu oamenii de casă ai lui Evgheni. Se întoarse şi ordonă paznicilor să desfacă lanţul, privind cum Oliver îl spălă pe faţă pe tatăl său, cu apă luată dintr-o găleată, încercând să-şi amintească ultima oară când tatăl său făcuse acelaşi lucru pentru el pe când era copil. Hotărî că nu o făcuse niciodată. Trase costumul lui Tiger din ieslea în care fusese aruncat şi se strădui cât putu de bine să-l netezească, înainte de a-l ajuta să se îmbrace cu el, un

picior, apoi altul. După aceea, îi şterse pantofii.

Casa părea că se trezeşte la viaţă sau poate adormea din nou. Se revenea la rutina mângâietoare a vieţii ce urmează după moarte. Sub privirea sceptică a lui Hoban, Oliver îl aşeză pe tatăl său pe un scaun în faţa focului, alături de scaunul lui Evgheni, şi turnă fiecăruia dintre ei câte un pahar de Cuvée de Bethlehem dintr-o carafă de pe masă. Şi, cu toate că Evgheni refuza să recunoască prezenţa lui Tiger, preferând să-şi fixeze privirea asupra flăcărilor, o complicitate tacită îi obligă să ia prima sorbitură la unison deşi, ignorându-se unul pe altul cu atâta tărie, nu făceau decât să-şi acorde o recunoaştere reciprocă. Iar Oliver, urmărindu-i, se strădui din răsputeri să menţină această atmosferă de convivialitate, oricât de artificial se realizase. Jucând rolul ce i se potrivea în mod firesc - reîntoarcerea fiului adoptiv rătăcitor - o ajută pe Tinatin să cureţe zarzavaturile, să pună şi să ia de pe foc cratiţele, găsi lumânări, chibrituri, aşeză farfuriile şi tacâmurile pe masă, manifestând în general, chiar dacă nu uşurinţă, cel puţin o hărnicie lipsită de folos, care acţiona ca o vrajă. „Evgheni, pot să-ţi umplu paharul?” Putu şi se alese pentru deranj cu un „Mulţumesc, Poştaşule” spus cu jumătate de gură. Sau, „Nu mai e mult, tată, ce-ar fi să iei un pic de cârnat, să te pună pe picioare”. Tiger, deşi era ruşinat de unghiile lui jegoase, ieşi din starea de năuceală şi luă o bucăţică, o mestecă în gura lui rănită şi declară că este cel mai bun cârnat pe care l-a mâncat vreodată, în timp ce arbora spasmodic zâmbete de autoadmiraţie. În uşurarea provocată de eliberarea lui parţială, începu să-şi aranjeze ţinuta şi să-l urmărească pe Oliver prin cameră cu ochii lui învineţiţi.

— Locul acesta este în mod clar pentru Evgheni un

Nightingales, spuse el cu glas tare, încercând să acopere trăncăneala celorlalţi.

Îi lipsea un dinte din faţă şi ca atare sâsâia.

— Da, într-adevăr, îl aprobă Oliver, aşezând cuţitele.

— Ai fi putut să-mi spui. Nu mi-am dat seama. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— De fapt, credeam că ţi-am spus.

— Îmi place să fiu informat. Vreo două sate de vacanţă nu ar fi stricat nimănui. Patru, dacă mă gândesc bine. Unul în fiecare vale.

— Ar putea să meargă foarte bine. Patru este o idee bună.

— Cu un hotel la mijloc, o discotecă, un bar de noapte. Un bazin olimpic, de asemenea.

— Se potrivesc de minune cu locul.

— Să înţeleg că ai încercat vinul, nu-i aşa? îl întrebă el cu severitate, în ciuda dintelui lipsă.

— Toate sorturile.

— Bine. Ce impresie ţi-a făcut?

— Îmi place. Chiar foarte mult.

— Aşa şi trebuie. Este plăcut la gust. Văd o deschidere aici pentru noi, Oliver. Sunt surprins că nu ţi-ai dat seama. Ştii că băuturile şi mâncarea ne-au interesat întotdeauna. Reprezintă un auxiliar firesc al intereselor noastre în industria turismului. Ai văzut toate tractoarele alea, ocupate nevoie mare să nu facă nimic?

— Desigur…, răspunse el, tăind pâinea cu o ghilotină antică.

— Ce-ai gândit când l-ai văzut?

— Cred că m-am întristat puţin.

— Trebuia să te gândeşti la tatăl tău. Acesta este genul de situaţie în care excelez. Stocuri falimentare,

întreprinderi defuncte. Tot ceea ce aşteaptă flerul creator. Cumpără fabrica pe nimic, aplică metode moderne, raţionalizează infrastructura, redu la o pătrime mâna de lucru, şi pui toată treaba pe picioare în trei ani.

— Minunat.

— Băncile vor fi încântate.

— Vor fi nevoite să le placă.

— Mâncare bună, vin bun, servicii bune. Plăcerile simple ale vieţii. Mileniul următor va fi al lor. Nu-i aşa, Evgheni?

Nici un răspuns. Tiger îşi mai permise să se mai trateze cu o gură din paharul său de Cuvée Bethlehem.

— Îi voi spune lui Kat să-l adauge pe lista de băuturi, îi declară el din nou lui Oliver. Un cabernet absolut acceptabil. Cam mult tanin. Gustă din nou. Îmbuteliat timp de câţiva ani şi se rezolvă problema. Dar ţinut acolo sus pe rafturi, cu vinurile alese, fără îndoială. Înghiţi. Reflectă. O degustare, nu trebuie să-i pui în cunoştinţă de cauză, asta este şmecheria. Kat se pricepe nemaipomenit la genul ăsta de degustări. Pot să pariez cu tine că sunt câţiva care s-ar face de ruşine. Mă gândesc la vreo două nume, care se dau drept mari cunoscători. Este întotdeauna o plăcere să-i vezi pe cei mari căzând de pe soclu. Gustă iar. Plimbă vinul în gură. Înghiţi. Plescăi din buze. Avem nevoie de un designer. Vorbeşte cu Randy. Să facă rost de o etichetă deşteaptă. Să stilizeze sticla. Gâturile astea lungi arată întotdeauna bine. Château Argonaut, ce zici? Nu le va conveni spaniolilor, ţi-o spun de acum. Chicoti. O, Doamne, n-o să le placă.

— Spaniolii n-au decât să se ducă să se înece, îi spuse Oliver peste umăr, aşezând în continuare masa.

Tiger izbucni, bătând din palme într-o stare de euforie dementă:

— Ai vorbit ca un adevărat englez, domnule! Îi spuneam şi lui Gupta mai acum câteva zile. Nu există om mai arogant decât un spaniol îngâmfat. Te poţi înţelege cu un german, cu un francez, cu un italian. Nu-i aşa, Evgheni? Nici un răspuns. Au provocat o mulţime de necazuri, spaniolii ăştia, de-a lungul secolelor, crede-mă pe mine.

Bău din nou, împingându-şi curajos bărbia micuţă pentru a porni la luptă, căutându-l fără succes pe Evgheni cu privirea lui nesigură. Neînvins, se bătu cu palma pe genunchi plin de inspiraţie.

— Doamne, Evgheni, era cât pe ce să uit! Tinatin, dragă doamnă, te va încânta la culme... prea multe veşti proaste, câteodată, te fac să le uiţi pe cele *bune*... Oliver este tată. O domnişoară foarte frumoasă pe care o cheamă Carmen… Închină un pahar cu noi, Evgheni... Alix, eşti cam bosumflat în seara aceasta... Tinatin, draga mea... În cinstea lui Carmen... să aibă parte de viaţă lungă, sănătate şi fericire... şi belşug... Oliver, te felicit... Paternitatea ţi se potriveşte. Ai mai crescut, Carmen.

Iar tu te-ai împuţinat, gândi Oliver, furios timp de o clipă pentru faptul că s-a făcut paradă de fiica lui în felul acesta. Ţi-ai dat în vileag întreaga dimensiune a imensei, infinitei tale nimicnicii. Pe pragul morţii, nu ai pentru ce pleda, decât pentru trivialitatea ta uluitoare.

Nici unul dintre aceste gânduri nu se putea însă detecta în atitudinea lui Oliver. Aprobând, încurajând, ridicând paharul către Tinatin, dar nu către Hoban, circulând vesel între bucătărie şi masă, sau între cei doi bătrâni aşezaţi în faţa focului, se concentra doar asupra creării unei atmosfere de camaraderie circumspectă. Doar Hoban, răsfăţându-şi telefonul vrăjit, aşezat pe o bancă dintre cele două cohorte ursuze, nu dădea vreun semn de adaptare la

spiritul petrecerii. Însă prezenţa sa deprimată, înveninată, nu-l putea descuraja pe Oliver. Nimic nu-l putea descuraja. Magicianul se trezise la viaţă. Iluzionistul, eternul pacificator, cel care alungă ridicolul, dansatorul pe coji de ouă şi creatorul unei imposibile *karma* răspundea chemării la rampă. Oliver al refugiilor de autobuze bătute de ploaie, al spitalelor de copii şi al căminelor Armatei Salvării juca pentru viaţa lui şi a lui Tiger, în timp ce Tinatin gătea, Evgheni asculta doar pe jumătate şi îşi număra în flăcări nenorocirile, iar Hoban şi colegii săi diabolici visau la răul pe care nu-l mai puteau face şi îşi cântăreau opţiunile mult diminuate. Oliver îşi cunoştea auditoriul. Trăia afectiv cu dezorganizarea acestuia, simţurile năucite şi loialităţile încurcate. Ştia cât de des în propria sa viaţă, în momentele cele mai rele, ar fi dat orice pentru un scamator de doi bani cu un raton împăiat.

Până şi Evgheni, încetul cu încetul, nu mai fu capabil să reziste magiei lui.

— De ce nu ne-ai scris, Poştaşule? strigă el cu reproş, de la locul lui de lângă foc, atunci când fiul rătăcitor i-a mai umplut o dată paharul. Mai apoi: De ce ai renunţat la gruzina noastră iubită?

La ambele întrebări, Oliver dădu un răspuns dezarmant şi anume că era şi el un biet muritor, că fusese necredincios, dar că îşi dăduse seama că o luase pe căi greşite. Aceste schimburi de cuvinte aparent nevinovate au dat naştere unui soi de nebunie, unei iluzii de normalitate, împărtăşită de cei prezenţi. În momentul în care s-a anunţat că mâncarea era gata, Oliver îi chemă pe toţi la masă şi îl plasă pe Evgheni, care nu protestă, în capul mesei. Un timp, bătrânul şezu acolo, cu capul plecat, înclinat spre farfurie. Apoi, ca şi cum priveliştea l-ar fi

reconfortat, se îndreptă în scaun, îşi strânse pumnii, îşi scoase pieptul în afară şi urlă să se mai aducă vin. Tinatin îl trimise după vin pe Hoban, nu pe Oliver.

— Ce să fac cu tine, Poştaşule? întrebă Evgheni, iar lacrimile îi izbucniră din colţurile ochilor aproape pieriţi. Tatăl tău l-a omorât pe fratele meu. Spune-mi!

Oliver însă îl contrazise cu o sinceritate primejdioasă:

— Evgheni, îmi pare sincer rău că Mihail a murit. Dar nu l-a omorât tatăl meu. Tatăl meu nu este trădător, iar eu nu sunt fiul unui trădător. Nu înţeleg de ce te porţi cu el de parcă ar fi un animal.

Aruncă pe furiş o privire către Hoban, aşezat impasibil între protectorii săi stânjeniţi. Oliver observă că telefonul acestuia nu era nicăieri la vedere, ceea ce îl bucură. Se gândi că Hoban rămăsese fără prieteni sau fără vreun suflet care să-i dea o mână de ajutor.

— Evgheni, cred că ar trebui să ne bucurăm de ospitalitatea ta şi, îndată ce se va lumina, să plecăm cu binecuvântarea ta, îi spuse el.

Evgheni păru dispus să agreeze această sugestie, până în momentul în care Tiger, incapabil să reziste tentaţiei de a acapara întreaga conversaţie, strică totul:

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de problema aceasta, dacă nu te superi, Oliver. Gazdele noastre, încurajate în mare măsură, după cum cred eu, de către prietenul nostru Hoban, aici de faţă, au cu totul altă părere - nu mă întrerupe, te rog - dat fiind că poziţia lor a rămas neschimbată de când m-am predat în mâinile lor, o poziţie presupunând un dublu avantaj. *Unu* - nu când vorbesc eu, Oliver, mulţumesc - încearcă să mă convingă să le cedez totul sub semnătură, ceea ce îmi cer de luni întregi. *Doi* - să răzbune moartea lui Mihail, pornind de la premisa total

greşită că eu, de conivenţă cu nimeni altcineva decât cu Randy Massingham, aş fi autorul asasinatului. Nimeni - nici un membru al Casei Single sau al familiei mele - nu se face vinovat, nici cât negru sub unghie, de o astfel de faptă. Cu toate acestea, după cum poţi constata şi tu, oricât aş fi negat, am bătut toaca la urechea surzilor.

Spusele lui Tiger l-au determinat pe Hoban să reia acuzaţiile, chiar dacă glasul său îngrozitor mai pierduse ceva din aroganţa obişnuită.

— Tatăl tău ne-a terminat pe toate planurile, declară el. A încheiat un târg aparte cu Massingham. A încheiat un târg cu poliţia secretă britanică. Uciderea lui Mihail făcea parte din târg. Evgheni Ivanovici vrea răzbunare şi îşi vrea banii.

Tiger se vârî din nou ca musca-n lapte, folosindu-l pe Oliver drept judecător.

— Asta este cea mai mare prostie, Oliver. Ştii tot atât de bine ca şi mine că l-am considerat întotdeauna pe Randy Massingham un măr stricat şi, dacă am greşit cu ceva în această problemă, ceea ce resping cu tărie, este că am fost prea blând cu Randy şi pentru prea mult timp. Axa acestei conspiraţii nu au constituit-o Massingham şi propria mea persoană, ci Massingham şi Hoban. Evgheni, vreau să-ţi impui autoritatea aici...

Dar Oliver, bărbatul matur, îi tăie vorba:

— Spune-ne, Alix, îl întrebă el, fără prea multă emfază, ca şi cum ar fi vrut să se dumirească într-o problemă de semantică, când ai fost ultima oară la un meci de fotbal?

Oliver nu avea totuşi nici un sentiment de duşmănie faţă de Hoban, în clipa în care a pus această întrebare. Nu se vedea în postura unui cavaler în armură strălucitoare şi nici în cea a unui detectiv care demască un răufăcător. Era

actor, iar pentru un actor unicul duşman este cel care nu aplaudă. Scopul său suprem era să-l scoată de acolo prin magie pe tatăl său şi să-şi ceară scuze pentru el, dacă aşa dorea, deşi nu era sigur că ar fi vrut. Trebuia să mascheze vânătăile de pe faţa tatălui său, să-i aranjeze cumva dinţii, să-l îmbrace într-un costum călcat, să-l bărbierească şi să-l predea lui Brock, şi după ce termina cu Brock, să-l aşeze la biroul său de o jumătate de hectar din Curzon Street; să-l pună pe picioare, dar să-i spună: „Gata, eşti pe propriile tale picioare, suntem chit”. Îl preocupa în plus mârlănia accentuată a lui Hoban, o consecinţă a nebuniei propriului său tată şi nu cauza ei. Aşa că spuse ceea ce avea de spus, fără cabotinism, calm, cam aşa cum îi spusese Zoia pe la jumătatea mesei, la cârnaţi şi la votcă. I-a spus despre mândria lui Pavel de a fi cu ambii părinţi acolo şi despre lipsa de încredere a lui Mihail în Alix, învinsă în mod fatal de prezenta Zoiei. Vorbi chibzuit, neridicând glasul şi nearătând cu degetul, dar, apelând la toate trucurile vocale cunoscute de el, păstră delicateţea iluziei. Şi, în timp ce vorbea, a putut să urmărească cum i se revela, treptat, fiecăruia adevărul: lui Hoban - alb la faţă, imobil şi precaut; acoliţilor jenaţi ai lui Hoban; lui Evgheni - devenit din nou puternic cu ajutorul lui Oliver; lui Tinatin, când se ridică în picioare şi îşi trecu mâna pe umerii soţului ei pentru a-l îmbărbăta, în timp ce trecea pe lângă el; lui Tiger, care îl auzea dinlăuntrul coconului său de falsă superioritate, în timp ce cu degetele îşi explora conturul feţei tumefiate, căutând să se liniştească pe sine că îşi recăpătase identitatea. După ce a completat relatarea meciului de fotbal şi a făcut pauza necesară pentru ca semnificaţia spuselor sale să aibă ecou în memoria lui Evgheni, Oliver rămase atât de mişcat de apelul la

onestitate, încât fu cât pe ce să renunţe la orice fel de strategie şi să mărturisească propriile sale trădări faţă de toţi cei prezenţi, nu doar faţă de Hoban. Din fericire, o sumă de întâmplări din exterior au avut darul să-l abată de la hotărârea sa pripită.

Mai întâi se auzi huruitul neaşteptat al unui elicopter ce trecea pe deasupra lor - zgomotul distinct al unor elice duble. Huruitul se stinse şi nu se mai auzi nimic până când apăru un al doilea elicopter. Deşi părţile uitate ale lumii nu mai sunt liniştite şi elicopterele sau alte aparate de zbor fac vizite nocturne în misteriosul Caucaz, Oliver fu cuprins într-atât de speranţă încât să se simtă încurajat la auzul huruitului, pentru ca apoi să fie dezamăgit când acesta s-a îndepărtat. Hoban protesta, bineînţeles - mai bine zis, făcea gălăgie - dar protesta în limba gruzină, iar Evgheni îl contrazicea. Tinatin reveni din cine ştie ce colţ al casei în care se retrăsese şi purta o armă de acelaşi model, după cum i se păru lui Oliver, cu aceea pe care i-o oferise Mirsky la Istanbul. Însă şi acest incident fu la rândul lui depăşit de încercarea celor doi complici ai lui Hoban de a fugi din cameră, unul pe uşa dinspre verandă şi altul prin fereastra dintre cămin şi bucătărie. Amândoi au alunecat şi s-au prăbuşit pe podea înainte de a-şi ajunge ţinta. Cauza acestor două întâmplări deveni imediat clară: nişte siluete întunecate îşi făcuseră apariţia în încăpere concomitent cu încercarea celor doi de a o părăsi, rezultatul fiind că siluetele întunecate, cu instrumentele lor întunecate, au avut câştig de cauză.

Nimeni nu spusese vreun cuvânt şi nu auzise nici cel mai mic sunet, până când încăperea fu luminată brusc şi se auzi un bubuit, incontestabil, nu din cauza unui trăsnet sau a unei grenade, ci a armei lui Tinatin, pe care o îndreptase

cu multă competenţă către Hoban, folosind ambele mâini, ca strânsoarea pe crosă a unui jucător profesionist de golf. Efectul acestei demonstraţii de magie de interior se văzuse imediat, întrucât Hoban avea acum un rubin mare şi luminos drept în mijlocul frunţii, iar ochii săi erau larg deschişi de uimire. În timpul acesta, Brock îl conduse pe Tiger într-un colţ pentru a-l anunţa, în propoziţii dintre cele mai simple şi mai energice, ce curs nefericit ar putea urma viaţa lui, dacă nu s-ar angaja că va colabora fără rezerve. Iar Tiger îl asculta. Îl asculta cu o atenţie plină de respect, cu ambele mâini de-a lungul trupului, cu umerii căzuţi şi cu sprâncenele ridicate pentru o mai mare receptivitate.

Ce văd? se întrebă Oliver. Ce înţeleg acum şi n-am înţeles înainte? Răspunsul era tot atât de clar pentru el ca şi întrebarea. Că îl găsise şi că nu exista. Că ajunsese în sfârşit în locul cel mai tainic al căutărilor sale, că deschisese cutia ultrasecretă şi că era goală. Secretul lui Tiger era că nu avea nici un secret.

Prin ferestre pătrundeau tot mai mulţi oameni şi era clar că nu erau ai lui Brock pentru că erau ruşi, strigau în ruseşte şi erau conduşi de un rus bărbos care, spre oroarea lui Oliver, îl lovi pe Evgheni în tâmplă cu un fel de bâtă, provocându-i o sângerare abundentă. Bătrânul însă părea că nici nu observă sau că nu îi pasă. Era în picioare, cu mâinile legate la spate cu un garou improvizat, iar Tinatin ţipa la ei să-i lase bărbatul în pace, cu toate că nici Tinatin nu putea să facă mare lucru pentru el, deoarece o dezarmaseră şi o trântiseră cu faţa la pământ şi vedea totul dintr-o parte, la nivelul ghetelor, unde, spre marea lui uimire, Oliver i se alăturase. Făcând un pas înainte pentru a i se opune atacatorului bărbos, simţi cum îi fug picioarele

sub el sub puterea unei lovituri. Capul îi ajunse unde îi erau picioarele şi următorul lucru pe care l-a simţit era că se afla întins pe spate, pe podea, şi că un călcâi tare ca oţelul îi era înfipt cu atâta furie în stomac, încât se făcu întuneric şi crezu că este mort. Dar nu era, întrucât, atunci când se făcu din nou lumină, individul care îl pocnise se afla la pământ, ţinându-se de vintre şi gemând, anihilat, aşa cum Oliver avea să deducă în curând, de către Aggie, care ţintea către acesta un pistol-mitralieră. Era îmbrăcată într-un combinezon militar ca al trupelor de intervenţie şi era vopsită pe faţă ca apaşii când pornesc la război.

Ar fi putut să nu o recunoască, dacă nu i-ar fi auzit accentul puternic de Glasgow, atunci când îi spuse cu glas profesoral: „Oliver, în picioare, te rog, scoală-te, Oliver, *acum*!" Spusele ei neavând nici un efect asupra lui, ea îşi aruncă arma şi în parte îl ridică, în parte îl determină să se ridice în picioare, acolo unde stătea, ameţit şi cu gândul la Carmen, îngrijorat ca nu cumva toată hărmălaia aceea să o trezească din somn.

MULŢUMIRI

Doresc să exprim mulţumiri deosebite următorilor: Alan Austin, magician şi animator de spectacole din Torquay, Devon; Sükrü Yarcan, Programul de Gestionare a Turismului din cadrul Universităţii Bogaçi din Istanbul; Temur şi Giorgi Barklaia din Mingrelia; distinsului Phil Connelly de curând numit în Serviciul Regal al Vămilor şi Accizelor şi unui bancher elveţian căruia nu-mi permit să-i spun decât Peter. George Hewitt, profesor de limbi caucaziene la Facultatea de Studii Orientale şi Africane din anul 1996, m-a ferit şi de această dată să nu am motive să roşesc.

CUPRINS